

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Jane Austen
Cinayet Romanı

Tirzah Price

Ask ve Kuşku

KAKTUSUN
TELEGRAM

telegram: @kaktusun

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

telegram: @kaktusun

Erkeklerin her türlü seçim hakkına sahip olduğu, kadınların ise bu seçimleri kabul etmek ya da reddederek sonuçlarına katlanmak zorunda kaldığı bir dünyada, hukuk alanında kariyer yapmak isteyen on altı yaşındaki Lizzie Bennet'in işi çok zordur. Bir yandan annesinin bitmek bilmeyen evlilik ısrarlarına direnirken bir yandan babasının hukuk firmasında payına düşenlerle geleceğini şekillendirmeye çalışmaktadır.

Lizzie, Londra sosyetesini şoke eden cinayetin kariyeri için aradığı fırsat olduğunu düşünür. Araştırmaları sonucu yetkililerin masum bir adamı hapse attığına ikna olan Lizzie, cinayetle suçlanan adamın avukatı huysuz Darcy'ye rağmen cinayeti kendi başına çözmeye kararlıdır.

Ama dava karmaşık bir hal aldıkça, elini kolunu sallayarak dolaşan katilin bir sonraki kurbanları olmamak için, Lizzie ve Darcy'nin birlikte çalışması kaçınılmaz hale gelir.

Lizzie'nin çıkmazına hoş geldiniz:

Ya evinde oturup el işi yapacak ya da gözü kara bir katili bulmak için erkek egemen dünyayı dize getirecek.

KAKTUSUN

TELEGRAM

KDV'den muaftır.

ISBN 978-605-73766-1-9

9 786057 376619

1. Baskı: GO! Kitap, İstanbul 2022

GO! Kitap

AŞK VE KUŞKU

Tirzah Price

Özgün adı: Pride and Premeditation

ISBN: 978-605-73766-1-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 49238

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

© HarperCollins Children's Books,
a division of HarperCollins Publishers, 2020.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığı ile alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GO! Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay
Editör: Melisa Ceren Hasmeden
Son okuma: Burcu Karatepe
Çeviren: A. Arzu Şensoy
Grafik tasarımı: Ayşe Çalışkan Günay
Sayfa tasarımı: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı ve cilt: **My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi
Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4
Arnavutköy / İstanbul
Tel: 0212 544 41 41
Faks: 0212 544 66 70
info@beyazbalina.com.tr

GO! Kitap, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Jane Austen
Cinayet Romanı

Tirzah Price

Çeviren: A. Arzu Şensoy

*Önünde yeni yollar açmayı bilen inatçı ve
kararlı tüm kadınlar için.*

“İçimde başkalarının isteğiyle korkutulmayı
asla kaldıramayan bir inatçılık var.
Beni sindirmek için yapılan her girişimde
cesaretim hep daha da artıyor.”

Aşk ve Gurur – Jane Austen

“İçgüdü harika bir şey...

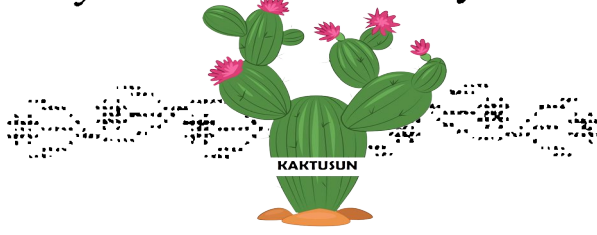
Ne açıklanabilir ne göz ardı edilebilir.”

Ölüm Sessiz Geldi – Agatha Christie

tg: @kaktusun

BİR

*Kahramanımız mağdur ve
yeni bir rehber ediniyor.*

AKILLI GENÇ BİR kadın tarafından üretilen ve uygulanan parlak bir fikrin üzerinde, bir erkeğin hak iddia etmesi gerekliliği evrensel olarak kabul gören bir gerçektir.

Elizabeth Bennet, iyimserlikle Longbourn & Oğulları olarak adlandırılmış hukuk firmasının ofisinde durmuş, en haşın bakışlarını babasının küçük ortağı Bay Collins’e dikmişti. Yine de firma çalışanlarını, onun maceralarının ayrıntılarıyla sanki bunlar kendi anılarıymış gibi eğlendiren Bay Collins onu görmezden geliyordu.

“Daha Bayan Davis bize davasını verdiği ilk anda hikayesinde tutarsız bir şeyler olduğunu anlamıştım. Kocasını zimmetten suçlanırken o, yani bir memurun karısı, bir barones gibi giyinecek öyle mi?” Lizzie’nin başını ağrıtan gürültülü, kulak tırmalayan bir kahkaha attı.

Bay Collins kendi önemiyle öylesine meşguldü ki bir kadının giysilerinin durumu gibi “önemsiz” bir şeye dikkat

etmezdi! Lizzie ondan gözlerini kapatıp giydiği kısa ceketin rengini söylemesini istese bunu yapabileceğinden bile şüpheliydi. (Zarif bir zümrüt yeşili brokar. Kayıtlara bakalım: Ablası Jane bir keresinde bu ceketin renginin Lizzie'nin gözlerini daha parlak gösterdiğini söylemişti.)

Lizzie'nin babası Bay Bennet, Bay Collins'in anlattıklarını, bunların bitmek bilmeyen bıktırıcı olanlarına alışkın bir adamın sabrıyla dinledi. "Peki, sonra ne oldu?"

"Uygun araştırmaları yaptım ancak hâlâ şüphelerim vardı. Üç gün sonra birkaç soru daha sormak için Bayan Davis'i ziyaret ettim. Bir noktada o kadar telaşlandı ki izin isteyip yanımdan ayrılarak bana... ah, yazı masasına bir göz atma fırsatı verdi. Ben de öyle ortalıkta kalmış bir hesap kağıdı falan bulabilirim diye umdum ya da mektup falan "

Bay Collins kem küm edince Lizzie kaşlarını kaldırarak "Öyle mi?" diye sordu.

Ama kimse Lizzie'ye dikkat etmedi ve Bay Collins konuşmaya devam etti. "Aslında daha çok, özel bir not buldum, J.A. olarak imzalanmıştı. Bundan şüphelenip komşuları sorguladım ve Bayan Davis'in her salı ve perşembe öğleden sonraları aynı saatte dışarı çıktığını öğrendim. Genellikle saatler boyu geri dönmezmiş. Ertesi gün onu takip ettim, işte o zaman J.A.'in kimliğini ortaya çıkardım: John Alston, yani kocasının patronu!"

Lizzie'nin sevgili arkadaşı Charlotte Lucas, masasında duyulur şekilde iç çekti. Longbourn'un sekreteri olarak firmanın çeşitli davalarının birçok skandal ayrıntısı hakkında bilgisi

vardı ama onlar bile nadiren bu kadar açık saçık olurdu. Bayan Davis'in, kocası James'i zimmetine para geçirmekle suçlamış adamın ta kendisiyle ilişkisi olduğunu öğrendiğinde Lizzie'nin tepkisi de tam olarak bu olmuştu.

“Tüm bunlar akıllıca bir kurmacaydı! Ve şimdi de davayı, müvekkilimizin masumiyetini ispatlamak ve adalet istemek için dava avukatı olarak size bırakıyorum efendim.” Bay Collins büyük bir resmiyetle, Lizzie'nin Bayan Davis'in yazı masasından aşırıldığı mektupları uzattı ve dinleyicilerini başıyla hafifçe selamladı.

Longbourn & Oğulları çok büyük bir firma değildi; Lizzie'nin babası, en fazla yirmisinde ve kaba biri olan Collins, diğer üç avukat, iki memur ile sekreter Charlotte'tan oluşuyordu. Yine de Lizzie, Collins'in onun bizzat bulduğu kanıtlarla böbürlenmesini izlerken hırsından kuduruyordu.

“Onun. Boynunu. Kıracağım,” diye mırıldandı, Charlotte'ın ondan tarafa endişeli bir bakış atmasına neden olacak kadar yüksek sesle.

“Önemli olan masum bir adamın yakında özgür kalacak olması,” dedi Charlotte.

“Sanırım.”

“Lizzie, büyük ihtimalle senin de bildiğin gibi...”

Lizzie'nin çok iyi bildiği bir şeyi dile getirdiğini bildiğinden Charlotte'un sesi yavaş yavaş alçaldı: Lizzie baroya kayıtlı olmak için ne kadar can atarsa atsın, Bay Davis'in davasını kendisi savunamazdı. Ne olursa olsun, mahkemeler bir kadın avukata izin verecek olsa bile, önce babasını bunun on yedi

yaşındaki sevgili kızını için uygun bir meslek olduğuna ikna etmesi gerekirdi.

“Biliyorum,” dedi Lizzie. “Ama bu, onun benim işimi çalma hakkına sahip olduğu anlamına gelmez!”

Bay Bennet mektupları incelerken Bay Collins de diğer avukatların ve memurların ellerini sıkıp omzuna hafifçe vurarak tebriklerini kabul ediyordu. Bay Bennet’in hükmünü ilan etmesini beklerlerken oda yavaş yavaş yeniden sessizleşti.

“Bu iyi Collins, çok iyi. Hemen yargıçla konuşacağım.” Sonra birden kederli bir şekilde durdu ve ekledi, “Elbette, müvekkilimiz masum değil.”

“Evet, öyle. Size daha şimdi söyledim, efendim.” Collins, Bay Bennet’a öyle küçümseyen bir tavırla gülümsedi ki Lizzie bundan tiksindi.

Lizzie’nin en büyük gücü zihninin çabukluğuydu ama annesine göre en büyük zayıflığı da dilinin çabukluğuydu.

“Bizim müvekkilimiz *Bayan Davis*,” diye duyurdu yüksek sesle, daha fazla kendini tutamadan. “Ve o, oldukça net bir şekilde suçlu.”

Gerçekten de Lizzie’nin bu ofiste sarf etmesi gereken sabır miktarı ölçülemez derecede yüksekti.

Bay Collins, bu işi yüzüne gözüne bulaştırdığı için utanmış olmalıydı ama hiç de öyle görünmüyordu. Aslında dönüp de onu düzeltmiş olan genç kadına teşekkür bile etmemişti. “Bay Davis, Bayan Davis, kimin umurunda. Bence Bay Davis,

onun hapisten kurtulmasını sağladığımız için kendini bize öyle borçlu hissedecek ki küçük bir servet ödemeye gönüllü olacak.”

“Buna güvenmeyin. Evliliğin gizemli bir doğası vardır, üstelik Bay Davis’in parasal kaynakları olmayabilir,” diye içini çekti Bay Bennet.

“Baba, James Davis bir baronetin küçük yeğeni,” diye araya girdi Lizzie. “Evlilik yoluyla, ama... Belki o, akrabasının adını bu son derece küçük düşürücü durumun dışında tuttuğu için firmaya minnettar olacaktır.”

Lizzie bu önerisinin havada asılı kalmasına izin vererek Bay Collins’in gözlerinin şaşkınlıktan yerlerinden fırlamalarının keyfini çıkardı. “Siz bunu nereden biliyorsunuz?”

“Bayan Davis bana kendisi söyledi. Siz ziyaret ettiğinizde bundan bahsetmedi mi?” Lizzie bir pişmanlık ya da utanç bahanesi umarak bakışlarıyla Bay Collins’i delip geçti ama hiçbir şey göremeyince babasına döndü ve “Birinin Bayan Lucas’ı ziyaret ettiğinde duyduğu şeyler oldukça hayret verici,” dedi.

“Bayan Lucas’ı ziyaret”, Lizzie ofiste babasının yardımına koştuğunda aralarında kullandıkları şifreli cümleydi. Longbourn & Oğulları, sağlam temelleri ve saygınlığı olmasına rağmen gelişen bir işletme değildi. Lizzie’nin sahne arkasından yardımıyla bile firma, Bay Bennet’in hukuku icra etmekten çok onun üzerinde çalışmayı tercih etmesi ve beceriksiz ortağı arasında güçlkle ayakta duruyordu.

“Çok iyi,” dedi Bay Bennet. “Elizabeth, ofisime git lütfen.”

Lizzie, hiddetlenmiş Bay Collins’in yanından geçip

babasının ofisine gitmekten çok memnun oldu. İçerisi korkunç derecede dağınıktı ve Lizzie'nin tüm dünyada en sevdiği yerdi. Her zaman mürekkep, kağıt ve annesinin, babasının evde keyfini çıkarmasını kesin olarak yasakladığı yoğun pipo tütününü kokardı. Büyük meşe masanın üstü kitaplar, kağıtlar ve hatırı sayılır sayıda yarı dolu mürekkep hokkasıyla kaplıydı. Her ne kadar bu dağınıklık Lizzie'nin düzene olan eğilimini şiddetle tetiklese de bu odanın temsil ettiği her şeyi çok seviyordu: bilgi, sıkı çalışma, hızlı düşünme, adalet peşinde koşma. Bu odada çözülen davalar onun için misafir salonunda meydana gelen herhangi bir dramadan çok daha büyüleyiciydi.

“Baba,” diye başladı oturduklarında, “Bay Collins yine yalan söylüyordu.”

“Elbette söylüyordu. Collins'in, Bayan Davis'i arayacağına bir an olsun inanacağımı mı düşündün? Onda böyle cesurca bir hamle yapacak basiret yok ki.”

Lizzie gülümsedi. Güzel, bu düşündüğünden daha kolay olacaktı.

“Yine de onu diğerlerinin önünde kışkırtmamalısın, Elizabeth. Bir gün onların üstü olacak ve onu bir aptal gibi göstermek hiçbir işe yaramaz.”

Lizzie'nin yüzündeki gülümseme silindi. Yine şu sebep. “Bay Davis ipe gidecekti ve Bay Collins, bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamış olacaktı. Ona söyledim çünkü sen dışarıdaydın ve duruşma da yarın.”

“Tek neden bu mu?” diye sordu babası.

Lizzie gözlerini tetiklese de bir mürekkep lekesine dikti. Büyük olasılıkla babasının yine kurutma kumu bitmişti. Lizzie eve dönerken yolda kırtasiyeye uğrasa iyi olacaktı. “Hayır. İçeri girdiğimde onun –benim kanıtımla– onun yapacak hiçbir şey olmadığını söylediğini duydum ve kendimi tutamadım. Bay Collins’le zıtlaşmak gerçekten çok zevkli.”

“Haklı olmak bir şey,” dedi Bay Bennet, “Ama bunu sürekli ilan etmek oldukça başka bir şey.”

“Yarım beyinli biri bile Bayan Davis ile Bay Alston’ın, büyük olasılıkla o aradan çekildiğinde evlenme niyetiyle, zavallı Bay Davis’e tuzak kurduğunu görebilir.”

“Ve biz de sende yarımından çok daha fazla beyin olduğunu biliyoruz.”

“Durum buysa o zaman herhangi bir yabancı yerine işe beni almalısın.”

Lizzie babasını şaşırtmaya niyetlenmişti ama babası sanki bu konu değişikliğini bekliyormuş gibiydi. “Ah, sen Charlotte’la mı konuşuyordun?”

“İş ilanını kendim okudum,” dedi Lizzie. “Gayriresmi muhasebecin ve asistanın olarak, başka birini işe almanın şu anda firmanın finansal çıkarları için en iyisi olmadığını sana söylemek zorundayım.”

Babası, Lizzie’nin bizzat hazırladığı bir yığın sözleşme taslağını aldı ve son onay ile imzalar için çalışma masasının üzerine koydu. “Eğer Collins bir dava vekili olacak ve tüm zamanını mahkemede geçirecekse bu bizi bir kişi eksik bırakacak. Bu olmadan önce, şimdiden birini almak daha iyi.”

Lizzie gerçekten aklından geçeni, yani Collins'in son derece faydasız olduğunu söylememek için dişlerini sıktı. O tembeldi ve çözdüğünden daha fazla sorun yaratıyordu. Lizzie'yle babası, sürekli onun batırdıklarını düzeltiyorlardı. Onun yalnızca mahkeme dışındaki yasal konularla meşgul olması beklenen bir avukat olarak başarısızlıkları, Lizzie'ye bir mahkemede müşterileri temsil edecek dava vekilliğinde de başarılı olmayacağını düşündürüyordu.

Ama hangi nedenle olursa olsun, babası gerçeği görmeyi reddediyordu. Sanki bir dava vekili olmak için baroya katılmanın Collins'i başka bir adama dönüştüreceğini umuyormuş gibiydi. Bu belki de sadece Bay Collins'in, Bennet aile işinin ve fazlasıyla azalmış servetinin tek varisi olmasındandı. Ya da belki yalnızca Collins, babasının kuzeninin oğlu olduğu içindi. Her iki durumda da Collins bir destekçi ve yeterli olabilecek tavsiye mektupları ile kapılarına geldiğinde Bay Bennet, onu hiç sahip olmadığı oğlu gibi kabul etmişti.

“Peki ama şimdi birini işe alman gerekiyorsa bu neden ben olmuyorum?” diye bastırdı Lizzie. “Zaten bir sürü iş yapıyorum ve firmamız yeniden kara geçene kadar ücret almayan bir çırak gibi davranabilirim ve...”

“Elizabeth,” diye sözünü kesti babası, “senin geleceğin söz konusu olduğunda, annenin istekleriyle ters düşmem.”

Baba kız, sanki Bayan Bennet'tan sadece bahsetmek bile onun ansızın orada belirivermesine neden olacakmış gibi oturdukları yerde belirgin şekilde dikleştiler. Lizzie, annesinin Longbourn & Oğulları'nın kapısından içeri adım attığını bile

hatırlamadığından bu düşünce oldukça saçmaydı. Buraya gelmek bile annesinin o hep eşiğinde olduğu fenalıklardan birini geçirmesine sebep olabilirdi.

“Annem iyi niyetli,” dedi Lizzie. Bu, Bayan Bennet’ın Lizzie’yi aslında hiç mi hiç tanımadığını söylemenin mütevazı bir yoluydu. “Ama ben bir dava vekiliyle *evlenmek* istemiyorum. Onlardan biri olmak istiyorum. Ve senin desteğini almayı herkesinkinden çok diliyorum.”

Bay Bennet, Lizzie’ye küçük ve memnun gülümsemelelerinden birini gösterdi. Lizzie babasının bu yönünü gören tek kişinin kendisi olduğundan emindi: Ufak başkaldırınlarda neşelenip eğlenen biri.

Hiç konuşulmasa da Lizzie ile Bay Bennet’ın aralarında özel bir bağ olduğu sır değildi. Ah, ablası Jane hoş, nazik ve saygılıydı ve Lizzie’nin dürüst olması gerekirse aralarında babalarını asla utandırmayacak tek kişi oydu. Kız kardeşleri Mary, Lydia ve Kitty ise misafir odasının dışındaki hiçbir şeyle ilgili değillerdi. Lizzie babasının gizliden gizliye onun bir erkek olarak doğmuş olmasını dilediğinden emindi ve genç bir kadın olmaktan şikayeti olmasa da bazen genç bir *hanımefendi* olmamayı diliyordu.

“Bu alışılmadık bir durum olur,” diye kabullendi Lizzie. “Ama artık on yedi yaşındayım ve eğer oğlun olsaydım bana bu görevi önermekte tereddüt etmezdin.”

Bay Bennet, ona uzun bir süre baktı ve Lizzie babasının onun bakış açısını değerlendirdiği umuduyla güçlkle nefes aldı. Eğer babası bu tek şeyde teslim olursa belki, *belki* ona

bir gün dava vekili olarak eğitim alma izni de verirdi. Eğer bu babasını ikna edecekse Lizzie, Bay Collins'i her yönden alt ederdi.

“İddianı görmezden gelmiyorum,” dedi babası sonunda. “İkna tarzın biraz fazlaca pathos’a yaslanıyor olsa da.”

Konuşmaları farklı bir tonda olsaydı Lizzie buna gülerdi. Aristoteles’in ikna yöntemlerini –pathos, ethos ve logos– ona ilk öğreten babasıydı. Pathos, babasının duygulara seslenme yöntemi idi. Lizzie’nin yapmayı denediği de tam olarak buydu. Dava vekili bunu tabii ki fark etmişti.

“Yetkim ve deneyimim olmadığını ve ethos kullanamayacağımı göz önünde bulundurunca benim logos’a dayanmamı isteyeceğini sanıyorum.”

Bay Bennet, bıyık altından güldü. “Eğer seni işe almam için mantık ve olgular kullanarak beni ikna edebilseydin, bunu değerlendirmem gerekirdi. Ki bunu yaptığım için annenin beni ne kadar azarlayacağı düşünüldüğünde bu iyi bir teklif.”

Lizzie babası onunla sadece şakalaşıyor mu, emin değildi ama yine de karşı atağa geçmeye başladı. “Davis davasını çözdüm! Collins benim çalışmamı aldı. Ben yetenekliden de fazlasıyım.”

“Davayı *Collins*’e verdim,” diye karşılık verdi babası. “Bu iş için uygun olduğunu bana kanıtla ve Collins’i küçümsemeyi de bu konunun dışında bırak.”

Lizzie bu teklifi kafasında evirip çevirdi. Collins’e doğruca sunulan bir şeye, kendisinin layık olduğunu kanıtlamak için iki kat fazla çalışması gerekliliğine hissettiği dargınlık ile bir

fırsat karşısında duyduğu heyecan arasında kalmıştı. Bunu kabul edip geçmesi gerektiğini biliyordu, bu alabileceği en iyi teklifti ama tartışma içgüdüğü onu bunu yapmaktan alıkoymdu.

Bay Bennet, sanki Lizzie'nin içindeki kargaşayı sezmiş gibi feci dağınık masasına yaslandı ve ekledi: "Seni takdir ediyorum ve sözleşmeler üzerindeki çalışman da paha biçilemez. Ve kim bilir? Belki uzak bir gelecekte bir gün, bir avukatla evlenmek o kadar da kötü bir kader olmaz?"

Lizzie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bay Collins'le evlenmeyeceğim."

Bay Bennet bile bu düşünceyle dehşete düşmüş gibi göründü. "Ah Tanrım, hayır!"

Lizzie çıkarken başlığını düzeltmek ve eldivenlerini takmak için Charlotte'ın masasında kısaca durakladı.

"Seni eve mi gönderiyor?" diye sordu Charlotte sessizce.

"Tam olarak değil." Lizzie, babasının onun dönmesini umduğu yerin orası olduğunu biliyordu. Ama sadece odasında oturup iğne oyasıyla uğraşarak babasını onu işe almaya asla ikna edemezdi. "Eğer onu *mantık* kullanarak ikna edebilirsem beni bu görev için işe alacağını söyledi."

"Peki, bu senin için yeterince kolay," dedi Charlotte, yılmadan destekleyen bir tavırla.

Lizzie içini çekti. "Sorun şu ki ona benim neden en iyi aday olduğumla ilgili yığınla örnek verdim. Collins'in işinin

çoğunu ben yapıyorum, firmanın nasıl işlediğini zaten biliyorum, sözleşmelerin çoğunu okuyorum... Daha ne yapmalıyım ki?"

Charlotte gizlice yaklaşan bir memur var mı diye etrafı kolaçan ettikten sonra fısıldadı. "Ya yeni gelen, henüz birine verilmemiş davalara bir göz atsan?" Şikayet türü ve göndericiye göre dosyalanmış, temsil edilecek araştırmaları tuttuğu çekmeceyi açtı. Eliyle Lizzie'ye masasının arkasına gelmesini ve bakmasını işaret etti. "Birkaç orta zorlukta dava bulabilirsen, tercihen para ödeyecek olanlardan..."

"Sen çok kurnazsın," dedi Lizzie onaylayan bir tavırla ve mektupları karıştırmaya başladı. "İşte bu yüzden böyle mükemmel bir sekretersin."

"Babanın beni gizli işler çevirme becerim için işe aldığını pek sanmıyorum," dedi Charlotte.

"Seni işe aldı çünkü güvenilir ve düzenli birine ihtiyacı vardı." Lizzie bir mektup seçti ve gözleriyle şöyle bir tarayıp bıraktı. Sadakat davaları çok sıkıcıydı. "Keşke şimdi kendi kızını değerlendirirken de aynı ölçütleri göz önünde bulundurabilse."

"Ona karşı bu kadar acımasız olma. Ben çalışmak zorunda olmasaydım çalışmazdım ve seninki gibi bir babam olsaydı..."

"Biliyorum," dedi Lizzie, arkadaşının sesindeki o yoğun özlemi tanıyarak.

Charlotte, başarılı bir tüccar ile Batı Hint Adaları'ndan müthiş bir güzelin kızıydı. Zamanında bu çiftin evlilikleri oldukça büyük bir skandal yaratmıştı ama Charlotte daha bebekken ölmüşlerdi ve onu Bay Bennet'in bir arkadaşı olan

babasının iş ortağı büyötmüştü. Yirmi üç yaşında hâlâ bir eş bulmayı başaramadığından Longbourn'da işe girmişti. Sadece düzenli ve yetenekli olmakla kalmayıp Lizzie'ye büyük bir sırdaş olmuştu. "Ama şunu bir düşünsene, sen ve ben, ikimiz birlikte burada çalışsak ne harika olurdu."

Charlotte hafifçe gülümsedi. "Hem de nasıl. O yüzden mü-kemmel davanı bul hadi."

Ama çevirdikleri dolap, arkalarından gelen bir erkeğin bo-ğazını temizleme sesiyle kesildi. "Bayan Elizabeth. Yine dos-yaları mı talan ediyorsunuz?"

Elizabeth suçlu bir ifadeyle irkildi ve diz çöktüğü dosya çekmecesinin yanından doğrularak kalktı. Bay Collins, öne bir adım attı ve ona tepeden bakmak için müthiş bir çaba gös-terdi ki Lizzie, ondan rahat bir sekiz santim kadar uzun oldu-ğundan bu aslında zordu. Lizzie, "Bay Collins," dedi ilgisiz bir tavırla. Ona yukarıdan baktı ve adam biraz önce yapmış ol-duğu şeyden dolayı herhangi bir şey hissediyor mu diye merak etti. Utanç. Suçluluk. Vicdan azabı. "Sizin evde dikiş dikiyor olmanız gerekmez miydi?" diye sordu adam küstah bir sesle. Kendinden memnun sırtışı Lizzie'ye onun varsayılan suçlu-luğu ya da bunun eksikliği ile ilgili bilmesi gereken her şeyi söylüyordu. "Ya da sizin... Konumunuza yakışan başka işler yapmanız belki..."

Lizzie çok kızgın olduğunda en iyisinin sakinleşene kadar bir şeyleri, görebildiği herhangi bir şeyi, saymak olduğunu düşünürdü. Bay Collins'in ceketindeki parlak pirinç düğme-leri seçti ve bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi...

Ah, artık yanıt verebilirdi.

“Peki, hangi konummuş bu?” diye sordu.

“Bir hanımefendi, üstelik evlenmemiş bir hanımefendi.”

“Cinsiyetimin ya da medeni halimin sizi ilgilendirdiğini pek düşünmüyorum.”

“Ah, pekala ilgilendirebilir.” Bay Collins bakışlarını Lizzie’nin gözlerinde gereğinden daha uzun süre tuttu ve Lizzie aşağıdaki rıhtımda çıktığı keşif görevlerinden birinde kulağına çalınan dile başvurmak için yoğun bir dürtü hissetti. Collins, önce Bayan Davis’le olan işini yapmayı reddetmişti, sonra onayını almadan Lizzie’nin çalışmasını çalmıştı ve şimdi de aralarında filizlenen bir tür ilişki olduğunu mu ima ediyordu?

Sonunda Lizzie, Shakespeare tarzı bir hakaret seçti. Bu, daha ağırbaşlı gelmişti. “Keşke daha iyi iki yabancı olabilseydik,” dedi soğuk bir tavırla.

Onun bu iğnelemesini anlamak Bay Collins’in bir dakikasını aldı ve sahte nazik ifadesi bariz bir içerlemeyele karardı. Lizzie’nin arkasına uzandı ve dosya çekmecesini iterek kapattı. “Bu dosyalar Longbourn & Oğulları’na ait gizli işlerdir Bayan Elizabeth!”

Lizzie yanaklarının kızardığını hissetti. “Babam...”

“Ah evet, hadi gidip babanızla nasıl yine firmanın işlerini karıştırdığınızı konuşalım.”

Ah, işte Lizzie’yi yakalamıştı. Bay Bennet, Lizzie’ye Collins’i bu tartışmanın dışında bırakmasını söylemişti, şimdi Lizzie daha beş dakika geçmeden onun ofisine dönüp

Collins'in yoluna çıktığını söylerse bu nasıl görünürdü? Lizzie, Collins'in suratındaki hiç de hoş olmayan gülümsemeye pat diye çarpacak akıllıca bir şey söylemeyi çok istedi.

O, zekice bir söz bulamadan büronun ön kapısı heyecan uyandırıcı bir hışımla açıldı. Lizzie, Collins ve Charlotte hep birlikte o tarafa baktılar ve... Hiç kimseyi göremediler. Ama durun, hayır. Lizzie aşağıya baktı. Bir sokak çocuğu gibi kirli ama ceket ve kasketiyle iyi giyimli kısa boylu bir oğlan gözüne çarptı. Çocuk başındaki yıpranmış kasketini kapıp çıkardı.

"Affedersiniz hanımlar," dedi nefes nefese. "Sizi... Ürkütmek... İstemedim..."

"Bu binadan hemen defol git!" diye gürledi Bay Collins. Lizzie, Collins'in büyük olasılıkla bütün bir hafta boyunca ilk kez emir verebileceği kendinden kısa birini bulduğunu düşündü. "Burası saygın bir hukuk bürosu!"

"Ah, çekilebilirsiniz Collins," dedi Lizzie gülümsemesini güçlkle bastırarak. "O, buraya beni görmeye geldi."

"Sizin bir sokak çocuğuyla ne işiniz olabilir ki?"

"Sizi ilgilendirmeyen bir iş!" Lizzie çocuğu içeri davet etmeden önce tekrar Collins'e baktı. "Gel, Fred."

Lizzie onu köşedeki boş bir masaya götürürken Fred'in nefes alış verişi hâlâ düzensizdi, o yüzden Lizzie onu bir sandalyeye oturttu ve gidip bir bardak su getirdi. Fred'le birkaç ay önce tanışmış ve onun gözlem yeteneğine öyle hayran olmuştu ki onu kendisine ara sıra bilgi getirmesi için işe almıştı. Özellikle de bir beyefendi polis memuru tarafından götürülmüşse. Longbourn & Oğulları'nın onlara iş sağlayacak her türlü

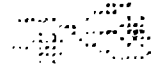
yardıma ihtiyacı vardı ve kimin tutuklandığını daha sosyete gazetelerine ulaşmadan bilmek çok faydalıydı.

Fred arka arkaya aldığı büyük yudumlarla suyu içti. Lizzie bilgi için bastırmadan önce, onun kendini toplamasına izin vermesi gerektiğini biliyordu ama çocuk daha önce hiç onu arayarak Longbourn & Oğulları'nın kapısından içeri dalmamıştı. Lizzie'nin içini bir heyecan dalgası kapladı, tıpkı Bayan Davis'e uğrayıp aşığının mektubunu keşfettiği zaman hissettiği gibi. Belki de her şeye rağmen, Charlotte'ın araştırmalarla dolu çekmecesine ulaşması gerekmiyordu.

İçinde yükselen tüm o heyecana rağmen Lizzie, oğlanın nefesini düzene sokup başını kaldırarak "Hanımefendi, bir cinayet işlendi," diyeceğini asla hayal edemezdi.

İKİ

Lizzie bir plan yapıyor.

LIZZIE’NİN AKLI OLASILIKLAR ARASINDA gidip geliyordu. Bir cinayet davası! Bu tam da onun ihtiyacı olan şey olabilirdi...

“Tamam, her şeyi anlat bana.”

“Charles Bingley adlı bir beyefendi bu sabah, on ikiye çeyrek kala, bir hakimin karşısına çıkarıldı. Her tarafı kanla kaplıydı.”

“Suçlama neydi?” diye sordu Lizzie.

“Eniştesini bıçaklamak. George Hurst adıyla bilinen bir herif; görünüşe göre Bingley’nin kız kardeşi onun karısıymış. Bingley’nin anlattığına göre bu sabah Hurst’e uğramış ama onun aşağı inmesini beklememiş. Doğruca yatak odasına gitmiş ve haykırmaya başlamış, uşak hızla oraya gittiğinde de Hurst’ün cesedini ve onun üstüne kapanmış Bingley’yi bulmuş.”

Lizzie bir elini kaldırarak Fred’in devam etmesini engelledi. “Bingley’nin onu hemen oracıkta öldürdüğüne mi inanıyorlar? Hiç tanık var mı?”

“Kahya ve uşak, bunu sadece onun yapmış olabileceğini söylüyor hanımefendi ama kendileri cinayete tanık olmamışlar. Salonda tam bir karmaşa vardı. Hurst’ün keskin bir çakıyla bıçaklandığını duydum ve bunun Bingley’ye ait olduğunu söylüyorlardı. Bay Bingley ise Hurst’ü ölü bulduğunu, onu canlandırmaya çalıştığını ve bu yüzden her yerinin kanla kaplı olduğunu iddia ediyor. Ama size şunu söylememe izin verin, korkunç görünüyordu.”

“Hayal edebiliyorum,” diye mırıldandı Lizzie ama kafasında davanın üzerinde çalışmaya başlamıştı bile. “Hakim ne dedi?”

“Bingley’ye bir an bile inanmadı. Newgate’e götürülmesini emretti ve bir duruşma yapılacağını ilan etti.”

“Mükemmel,” dedi Lizzie, bu tabii ki Bay Bingley için mükemmel olmasa da. “Ya Bingley, sen bu ismi duymuş muydun Fred? Benim kulağıma çalınmıştı ama ne iş yapar?”

“Taşımacılık,” diye belirtti Fred. “Netherfield Taşımacılık’ın tamamı ona ait. Mahkemedeki bir adam, Hurst’ün Bingley için çalıştığını söyledi.”

İlginç. Belki de bir iş anlaşması ters gitmişti. Belki bir aile kavgası... Eldekiler yetersizdi.

“Çok iyi yaptın Fred,” dedi Lizzie ve küçük el çantasından altı peni çıkardı. Bunu oğlana verdi ve “Bana dava hakkında daha fazla ayrıntı getirebilirsen, dedikodu bile olsa, sana daha fazlasını veririm. Her şeyin yardımı olur.”

“Hoşça kalın, hanımefendi.” Fred küçük yüzüne yayılmış bir gülümsemeyle ofisten çıktı.

Lizzie de hızlı bir şekilde kalktı ve işlek sokağa çıkıp eve doğru döndü. Annesi ona şehirde dolaşması için bir araba tutmayı tercih ederdi ama Lizzie üç kilometrelik yürüyüşün ve yüzünü ısıtan ılık ilkbahar güneşinin tadını çıkardı. Longbourn ofisi de Bennetların evi de mağazalar, tüccarlar ve bankacılarla dolu canlı bir mahalle olan Cheapside'daydı. Lizzie'nin kafede oturan ya da sokakta dolaşan tanıdıkları olurdu hep. Burası zenginlerin yaşamaktan çok ziyaret etmeyi tercih ettiği türden bir mahalle olsa da genel olarak hoş ve hareketli bir havası vardı. Bayan Bennet bunu düşünmesi için ona düzenli olarak yalvarsa da Bay Bennet, daha sakın ve daha moda başka bir mahalleye yerleşme konusunu duymak bile istemiyordu. Buranın kitapçısına ve Londra Merkez Mahkemesi'ne yakınlığı çok rahattı.

Lizzie tanıdık yolda yürürken düşündü. En iyi sokaklarda yürürken düşünürdü, yollar karmakarışık ve çamurluydu. Bu dava da kafa karıştırıcıydı. Ülke kanunları masumiyetin kanıtlanması gerektiğini söylüyordu ama Lizzie, kendini sıklıkla bir yanlışlık olduğuna inandırılmaya ihtiyaç duyarken buluyordu. Bu davanın kapsamını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Bingley'nin Hurst'ün yatak odasına girmek için acele etmesinin sebebi neydi? Bayan Hurst neredeydi? Aile ilişkileri nasıldı? Toplumdaki yerleri neydi?

Lizzie bu sorulara takılmadı. Babası, onun gerçek bir işe layık olduğunu mantık kullanarak kendisine kanıtlamasını bekliyordu. Ama Lizzie biliyordu ki erkekler kendilerini saf mantığa teslim etseler, kadınlar Parlamento'da olurlardı!

Hayır, Lizzie'nin bu işi alabilmek için sadece mantıklı düşündüğünü ispatlaması yetmezdi; herhangi bir erkekten daha yetenekli olduğunu da göstermesi gerekecekti.

Peki, bunun için bir cinayet davası almaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Bennetlar, Gracechurch Sokağı'nda oturuyorlardı ve Lizzie eve geldiğinde, kapıda, Jane tarafından karşılandı. Ablası onun başlığını ve eldivenlerini alıp “Peki? Ne oldu?” diye sordu.

Lizzie, bir an sersemledikten sonra, ablasının Davis davasını sorduğunu anladı. O, bunu çoktan arkada bırakmıştı ama aklını topladı ve “Babam kanıtımı öğleden sonra hakime sunacak,” dedi.

“Harika,” dedi Jane, yüzünde memnun bir gülümsemeyle.

“Gerçi *benim* kanıtım olmayacak ama.”

Jane'in yüzüne yavaşça anladığına dair bir ifade yerleşti. “Bay Collins mi?”

Lizzie başıyla onayladı ve hızlıca açıklayıp sonunda, “Ona tek bir kelime bile etmemeliydim,” diye bitirdi.

“Başka seçeneğin yoktu. Bir adamın hayatı söz konusuydu ve Collins de en iyi yaptığı şeyi yapıyordu: Her şeyi eline yüzüne bulaştırmak.”

Lizzie gülümsedi. “Şuna bak! Jane, ne kadar da hanımefendiliğe sığmayan bir söylem bu.”

“Bir hanımefendi asla yalan söylemez,” diye belirtti Jane sadece kız kardeşiyle paylaştığı yapmacık, kibirli ses tonuyla. Bu kısa bir an için de olsa Lizzie'yi gülümsetti.

“Babam gerçeği biliyor,” diye içini çekti Lizzie, “Ve sanırım önemli olan da bu. Sadece, ah Jane! Yeni bir haber var. Bir cinayet!”

“Ah, Tanrım!” diye haykırdı Jane, dehşet içinde. “Kim? Tanıdığımız biri mi?”

“Hayır, Bay Hurst diye biri,” dedi Lizzie ve hızla dava hakkında bildiklerini paylaştı.

“Bu kesinlikle tüyler ürpertici,” dedi Jane. “Zavallı aile.”

“Evet, zavallı aile,” diye onayladı Lizzie. Kendi ilk tepkisinin üzüntü değil de heyecan olmasından dolayı içine bir suçluluk saplandı. O anın şaşkınlığı içinde bir cinayetin, yanıtlanmamış sorular ile çözülecek ve para kazanılacak bir davadan daha fazlası anlamına geldiğini unutmak oldukça kolaydı. Keder, cenaze düzenlemeleri ve sarsılmış hayatlar demekti bu.

Bunun üzerine Lizzie, ses tonunu yumuşatmaya çalışarak, “Neyse... Böyle bir davada kesinlikle yasal tavsiye isteyecektir,” dedi. Sonra ablasına, babalarının, kendi davasını bulması ve zorlu bir işi becerebileceğini kanıtlaması şartıyla firmadaki görev için onu değerlendirmeyi kabul ettiğini anlatmayı sürdürdü.

“Ve doğal olarak sen de bir cinayet davası bulmaya karar verdin, öyle mi?” diye sordu Jane, inanmayan bir tavırla. “Hem birisi böyle bir konuyu nasıl araştırabilir ki?”

“Bilgi toplayarak,” dedi Lizzie, kendisini bile şaşırtan bir kararlılıkla.

Araştırmaya başlamak için de fazla beklemedi, yalnızca akşam yemeğine kadar. Bayan Bennet, gerçekten dramatik bir

tarzla tüm öğleden sonra odasında kalmış, tam da ailenin bir araya geldiği zamanda ortaya çıkmıştı.

“Bu akşam Bay Collins yok mu?” dedi yemek odasına girdiğinde. “Bay Bennet, davetlerimi iletmiyor musun yoksa?”

“Hayır, canım,” diye yanıt verdi Bay Bennet masanın başından. “Bütün günümü o adamla geçiriyorum. Onun varlığına evde de katlanmaya ihtiyacım yok.”

“Senin kızlarına hiç acıman yok mu?” diye öyle ortaya işaret etti Bayan Bennet. Jane yüzündeki neşeli gülümseyi kimse görmesin diye başını aşağı eğdi ama Lizzie’nin öyle endişeleri yoktu. Mary daha çok sıkılmış görünüyordu, Kitty ile Lydia ise annelerini tamamen yok sayarak aralarında fısıldaşıyorlardı.

“Hadi canım. Kızlarımı seviyorum. İşte tam da bu yüzden, onları Bay Collins’in varlığına maruz bırakmak istemiyorum.”

“Ah, o kadar da kötü biri değil,” diye karşılık verdi Mary. “Onun hangi çatalın ne için olduğunu çözmeye çalışmasını seyretmekten keyif alıyorum.”

Lizzie bir hanımefendiye hiç de yakışmayan bir homurtu çıkararak annesinin dikkatini üstüne çekti. “Sen, canım, onun hayranlığını kazanmak için çalışıyor olmalısın,” dedi Bayan Bennet.

“Tüm saygımla anne, Bay Collins’in hayranlığını kazanma arzusunda değilim, başka herhangi bir erkeğinkini de.”

“Baban öldüğünde sonunun sokaklar olması arzusunda mısın?” diye haykırdı Bayan Bennet, Lydia ile Kitty’nin kulaklarını tıkayıp kıkırdamalarına neden olarak.

“Kızlar,” dedi Bay Bennet, ciddi bir şekilde. Yine de Kitty’yle Lydia’nın onu duyup duymadıklarına bakmaya zahmet etmedi.

“Baba, yakın bir zamanda ölmeyi planlıyor musun?” diye sordu Lizzie.

“Bu konuşma devam etmezse hayır,” diye yanıt verdi babası.

“Al işte, anne. Biz herhangi birimizin Bay Collins’le evlenmesinden bahsetmeyeceğimize söz verirsek babam da ölmeyeceğine söz veriyor.”

“Lizzie, Bay Collins’le evlenemez,” dedi Lydia, bir yandan çiğnerken. “Jane evlenene kadar olmaz.”

En büyük, en güzel ve en terbiyeli Bennet olarak Jane, oldukça uygun bir eş adayıydı ve Bayan Bennet en büyük kızı için gözlerini epey yukarılara dikmişti. Yılda beş binden daha az serveti olan hiçbir genç erkek değerlendirmeye alınmayacaktı. Kendi arazisine ve şehirde bir eve sahip olmalıydı, ayrıca tercihen asil bir aileye üye ve yakışıklı olmalıydı. Bu, genç bir adamın karşılayabileceğinden çok daha büyük bir beklentiydi ve Bay Collins’in hiç şansı yoktu.

“Ben, senin yerinde olsaydım Jane,” diye söze devam etti Lydia, “Dikkatimi daha çok bir subaya verirdim. Herkes evlenmek için din adamlarının fazla fakir, avukatların fazla sıkıcı olduklarını, tüccarların da fazla skandal yarattıklarını bilir. Ama bir subay...”

“Baba,” diye söze karıştı Lizzie, konuyu kontrolden çıkmadan yeniden hassas yerlere yönlendirme hevesiyle. “Bay Bingley hakkında ne biliyorsun?”

Babası daha bir yanıt veremedi, Bayan Bennet oturduğu yerde doğruldu. “Bay Bingley kim? Ve Lizzie onu tanıyor mu?”

Henüz değil, diye düşündü Lizzie.

Bay Bennet’in kafası anında kalktı ve bakışları Lizzie’yi olduğu yere çiviledi. Ah, bir şeyler biliyordu. “Elizabeth, bu hiç de yemek masasında yapılacak bir sohbet değil.”

Bu da şüphesini onaylamıştı işte. Lizzie firmadan ayrıldıktan sonra babası mahkemeye gitmiş ve haberleri duymuş olmalıydı!

“Bak işte o Jane için ideal bir eşleşme olurdu,” diye devam etti Bayan Bennet. “Genç bir beyefendi, henüz yetişkin olmuş, ticaretle ilgili ama amcasının tek varisi. Eninde sonunda Derbyshire’daki o ev ona kalacak. Hem senede dört ya da beş bin kazanıyor olmalı! Bay Bennet, neden Jane’le tanışması için Bay Bingley’yi yemeğe davet etmiyorsun?”

Lizzie annesinden gelen bilgiyi büyük bir hevesle bir yana koyarken Bay Bennet, “Bay Bingley şu anda eli kolu bağlı durumda,” diye karşılık verdi.

Bayan Bennet’in yüzü düştü. “Eli kolu bağlı mı? Kim tarafından?”

“Kendisi genç bir hanımla bağlı değil ama çok uzunca bir süre müsait olmayacak.”

Sesindeki kesin ton Lizzie’ye babasının, Bayan Bennet’in konuyu kapatacağını umduğunu belli etmişti ama Lizzie ile annesinin tek ortak noktaları sonu gelmeyen meraklarıydı.

“O nerede ki?” diye sordu Bayan Bennet.

“Newgate Hapishanesi’nde.” Bu haber, Bayan Bennet’in gözlerindeki heyecanı söndürmeye yetmeyince “Cinayetten, diye ekledi.

Lizzie ve Bay Bennet hariç bütün masa nefesini tuttu. Bayan Bennet çatalını masaya çarptı. “Benimle dalga geçiyorsun!”

Kitty ile Lydia daha fazlasını öğrenmek için yalvardılar, Mary de günahkar taşkınlıklar hakkında mırıldanmaya başladı. Jane, Lizzie’ye *Peki, işte bu sefer başardın*, diyen bir bakış fırlattı. Bay Bennet yemek boyunca gönülsüzce en yalın ayrıntıları verdi ama tüm hükmü duymadığını kabul etti.

“Eğer hapishanede olmasaydı,” diye yakındı Bayan Bennet, “Jane’imiz için mükemmel bir eş olurdu.”

Jane turtasına özel ilgi göstermeyi tercih ederek konu üzerine hiç fikir belirtmedi ama Bay Bennet, “Peki, ya o hapsedilmemiş bir katil olsa? O zaman kabul edilebilir bir talip olur muydu?” diye sordu.

“Yine de Bay Collins’ten daha iyi olurdu,” diye fısıldadı Lizzie, Jane’e, o da gülümsemesini bir peçetenin arkasına sakladı.

Lizzie, annesinin hiçbir gizli amacı olmaksızın beş kızını da evlenmiş olarak görme gayesinin kendi korku ve mutsuzluğundan kaynaklandığını biliyordu. Bayan Bennet’in babası aniden ölerək ailesini neredeyse meteliksiz bırakmıştı. Her ne kadar Bayan Bennet’in ağabeyi şimdi saygın bir aile kurmuş olsa da o zamanlar bir porselen eşya mağazasında basit bir çırağı. Bayan Bennet, Bay Bennet’la yalnızca ona ilk teklif eden olduğu ve bir dava vekili olarak geleceği parlak görüldüğü için evlenmişti. Evlilik hayatının sosyete partileri ve

büyük bir servetten değil de, Cheapside’da bir ev, kitapları insanlara tercih eden bir koca ve tek bir oğul olmaksızın beş kızıdan ibaret olması onu pek de tatmin etmiyordu.

Lizzie annesinin hayal kırıklığını anlıyordu ama bir kız olarak dünyaya gelmenin neden kendi geleceğine karar verememesi anlamına geldiğini aklı almıyordu. “Ben, Bay Bingley’nin davasının ilginç olduğunu düşünüyorum,” dedi Lizzie, ona bakan annesini görmezden gelip ilgisiz babasına hitap ederek. “Fred dedi ki...”

“Lizzie, o sokak çocuklarıyla bağlarını koparttın sanıyordum!” diye sözünü kesti annesi.

“Fred *hiç de* sokak çocuğu değil. Bildiklerini paylaşıyor, bununla da dürüstçe geçimini sağlıyor. Ama baba, kafamda döndürüp duruyorum, Bay Bingley’yi buna iten sebep ne olabilir?”

Lizzie kendi davasına sahip olup onun üzerinde çalışmayı aklına koymuştu ama yine de babasının görüşüne değer veriyordu... Öğrettiklerine de. Üstelik Lizzie’ye, birine bir konu hakkındaki fikrini sormanın, basitçe ne bildiğini sormaktan çok daha fazla bilgi sunduğunu öğreten de babası olmuştu.

Babasının tüm söylediği, “Umutsuzluğun bir adamı nerelelere götürebileceğini tahmin etmek olanaksızdır, özellikle de ailesi söz konusuysa,” oldu. Lizzie, surat asma arzusunu bastırdı. Bay Bennet, yardımcı olmayacaktı.

“Bir tutku suçu mu?” diye sordu Jane, Lizzie’ye şaşkına dönmüş bir bakış atarak.

“Bay ve Bayan Hurst’ünkinin mutlu bir birliktelik olmadığını duydum.” Bayan Bennet, dedikodu fırsatını kaçırmamıştı. “Çok kısa bir süre önce, Bayan Hurst kocasını *terk etti!*”

Diğer Bennet kardeşler nefeslerini tutarken Lizzie, oldukça rahatsız edici bir merakla annesinin bu bilgileri nereden aldığını düşündü. Onun sonsuz çene çalmalarını dinlemek usandırıcıydı ama arada sırada büyüleyici dedikodular veriyordu. “Peki ama bu tür söylentiler doğruysa o zaman Bay Bingley’nin Bay Hurst’ü öldürmesi çok aptalca olacaktır,” diye yüksek sesle düşündü Lizzie. “Baş şüphelinin kendisi olacağını bilmesi gerek.”

“Londra’daki tüm aptalların hesabını tutmak imkansız,” dedi Bay Bennet, acı acı.

“Bay Bingley, aptal değil,” diye karşı çıktı Bayan Bennet. “Aptal bir adam asla onun kadar zengin olamaz... Tanrım, hayır. Öyle bir adam akıllı, görgülü ve son moda giyinen biri olmalı. Oh, Bay Bennet! Peki ya *siz* onun masumiyetini kanıtlayabilseydiniz? Öyle minnettar olurdu ki Jane’le evlenirdi!”

“Hayır, teşekkür ederim canım. Lizzie’nin bu riskli işte hak iddia edeceğini tahmin ediyorum.” Bay Bennet, bilmiş bir ifadeyle ona gülümsedi. “Şimdi hepinizden rica ediyorum, yemeğimi huzur içinde bitirmeme izin verin.”

“Ama benim hiç huzurum olmayacak,” dedi Bayan Bennet, üzgün üzgün. “Jane’im bu kadar güzel ama evlenmemiş, ikinci kızım da bir avukat olmaya kararlı iken nasıl olsun.”

“Saçmalama, canım,” dedi Bay Bennet. “Jane, talipleri arasından seçim yapacak, Lizzie de Bay Bingley’yi temsil etmeye can atarak Newgate’in kapısında sıra olmuş bir yığın avukatın arasından öyle kolay kolay sıyrılamayacak.”

Son yorum Lizzie'ye doğru fırlatılmış bir bakışla yapılmıştı. Lizzie, ebeveynlerinin ikisinin de sözlerini duymazdan gelmeyi seçti. O harika bir avukat olurdu. Aslında mükemmel bir dava vekili de olurdu. Avukat mahkemede tartışırken ekmeğini hak eden her dava vekili, gözlerini ve kulaklarını açık tutarak olası müşteriler arardı. Ama Bay Bennet haklı olabilirdi, hapishane Bay Bingley'yi dinleme ve onu müşteri olarak kazanmayı uman gayretli ve önemli avukatlarla kaynıyorsa Lizzie buna hiç şaşırılmazdı...

Birden aklına bir fikir geldi.

“Neye gülümsüyorsun Lizzie?” diye sordu Bayan Bennet.
“Kesinlikle ailemizin mahvoluşuna değildir herhalde?”

“Kesinlikle hayır,” diye onayladı Lizzie.

ÜÇ

Lizzie hiç beklenmeyen bir düşman ediniyor.

PLANLAR İLERLEDİKÇE, Bay Bingley’yi Longbourn & Oğulları’nın en yeni müşterisi yapmak, Lizzie’nin en zor olmasa da belki de en cüretkar tasarısı halini aldı. Bu, başkasının yerine geçme, rüşvet verme ve Lizzie’nin tüm kurnazlıklarını içerecekti.

Doğal olarak Jane, buna karşıydı.

Lizzie hazırlıklarını yaparken onu ikna etmeye çalıştı. “Senin bir avukat kadar zeki olduğunu biliyorum Lizzie ama sen bir avukat değilsin. Sen genç bir hanımefendisin.”

“Neden herkes bana bunu hatırlatmakta ısrar ediyor?” diye sordu Lizzie en geniş başlığını bağlarken. “Sanki unutabilir mişim gibi.”

Jane, Lizzie’ye en ciddi bakışını attı. “Lizzie.”

“Jane. İşleri berbat eden bu kadar çok erkek varken ben, hayatımı bir kenarda oturarak geçirmeyeceğim.”

“Bay Collins’ten mi bahsediyorsun?”

“Annem geleceğimizi güvence altına almak için onunla evlenmem gerektiğini düşünüyor ama ben kendim kolay bu güvenceyi sağlayabilecekken bunu neden yapayım?”

Jane, Lizzie’nin planındaki hiçbir şeyin kolayca olmayacağını belirtmeme nezaketini gösterdi ve küçük bir olasılık da olsa, annelerinin Lizzie’yi aramaya gelmesi durumunda onu idare etmeye söz verdi. Böylece Lizzie mutfaktan aşırılmış yiyeceklerle dolu büyük bir sepetle sokağa çıkıp Newgate Hapishanesi’ne doğru yola koyuldu.

Batıya doğru yürüyüş çok da uzun sürmedi. Lizzie, Newgate’i daha görmeden onun kokusunu aldı ve bu kötü koku, çevresindeki sokakların tüm kargaşasına rağmen heybetli, kasvetli ve tüyler ürpertici olan taş binaya girerken burnunu mendiliyle kapatmasına neden oldu. Açık avluda, karısının ihanetini keşfetmiş olmasaydı Bay Davis’in kaderinin nasıl olacağının korkunç hatırlatıcıları olan o darağaçları duruyordu.

Lizzie elinde olmadan, Newgate’in mahkûmların yargılanmayı beklemek üzere götürüldükleri Londra Merkez Ceza Mahkemesi’ne bağlanmasını sağlayan taş çevrili geçide şöyle bir göz attı. Yarım daire şeklindeki bir tuğla duvar, mahkeme salonlarının pencerelerini görmesini engelliyordu ve dar giriş de ulaşabileceğinden ilerideydi. Her ne kadar babasına tatlı dile mahkeme binasına girmesinde bir sakınca olmadığını kabul ettirmiş olsa da Lizzie, oraya hiç girmemişti. Orayı kendi gözleriyle görmek istiyordu ve bu, sonunda ona bu binaya girme hakkını kazandıracak dava olabilirdi.

Aklında bu düşünceyle Lizzie, cesaretini topladı ve da-rağaçlarının yanından geçerek Newgate'in girişine doğru yürüdü. Kapıdaki adamı buraya bir mahkûmu görmek için geldiğine ikna etmek bir şilinine mal oldu. Bir şilin de in-faz memurunun onu karşıladığı köhne ve tozlu ofise kadar, sevdiklerini ve müşterilerini arayan umutlu aile üyeleri ve avukatları geçmek için kendine eşlik eden görevliye gitti. İn-faz memuru uzun boylu, yaşlı bir adamdı ve Lizzie, Charles Bingley'yi görmek istediğini söylediğinde neredeyse güldü. "Peki, siz kimsiniz?"

Lizzie, pek de zorlanmadan, yüzüne büyük bir küçümseme ifadesi yerleştirerek "Kız kardeşiyim. *Bayan* Bingley," dedi.

Memur, onu uzun bir an boyunca inceledi ve Lizzie başı-nın üzerindeki tuğlaları sayarak soğukkanlılığını korumak için uğraştı. Bir, iki, üç, dört... On yediye kadar gelmişti ki memur beklentiyle, "Bir ücreti olacak," dedi.

Lizzie gülümsedi ve son şilini uzattı. Bay Bingley tüm bu sıkıntıya değse iyi olurdu çünkü bu oldukça pahalı ve riskli bir iş olmaya başlamıştı. Elini bozuk paralara sürmek genç bir hanımefendi için çok kolay değildi.

"Bay Bingley hükümet binasında, o yüzden gidip getirmek biraz zaman alacak," dedi infaz memuru ve parayı çabucak ce-bine attı. "Katillerin hükümet binasında kalmasına genellikle izin vermiyoruz ama genelde karşılığını ödeyebilecek olanlar da buraya gelmiyor."

"Katil zanlısı," diye düzeltti Lizzie.

Memur gitmeden önce Lizzie'ye son bir sert bakış attı.

Bekleyiş uzun sürdü. Lizzie, Bay Bingley geldiğinde ona ne söyleyeceğini düşünerek zaman geçirmeyi denedi ama adamın karşısında kız kardeşi rolü yapan garip bir genç kadın gördüğündeki tepkisini hayal edemediğinden bocaladı. Tuğlaları saymaya çalıştı ama otuz beşten sonra ipin ucunu kaçırdı. İlginç bir şey görebileceğini umarak küçük ofisi adımlamaya başladı ama masa sıkıca kilitliydi ve odada da pek bir şey yoktu. Sonunda, korkunç bir hata yaptığına ve infaz memurunun ona gülüp çevirdiği bu dolap yüzünden onu bir hücreye kilitlemeye karar vererek hemen dışarıda beklediğine ikna olmuş bir halde tekrar oturdu.

Kapı açılıp infaz memuru, bir muhafız ve oldukça sikkın görünen yirmi dört yaşında genç bir adam belirlediği anda, Lizzie ayağa kalktı. En başta adamın giysileri dikkatini çekti; deniz mavisi yün, şık bir ceket giymişti. Hemen göze çarpan koyu lekelerle kaplıydı ve Lizzie içgüdüsel olarak bunun kan olduğunu düşündü. Tüm bedenini bir heyecan kapladı ve korkudan her yanı diken diken oldu.

“Abi!” diye bağırdı Lizzie. “Senin bu sefil yerden bırakılmanı sağlamak için geldim!”

Sonra, onun da oyuna katılacağını umarak neredeyse nefesini tutup Bay Bingley’ye baktı.

Genç adamın yorgunluğu yerini hayrete bıraktı ve Lizzie, onun gözlerinin çevresinde, genç yaşına hiç de uymayan, gülümseme eğiliminde olduğunu işaret eden ince çizgiler fark etti. Dalgalı sarı saçları karmakarışık, boyunbağı da baştan savma bağlanmıştı. Ama Lizzie onun mükemmel duruşuna

ve giysilerinin kalitesine bakarak zengin bir aileden geldiğini söyleyebilirdi. Şansına, iyi yetiştirilmiş olması onun Lizzie'yi yalanlamasını önlemişti. “Orada öyle durma, diye homurdandı infaz memuru. “Kız kardeşin seni görmek için oldukça iyi para ödedi ve sana yiyecek de getirmiş.”

Bay Bingley'nin gözleri Lizzie'nin sepetine çevrildi ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Kardeşim!”

Erkekler. Onları tahmin etmek hiç de zor değildi doğrusu.

“Prangalarını çözün,” diye talep etti Lizzie.

“Üzgünüm Bayan Bingley ama yapamayız.”

“Ağabeyim bana zarar vermeyecektir,” diye duyurdu Lizzie, bunun doğru olması için dua ederek. Bu, bir kız kardeşin söyleyeceği şeydi ama Lizzie, henüz Bay Bingley'nin kişiliğini bizzat değerlendirmemişti.

“Çok fazla gelen giden var,” dedi memur. “Riski alamayız.”

Lizzie şansını daha fazla zorlamak istemedi. “Peki. Yalnız konuşabilir miyiz?”

Annesi onun, şüpheli bir suçlu olsun ya da olmasın Londra'nın en uygun bekar erkeklerinden biriyle yalnız konuşmayı talep ettiğini bilse kesinlikle düşüp bayılırdı. Ama adamın kız kardeşi sohbetlerinde yanında bir refakatçi istemezdi. Memur kızın istediği izni lütfetti.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Charles Bingley, Lizzie'ye baktı ve “Siz Caroline değilsiniz ama onu çok iyi oynadınız. Gerçekten yiyecek getirdiniz mi?” dedi.

Lizzie sepetin kapağını açtı. “Yulaflı bisküvi, peynir ve çilek reçeli.”

“Tanrı sizi korusun Bayan...”

“Bennet,” diye karşılık verdi Lizzie ve Bay Bingley için sofraya kurmaya koyuldu. İnsanın Newgate’teki her şey için –yiyecek, güvenlik ya da ayrıcalıklar– para ödemesi gerektiği çok iyi bilinen bir şeydi. Bay Bingley yeterince zengindi ama Lizzie onun şimdiden hem ne kadar para hem de bu parayı ne için harcadığını merak ediyordu.

Bay Bingley kendine servis yaptı. “Bu şerefi neye borçluyum, Bayan Bennet?”

Lizzie, bir an için Bay Bingley’nin aşırı görgülü tavırları karşısında ne yapacağını bilememişti. Adamın ya durumun ne kadar ciddi olduğuna dair bir fikri yoktu ya da oldukça suçlu ve muhtemelen de deliydi.

“Bay Bingley, oynadığım oyun için özür dilerim. Böyle davranmak benim yapıma ters ama sizinle konuşma fırsatı elde edebilmek için bulabildiğim tek yol buydu.”

Bay Bingley, ağzında koca bir bisküvi lokmasıyla kaşlarını çattı. “Peki, ama benimle neden konuşmak istiyordunuz ki?”

“Size dün neler olduğunu sormak istedim.”

Şimdi, hayret etme sırası Bay Bingley’deydi ve Lizzie onun, her ne kadar yüz ifadesi terbiyeden hiç uzaklaşmasa da kendisini bir kez daha değerlendirdiğini hissetti. Bu, Lizzie’ye onun genç olsa da çok başarılı bir iş adamı olduğunu ve böyle şeyleri boş oturarak elde etmediğini hatırlattı.

“Bundan bahsetmeli miyim, bilmiyorum,” dedi adam, sonunda kayıtsız gülümsemesini bir yana bırakarak. “Beni yanlış anlamayın. George sadece görünüşte bir beyefendi olan

alçağın tekiydi. Louisa ondan kurtulduğu için üzgün olduğumu söyleyemem ama...”

“Ben olsam böyle söylediğinizi hakimın duymasına izin vermezdim,” diye tavsiye verdi, Lizzie.

“Siz kimsiniz, avukat mı?”

“Bir tür.”

Bay Bingley, Lizzie’ye şaşkınlıkla baktı. Lizzie’ye adam onu ilk kez tamamen anlıyormuş gibi geldi. “Peki, bu *bir tür* ne demek?”

“Babam Longbourn & Oğulları’nda avukat. Belki adını duymuşsunuzdur.”

“Gerçekte hiç oğlu olmayan adamın firması mı?”

“Evet. Ben, orada bir çeşit... Gizli görevle çalışıyorum. Davanızı duyduğumda ilgimi çekti. Neler olduğunu bana kendi sözlerinizle anlatabilir miydiniz, lütfen?”

Bay Bingley, şaşkınlıktan ağzı açık Lizzie’ye bakakaldı. “Sizin mahkûmlara yardım etmek için çalışan bir çeşit kadın yardım derneğinden falan olduğunuzu sanmıştım. Ama bir avukat... Siz oldukça alışılmadık bir genç hanımsınız, Bayan Bennet.”

“Bunu bir iltifat olarak alacağım, efendim.”

Bay Bingley öne eğildi ve Lizzie onu oltaya getirdiğini anladı. Sınırlı deneyimine göre, insanlar gururları okşandığında aklındakileri paylaşmaya daha yatkın olurlardı. “George’la aramız iyi değildi, bunu itiraf etmekten korkmuyorum. Maddi olarak çok fazla bir şeyi yoktu, yine de Louisa’yla evlenene kadar bir ortaklık yapmadık. Ben elimden geleni yaptım, ona

şirketimde iyi bir görev, bir maaş verdim ve... Neyse, ayrıntılarla canınızı sıkmayayım. Şu kadarını söylemek yeterli ki ona sunulan fırsattan yararlanmadı.”

Lizzie ayrıntılardan sıkılmaya bayılırdı ama Bay Bingley'nin konuşmasının gidişatını bozmayı istemediğinden sessizliğini korudu.

“Bu oldukça hassas bir konu ama... Üç gün önce şimdi sizin oldukça becerikli bir şekilde taklit ettiğiniz kız kardeşim Caroline, Louisa'yı ziyaret etti. Louisa son derece perişan haldeymiş. George bir haftadır eve gelmemiş ve Louisa onun dönmeyeceğinden eminmiş. George'u toplamazsam huzur bulamayacağımı biliyordum. Üstelik babam ölmüşken ve kocası son derece faydasızken Louisa'nın saygınlığını korumak adına söz söyleyebilecek tek kişi bendim.”

Bu açıdan bakınca, Lizzie onu anlayabiliyordu. Gençti, yaklaşık yirmi beş yaşındaydı ama ailesinin tüm sorumluluğu ondaydı. Lizzie, sadece maddi olarak güvence altında olmalarından değil, aynı zamanda toplumun onlara nasıl baktığından da sorumlu olduğunu tahmin edebiliyordu.

“George'u kulüpte buldum, eve sürükledim, kahyasına emanet ettim ve ona sabah konuşmamız gereken birçok şey olduğu için ayrılmasını söyledim.”

Lizzie irkildi. Eğer olanları hakime bu şekilde ifade ettiyse hapse atılması hiç şaşırtıcı değildi. Bir yargıcın karşısına çıkacak olursa epey tavsiyeye ihtiyacı olacaktı.

“Eve gittim ve itiraf etmeliyim ki bu durum beni gecenin yarısına dek uyanık tuttu. Kız kardeşlerim ve ben birçok şey

yaşamıştık ama ona hiçbir şey olmamıştı. Sabah, onunla ilgimizi tamamen kesmeye hazırdım. Daha önce de dizginleri sıkılmışım ama Louisa'nın hatırına bundan hep vazgeçmişim. Ama o artık George'a dönmeyi reddettiğinden, George'un ya ilişkilerini onarması gerektiğine ya da bir ayrılık talep edeceğime karar vermişim. Evine uğradım ama kahyası onun daha kalkmadığını söyledi. Bunun üzerine oldukça kızdım. Doğruca üst kata çıktım ve... İlk önce onun hâlâ sarhoş olduğunu düşündüm ve ona bağırmaya başladım. Onu kaldırmak için uzandım, işte o zaman her tarafının kanla kaplı olduğunu fark ettim. Onu kendine getirmeye çalıştım ve kendime..." Giysilerinin üzerindeki kan lekelerini işaret etti. "Ama hiç faydası yoktu. O ölmüştü."

"Bedeni hâlâ sıcak mıydı?" diye sordu Lizzie.

"Affedersiniz?"

"Bay Hurst, sıcak mıydı, soğuk mu? Eğer soğuksa sizin gelmenizden çok daha önce ölmüş olduğuna dair kuvvetli bir delilimiz vardır."

"O... Şey, çok soğuk değildi ama hayatta olmadığı kesindi."

Lizzie başıyla onayladı. "O zaman, önceki gece siz onu bıraktıktan sonra saldırıya uğradı ama muhtemelen sizin uğramanızdan çok uzun zaman önce de değil. Siz onu eve getirdikten sonra, onu gören başka biri olmuş mu?"

"Kahya Banks, bizi içeri aldı ve onu üst kata taşımama yardım etti. Onu doğruca yatak odasına götürdük ve Banks'e uşağı uyandırmaya bile zahmet etmemesini söyledim. Hurst'ün

tamamen giyinik olarak uyumayı hak ettiğini düşündüm. Banks beni yolcu etti ve eve gittim.”

Yüce Tanrı, Bay Bingley’nin davasına kesinlikle hiç mi hiç yardımcı olmuyordu! “Döndüğünüzde kimseyi gördünüz mü?” diye sordu Lizzie umutla.

“Şoförüm beni kapıda bıraktı ama kendi kahyama beni beklememesini söylemiştim ve uşağımı da çağırmadım,” dedi Bay Bingley. Lizzie’ye baktı ve Lizzie adamın onun ne düşündüğünü fark edip etmediğini merak etti, yani kolaylıkla geri dönmüş ve tekrar eniştesinin evine gitmiş olabileceğini. “Durum iyi görünmüyor, öyle değil mi?”

“Hayır,” diye kabul etti Lizzie, kandırmacanın doğasında olmadığını söylerken Bay Bingley’ye yalan söylememişti. “Ama davanın olguları hâlâ daha yakın bir inceleme istiyor. Uşağın, kahyanın, Bay Hurst’ün tüm personelinin nerede olduklarını doğrulama konusu var. Hepsi ona sizden çok daha kolay ulaşabilirdi ve cinayeti başka birinin işlemiş olma olasılığı da apaçık. Ve... Yani ben, sizin onu öldürdüğünüze ikna olmadım.”

“Çünkü olgular size göre doğru sıralanmıyor.”

Dünden önce olsaydı, Lizzie içgüdülerine göre bir şeyler yerine oturmadığı için ikna olmadığını söylerdi. Ama sonra, babasının meydan okumasını hatırladı. *Bunu mantık çerçevesinde ele almalıyım.*

Yanıt vermek yerine Bingley’nin şık ceketine baktı, artık kanla umutsuz bir şekilde lekelenmiş ve mahvolmuştu. “Bunun hiç de uygun olmayan bir soru olduğunu biliyorum ama Bay Hurst kaç kez bıçaklanmıştı?”

Bay Bingley'nin yüzü bembeyaz oldu ve bir parça daha ekmek almak için uzanan eli düştü. "Affedersiniz?"

"Bir kez mi? İki kez mi? Daha fazla mı?"

Adam yutkundu. "Tam olarak bilmiyorum. Çok fazla kan vardı. Onun her tarafında, yatağın her yerinde. İlk başta göremedim. Sonradan onun sadece kendinden geçmiş olduğunu düşünmüş olmam çok saçma geldi çünkü boynu bile..."

Lizzie ürperdi ama memnun bir ifadeyle başını salladı. "Ve ceketiniz... Oldukça kanlı ama lekeler... Bulaşmışlar. Sizin Bay Hurst'ün üzerine eğilip onu sarstığınızı tahmin ediyorum, öyle mi yaptınız?"

Bingley başıyla onayladı. "Neden soruyorsunuz?"

Lizzie yanıt vermeden önce biraz bekledi. "Eğer onu bıçaklamış olsaydınız üzerinizde daha çok kan olması gerekirdi. Ama kan, yalnızca paltonuzun ön tarafında."

"Siz bu sonuca nasıl vardınız ki?"

"Bazen aşçımızla pazara giderdim. Siz hiç bir kasabın ön-lüğünü gördünüz mü?" Bay Bingley başını iki yana sallayınca Lizzie açıklamaya koyuldu. "Kanla kaplıdır ama kan desenleri farklıdır. Bir canlı öldürüldüğünde genellikle kaç sıçrayarak yayılır."

Bay Bingley'nin yüzü sakinleşti. "Bunu hiç düşünmemiş-tim. Siz son derece zeki birisiniz, Bayan Bennet."

Lizzie bu övgü üzerine gülümsedi ama kafasında çoktan daha ilerisini düşünüyordu. "İşte size önerim: Bay Hurst'ün ci-nayetini kendimiz araştırmalıyız. Sizin tamamen aklanmanızı ve iyi adınızın üzerindeki lekenin temizlenmesini sağlayacak

tek yol haritası bu. Eğer Bay Hurst sizin iddia ettiğiniz gibi düzenbaz biriye, kimin onun ölmesini istediğini ortaya çıkarmak çok zor olmayacaktır.”

“Gerçek katili ortaya çıkarmak,” diye tekrarladı Bay Bingley. “Biliyor musunuz, tüm bu kargaşa arasında ortada serbestçe dolaşan bir katil olduğu gerçeğini neredeyse unutmuştum ben.”

Ama Lizzie unutmamıştı. Masumiyeti ispat etme yükünün suçlanan kişiye düşmesi oldukça zor bir durumdu. Lizzie’nin deneyimine göre işler başta görüldüğünden çok daha farklı sonuçlandığı için adil olduğu da söylenemezdi. Ama şu Davis davasını çözmüştü, öyle değil mi? Bu, ondan sadece bir miktar daha zordu. “Peki,” dedi. “Bu işe birlikte girelim mi? Yapacağım ilk şey sizin salıverilmenizi sağlamak olacak. Sizin gibi bir beyefendi burada bir dakika daha kalmamalı.”

“Bunu yapabilir misiniz?” diye sordu adam sabırsızlıkla.

“Ah... Babam kesinlikle yapabilir,” diye doğruladı Lizzie. Fred’e bahşış vermekle bugünkü rüşvetler arasında para çantası oldukça hafiflemişti. Üstelik infaz memuruna kraliyet mücevherlerini de sunsa yine de Bay Bingley’yi bir kadın gözetiminde serbest bırakmayı reddedeceğini tahmin ediyordu. “Bir saat içinde burada olabilir ve siz, biraz... Kendinizi toplama zamanı bulduktan sonra konuyu daha derinlemesine tartışabiliriz.”

Bay Bingley, onun bu teklifini düşündü ve Lizzie umut içinde beklerken güçlükle nefes aldı. Davasının özel zorlukları olmasına rağmen Bay Bingley’ye, Longbourn & Oğulları

lehine olabilecek bir savunma sunduğunu biliyordu. Ayrıca, Bay Bingley onda içini kıpır kıpır eden bir adalet duygusu ve şiddetli bir merak uyandırmıştı.

“Çok ikna edicisiniz, Bayan Bennet,” diye kabul etti Bay Bingley. “Bununla birlikte korkarım sizi işe alamam.”

Lizzie kendini onun bu cevabı verme olasılığına karşı hazır olmak için zorlamıştı ama olasılık gerçeğe dönüştüğünde gelecek ezici hayal kırıklığını tahmin edememişti. Lizzie’nin özgüvenli tavrı kırılmaya başladı. “Bir hanımefendi olduğum için, öyle değil mi?”

“Ah, hayır! Hanımefendi olmanız değil mesele, siz oldukça zekisiniz, ama anlarsınız, ben zaten... Darcy!”

Ben zaten Darcy de ne demekti? Lizzie’nin kafası karışmıştı ama Bay Bingley’nin baktığı tarafa dönünce Darcy’nin bir açıklama değil de bir insan olduğunu fark etti, kendi yaşlarında ya da belki bir yaş büyük, çok uzun boylu genç bir beyefendi kapıda duruyordu.

“Bingley,” diye selamladı Darcy. “İnfaz memuru, Caroline’ın seni ziyarete geldiğini söyledi. Aslında ben Caroline’a senin çay vaktine kadar evde olacağını ve seni ziyaret etmesinin çok gereksiz olduğunu söylemiştim ama açıkça görülüyor ki...” Bu denli canlı ve yetkin sesin sahibi Lizzie’nin yüzünü gördüğünde konuşmayı kesti ve heyecanlı bir tavırla kaşlarını çatı. “Siz Caroline değilsiniz.”

Yalanının yakalanması Lizzie’yi utandırmış olmalıydı ama bu kişi, bu *Darcy* onun fazlasıyla dikkatini dağıtmıştı. Adam oldukça uzun boyluydu, şık giyinmişti ama züppe biri

gibi görünmüyordu. Yüzü genel güzellik algısına göre fazla uzundu. Sanatçının tam üzerinde çalışırken elinin çok hafifçe kaydığı mermer bir heykelinki gibi hafifçe çarpık burnu, yüzünü ilgi çekici kılıyordu. Lizzie ayağa kalkıp reverans yapma isteği ile meydan okuyan bir tavırla ona bakmak arasında kalmıştı. Darcy'nin koyu gözleri Lizzie'nin cüretkar bakışına karşılık verdi. Sonunda, Lizzie her ne kadar böyle haşın bir tavırla kaş çatan birine hayran olmayı hayal edemese de onun alışılmışın dışında yakışıklı olduğu sonucuna vardı.

“Bu Bayan Bennet,” diye Darcy'yi bilgilendirdi Bay Bingley. “Longbourn & Oğulları'ndan. Bayan Bennet, sevgili dostum Bay Darcy.”

“Longbourn & Oğulları'nda bir kadının çalıştığının farkında değildim,” dedi Darcy.

Lizzie nazikçe gülümsedi. “Sizi aydınatabildiğime sevindim.”

Konuşmaya devam eden Darcy'nin ifadesi değişmedi. “Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Bayan Bennet ama Bay Bingley yasal temsilcisini tuttu bile.”

“Siz bir avukat mısınız?” diye sordu Lizzie.

O zaman Darcy tereddüt etti ve Lizzie, onun Bingley'ye bakarken sert tavrının yok olduğunu gördü. Ama Lizzie'ye dönene kadar bu tavır yeniden yerine geldi ve adam, “Ben Pemberley & Ortakları'ndan Fitzwilliam Darcy,” dedi.

Ah, Pemberley Darcy'lerden biriydi o! Lizzie bu ismi biliyordu. Lizzie onun gençliğinden ve dolaylı yanıtından, babasının olduğunu tahmin etmenin zor olmadığı firmadaki yerinin

ancak kendisinininki kadar güvende olduğunu tahmin etti. “Bu bir zevk,” dedi sesindeki acı tonu yansıtmamayı pek başaramayarak.

“Elbette,” diye küstahça karşılık verdi Darcy ama yeniden Bingley’ye döndüğünde çok ilgiliydi. “Sen nasılsın?”

Bingley ona yanıt verirken Lizzie, bu müdahaleden canı sıkılmış gibi görünmemek için elinden geleni yaptı. Yani Darcy aslında bir *açıklamaydı*. Bay Bingley, Pemberley & Ortakları’ndan Darcy ile yakın dostsa, Lizzie’nin önerisinin ne kadar etkileyici olduğunun bir önemi yoktu. Pemberley & Ortakları tüm Londra’nın ve hatta İngiltere’nin en iyi ve en bilinen firmalarından biriydi.

“Bayan Bennet ve ben çok ilginç bir sohbetin ortasındaydık ve şunu söyleyeyim ki Darcy, kendisi davam konusunda bazı iyi noktalara parmak bastı.” Lizzie tam zamanında başını kaldırarak Darcy’nin ondan tarafa ilgisiz bir bakış attığını gördü. “Belki onun teorilerini duymak istersin, ne dersin?”

“Tanımadığım biriyle çalışmaktan nefret ederim,” dedi Darcy.

“Ama Bay Darcy, iki dakika önce tanıştırılmadık mı biz?” diye sordu Lizzie.

Adam irkildi ve Lizzie onu gafil avladığını anladı. “Newgate’e girebilmek için... Hilekarlıklar yapan genç hanımları önemsemek gelmiyor içimden.”

Lizzie hiddetlenerek Darcy’yle yüz yüze gelmek için ayağa kalktı. “Keskin zekam dururken *hilekarlıklardan* medet ummaya ihtiyacım yok!”

Adam, Lizzie'nin yanıtı karşısında bir an için donakalmış göründü. “Affedersiniz Bayan Bennet,” dedi ve Lizzie birazcık rahatladı, ta ki adam söze devam edene kadar. “Tekrar ifade etmeme izin verin. İçimden sağduyu yoksunu genç hanımları önemsemek gelmiyor.”

Bay Darcy, Lizzie'ye tokat atmış olsaydı bundan daha şok edici olamazdı. “Birine hakkını teslim etmekte ne kötülük var? Fikirlerimin değerli olduğunun ortaya çıkması gururunuz için o kadar mı kırıcı olur?”

Ah, işte *bu* Darcy'nin gözlerinde bir tutku pırıltısı oluşturmayı başarmıştı. Böylesine katlanılmaz bir adamı rahatsız olmuş görmek Lizzie'ye büyük bir zevk vermişti.

“Affınızı rica ederim, Bayan Bennet,” dedi Bay Darcy huzursuz bir gülüşle. “Tabii ki Bingley kimi isterse ve kimin bu davayı idare edebileceğine güvenirse onun hizmetlerinden yararlanacaktır.” Dördüncü bisküvisini bitirmekte ve Darcy ile Lizzie arasındaki bu söz düellosunu hayranlıktan irileşmiş gözlerle izlemekte olan Bingley'ye döndü. “İnfaz memuruyla görüşüp senin kefaletle serbest bırakılmanı zaten sağladım. Buradan benimle çıkacak mısın yoksa bekleyip Bayan Bennet'in...”

Bingley süklüm püklüm bir ifadeyle Lizzie'ye baktı ve “Çıkmak isterim, lütfen,” dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Bingley ellerindeki kırıntıları silkeledi ve “Üzgünüm Bayan Bennet,” dedi. “Yani, Darcy'yi birlikte okula gittiğimiz zamandan beri tanıyorum ve o iyi bir dosttur. Lütfen uygun

olduğunuz ilk fırsatta beni ziyaret edin. Masumiyetime olan inancınız için size borçluyum, yemek için de tabii.”

Darcy boğazını temizlemek için hafifçe öksürürken Bingley, “Siz gerçekten de çok zekisiniz,” diye ekledi.

Sonra başını hafifçe eğerek Lizzie’yi selamladı ve tıngırdayan prangalarla ayaklarını sürükleyerek odadan dışarı çıktı. Lizzie, Darcy’nin de onu izleyeceğini düşündü ama genç adam dönüp ona bakmak için durakladı. Lizzie gözlerini tamamen ona dikti, böylece adam onun gözünün korkutulamayacağını anlayacaktı. Darcy şapkasını başına yerleştirdi ve dudakları küçük, zafer kazanmış bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Gelecek sefere bol şans dilerim Bayan Bennet.”

Kelimeler Lizzie’nin kafasının içinde birbirine karıştı ama o, daha onları zekice ve nükteli bir yanıt haline getiremeden Darcy odadan içeriye girdiği gibi, sessiz ve buyurgan bir tavırla çıkıverdi.

Lizzie sükûnetini korumak için çabaladı. Ah, bu Collins onun yaptığı işin başarısını üstlenirken öylece yanında durmaktan bile beterdi. Darcy, Lizzie’nin kaçınması gerektiğini çok erken öğrendiği erkek tiplerindendi. Lizzie’nin şiddetli arzularına ilk gülenler onlar olurdu, bir konuşma karmaşık hale geldiğinde onu ilk görmezden gelenler de. En iyi halde önemsemeyen bir tavır takınırlardı, en kötüsündeyse acımasız. Bay Bingley’nin bu tarz biriyle ortak olabilmesi pek mümkün görünmüyordu ama aralarındaki bağ, Lizzie’nin öngörebileceği bir şey değildi. O yüzden de bu kişisel bir başarısızlık değildi.

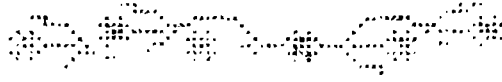
Hayır, başarısızlık değildi. Lizzie, sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve Newgate'in kötü kokusuyla nefesi kesildiğinde bundan pişman oldu. Kendini toplayana kadar hayal kırıklığı kararlılığa dönüşmüştü.

Bay Bingley onu reddetmemişti, kendisini ziyaret etmesini söylemişti. Lizzie prensipte anlamsız sosyal ziyaretlerden nefret etse de bu, kendisinin de Darcy kadar tuttuğunu bırakmamakta inat eden biri olduğunu kanıtlamak için bir fırsattı. Tüm yapması gereken en baştaki planına bağlı kalmak ve Bay Hurst'ün gerçek katilinin kim olduğunu bulmaktı.

Bu, Bay Darcy'nin Elizabeth Bennet'ı son görüşü olmaya-caktı.

DÖRT

Lizzie, Bingley kız kardeşlerle tanışıyor.

NEWGATE ZİYARETİNİN SONUCUNU öğrendiğinde, Jane de Lizzie kadar üzüntüden donup kaldı ama tamamen farklı nedenlerden.

“Senden onu ziyaret etmeni mi istedi? Lizzie bu bir skandal sayılır, neden o seni ziyaret edip edemeyeceğini sormadı ki?”

“Bunun bir önemi var mı?” diye sordu Lizzie. “Önemli olan beni işe alsın diye onu ikna edebilmek için bir şansım daha olması! Üstelik Bay Bingley’nin buraya geliverdiğini düşünebiliyor musun? Babamın daveti olmadan?”

“Annem kendini kaybederdi,” diye kabullendi Jane. “Ve onun kartvizitini aylarca sergilerdi.”

“Yıllarca,” diye karşılık verdi Lizzie ve başını iki yana salladı. “Ve bu sosyal bir ziyaret değil. İş olacak.”

“Ama ben Bay Bingley’nin senin... Yardımını geri çevirdiğini düşündüm. Bay Darcy’yi tercih ettiğini.”

Bu adı duyan Lizzie omuz silkti. “Biliyorsun, ben onun yeterliliği olduğuna bile tam olarak ikna olmadım. Babası bir avukat, kendisi değil. Üniversiteden henüz çıkmış gibi görünüyor. Bay Bingley’nin menfaati için umarım Pemberley’de biri Darcy’nin işini denetliyordur.”

“Peki ya *senin* yeterliliğin var mı?”

Jane’in sözleri nazik olsa da canını acıtmıştı. “Üç yıldan beri babamla çalışıyorum ben ve çok daha uzun süredir de onun hukuki metinlerini okuyorum. Kendimi kanıtlamalıyım Jane. Hiç kimsenin sormadığı sorular var.”

“Ve hiç kimsenin aklına gelmeyen soruları sormak konusunda sana her zaman güvenebiliriz,” dedi Jane, eğlenerek ile yenik arasında gidip gelen bir ses tonuyla. Yine de Lizzie’yi durdurmaya çalışmamıştı. Jane’in bu kadar mükemmel bir abla olmasının nedeni de buydu; destekleyiciydi ama Lizzie’ye ters gelse bile gerçeği söylemekten korkmazdı.

Ama Lizzie, Bay Bingley ile yeniden buluşmadan önce, yazı kutusundan ilk sayfalarındaki birkaç zayıf doğa resmi demesi hariç hiç kullanılmadan duran küçük bir resim defteri çıkardı. Defter, son doğum gününde Bayan Bennet tarafından, Lizzie’nin kendini oyalayabileceği, kadınlara özgü bir hobi bulması için nafile bir umutla verilmiş bir hediye idi. Lizzie kendine kısa ve kalın bir kalem buldu ve dava hakkında şimdiye kadar olanlarla ilgili notlar almaya başladı.

Bay Bingley’den öğrendiği ayrıntıları yazmayı bitirdiğinde ortaya çıkan iki büyük soru vardı:

Bay Hurst ne kadar borçlanmıştı?

Kime borçlanmıştı?

Ertesi gün Lizzie, annesiyle kız kardeşleri sosyal ziyaretlerine onsuz gitsinler diye başı ağrıyarak numarası yaptı. Onlar gider gitmez hizmetçiden kaçınarak parmak uçlarında odasından çıktı ve annesinin adres defterini aradı. Bayan Bennet, sakinlerini ziyaret etmiş olsa da olmasa da her önemli evin izini sürmeyi severdi. Defterdeki adrese göre Bingleyler, Cheapside'ın batısındaki çok revaçta bir meydanda oturuyordu. Lizzie son bozukluğunu araba tutmaya harcamak istemediğinden oraya kadar hareketli bir yürüyüş yaptı, o yüzden de adrese vardığında hafifçe terlemiş ve yanakları kızarmıştı. Bingleylerin şehirdeki evleri daha yeni bir yapıydı, yine de zarif bir havası vardı, tıpkı annesinin kızlarından birinin yaşamasını umacağı ev tipi idi.

Lizzie ruhsuz bir kahya tarafından içeri alındı. “Bayan Elizabeth Bennet, Bay Bingley’yi görmek için geldi,” diye bilgilendirdi onu Lizzie, sesinin nefes nefese çıkmadığını umarak.

Kahyanın duraklaması neredeyse saygısızcaydı. “Kartınız hanımefendi?”

Lizzie nezaketle gülümsedi ve çantasından kartını çıkardı. “Bay Bingley beni bekliyor. Bu bir iş konusu, sosyal bir ziyaret değil.”

“Lütfen bekleyin,” dedi kahya, profesyonel duruşunu bozan hafif bir kaş çatışla.

Kahya gözden kaybolurken Lizzie bakışlarını kabul salonunda gezdirdi. Bingleylerin iyi talihlerinin kanıtı mobilyaların

zenginliğinde de fazlasıyla görülüyordu. Lizzie cilalanmış salon masasına yaklaştı ve bir tırnağını hafifçe zarif ahşaba vurdu. Orijinal bir Chippendale* olduğundan emindi. Mermer zeminlerden küçük köşelere yerleştirilmiş süslü vazolara kadar her detayı zengin ve hoş olan bordo bekleme salonuyla tam bir uyum içindeydi. Her ne kadar oldukça olgun bir zevkle döşenmiş izlenimi uyandırsa da tam Lizzie'nin dünya çapında bir taşımacılık şirketinin sahibinden bekleyeceği tarzda bir dekordu. Sanki Bingley ailesi yeni zenginlerden değil de soydan varlıklı görünmek için çok uğraşıyormuş gibiydi.

Lizzie, ailenin kimlerle ilişki içinde olduğunu öğrenmeyi umarak dikkatini salon masasının üzerine dizilmiş ziyaret kartlarına çevirdi. Bazı isimleri tanıdı, içlerinde bir de kontes vardı. Lizzie aralarında Darcy'nin kartını göremedi, bu da onun ya sadece bir iş ortağı olduğu ve Bingley ailesi ile sosyal bir tanışıklığı olmadığı anlamına geliyordu ya da... Öyle yakındı ki ziyaret kartına gerek bile duyulmuyordu.

“Bayan Bingley ile Bayan Hurst sizi misafir salonunda kabul edecekler,” dedi kahya, Lizzie'nin irkilmesine neden olarak. Lizzie suçlu bir tavırla yerinden zıplamıştı.

“Bayan Bingley mi? Ama ben buraya *Bay* Bingley'yi görmeye geldim.”

Kahyanın yüzüne onaylamaz bir ifade yayıldı. “Bu taraftan hanımefendi.”

Lizzie tartışmanın yararlarını kısaca kafasında tarttı. Evli

* Chippendale, 18. yüzyılın üçüncü çeyreğinde moda olan ve ilk üreticisi İngiliz marangoz Thomas Chippendale'in adını taşıyan mobilya stili. (Y.N.)

olmayan genç bir hanımefendinin evin efendisinin kız kardeşlerini değil de bizzat kendisini ziyaret etmesi tam olarak saygın bir davranış değildi ama iş amacıyla gelmişti! Her şeye rağmen, kahya sosyal inceliklerden sapacak gibi görünmüyordu ve Lizzie, Bay Hurst'ün zavallı dul eşini de oldukça merak ediyor ve görmek istiyordu...

Sanki bambaşka bir zamanda var olmuş gibi bir his veren aydınlık bir misafir salonuna götürüldü. Oldukça hoş, gök mavisi bir duvar kağıdıyla kaplanmıştı ve neoklasik tarzda feminen mobilyalar içeriyordu. Lizzie'ye göre şık, dümdüz ayaklı sandalyeler ve alçak oval kanepeler son derece kırılgan ve kesinlikle kullanışsız görünüyorlardı. Bu odanın tek avantajı, salon kadar eşya dolu olmamasıydı ve Lizzie, bu havadarlığı beğenmişti.

Bayan Bingley ve Bayan Hurst, ateşin önündeki koltukta oturuyorlardı. Aynı sarışın, porselen gibi yüz hatlarını taşıyorlardı ama Lizzie birinin gözlerinin kıpkırmızı olduğunu fark etti ve onun Bayan Hurst olduğu sonucuna vardı. Lizzie'nin on yedi yaş civarında olduğunu tahmin ettiği, nazik kemik yapısını vurgulayan pembe ve gri renklerde bir elbisenin içinde muhteşem görünen diğer genç hanım, çok daha sakindi. Ağabeyininkilerin daha soluk ve soğuk bir çeşidi olan mavi gözleri insanı delip geçiyordu. "Demek Charles'ın gizemli ziyaretçisi sizsiniz," dediğinde, kahya daha Lizzie'nin varlığını henüz bildirmişti.

"Öyleyim," diye onayladı Lizzie onun kibirli bakışıyla sindirilmeyi reddederek. "Bayan Bingley, kim olduğunuzu

tahmin ettiğim için affınızı rica ederim. Zaman son derece önemliydi ve ağabeyinizle konuşmanın daha iyi bir yolunu düşünemedim.

“Darcy sizin atak olduğunuzu söylemişti,” dedi Caroline Bingley, Lizzie’nin elbisesine yukarıdan aşağıya sıkkın ve hızlı bir bakış atarak. Lizzie aşağıya bakmaya cesaret etti ve eteklerinin uçlarında çamur lekeleri olduğunu fark etti, ilkbaharda bu kaçınılmazdı. Bu ona iki şey anlatmıştı: Caroline çok dürüsttü ve o, Darcy’nin adını bu denli samimiyetle anıyorsa adam Bingley ailesine gerçekten de yakın olmalıydı.

“Benim işimde, en iyisinin zaman harcamamak olduğunu düşünürüm,” dedi Lizzie.

“İş mi?” diye sordu Louisa Hurst. “Bu kulağa çok berbat geliyor.”

“Öyle olmadığını umarım! Ağabeyinizin masumiyetini kanıtlayabiliyorsa olmamalı.” Bir an sonra, vefat edenin aynı zamanda Louisa’nın kocası olduğunu hatırladı. “Başınız sağ olsun, Bayan Hurst.”

Louisa burnunu çekti ve bir mendili hafifçe gözlerine bastırdı. Tırnakları diplerine kadar kemirilmişti ve sağ işaret parmağı ince bir kan iziyle çizilmişti. Nane yeşili ve krem rengi bir elbise giymiş Louisa’yla ilgili dağınık görünen tek şey buydu. Elbisesinin yakası Caroline’inkinden daha yüksekti ve Louisa’nın omuzlarında krem rengi bir şal vardı ama bu kesinlikle yas giysisi *değildi*. İlginç...

“Sizi bu derece... Sıkıntılı bir zamanda rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Şokta olmalısınız.”

“Öyleyiz,” dedi Caroline keskin bir tonla ama ablası sanki bu düşünce ona komik gelmiş gibi yalnızca gözlerini devirdi.

Lizzie bir sonraki hamlesini hesaplayarak hareketsiz kaldı. Oturması söylenmemişti ama Bay Hurst’ün dul eşi ile baldızından herhangi bir şey öğrenmek istiyorsa bunu, oyunu sosyal kurallarla oynayarak elde edemezdi. Süs amaçlı olmadığını ve onun ağırlığını taşıyacağını umarak yakındaki bir sandalyeye oturdu. Lizzie’nin kirli eteklerine bakan Caroline’ın gözleri kısıldı.

“Ağabeyinizin bu suçu işlediğine inanmıyorum ve bunu kanıtlamak isterim.”

Şüpheli sessizlik Lizzie’nin nefesini tutmasına neden oldu, ta ki Louisa “Neden?” diye sorana kadar.

Lizzie bu soru için hazırlıklıydı, yanıt biraz hileliydi ve birazcık da ustaca bir yönlendirme içeriyordu. “Böylesine karalayıcı bir suçun gölgesinde yaşamanız doğru değil. Cinayet zaten yeterince kötü.” *Cinayet* kelimesi, Louisa’yı irkiltti ama Caroline’ı etkilemedi. “Hele ki kendi ağabeyinizin suçlanması... Bu tüm ailenin üzerine karanlık bir gölge düşürür.”

“Tüm bu zaman boyunca benim söylediğim şey de buydu!” diye bağırdı Louisa, kız kardeşine attığı hüsrana dolu bir bakışla. “Bir daha asla evlenemeyeceğim. Ve hepsi George’un suçu.”

Louisa’nın endişesinin kocasının ölümü için değil de tehlikeye düşmüş sosyal beklentileri için olması ne kadar ilginçti. Lizzie, biraz daha üstelemeye karar verdi. “Ağabeyinizin adını temizlemenin ve tüm *sosyete*ye sizin bu yaşananlarda sadece bir kurban olduğunuzu göstermenin tek yolu, gerçek katili ortaya çıkarmak.”

“Öyleyse Bayan Bennet, eylemlerinizin sosyete dedikodularını engelleyebileceğini düşünüyorsanız mucizeler yaratan biri olmalısınız olmalısınız,” dedi Caroline, alaycı bir ses tonuyla.

“Babam bir avukat,” dedi Lizzie. “Birkaç yıldır onun himayesindeyim ve şunu keşfettim ki erkeklerin gerçeği görmediği yerde bir kadın çay vaktinden önce birçok sırrı açığa çıkarabilir. Bana birkaç soru sorma ve araştırma yapma fırsatı vereceğinizi umuyorum.” Lizzie, ona sanki konuşan bir domuzmuş gibi bakmakta olan Louisa’ya döndü. “Kocanızın hiç düşmanı var mıydı, Bayan Hurst?”

Caroline bıyık altından güldü, o kadar hafif bir ses çıkarmıştı ki Lizzie bunu neredeyse kaçırıyordu. Ama gözlerini, başını sallayarak onun sorusunu savuşturan Louisa’dan ayırmadı. “George hep birilerinin canını sıkardı ama sonra bana ‘Sen o küçük güzel kafanı yorma, Louisa! Ben hallederim... Ya da ağabeyin halleder,’ derdi.”

Caroline bu kez duyulur şekilde güldü ama ona döndüğünde genç kadın öyle bir ifadeyle karşılık verdi ki Lizzie bu konuda herhangi bir şey söylemeye cesaret edemedi. Nazik ve anlayışlı ifadesini bozmamak için uğraştı. Demek aile sırlarının bekçisi Caroline’dı. O odadayken Lizzie’nin Louisa’dan bir şeyler çıkarabilmesi pek olası değildi.

“Bay Bingley, Hurst’le olan ilişkisini kesmeye niyetlendiğini söyledi,” dedi Lizzie, yeni bir yol deneyerek.

“Ağabeyimiz George’u öldürmedi,” diye karşılık verdi Caroline. “Bunu büyük olasılıkla, parasının peşinde olan bir haydut yaptı. George’un çok borcu vardı.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Lizzie ve Caroline irkildi. Bu onaylama karşısında Lizzie bir zafer coşkusu hissetti. “Bay Hurst’ün çok mu borcu vardı?”

Kadınların ikisi de konuşmadı.

“Yüzlerce sterlin mi?” diye şansını denedi Lizzie. Buna bir yanıt gelmeyince artırdı: “Binden fazla olabilir mi?”

“Ona şehirdeki evi satmasını söyledim,” diye ciyakladı Louisa ve Caroline onu susturdu. Ama Louisa devam etti: “Ben bu eve gelebileceğimi söyledim, o da kulübünde kalabilirdi, ta ki Charles...”

“Birisi benden mi söz etti?”

Lizzie arkasını döndüğünde, Bay Bingley’nin yüzünde bir gülümsemeyle misafir odasına girdiğini gördü. Evde geçirilen bir gece, düzgün bir banyo ve güzel yemekler ona iyi gelmişti. Lizzie onu şimdi temiz ve iyi beslenmiş, altın gibi parlarken görene kadar önceki gün ne kadar solgun görüldüğünü fark etmemişti. Ela gözlerinin rengini ortaya çıkaran gök mavisi ipek bir ceket ile soluk beyaz bir gömlek giymişti.

Bingley, Lizzie’yi fark ettiğinde gülümsedi.

“Bayan Bennet, sizi gördüğüme çok sevindim. Görüyorum ki kız kardeşlerimle tanışmışsınız.”

“Evet, tanıştım,” dedi Lizzie ve onun elini sıktı. Yakından bakınca yenilenmiş görüntüsü ve neşesine rağmen Bay Bingley’nin yüzünün yine de endişeli görüldüğünü fark etti. “Ben de tam kardeşlerinize bizim... Sohbetimizden bahsediyordum.”

“Ailemi endişelendirmekten nefret ederim. Yeterince şey yaşadılar,” dedi adam, tavrı öyle içtendi ki Lizzie ona inandı.

Ama yine de bu onun, ailesinin “çok şey” geçirdiğini ikinci ima ediydi.

“Fazlasıyla,” dedi Caroline sertçe.

“Nikahtan önce kimse Bay Hurst’ün sorunlarını bilmiyor muydu?” diye sordu Lizzie, Bay Bingley’nin iyi doğasının onu açıksözlü kılacağını umarak.

“Hayır,” dedi Bay Bingley. “Ve eğer bilseydim evliliği onaylamazdım.”

Louisa yüzünü mendiline gömdü ve hafifçe hıçkırdı.

“Ama siz... Ona yardım ettiniz. Ya da yardım etmeye çalıştınız, değil mi? Kardeşinizin hatırına...”

Charles başıyla onayladı. “Evet. En başta ona borç verdim ve eski borçlarını da ben ödedim. Sonra ona ofiste iş ayarladım. Bu bir... felaketti.”

“Neden?”

Ama Lizzie’nin korktuğu gibi üç Bingley kardeş de birden tereddüt ettiler.

“George’ta iş kafası yoktu,” dedi Louisa.

Caroline da bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde pofladı. “Bu onun kusurlarının en küçüğüydü.”

“Caroline, lütfen,” dedi arayı bulmak için Bingley. “Louisa çok üzgün...”

“Charles, bu... kişi neden burada? Davayla Darcy ilgilenmiyor mu?”

“Öyle,” diye sakinleştirdi Bingley kardeşini ve Lizzie’nin umutları biraz daha suya düştü. “Ve Darcy’ye Bayan Bennet’la konuştuklarımızı anlattım...”

“Öyleyse bırak da bununla Darcy ilgilensin. İşlerimize bir yabancıyı sokmaya gerek yok!”

Lizzie, Caroline’ın darbesini görmezden gelebildi çünkü aklında Bay Bingley’nin sözleri dönüp duruyordu: *Ve Darcy’ye, Bayan Bennet’la konuştuklarımızı anlattım.* Lizzie fikirlerini, sonrasında bunları evirip çevirip kendilerininmiş gibi başkalarına yutturan düzenbaz erkeklerle paylaşmaktan bıkmış usanmıştı artık.

“Caroline, lütfen,” dedi Bingley, onun sinirlerini yatıştırmaya çalışarak. “Bayan Bennet beni hapiste ziyaret etmek için büyük zahmetlere katlandı.”

“Aptal olma, Charles. O bir fırsat gördü.” Caroline, Lizzie’ye döndü ve “Eğer bu suçu çözerseniz ağabeyim size öyle minnettar olacaktı ki sizinle evlenecekti, bunu mu umuyordunuz?” diye sordu.

Caroline ile Louisa’yı zaten dolup taşan kız kardeş koleksiyonuna ekleme fikri dehşet vericiydi. “Kesinlikle hayır!” diye karşı çıktı Lizzie.

Caroline’ın küçümseyen yanıtı “Hıh!” oldu. “Sen insanlara karşı fazlasıyla iyi niyetlisin, Charles.”

Tam o sırada kahya odaya girdi ve “Bay Darcy,” diye duyurdu.

“Ah Darcy, şükürler olsun!” diye bağırdı Caroline ve genç adam içeri girdiğinde ayağa kalktı. “Bu tuhaf hanıma güvenmemesi için ağabeyimle konuş, lütfen!”

Darcy odaya girdiğinde Lizzie’nin bakışları ona döndü, genç adam önceki gün olduğu kadar ciddi görünüyordu. Onun varlığındaki bir şey, Lizzie’nin nabzının hızlanmasına neden

oldu. Bay Darcy'yle bu kadar kısa zamanda tekrar karşılaşmaktan hem rahatsız hem de garip bir şekilde memnun olduğunu fark etti.

“Ah, Bayan Bennet,” dedi Bay Darcy, sanki şaşırmamıştı bile. “Burada olabilir misiniz diye merak ediyordum ben de.”

Lizzie'nin gözleri şüpheyile kısıldı, gerçi annesinin bunun kırıışıklara neden olacağını söyleyen sesi kulaklarında çınlıyordu. “Bay Darcy. Beni düşündüğünüzü bilmek ne hoş.”

Sosyete hakkındaki aptalca şey de buydu: İnsanlar hep kastetmedikleri şeyleri söylerlerdi ama kastettikleri şeyi söylerlerse bu da kabalık kabul edilirdi.

“Darcy, ne haberler var?” diye sordu Bingley, Darcy onun yanındaki sandalyeye otururken. Odadaki herkes Darcy'ye bakıyordu ama Lizzie, Bingley'nin sağ bacağındaki gergin titremeyi izliyordu.

“Sulh hakimiyile konuştum,” dedi Darcy. “Cinayet ağır cezalık bir suç olduğundan, dava bir hafta sonra Yüksek Mahkeme'de görülecek.”

“O kadar çabuk mu?” diye sordu Caroline. Sesi bu karardan incinmiş gibiydi.

“Ne kadar çabuk, o kadar iyi,” dedi Darcy. “Bu işin sürünce mede kalmasını istemeyiz.”

“Öyleyse fazla zamanımız yok,” dedi Lizzie. Dört kafa ona bakmak için dönünce “Gerçek katilin kimliğini ortaya çıkarmak için,” diye açıkladı.

Kafası karışmış yüzlerle karşılaştı. “Ah, gerçekten. Tüm bu zaman boyunca söylemeye çalıştığım sadece buydu, eğer Bay Bingley suçlu değilse...”

“Değil,” dedi, Caroline ile Darcy aynı anda.

“Öyleyse suç onun üstüne atıldı. Masumiyetini kanıtlamalıyız.”

“Bu Darcy’nin işi, sizin değil,” dedi Caroline.

“Hayır, bir dava vekili olarak benim işim tavsiye vermek ve kanıtları toplamak,” diye karşılık verdi Darcy. “Ve iş oraya gelirse, Bingley’yi mahkemede temsil edecek bir avukat tutmak. Ben dedektif değilim.”

“Ama tüm hukuki çalışma biraz da bir şeyleri ortaya çıkarmayı gerektirmiyor mu?” diye karşı koydu Lizzie.

“Benim uygulama tarzımda değil.”

“Öyleyse belki de biraz daha *uygulama* yapmalısınız.”

Darcy’nin kaşları çatılarak koyu bir çizgi halini aldı. “Bingley. Kimse senin bir katil olduğuna inanmıyor. Sadece gelecek haftaya kadar dışarı çıkma ve benim dışımda ziyaretçi kabul etme.” Lizzie hayal mi etmişti yoksa Darcy ona doğru kaçamak bir bakış mı atmıştı? “Ben de sana kişilik tanıklığı yapacak birilerini toplayacağım. George’un kimlere borçlandığını bulmak zor olmamalı. Bunu halledeceğiz.”

Lizzie tepeden bakan bir ifadeyle gözlerini Darcy’ye dikti. “Yani bu işi böyle mi halledeceksiniz? ‘Ah, hayır efendim, bunu yapan arkadaşım olamaz, bu suçu işlemek için fazlasıyla dürüst’ diye ısrar ederek mi?”

“O öyle biri,” diye kesin bir dille ifade etti Darcy, sanki küçük bir çocuğa basit bir kavramı açıklıyormuş gibi.

“İşler böyle yürümüyor,” dedi Lizzie. “Bay Bingley hüküm giyecek çünkü en açık şüpheli o.”

“Adalet yerini bulacaktır,” diye ısrar etti Darcy.

“Sizin yardımınızla, hayır, bulmayacak. Çünkü dünyanın adaletsizliklerini kavramakta böyle başarısızsanız bir işinizin olması bile bir mucize.”

Lizzie o anda sözlerinin Darcy’yi alt üst ettiğini söyleyebilirdi. Adamın dudakları dillendiremediği bir yanıtla büzüldü ve Lizzie’ye baktı. Lizzie onun kibar, ayrıcalıklı hayatında neyi adaletsizlik olarak değerlendirdiğini öğrenmek için neredeyse yanıp tutuşuyordu. Babasının firmasında bir konum elde etmek için çalışmak zorunda olmak mı? Biri ona bir şans verseydi Lizzie memnuniyetle çalışırdı. Servet arzusunda olan, evlilik için uygun, genç bir hanımefendi tarafından kovalanmak mı? Ah, keşke Lizzie’nin dertlerinin en kötüsü, miras avcısı talipler olsaydı.

“Tüm saygımla, Charles,” dedi Darcy, sıkılmış dişlerinin arasından, “Bayan Bennet’in üstü kapalı müdahalesini kabul etmene gerek olduğunu düşünmüyorum. Bu işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir şey bilmiyor.”

“Darcy’ye katılıyorum,” dedi Caroline.

“Darcy, fikirlerine son derece saygı duyduğumu biliyorsun,” diye söze başladı Charles. “Ama Bayan Bennet çok ilginç bir noktaya değiniyor.”

“Neymiş o?”

“Şu ki biri Bay Hurst’ü öldürdü,” diye lafa karıştı Lizzie. “Ve siz kim olduğunu öğrenmek istemiyor musunuz? Ve nedenini?”

Bingleyler rahatsız bakışlarla birbirlerine baktılar.

“Benim niyetim, bu ailenin maruz kaldığı skandalın etkisini en aza indirmek,” dedi Darcy. “Hurst’ün alışkanlıklarının ve vefatına yol açmış olabilecek benzeri şeylerin ne olduğunun peşinden koşmak, yalnızca bu ailenin üzerine daha karanlık bir gölge düşürecektir.”

“Bu gerçekte ne olduğunu umursamadığınızı söylemenin oldukça zarif bir yolu,” diye karşılık verdi Lizzie.

“Söylediğim her şeyi kasten mi yanlış anlıyorsunuz, Bayan Bennet?”

“Gerçekleri kasten mi görmezden geliyorsunuz, Bay Darcy?”

İkili birbirine dönünce Lizzie, Darcy’yle göz göze gelmenin gerçekten de heyecan verici olduğunu fark etti. Adamın kahverengi gözleri kararlılıkla katılaşmıştı ve Lizzie nefesinin hızlandığını fark etti ama başka tarafa ilk bakan olmayı ya da bir zayıflık göstermeyi reddetti.

“Yeter!” diye çıkıştı Bay Bingley, Lizzie ile Darcy’nin yoğun bakışmasını bölerek.

“Şimdi, tehlikede olan benim adım ve benim hayatım, nasıl ilerleyeceğimizi sanırım ben söylemeliyim. Darcy, sen iyi bir dostsun ve sana bu dünyadaki diğer herkesten daha çok güveniyorum. Dava vekilim tabii ki sen olacaksın. Üzgünüm, Bayan Bennet.”

“Tüm sabah boyunca söylediğin en akıllıca şey bu oldu!” diye onayladı Caroline.

Lizzie başıyla onayladı ve bu hayal kırıklığının onu yerle bir etmesini önlemeye çalıştı. “Elbette, Bay Bingley,” dedi ve boğazını temizledi. “Anlıyorum.”

“Seni yüzüstü bırakmayacağım Charles,” diye söz verdi Darcy.

“Bununla birlikte,” diye ekledi Bingley ve bu iki kelimeyle Lizzie’nin içinde bir umut tomurcuklandı, “Birisi George’u öldürdü. Kim?”

Oda sessizliğe gömülmüştü ve kimseden yanıt gelmedi. Lizzie diğerlerine baktı, Hurst’ün kirli alışkanlıklarının ayırtılarını bildiklerinden ama görgüden ya da utançtan bunları ona itiraf etmeyeceklerinden emindi.

“Bayan Bennet, arkadaşım Darcy adına konuşuyorum çünkü kendisinin bunu söyleyemeyecek kadar dikkatli olduğuna inanıyorum ama davayı aydınlatacak herhangi bir şey bulursanız çok minnettar olurum. Elbette ipuçlarını araştırırken harcadığınız zamanın karşılığını ödemek beni sevindirir de.”

“Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum,” dedi Darcy ama Lizzie onu duymazdan geldi ve “Teşekkür ederim,” dedi.

Darcy hemen karşılık vermeyince Bingley ona başıyla işaret etti ve genç adam boğazını temizledi. “Hımmmm, evet. Bulabileceğiniz yararlı her şeyi değerlendireceğim, Bayan Bennet.”

Bu, Lizzie’nin umduğu yanıt değildi ama üstelemeyi ne zaman bırakacağını da bilirdi. “Çok iyi. Dikkat çekmeden bazı araştırmalar yapmalıyım.”

Lizzie oradan ayrılırken Caroline’ın “Sanki bu kız, *dikkat çekmeden* bir şey yapabilirmiş gibi,” diye yorum yaptığını işittiğine yemin edebilirdi.

BEŞ

Lizzie burnunu sokmaya gidiyor.

LIZZIE’NİN DARCY’YE KARŞI hissettiği güçlü nefret, onu Bingley konutundan ayrılması için kışkırtmıştı. Ne cüret ama! O gerçekten de Lizzie’nin hayatında karşılaştığı en sinir bozucu genç adamdı ve Lizzie, annesinin onu evlendirme çabaları sayesinde bir hayli hayal kırıklığı sayılabilecek erkekle tanışmıştı. Canı öyle sıkılmıştı ki neredeyse Darcy’yi Collins’le aynı kefeye koyacaktı ama kendini son anda tuttu.

Lizzie dışarıda, yakın bir parkta bir bank buldu ve çantasından küçük resim defteri ile kalemını çıkardı. *Bay Hurst ne kadar borçlanmıştı? Kime borçlanmıştı?* yazdığı yere kadar gitti.

Bunlara dair kesin yanıtları yoktu ama adam borç batağındaydı; Lizzie binlerce olmasa da yüzlerce sterlin olduğunu tahmin ediyordu, üstelik alacaklılar, saygın kimseler de değildi. Sonuç, Lizzie’nin başının dönmesine neden oldu. Üstelik Caroline, Hurst’ü muhtemelen borçları yüzünden bir haydutun

öldürdüğünü söylemişti. Eğer borç şehirdeki saygın tüccarlar ya da satıcılara olsaydı bu kişiler onu öldürmek için birine para vermez, parayı toplamak ve ele geçirmek için Hurst evine icra memurları gönderirlerdi. Hurst ölürse borçlarını tahsil edemezlerdi. Birinin onun ölmesini istemek için başka nasıl bir nedeni olabilirdi ki?

Lizzie hızla birkaç not aldı ve defterini kapattı. Bir şeyi kabul etmesi gerekiyordu: Görmezden gelinmenin de kendine özgü avantajları vardı. Gözden ırak olan gönülden de ırak olurdu, bu da Lizzie'nin son günlerde ikinci kez başkasının yerine geçmeye koyulmasına izin vermişti.

Grosvenor Meydanı'ndaki Hurst konutunun pencereleri çekilmiş perdelerle kararmıştı. Sanki skandal patlarsa evi, yoldan geçen yayaların bakışlarından bile sakınmak istiyorlardı. Lizzie kafasını toplarken bir köşeden binayı inceledi. Bu yakalanmayı pek düşünmeden Newgate'te Caroline'ın yerine geçmek ya da davet edildiği Bingleylere uğramak gibi değildi. Hane halkının evde olmadığını bildiği bir zamanda, bir eve girmek için düzenbazlık yapacaktı. Yakalanırsa ciddi sonuçları olabilirdi. Evin personeli onun bir hırsız olduğunu bile düşünebilirdi.

Ama başka yolu yoktu. Bingley araştırma yapabileceğini söylemişti ve Lizzie bu gizemi çözebilirse babası da onu resmi olarak işe alacaktı. Mantıken, nerede gerçekleştiğini görmediği bir suçu nasıl çözecekti ki?

Lizzie silkelendi ve karakterine büründü. Başını dikleştirerek ön kapıya yaklaştı, zili çaldı ve ayrılırken Bingleylerin girişindeki masadan aşırıldığı ziyaretçi kartını çıkararak

avuçlarındaki terin eldiveninden sızıp kartı lekelemeyeceğini umdu. Ayak sesleri duyulana kadar uzun bir süre geçti. Sonunda kapı hafifçe aralandığında kahya değil de çekingen görünümlü bir uşak görüldü.

Lizzie gülümsedi. *Harika.*

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu uşak ve Lizzie ademelmasının hafifçe hareket ettiğini gördü. Zavallı çocuk büyük olasılıkla daha önce hiç ön kapıya bakmak zorunda kalmamıştı ve bu da kahyanın ya dışarıda ya da rahatsız olduğu anlamına geliyordu.

“Buraya Bayan Hurst’ü ziyaret etmeye geldim.” Lizzie çalıntı kartı uzattı. “Bayan Reed.”

“Üzgünüm hanımefendi,” dedi uşak, “Ama Bayan Hurst ziyaretçi kabul etmiyor.”

Kartı almak için hiç hareket yapmadı, bu da bir başka teşrifat kuralı ihlaliydi. Lizzie içeri girmek için bir adım attı ve zavallı çocuk geriye doğru tökezledi. Lizzie bir adım daha attı ve “Saçmalık!” dedi. “Ben Louisa’nın en yakın arkadaşlarından biriyim.” Bu da bir başka yalandı, Bayan Reed’in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. “Felaket zamanlarından insanların desteklenmesi ve teselli edilmesi gerekir, buna sen de katılmıyor musun?”

Uşak sanki birinin ona arka çıkmasını bekliyormuş gibi gözlerini girişte dolaştırdı. “Evet, hanımefendi.”

“Çok iyi. Bana katıldığına çok sevindim. Ben misafir salonunda bekleyeceğim ve sen de gidip Louisa’ya hazır olduğunda aşağıya inmesini söyleyeceksin.”

“Ama Bayan Hurst... Yani, sanmıyorum...”

“Çay için de zili çalabilirsin.” Lizzie bir kumar oynayarak koridorda ilerleyip misafir odası olacağını tahmin ettiği bir kapıdan içeri girdi.

Bunun yerine kendini onu bir an için şaşırtan bir çalışma odasında buldu. Uşağın bu hatasına tanık olup olmadığını görmek için omzunun üzerinden geriye baktı ama genç adam koridorda gözden kaybolmuştu. Kahyayı ya da hizmetkar kadını getirmeye gitmiş olmalıydı.

Lizzie elini çabuk tutmalıydı.

Odadaki hava ekşiydi, eskiden kalmış hafif bir puro kokusu vardı ama içerisi tertemizdi. Lizzie’nin gözleri küçük ama saygın bir koleksiyonun bulunduğu kitap raflarında gezindi ama onları inceleme arzusunu bastırdı. Onun yerine büyük çalışma masasının etrafından dolaştı ve kenara rastgele yığılmış kağıtları dikkatle karıştırdı.

Netherfield Taşımacılık’a ait bir yığın belge gibi görünüyordular, çok ilginç bir şey yoktu. Önceki aydan bir yükleme programı, bir kargo listesi, ekteki sigorta poliçesiyle ilgilendiği için Bay Hurst’e bir teşekkür notu. Lizzie bir an için heyecanlandı ama çabucak bir göz attığında poliçenin adamın kendisi ya da karısı için değil de iş için olduğunu gördü. Bu Lizzie’nin, Bay Hurst’ün bir hayat sigortası olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Belki de dul eşi bir miktar para alacağını bilse bu kadar üzgün olmazdı. Hem Louisa Hurst yas elbisesi giymemişti, onun gerçekte ne kadar üzgün olduğunu kim bilebilirdi ki?

Lizzie masanın çekmecelerini denedi ama ufak tefek kağıtlar, yazı malzemeleri ve bir kutu puro dışında neredeyse boştu. Zamanın akıp gittiğinin şiddetle farkında olan Lizzie, gerçek misafir odasına yerleşme niyetiyle masanın etrafından yürüdü ama içindeki şeytana karşı koyamadı. Yarı dolu bir raftaki ciltli kitapların adlarını okumak için hızla odanın diğer tarafına gitti ve bir avuç atlasın arasında Shakespeare, Erasmus ve Dryden bulduğunda hayrete düştü. Shakespeare'in sonelerinin bir kopyasını aldı ve sayfalarını incelemek için onu çevirdi ve... aha! Sayfaların kenarları kesilmemişti. Kitabı yerine geri koydu ve rastgele üç dört tanesini daha inceledi. Hepsinin kesilmemiş sayfaları vardı.

Neden yeni kitaplar satın alıp da sayfaları kesip açma zahmetine girilmesindi ki? Kitaplar okunmak içindi, pahalı süs eşyaları değil! Lizzie bu israf karşısında sadece sinirlenmemişti, aklı da karışmıştı. Hurstler, Bingleylerle olan sohbetinin işaret ettiği kadar yoksullarsa neden raflarda okunmamış değerli kitaplar tutsunlardı?

Lizzie her şeyi yeniden bulduğu gibi yerleştirdi ve hizmetkarları gözleyerek koridora süzüldü. İkinci oda misafir odasıydı ve çekilmiş perdeler ile boş şömine, ailenin evde olmadığını açıkça gösteriyordu. Gözleri karanlığa alıştığında Lizzie, odanın dekorasyonunu inceledi. Çok şık ve Bingley konutundakiyle oldukça benzer zevkteydi; sadece burası ağır maun mobilyalar ve kaliteli kıvrımlı kadife perdeler ile daha geleneksel bir ada çayı yeşilinde düzenlenmişti.

Lizzie geniş bir koltuğa rahatça yerleşirken içine burada bir terslik olduğuna dair huzursuz bir his yayıldı. Odadaki sehpalarda çok fazla örtü ya da sanat eseri yoktu, duvarlarda da Bingley konutundakinden daha az portre asılıydı. Ama hayır, bundan daha fazlası vardı... Uzaktaki köşede, yanmayan şöminenin ilerisinde, bu yer için oldukça tuhaf bir boşluk vardı.

Lizzie kalktı ve perdeleri hızla çekip açarak köşeyi güneş ışığına boğdu. Hızlıca gözlerini kırpıştırarak onları yeniden ortama alıştırdı ve aşağı baktı. Pencerenin yanındaki ahşap zeminde sürtme izleri vardı. Lizzie bu izleri bir yazı masasının durduğu köşeye kadar takip etti. Sürtme izleri burada masanın ayaklarının iki tanesiyle düzgünce örtüşerek son buldu. Birisi bu masayı pencerenin oradan çekerek köşeye yaklaştırmıştı ve eğer Lizzie yanılmıyorsa kısa bir süre öncesine kadar o köşede başka bir mobilya duruyordu.

Peki, o mobilyaya ne olmuştu? Bir kez daha odaya baktı ve boşluğunu zor zamanların işareti olarak gördü. Parçalar satılmış mıydı?

Ama neden hiç okunmadığı çok belli olan pahalı kitapları satmak yerine önce misafir odasının mobilyaları satılsındı ki? O kitaplardan bazıları yirmi şilin ederdi.

Ufak bir tıngırtı Lizzie'nin irkilmesine neden oldu ve arkasını döndüğünde, kendisinden çok da yaşlı olmayan, hizmetçi üniforması içinde, koyu saçlı genç bir kadın gördü. Elinde tıngırtının kaynağı olan bir çay tepsisi tutuyordu. "Sizi ürküttüğüm için üzgünüm hanımefendi. Roger, Bayan Hurst'ün içeri girmekte ısrar eden bir ziyaretçisi olduğunu söyledi."

Lizzie'nin aklı hâlâ mobilya ve kitaplarla ilgili bilinmezdeydi, o yüzden yeniden sahte kimliğine bürünmek bir anını aldı. Sonunda, "Evet, yani, epey ısrarcı olabiliyorum," demeyi başarabildi ve gerginliğini gizleyebilmek için küçük, aptal bir kahkaha ekledi.

"Bayan Hurst, kimseyi kabul etmiyor," dedi hizmetçi, Lizzie'ye açıkça gözlerini dikerek. Lizzie kızın kahverengi gözleri sanki onun içini görebiliyormuş gibi hissediyordu. "Korkarım gitmeniz gerekecek."

"En yakın arkadaşı için bir istisna yapacaktır," derken Lizzie, küstah ses tonunun blöfünü örttüğünü umdu.

Hizmetçi hafifçe irkildi ve çatlamış dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Affınızı rica ederim hanımefendi ama ben sizi daha önce hiç görmedim."

Tüh. "Sen çok zekisin," dedi Lizzie omuz silkerek. "Adın ne?"

"Abigail," diye yanıt verdi kız içgüdüsel olarak, sonra dudakları gerilerek bir çizgi halini aldı. "Peki, siz kimsiniz?"

Lizzie aniden bastırmaya karar verdi. "Abigail, ben Bay Hurst'ün ölümünü araştırmak için Bingley ailesi tarafından işe alındım."

Lizzie, Abigail'in bu haberi dürüst yüzünde hatırı sayılır bir şüphecilikle işlemlerini izledi. "*Siz mi?* Ama siz bir hanımefendisiniz."

"Öyleyim ama bir düşün, sen benden şüphelenmedin, öyle değil mi? Uşağınız şüphelenmedi. Bir hanımefendi, bir erkeğin kolayca yapamayacağı yerlerde ve durumlarda kendine yol açabilir."

Bunu söylerken Lizzie'nin yüzüne ufak bir gülümseme yerleşti.

“Bu son derece doğru hanımefendi.”

“Erkeklerin yapmayı beceremeyecekleri araştırmalar yapıyorum. Bay Hurst ve son günleri hakkında birkaç sorum var.”

Bunun üzerine Abigail'in yüzü bembeyaz kesildi ve çay tepsisi bir kez daha tıngırdadı. “Sanırım Bay Banks dönene kadar beklemek isteyebilirsiniz hanımefendi.”

Lizzie başını iki yana salladı. “Ben seninle konuşmak isterim Abigail. Belki sen bana birinin Bay Hurst'e neden zarar vermek isteyebileceğine dair ipuçları verebilirsin.”

Abigail başını sallamaya başlamıştı bile. “Ben dedikodu yapmam hanımefendi. Bir daha asla iş bulamam.”

Lizzie, Abigail'in işle ilgili umutlarını kırmak istemiyordu ama belki de bu korkusu onun kayda değer bir şey bildiğini ima ediyordu. “Bu, dedikodu değil Abigail, devam etmekte olan bir suç araştırmasına yardımcı olmak.”

“Bir hakimın önüne çıkmam,” dedi Abigail, kesin bir ifadeyle. Sonra da sesinde dargın bir tonla, “Buranın saygın bir ev olduğunu düşünmüştüm,” diye ekledi.

Lizzie taktik değiştirmeye karar verdi. Çay tepsisini Abigail'in elinden aldı ve yakındaki bir sehpanın üzerine koydu. “Tamam, şuna ne dersin? Ben sana bir dizi soru sorayım, tüm yapman gereken başını evet ya da hayır anlamında sallamak. Bu kulağa nasıl geliyor?”

“Sonra gidecek misiniz?”

“Elbette,” diye söz verdi Lizzie.

Uzun bir duraksamadan sonra Abigail başıyla onayladı.

“Öldürüldüğü gün Bay Hurst’ü gördün mü?”

Kız başını çabucak iki yana salladı. Lizzie bunun gerçek olduğuna karar verdi çünkü Bay Bingley, cinayet günü Bay Hurst’ü kulüpte bulduğunu söylemişti.

“Bay Hurst’ün... ah... paraya ihtiyaç duyduğunu biliyor muydun?”

Abigail hafifçe omuz silkti; Lizzie bunun personelin fark ettiği ama açıkça konuşmaktan çekindiği bir konu olduğunu tahmin etti.

“Hiç Bay Hurst’ün senet tahsilatçılarından ya da böyle bir şeyden bahsettiğini duydun mu?”

Abigail başını bir yana salladı, sonra başka tarafa baktı. Lizzie beklemek için kendini tuttu ve bitmek bilmeyen bir sessizliğin sonunda Abigail tekrar ona bakıp “Bay Hurst’ün cep saati kayboldu,” dedi.

Bir cep saati, muhtemelen Bay Hurst’ün borçlarını karşılamak için bir başlangıç bile olmazdı ama Lizzie başını salladı. “Ne zaman kayboldu?”

“Öldürüldüğü gece,” dedi Abigail. “Polisleri çağırdıktan ve Bingley’nin götürülmesinden sonra, evde bir şey kayıp ya da çalınmış mı diye sordular ve uşak, Bay Hurst’ün cep saatini bulamadığını söyledi. Tüm çalışanlar bununla ilgili sorgulandılar.”

“Yani onu katilin aldığını mı düşünüyorlar?”

“Güzel bir saatti,” dedi Abigail hafif bir omuz silkmeye. “Sanırım onu, Bayan Hurst’le evlendiği zaman Bay Bingley vermişti.”

Lizzie kaşlarını kaldırdı. Eğer Bingley eniştesini öldürdüyse saati çalmak sembolik bir hareket olabilirdi. Ama onu başkası öldürdüyse, alacaklı olan bir başkası, bir cep saati bir yere kadar değerli olabilirdi. “Teşekkür ederim, Abigail. Bu çok yararlı oldu. Şimdi, Bayan Hurst hakkında ne düşünüyorsunuz? O iyi bir işveren mi?”

“Ondan şikayetim yok, hanımefendi,” dedi Abigail hızlıca, hatta biraz fazla hızlı.

“Bay Hurst’ten şikayetinin var mıydı?”

Abigail başka tarafa baktı ve başını iki yana salladı. Lizzie hemen onun göz teması kurmamasının bir yalan belirtisi olduğundan şüphelendi ama devam etmeyi tercih etti. “Bingley ailesi hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bir şey söylemeyeyim, hanımefendi. Onların işveren ilişkileri üzerine fikir yürütmenin bir yararı yok.”

Lizzie güldü. “Peki, kim söyleyebilir ki? Ben söyleyemem mesela. Benim zaten burada bile olmamam gerekiyor.”

Abigail buna yanıt vermedi ve Lizzie konuşmaya devam etme isteğini bastırdı. Kelimeler konusunda yetenekliydi ama o zamana kadar öğrendiği en yararlı ve en zor ders, ne zaman sessizliğin konuşmasına izin vermek gerektiğini bilmektir. Dilini dişlerinin arasına sıkıştırıp kendini tuttu, sonunda Abigail, “Bayan Bingley sivri dilli olabiliyor,” dedi.

Lizzie homurdandı. “Katılıyorum.”

“Sadece o değil,” dedi Abigail dikkatlice. “Önceki gün, çay getiriyordum ve ikisi yalnızdılar. Bayan Hurst ağlıyordu, o yüzden Bayan Bingley çayı servis etmemi istedi ve ben biraz

etrafa sıçrattım. O da beni payladı hanımefendi. Doğru düzgün bir bardak çay koymayı öğrenemediysem referans mektubu bile olmadan kendimi kapının önünde bulacağımı söyledi.”

Lizzie’nin kaşları kalktı. Ablasının hizmetçisini azarlamak Caroline’a düşmezdi, yine de Lizzie onun kendinde bu hakkı görmesine şaşırmamıştı. Ama birazcık sıçramış çay yüzünden referans mektubu olmaksızın kovmakla tehdit etmek mi? Bu oldukça aşırıydı. “Bunu yapacağına inandın mı sen?”

“Bayan Bingley’yi hafife almıyorum,” dedi Abigail. “Bayan Hurst, onun yapmasını söylediği her şeyi yapar. Bayan Hurst’ü ayrılmaya o ikna etti. Sandıklarını toplamak üzere zili çalıp hizmetçisini çağırdığında daha çaylarını bitirmemişlerdi bile.”

İlginç. Caroline, tüm aile Hurst’ten bıktığı için mi ablasını ayrılmaya ikna etmişti? Yoksa... bunun ardında daha karanlık bir neden mi vardı? Bingley’nin önceki gün anlattıklarına göre o, Louisa’nın Hurst’ü terk edeceğini önceden bilmiyordu. Lizzie, Caroline’ın tepeden bakan tavrını ve sır küpü yanıtlarını düşündü. Caroline’ın saklayacak neyi vardı?

Lizzie, Abigail’in kaygılı ifadesinden bu kadar çok şey söylemiş olmaktan pişman olduğunu tahmin etti. Kız ona daha fazla yardım etmeyi reddetmeden önce, “Yatak odasını görebilir miyim?” diye sordu.

Abigail nefesini tuttu. “Hanımefendi, o zamandan beri oraya kimse girmedi, Bay Bingley’nin...”

Lizzie bunu pek inandırıcı bulmadı. “Hiç kimse mi? Kimse dağınıklığı temizlemedi mi?”

“Bay Banks yaptı, hanımefendi. Hizmetçilerden birinin temizlemek zorunda kalmasının doğru olmadığını söyledi ama biz yine de yatak takımlarını gördük, onları yakarken...”

Bu çok yazıktı, gerçekten. Lizzie, kısa bir süre önce bir suçun ardında etraftaki kalıntılarda son derece önemli kanıtlar bulunabileceğini ileri süren hukuki bir metin okumuştı. Bir gün, böyle bir kanıt bir adamı mahkeme salonunda beraat ya da mahkûm ettirmeye yetecek mi, diye merak etti.

“Bir araştırmacı için bir suçun çerçevesini çizmenin önemli olduğunu anlamalısın.” Bu babasının sık sık söylediği bir şeydi. *Önce suçu anlamalısın ki savunmanı yapabilesin.* “Bunun nerede gerçekleştiğini görmek çok yararlı olurdu.”

Abigail tamamen ikna olmuş görünmüyordu ve Lizzie de genç hizmetçinin sınırlarını fazla zorladığından emindi. “Abigail, şimdiye kadar çok yardımcı oldun. Umarım bir gün bu iyiliğinin karşılığını verebilirim.” Çantasından kendi ziyaretçi kartını çıkardı ve kıza verdi. “Gelecekte bir referans mektubuyla belki de. Ne kadar yararlı olduğunu nasıl bildiğimi tam anlamıyla söylemeye gerek yok, sadece çok dikkatli ve ketum olduğunu belirtmem yeterli.”

Abigail’in sağ kaşı havaya kalktı ama kartı kaptı. Uzun bir süre Lizzie’nin adına baktıktan sonra, “Bu taraftan hanımefendi,” dedi, “Bay Banks yakında dönecek.”

Abigail onu merdivenlerden ikinci kata götürdü, burada yatak odaları ve Bayan Hurst’ün yakın dostları ile ailesini ağırlaması için daha samimi bir oturma odası vardı. Abigail üç kapalı kapının yanından geçerek koridorun sonundaki kapının

önüne geldi. Onu biraz aralayarak geriye doğru büyük bir adım attı. “Ben oraya giremem hanımefendi. Tüylerimi ürpertiyor.”

Lizzie ise neredeyse tam tersini hissediyordu. Heyecandan kalbi güm güm atıyordu, ağzı da beklentiyle kupkuru olmuştu. Okuduğu tanık ifadeleri, tüm sözleşme işleri ve şüphelilere soru sormak için izinsiz gezilerine rağmen, daha önce hiç gerçek bir suç mahalini ziyaret etmemişti. Hiçbir şeyi bozmamaya dikkat ederek olayın olduğu odanın eşiğinden adımını attı.

Aşağıdaki çalışma odası gibi bu odanın da perdeleri sıkı sıkı örtülmüştü ama perdelerin arasından ve koridordan gözlerinin yavaşça alışmasına yetecek kadar ışık süzülüyordu. Odanın ortasında geniş bir yatak duruyordu, içinde şilte ya da herhangi bir yatak takımı yoktu. Güzel bir yosun rengindeki halının yatağa yakın kısmında büyük, çirkin bir leke vardı.

Lizzie'nin kafası hızla çalışıyordu. Son derece sarhoş Hurst'ün, onu merdivenlerden yukarı ve odasına sürükleyen kayınbiraderi ile kahyaya yaslandığını gözünde canlandırmak için elinden geleni yaptı. Onu yatağa atmış olmalıydılar. Oda şimdiki gibi loş olsa da ışığın farklı olabileceğini tahmin ediyordu. Perdelerin arasından sızan güneş ışığı olmadan, sadece gölgeler hakim olmalıydı.

Lizzie omzunun üzerinden açık olması gereken kapıya baktı. Donmuş mumların, şamdanların nerede durduğunu not etti. Şömine düzgünce süpürülmüştü ama Lizzie birinin onu yakma zahmetine girmiş olduğundan şüpheliydi. Geceler hâlâ soğuktu ama dondurucu değildi ve hizmetkarlar Hurst'ün eve

geleceğinden bile emin değilken bunun için uğraşmamış olabilirlerdi.

Lizzie geniş yatağın ölçüsünü alırken birinin burada pusuya yatması mümkün mü, diye merak etti. Odada dolaşarak katilin nerede saklanmış olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Yatak, yetişkin birinin altında saklanması için fazla alçaktı ve giyinme odası da fazla riskliydi ama... ya uşak çağırılmış olsaydı? Yatak odasındaki mobilyaların hiçbiri saklanma yeri olarak yeterli değildi ama Lizzie yine de düşünerek odada gezindi.

Kapıda duran Abigail birden nefesini tuttu. Lizzie ona doğru döndü ve Abigail'in yüzünün bembeyaz kesilmesine neden olan şeyi duydu: merdivendeki ayak sesleri. Abigail hızla odaya daldı ve şaşırtıcı bir güçle Lizzie'yi dirseğinden tutarak "Bu Bay Banks! Saklanmalısınız," diye fısıldadı.

"Nereye?" Lizzie bir saklanma yeri arayarak etrafına baktı ama hepsinin yararsız olduğunu çok iyi biliyordu.

"Perdeler!" Abigail, Lizzie'yi çoktan pencereye doğru çekirtmeye başlamıştı bile. Ağır kumaşı kenara çekti, sonra Lizzie'yi çok da nazik olmayan bir şekilde oraya itti. Daha Lizzie ne olduğunu tam anlayamadan Abigail perdeleri tekrar onun üstüne çekivermişti. Görkemli kumaş yere kadar uzanıyor ve Lizzie'nin ayaklarını gizliyordu, Lizzie, perdelerle arka bahçeye bakan pencere arasında biraz boşluk olduğunu keşfedince şaşırdı.

"Abigail, sen burada ne yapıyorsun?"

"Bay Banks! Ben... Ben bir ses duydum."

“Bir ses mi duydun?” Kahyanın yargılayıcı ifadesi sertti.

“Ben, biraz huzursuzum efendim. Sürekli merak ediyorum, ya katil geri dönerse?”

Lizzie nefesini tutarken fark edilmemeyi umarak kendini pencereden aşağı bakmaktan alıkoyamadı. Neyse ki dalları onu dışarıda olabilecek herhangi birinden gizleyen uzun, güzel ağaçlarla hoş bir bahçe manzarası vardı.

“Bay Hurst’ün canını kim aldıysa bizim gibilerle işi olmaz,” dedi Bay Banks sert bir sesle. “Mantıklı olmaya çalış kızım.”

“Sanırım haklısınız,” dedi Abigail sesi titreyerek. “Üzgünüm.”

Aslında ağaç pencereye oldukça yakındı. Lizzie dayanıklı dalları inceleyerek mesafeyi ölçmeye çalıştı. Bir buçuk metreden fazla olamazdı.

“Sizce gerçekten Bay Bingley miydi?” diye sordu Abigail.

“Öyle görünüyor,” dedi Bay Banks, sesi artık daha yakındı. Lizzie böyle önemli sorular sorduğu için Abigail’i öpebilirdi. Bu, onu kahyayla nasıl konuşacağını bulma derdinden kurtarmıştı.

“Sadece bunu hayal etmek çok zor efendim. O, hep çok nazikti. Ve Bayan Hurst’ü düşününce...”

“Düşünecek ne varmış?”

“Yani, ağabeyiyle neden kalıyordu ki, eğer düşündüğü onun...”

Akıllı kız. Bu, Bay Banks’in bir an duraklamasına neden oldu ama sonra, “Elbette kendi ağabeyinin masum olduğunu düşünür. O sınıfın insanları birbirilerine kenetlenir, Abigail.

Ama adam büyük olasılıkla asılacak. Kanıtlar fazlasıyla onun aleyhinde,” dedi.

Lizzie bunları dinlerken bir yandan da pencerenin mandalını inceleyip dışarıdan birinin içeri girmesinin ne kadar zor olduğunu anlamaya çalıştı. İşte o sırada, pencere çerçevesinin köşesine sıkışmış minik, koyu renkli bir nesne fark etti. Gözlerini kısarak baktı, sonra büyük bir dikkatle uzanıp onu almayı denedi. Düğmenin madeni halkası kapalı cama sıkışmıştı. Lizzie asılıp onu çekti ama bunu yaparken dirseği kalın perdelere sürtündü...

Kumaş aniden çekildi ve Lizzie biraz geç de olsa fark edildiğini anladı. Şimdi keyifli güneş ışığıyla dolmuş odada, önünde onaylamaz bir ifadeyle ona bakan yaşlıca ama güçlü kuvvetli bir adam ile şaşkına dönmüş bir Abigail duruyordu.

İki genç kadının bakışları buluştu ve Lizzie, Abigail’in gözlerindeki kederi gördü. Sonra ani bir karar verdi.

“Ah, Tanrım,” diye bağırdı ve ellerini yukarı kaldırmadan önce düğmeyi tüm gücüyle çekip çıkardı. “Lütfen bana zarar vermeyin, efendim!”

Bay Banks, hayret ve rahatsızlık karışımı bir ifadeyle yere baktı. “Genç hanım, buraya girmeniz yasak!”

Ama bu Lizzie’nin umurunda değildi, düğmeyi kurtarmayı başarmıştı. Şimdi sımsıkı kapalı avucunun içindeydi ve Lizzie kollarını indirip yüzüne utanmış bir ifade yerleştirdi. Bay Banks, onu dirseğinden tutup pencereden uzağa çekti.

“Yani Abigail, hayal gücün düşündüğüm kadar da canlı değilmiş,” dedi adam tehditkar bir sesle. “Roger’ı yolla, bir polis getirsin hemen!”

Abigail oradan ayrılmadan önce Lizzie'ye dehşete düşmüş ve özür dileyen bir bakış attı ama Lizzie en azından kendini kurtardığı için onu suçlamıyordu. Yine de haneye tecavüz suçlamasıyla Bow Caddesi'nde bir polis eşliğinde yürümek, Lizzie'nin ihtiyacı olan son şeydi. Bunu babasına nasıl açıklayabilirdi ki? Başkasının yerine geçme ve haneye tecavüz onu işe almaya ikna etmek konusunda hiç işine yaramazdı doğrusu... bundan haberi olmamalıydı!

“Lütfen, efendim,” diye başladı Lizzie. “Adım Elizabeth Bennet. Bir dakika izin verin de açıklayayım.”

“Acele et, Abigail!” diye gürledi Bay Banks, Lizzie'yi odanın diğer tarafına sürükleyip koridora çıkarırken. Lizzie, evin geri kalanı da olaya dahil olurken uzaktan gelen hışırtılar duydu.

“Bay Bingley, beni suçu araştırmam için tuttu,” diye atıldı Lizzie ve Bay Banks'in yüzünün kararmasından yanlış bir şey söylediğini anladı.

“Bundan şüpheliyim. Bay Bingley bir beyefendidir ve suçunun bedelini ödeyecektir, bundan kurtulmaya çalışmaz.”

“Onun yaptığına mı inanıyorsunuz?” diye sordu Lizzie.

Kahya, Lizzie'nin sorusuna o kadar şaşırmıştı ki tükürükler saçarak konuştu. “Başka kim yapmış olabilir?”

Birçok insan, diye düşündü Lizzie. “O gece Bay Bingley'yi dışarıda gördünüz mü?”

“Elbette, seni küstah...” Tam da Lizzie'nin istediği gibi davrandığını fark ederek konuşmayı kesti. “Ah hayır, olmaz!”

Adam onu merdivenlerden aşağıya indirip Abigail'in açık kapıda durduğu girişe götürdü. “Polis geliyor efendim,” dedi Abigail, Lizzie'yle göz göze gelmemeye dikkat ederek.

“İyi,” dedi Bay Banks ve Lizzie’nin kolunu sarstı. “Bunun hesabını vereceksiniz!”

Lizzie paniğe kapılmamaya çalışarak avucundaki düğmeyi daha da sıkı kavradı. “Her zaman.”

ALTI

Beklenmedik (derecede yakışıklı) bir müttetik.

LIZZIE'YE HURST EVİNDEN çıkarken eşlik etmek için gelen polis, hiç de Lizzie'nin umduğu gibi değildi.

Suçluların peşinde koşarken görmeye alışkın olduğu adamlar, genellikle hızlı ayakları olan ama rahatsız edici derecede kaslı, sıklıkla da eski mesleklerinin izlerini yüzlerinde taşıyan eski boksörler olurlardı. Bu polis ise her şeyden önce gençti, Lizzie on dokuz ya da yirmi yaşında olduğunu tahmin ediyordu. Ve *yakışıklıydı*. Lizzie, genç adamları körü körüne, sadece dış görünüşleriyle yargılamazdı ama insan Kitty ve Lydia'yla yaşayınca ister istemez böyle şeyleri fark ediyordu.

Adamın koyu sarı saçları günün modasına göre biraz uzun kalıyordu ve alnında öyle bir kıvrıcıklaşıyordu ki Lizzie'de eldivenlerini çıkarıp parmaklarını aralarında gezdirmeye arzu-u uyandırmıştı. Bay Banks, Lizzie'ye karşı suçlamalarını yaparken yüz hatları ciddi olsa da çok çekiciydi. Güçlü bir çenesi, mükemmel biçimli bir burnu ve Lizzie'nin büyüleyici

bulmaktan hayrete düştüğü çok hafif uzamış sakalı vardı ve bir noktada, Bay Banks'e nazıkçe gülümsediğinde Lizzie, polislin sağ yanağında kısaca belirip kaybolan bir gamze olduğunu fark etti.

Adamın onun bir suçlu olduğunu düşünmesi gerçekten çok kötüydü.

Bay Banks, Lizzie'yi nasıl evde kendini ilgilendirmeyen işlere burnunu sokarken yakaladığını etraflıca anlatmayı bitirirken genç memur başını salladı ve "Bununla ilgileneceğim, Bay Banks. Çağırdığınız için teşekkür ederim," dedi.

Kahya istemeye istemeye Lizzie'yi serbest bıraktı ve polis memuru sanki bir balodalarmış gibi ona kolunu uzattı. Ama Lizzie bu hareketin eğer kaçmaya karar verirse onu sıkıca tutabilmeyi garantilemek için olduğundan emindi. Lizzie hevesli bir yürüyüşçü olsa ve hem beden hem de zihin için sıkı idmana inansa da kaçmayı denerse çok uzağa gidebileceğinden şüpheliydi. Genç adam zindeydi ve Lizzie elinin altında gerilmiş sert kasları hissedebiliyordu. *Zinde ve güçlü.*

Lizzie kendisine uzatılan kolu tuttu ve adam onu evden dışarı çıkararak caddeye indirdi. Banks'in işitme mesafesinden çıktıkları anda Lizzie, "Kayıtlara geçmesi için söylüyorum ki beni içeri uşak aldı," diye ifade etti.

"Sahte kimlik kullanmışsınız diye anladım ben?" diye karşı atağa geçti adam.

"Aslında, evet ama aksi takdirde beni hiç içeri almayabilirdi."

Adam birden güldü. “Sık sık sahte kimliklerle başka insanların evine girer misiniz, hanımefendi?”

“Yani...” diye kaçamak bir yanıt verdi Lizzie, Davis davasını düşünerek. “Tamamen dürüst olmak gerekirse evet. Ama ben bir suçlu değilim.”

“Bütün suçlular bunu söyler,” diye karşılık verdi adam ve onu nazik bir tavırla meydandan doğuya doğru giden daha kalabalık bir sokağa yöneltti.

“Peki, bütün suçlular saygın bir hukuk firmasında çalıştıklarını da söylerler mi?”

Ah, bu polis memurunu şaşırtmıştı işte. Gözlerini önünde uzanan sokaktan çevirip Lizzie’ye baktı. “Siz mi?”

“Ah, evet,” dedi Lizzie fırsatın üstüne atlayarak. “Longbourn & Oğulları adı size tanıdık geliyor mu?”

“Duymuştum,” dedi adam.

“Bay Esquire Bennet babam olur. Firmanın sahibi o. Ben de zaman zaman daha hassas konulara bakmak için orada çalışıyorum, tahmin edeceğiniz gibi gizlice tabii.”

Böyle söyleyince metin düzeltme ve sözleşmeleri tekrar yazmak için harcadığı saatleri hafifçe abartmış oluyordu ama adamın bunun bilmesine gerek yoktu. Ve sonra, bunu yapmak her ne kadar fazlasıyla uygunsuz olsa da Lizzie, “Ben Bayan Elizabeth Bennet,” diye ekledi.

“Bay George Wickham. Beklenmedik bir şekilde olsa da sizinle tanışmak benim için bir zevk, Bayan Bennet.”

Her ne kadar, adam hâlâ onu Bow Caddesi’ndeki genel merkeze doğru götürüyor olsa da Lizzie şimdi onun ilgisini

çekmişti. “Aynı şekilde. Görüyorsunuz Bay Wickham, tüm bunlar korkunç bir yanlış anlaşılma. Bay Bingley masumiyetini kanıtlamak için benden Bay Hurst’ün trajik ölümü üzerine araştırma yapmamı istemişti.”

“Bu oldukça alışılmadık.”

“Eğer Bay Bingley’yi ziyaret ederseniz beni doğrulayacağını göreceksiniz.”

“Peki, Bay Bingley’nin suçlu olup olmadığını nereden bileceğim?”

Şimdi şaşıрма sırası Lizzie’deydi. “Hadi ama, Bay Wickham. Bu hakimın karar vereceği bir şey. Eğer siz işlemediğiniz dehşet verici bir suçtan sanık olsaydınız, aksi kanıtlanana kadar başkalarının sizi masum saymalarını istemez miydiniz? Onların, ellerinde kanıtla, bundan kesinlikle emin olmalarını istemez miydiniz?”

Lizzie sözlerinin onu bu kadar etkilemesini beklemiyordu ama adamın yüzünden gerçek duyguya benzeyen bir şey geçti. “Evet, Bayan Bennet. Gerçek adaletin bu olduğuna inanıyorum.”

Sonunda, onunla aynı fikirde olan bir erkek!

“Bay Bingley’nin bu suça gerçekten karışıp karışmadığıyla ilgili ciddi şüphelerim var. Olgular tutarlı değil ve benim amacım gerçeği ortaya çıkarmak.”

Kalabalık bir köşede durdular. Caddeler at arabaları, atlar ve arada sırada geçen yolcu arabalarıyla tıka basa doluydu. Araçların çoğu atlar tarafından çekilen hafif, üstü açık yolcu arabalarıydı, içlerinde bir gezinti ya da arkadaşları ziyaret için dışarıya çıkmış yüksek sosyete hanımları ve beyleri vardı.

Lizzie, annesiyle kız kardeşlerinin evden bu kadar uzaklaşacaklarına ihtimal vermese de tanınmamak için caddeye sırtını döndü. Bay Wickham ona baktı ve “Bayan Bennet, sanırım sizinle karşılaştığıma oldukça memnunum,” dedi.

“Öyle mi?”

“Ben de benzer şüpheler taşıdığımı itiraf etmeliyim. Suç mahalline ilk çağrılanlardan biriydim. Ben de herkesin anlamadan hüküm verdiğini hissettim. Neyse, ben sadece düşük rütbeli bir memurum. Bana kim inanır ki?”

“Neden size inanmasınlar?” diye karşı çıktı Lizzie. Trafik tıkalıydı ama Lizzie karşıya geçebilecekleri bir boşluk gördü. Wickham bunu kullanmak için harekete geçmedi.

“Ben bir beyefendi değilim, hanımefendi,” dedi adam sıklıkla bir gülümsemeyle.

“Bana öyle biri gibi görünüyorsunuz.” Lizzie sonradan sözlerinin dalkavukluk gibi algılanabileceğini fark edip çabucak ekledi, “Bir insanın kişiliğinin niteliğinin, aile adından ya da sosyal konumundan daha önemli olduğuna inanırım ben.”

“Çok nazıksınız.” Adamın gülümsemesi Lizzie’de, öğrenme fırsatı verilirse onunla oldukça fazla noktada anlaşacakları hissini yarattı ama odaklanmayı bırakmaması gerekiyordu. Konuşmalarına devam ettikçe adamı onu serbest bırakmaya ikna etmek için daha fazla fırsatı olacaktı. Ve Lizzie bu kalabalık caddeden kurtulmaktan çok memnun olurdu!

Lizzie trafikte bir başka boşluk gördü ve idareyi ele almaya karar verdi. Wickham’ı da kendisiyle birlikte çekerek adımını attı. Kabalığını örtmek için de, “Lütfen,” dedi. “Eğer bu kadar

istekliyseniz... Söyleyin bana, dava hakkında ne biliyorsunuz?”

İki atın çektiği, iki tekerlekli parlak siyah bir araba tarafından ezilmekten kıl payı kurtuldular ve güvenle karşıya geçmeyi başardıktan sonra Wickham konuşmaya başladı. “Sizin bildiğinizden daha fazlası değil, korkarım. Tüm gece devriye geziyordum ve artık eve yönelmek üzereyken Grosvenor Meydanı’nda küçük bir patırtı duydum. Bazı hizmetkarların uyanmaları ve etrafta olmaları için yeterince erkendi ama teslimatlar için o kadar da değildi, o yüzden ne olduğunu görmek için sokaktan aşağı koyuldum.”

Şehir evlerinin yer aldığı daha sakin bir sokağa döndüklerinde, Lizzie rahatladı ve kendini tamamen Wickham’ın anlatıklarına verebildi. Davaları bunun gibi ilk ellerden, doğrudan tanıkların ağzından dinlemekten daha iyisi yoktu. Lizzie, her bir insanın, zamandaki bir anı kendine özgü bir şekilde, diğerlerinden biraz daha farklı hatırladığını gözlemlemişti ve her biri diğerlerinden farklı anlatışları bir araya getirdiğinde ortaya daha ilginç bir hikaye çıkıyordu. “Ve?”

“Bağırıp çağıran Bay Hurst’ün uşağıydı. Bir cinayet işlendiğini haykırıyordu. Doğal olarak hemen koştum ve kendimi tanıttım. Beni eve götürdü. Orada kahya, Bay Bingley’yi Bay Hurst’ün odasında tutuyordu. Şoktaydılar. Onlarla kaldım ve polis şefi ile adli tıp memuru gelene kadar yatak odasını inceledik. Büyük bir grup toplandığında Bay Hurst’ün cinayete kurban gittiğine karar verildi. Bıçaklanarak öldürülmüştü.”

Bunları, sokaktan geçen birkaç kişinin dikkatini çekmek istemeyerek alçak sesle anlatmıştı. hâlâ düzgün mahallelerden geçiyorlardı ama birazdan daha işlek, daha kalabalık ticaret ve hukuk bölgelerinde olacaktı. Lizzie onu bu dava hakkında konuşturmaya devam etmeliydi, eğer bir şeyle suçlanacaksa en azından buna değmesini istiyordu!

“Onun kaç kez bıçaklandığını söyleyebilir miydiniz?” diye sordu Lizzie. Wickham bir hanımefendinin böyle bir soru sormasının uygun olmadığını düşündüyse bile bir şey söylemedi. Yalnızca, “On bir kez,” diye yanıt verdi. “Öldürücü darbe boğazındaydı, bu kesin. Kan miktarı...”

Lizzie, Wickham’ın koluna daha sıkı asıldı. Demek kan sıçraması hakkındaki teorisi doğrudu! Mantık üstün gelebilirdi!

“Bay Bingley’yi suçlayan kahyaydı,” diye devam etti Wickham, Lizzie’nin heyecanının farkında olmayarak. “Çağırıldıkları doktor birçok bıçak yarasının sadece bir tutku suçu olabileceğini söyledi. Bay Hurst’ün kimseyle tartışıp tartışmadığını sordu. Banks, Bingley’yi işaret etti ve bülbül gibi öttü.”

“Ama Bay Bingley bana cesedi bulduğunda çoktan soğumaya, hatta etraftaki kanın da kurumaya başladığını söylemişti.”

“Bize de aynısını söyledi,” diye onayladı Wickham, “Ama önceki gece, Hurst’ü eve getirdiğinde de fırsatı olmuştu, ve Banks, Bingley’nin eve girdiğine tanıklık etti.”

“Ama Bay Bingley ayrıldığında kahya hâlâ uyanıktı ve onun ardından kapıyı kilitlemiş olmalı. Eğer Bingley’nin her tarafı kanla kaplıysa bunu fark etmez miydi? Hem Bay

Bingley neden ertesi sabah cesedi *bulmak için* geri dönsün ki?” Lizzie, katilin Hurst’u nerede bulacağını nasıl bildiğini merak ederken şüphesini vurgulamak için kelimeyi üzerine basa basa söylemişti. Her halükarda, katilin hareketleri gelişigüzeldi.

“Adli tıp memuru ve kahya, Bay Bingley’nin masum görünmek için böyle bir hamle yaptığını iddia ettiler ama belli ki sizin ve benim bu konuda şüphelerimiz var.”

“Evet, var,” diye onayladı Lizzie, pencere kenarına sıkışmış düğmeyi düşünürken. Bulduğu düğme katile ait olmalıydı, sadece o kişinin Bay Bingley olduğuna inanmaya hazır değildi. Wickham konu üzerinde daha fazla konuşmayınca Lizzie risk almaya ve elini göstermeye karar verdi. “Bence biri onu gece öldürdü. Bingley, evden ayrıldıktan sonra ve ertesi sabah geri dönmeden önce.”

Bu şüpheyi yüksek sesle dile getirmek, fikrinin daha da netleşmesini ve güçlenmesini sağlamış gibiydi ve Lizzie olduğu yerde iyice doğruldu.

Bay Wickham sanki onu tartıyormuş gibi Lizzie’ye baktı. “Ama kim?”

Sorusunda bir şüphe tınısı yoktu, ah, *inanılmak* harika bir histi.

“Şüphelerim var.” Lizzie hâlâ elinde sımsıkı tuttuğu nesneye dikkat çekmemek için kendini zor tutuyordu. “Ama araştırma sonuçlanana kadar fikirlerimi açıklayamam.”

Elbette ki bu, kibarca sunulmuş bir bahaneydi. Lizzie fikirlerini yetkililere tercihen bir erkek tarafından elinden

alınamayacak bir kanıt olmadan açıklayamazdı, karşısındaki adam ne kadar çekici ve dikkatli olursa olsun bu fark etmezdi. Birden Lizzie nasıl durduklarının farkına vardı, bir çift zannedilebilecek kadar yakınlardı. Bay Wickham onu izliyordu ve görünüşü... Büyülenmiş gibiydi.

“Anlıyorum, Bayan Bennet,” dedi. “Sizin mesleki yükümlülükleriniz var, benim de öyle.”

Lizzie adam onunla dalga mı geçiyor yoksa gerçekten böyle mi hissediyordu, emin değildi. Bir riske girip sormaya karar verdi, “Beni gerçekten haneye tecavüzden hakim karşısına mı çıkaracaksınız?”

Bay Wickham’ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı ama şeytani gülümseme ve ona eşlik eden gamze hiç tereddüt etmedi. “Size karşı geçerli bir dava olacağını sanmıyorum. Yani, sizi eve bir uşağın aldığını ve Bingleylerin de davaya bakmanız için tuttuğunu kendiniz söylediniz. Bayan Hurst, bir Bingley, değil mi? Kahya sizi en fazla davet edilmediğiniz bir odada bulunmakla suçlayabilir ve bu da yasalara aykırı değil. Sadece nezaketsizlik.”

“Benimle dalga geçmiyorsunuz, değil mi?” diye sordu Lizzie, şansına inanmakta zorlanarak.

“Bayan Bennet, eğer tanışıklığımızı sürdüreceksen size söz veririm ki sizinle dalga geçtiğimde anlarsınız.”

Lizzie tam orada, sokağın orta yerinde, arabalar tıngırdarak geçip giderken ve asık suratlı bir kadın ikisine şüpheli bir bakış atarak ağır ağır yanlarından geçerken kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Ama utancı geçtiğinde tepeden tırnağa rahatladı.

Neden bir suç kaydının olduğunu ailesine açıklamak zorunda kalmayacaktı.

“Teşekkür ederim, Bay Wickham. Siz bu davanın akışı boyunca karşılaştığım birçok erkekten çok daha kibardınız ve bir hayli de yardımcı oldunuz.”

Adam bu iltifatı hafifçe başını sallayarak kabul etti, sonra, “Size eve kadar eşlik edebilir miyim?” dedi.

“Ah, çok uzakta oturmuyorum...” diye başladı Lizzie ama Wickham onun sözünü kesti.

“Bayan Bennet, daha şimdi benim bir beyefendi olduğumu söylediniz. Bir beyefendi, genç bir hanımın sokaklarda tek başına dolaşmasına izin vermez.”

Lizzie tartışacak bir şey olmadığını anladı. “Peki, ama korumam önümüzde biraz uzun bir yürüyüş var, ben Gracechurch Sokağı’nda oturuyorum. Orayı biliyor musunuz?”

“Cheapside!” diye haykırdı Wickham. “Orası benim mahallem.”

Doğuya doğru, gitgide kalabalıklaşan sokaklarda yollarına devam ederlerken onunla aynı mahallede olmak bir sebepten Lizzie’nin gülümsemesini sağlamıştı. Kibar mahallelerden uzaklaştıkça daha az dikkat çekmeye başladılar ve Lizzie, Bay Wickham’ın hoş bir refakatçi olduğunu anladı. Adam, Lizzie’ye bu davaya nasıl karıştığını sordu ve Lizzie, ortak bir dostlarının aralarında bağlantı kurduğunu söyleyerek gerçeği biraz gizledi.

“Bay Bingley’nin sizi işe alması oldukça açık görüşlü bir tutum,” diye belirtti Wickham. “Onun sıkıcı, eski bir firmayla iş yapacağını düşünürdüm ben.”

Lizzie içini çekti. “Ah, yapıyor zaten. Her ne kadar Bay Bingley ikimizin de dava üzerinde çalışmasını istese de onun avukatı Pemberley & Ortakları’ndan Bay Darcy.”

Bunları söylediği an Wickham’ın kolu kaskatı kesildi. Lizzie ona baktığında adamın hoş ifadesi oldukça sertleşmişti. “Sorun nedir?”

“Bay Darcy’yle tanışıyor musunuz?”

“Tanışmak bunu çok nazıkçe ifade etmek olur,” dedi Lizzie. “O Bay Bingley’nin en yakın dostu, gerçi ben onun gerçek katili bulmakla hiç ilgilenmediği kanısındayım. Yasal stratejisi pasif bir savunma gibi görünüyor.”

“Siz aynı fikirde değil misiniz?”

“En iyi savunma,” diye bildirdi Lizzie, “Bir saldırdır. Ben gerçek katili bulmayı planlıyorum.”

“Darcy’yi duymuştum,” dedi Wickham, Lizzie’nin adını koyamadığı bir şey sesinin gergin çıkmasına neden olmuştu. Tam anlamıyla bir küçük görme gibi değildi, tam bir şüphe de değildi.

“Ne duydunuz?”

“Ah, fazla bir şey söylememeliyim.” Lizzie irkilerek, Wickham’ın sesinin sert bir tona büründüğünü fark etti. “Yalnızca firmanın mükemmel görünen saygınlığı belki de...”

“Belki de ne?”

“Belki de görüldüğü gibi değildir.” Wickham omuz silkti ve Lizzie onun açıklamasını bekledi. Birkaç uzun saniyeden sonra onun daha fazlasını söylemeye hazır olmadığı belli olmuştu. “Dikkatli olacağınıza bana söz verin, Bayan Bennet.”

Neden bir suç kaydının olduğunu ailesine açıklamak zorunda kalmayacaktı.

“Teşekkür ederim, Bay Wickham. Siz bu davanın akışı boyunca karşılaştığım birçok erkekten çok daha kibardınız ve bir hayli de yardımcı oldunuz.”

Adam bu iltifatı hafifçe başını sallayarak kabul etti, sonra, “Size eve kadar eşlik edebilir miyim?” dedi.

“Ah, çok uzakta oturmuyorum...” diye başladı Lizzie ama Wickham onun sözünü kesti.

“Bayan Bennet, daha şimdi benim bir beyefendi olduğumu söylediniz. Bir beyefendi, genç bir hanımın sokaklarda tek başına dolaşmasına izin vermez.”

Lizzie tartışacak bir şey olmadığını anladı. “Peki, ama korumam önümüzde biraz uzun bir yürüyüş var, ben Gracechurch Sokağı’nda oturuyorum. Orayı biliyor musunuz?”

“Cheapside!” diye haykırdı Wickham. “Orası benim mahallem.”

Doğuya doğru, gitgide kalabalıklaşan sokaklarda yollarına devam ederlerken onunla aynı mahallede olmak bir sebepten Lizzie’nin gülümsemesini sağlamıştı. Kibar mahallelerden uzaklaştıkça daha az dikkat çekmeye başladılar ve Lizzie, Bay Wickham’ın hoş bir refakatçi olduğunu anladı. Adam, Lizzie’ye bu davaya nasıl karıştığını sordu ve Lizzie, ortak bir dostlarının aralarında bağlantı kurduğunu söyleyerek gerçeği biraz gizledi.

“Bay Bingley’nin sizi işe alması oldukça açık görüşlü bir tutum,” diye belirtti Wickham. “Onun sıkıcı, eski bir firmayla iş yapacağını düşünürdüm ben.”

Lizzie içini çekti. “Ah, yapıyor zaten. Her ne kadar Bay Bingley ikimizin de dava üzerinde çalışmasını istese de onun avukatı Pemberley & Ortakları’ndan Bay Darcy.”

Bunları söylediği an Wickham’ın kolu kaskatı kesildi. Lizzie ona baktığında adamın hoş ifadesi oldukça sertleşmişti. “Sorun nedir?”

“Bay Darcy’yle tanışıyor musunuz?”

“Tanışmak bunu çok nazikçe ifade etmek olur,” dedi Lizzie. “O Bay Bingley’nin en yakın dostu, gerçi ben onun gerçek katili bulmakla hiç ilgilenmediği kanısındayım. Yasal stratejisi pasif bir savunma gibi görünüyor.”

“Siz aynı fikirde değil misiniz?”

“En iyi savunma,” diye bildirdi Lizzie, “Bir saldırdır. Ben gerçek katili bulmayı planlıyorum.”

“Darcy’yi duymuştum,” dedi Wickham, Lizzie’nin adını koyamadığı bir şey sesinin gergin çıkmasına neden olmuştu. Tam anlamıyla bir küçük görme gibi değildi, tam bir şüphe de değildi.

“Ne duydunuz?”

“Ah, fazla bir şey söylememeliyim.” Lizzie irkilerek, Wickham’ın sesinin sert bir tona büründüğünü fark etti. “Yalnızca firmanın mükemmel görünen saygınlığı belki de...”

“Belki de ne?”

“Belki de görüldüğü gibi değildir.” Wickham omuz silkti ve Lizzie onun açıklamasını bekledi. Birkaç uzun saniyeden sonra onun daha fazlasını söylemeye hazır olmadığı belli olmuştu. “Dikkatli olacağınıza bana söz verin, Bayan Bennet.”

“Ah, bu ne hoş bir değişiklik,” diye belirtti Lizzie. “Karışmamam için beni durdurmak yerine, dikkatli olmamı tavsiye eden bir erkek.”

Wickham güldü. “Araştırmınıza devam etmemenizi söylemeyi düşünmezdim. Bunun sıkı bir dirençle karşılanacağına dair bir his var içimde.”

“Haklısınız.”

İşten bahsetmeye devam ettiler ve Lizzie, onu firmadan hikayeler ve kendi başarılarıyla eğlendirdi ama Gracechurch Sokağı’na varmaları fazla uzun sürmedi. Lizzie, evinin aydınlatılmış pencerelerine baktı, akşamın bu erken saatinde annesiyle kız kardeşlerinin eve dönmüş olduklarını tahmin edebiliyordu. Wickham’ı eve dört kapı kala, Myerslerin evinden önce durdurduğunda üzüntüsünü belli etmemeye çalıştı.

“Eve kadar bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi. “Ve beni hapse atmadığınız için de.”

“Başka evlere de davet edilmeden girmemeniz için sizi uyarmak zorundayım,” dedi Wickham sahte bir ciddiyetle ama Lizzie onun gamzesini görebilmişti, yani onunla dalga geçiyordu. “Aradığınız yanıtları bulmanızı umarım. Yardıma ihtiyacınız olursa lütfen gelip beni bulun. Crooked Cat’e birileri için mesaj bırakılabiliyor, bunu biliyor muydunuz?”

Crooked Cat, Lizzie’nin babasının bürosundan çok da uzak olmayan bir birahaneydi. Lizzie içeri hiç girmemişti ama orayı biliyordu ve başını sallayarak onayladı. Ne olur ne olmaz, bir polisin ondan yana olması iyi bir şeydi.

“İyi akşamlar, Bay Wickham.”

“Bir zevkti, Bayan Bennet.”

Lizzie yürümeye devam etmek ve arkasına bakmamak için kendini zorladı. Eve yaklaştığında perdelerin kıpırdadığını gördü. *Lütfen, lütfen, lütfen, Jane olsun,* diye düşündü.

Ama o kadar şanslı değildi. Onu kapıda Lydia karşıladı, gözleri muzip bir heyecanla parlıyordu. “Kimdi o?”

“Kim?” diye sordu Lizzie, hiçbir şey bilmiyormuş gibi yaparak.

“Sana eve kadar eşlik eden adam!”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“O *adam...*”

“Şşş!” diye tısladı Lizzie.

Lydia zafer kazanmış gibi görünüyordu ve Lizzie ona elini açık ederek bir hata yaptığını anladı. “Yakışıklıymış,” diye takıldı Lydia.

“Sanırım,” diye pes etti Lizzie, Bay Wickham’ın oldukça yakışıklı olduğunu gayet iyi bilerek.

“Adı ne? Onunla nasıl tanıştın? Ailesi ne yapıyor?”

Lizzie başına bir ağrı girdiğini hissetti. “Lydia, boş zamanımda ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez. O, önemli biri değil.”

Ama Lydia kaşlarını çatığında üstünlük taslama çabası ilginç bir şekilde geri tepti. “Anlat bana yoksa seni kapımıza garip bir adamın getirdiğini anneme söylerim.”

Lizzie gözlerini göğe çevirdi. Bir suç dehasıyla aynı evde yaşarken neden yasa tanımazların peşinden koşmakla zaman harcıyordu ki? Lydia gün geçtikçe daha da cingöz oluyordu.

“*Peki.* Adı Wickham. O bir polis ve biz sadece bir dava hakkında görüş alışverişi yapıyoruz.”

“Bir dava hakkında görüş alışverişi yapmak,” diye içini çekti Lydia, sanki bu bir evlilik yeminiymiş gibi. “Suç ne? Hırsızlık mı? Senin kalbini mi çaldı?”

Lizzie gözlerini devirdi ve kardeşini itip geçerek merdivenlere yöneldi.

“Benim kalbimi alıp kaçsaydı hiç rahatsız olmazdım.”

“Sana göz kırpan ilk erkeğe aşık olurdun sen!” diye karşılık verdi Lizzie.

“Eğer onun gibi bir adam tarafından kaçırılırsam sakın fidye ödemeyin!”

“Sen fazla roman okuyorsu!”

Lydia’nın keyifli kıkırdamaları onu yukarı kata kadar takip etti. Mantıklı doğasına karşı Lizzie, Wickham’ın rahat gülümsemesinin ve hayranlık dolu bakışlarının hatırasını kafasından atamıyordu. Anlattıklarını dinleyişini ve tüm doğru soruları soruşunu... Nazik, alaycı ses tonu ve ihtiyacı olursa diye içten yaptığı yardım teklifi... Lizzie ilişkilerinin tamamen profesyonel olduğunu söyledi kendi kendine.

Ama onunla yeniden karşılaşmaya da hayır demezdi.

YEDİ

*Lizzie çeşitli arkadaşlık ve
aile konularını yeniden değerlendiriyor.*

MUCİZE ESERİ LIZZIE, hiç kimsenin dikkatini çekmeden yukarı çıkıp yatak odasının kapısının arkasına geçmeyi başardı. Yaptığı ilk şey Bay Hurst'ün pencere çerçevesinden çekip çıkardığı düğmeyi incelemek oldu. Sol eli düğmeyi bu kadar uzun süre boyunca sımsıkı tutmaktan kasılmıştı ama elini gevşetip açtığı anda hayal kırıklığına uğradı.

Düğme iki üç santimetre genişliğinde ve cilalıydı, zarıftı ama bir özelliği yoktu. Arkasındaki metal halka bükülmüştü ve Lizzie'nin tahmin etmesi gerekirse sahibi, Bay Hurst'ün odasından içeri tırmanırken ya da çıkarken pencere eşiğine takılmıştı. Bunun dışında onu, Lizzie'nin Londra'da bulabileceği diğer yüzlerce pirinç düğmeden ayıracak bir şey yoktu. Büyüklüğüne bakarak Lizzie bunun ceket gibi bir dış giyim eşyasından gelebileceğini tahmin etti.

Yapabileceği en iyi şey Bay Bingley'ye böyle bir düğmesi olan bir giyim eşyası var mı diye sormaktı, eğer yoksa onu bir

şüpheli olmaktan çıkarabilirdi. Ama bu zayıf ve ikinci derece bir delildi. Bingley'nin bu düğmeye sahipse bile ceketi atmadığını kim söyleyebilirdi ki?

Lizzie düğmeyi annesiyle küçük kız kardeşlerinin burunlarını sokmayacakları tek yer olan yazı kutusuna sakladı ve resim defterini çıkardı. Hatırlayabildiği kadarıyla her şeyi yazdı; Hurst'ün çalışma odasının tarifi, misafir odasındaki tuhaf mobilya yerleşimi, yerdeki sürtme izleri, Abigail'in Hurstler ve Bingleylerle ilgili anlattıkları ve sonunda kendisinin suç mahali hakkında hatırladıkları. En alta *Kayıp cep saati* ve *Caroline, Louisa'yı ayrılmaya ikna etti* yazdı ve altlarını çizdi.

Lizzie ertesi sabah uyandığında hâlâ bir sonraki hamlesini düşünüyordu. Bay Bingley'ye kayıp cep saatinin tanımını isteyen küçük bir not yazdı, sonra da kahvaltı sofrasında Jane'e katıldı. Bay Bennet onlar uyanmadan önce çıkmıştı bile ve Bayan Bennet ile en küçük üç Bennet kardeş geç saatlere kadar uyurlardı. Lizzie ablasıyla baş başa geçirebildiği bu sürenin ve annesinin yargılaması olmaksızın istediği kadar çilek reçeli yeme fırsatının keyfini çıkardı.

“Bingley ailesi kendini gizliyor,” diye bildirdi Lizzie. “Ve ben neden olduğunu anlayamıyorum. Hurst borç içindeymiş gibi görünüyor ama kime borçlandığını bilmiyorum. Hurstlerin evlerini kaybetme olasılığının bulunması yeterince kötü. Ama onları cinayet kurbanı olmaya sürüklemeye yeter mi?”

“İnsanın toplumdaki konumunu kaybetmesi birini öldürmek için pek de yeterli bir neden değil,” diye işaret etti Jane.

“Katılıyorum,” diye onayladı Lizzie, “Ama sen Caroline Bingley veya ablasıyla tanışmadın. Üstelik Abigail, bana kocasını terk etmesi için ablasını ikna edenin Caroline olduğunu söyledi.”

“Bu rezalet ama suç değil. Sen ya da kız kardeşlerimizden biri böyle biriyle evli olsaydı, ben de aynı şeyi yapabilirdim.”

“Lydia veya Kitty’nin ileride terk etmeleri için onları ikna etmemiz gerekecek böyle adamlarla evlenmelerini engelleyebileceğimizi umarım!”

“Bir insanın doğasını her zaman ona bakarak anlayamazsın,” diye belirtti Jane, bilge bir tavırla.

“Doğru,” diye mırıldandı Lizzie ve Caroline Bingley’yi düşündü. Züppe ve kibirli görünüyordu ve... Korkmuş muydu? “Ya aileden birinin başka sebepleri varsa?”

“Ne gibi?” Jane, Lizzie’nin sorusuna gerçek anlamda şaşırmış görünüyordu.

“Tam olarak bilmiyorum ama Caroline bir şeyler saklıyor.” Lizzie kaşığını az pişmiş yumurtasının kabuğuna gerekenden biraz daha şiddetli vurdu. “Açıklaması zor, Jane ama beni küçümseyen bir tavrı vardı ve bu yalnızca benim kaba olduğumu düşündüğü için de değildi. Tepeden bakan biri, bu kesin ama ağabeyinin bana aileyle ilgili *hiçbir şey* anlatmasını istemedi. Lydia veya Kitty’nin ufak tefek suçlardan biraz dert çekmelerine zevkle izin vereceğim birçok gün oluyor ama sen ya da ben olsak, kardeşlerimizden birinin adını temizlemeye yardım etmek için her şeyi yapardık, öyle değil mi?”

“Lydia ve Kitty’ye karşı bu kadar sert olmamalısın,” diye uyardı onu Jane. “Ama evet. Eğer senin başın dertte olsaydı ben görgüyü falan bir kenara atardım.”

“İşte bu. Bu da benim Caroline’ın, ağabeyinin bu suçtan asılmasını *istediğinden şüphelenmeme neden oluyor.*”

“Lizzie!” diye haykırdı Jane. Sesindeki dehşette çok içten bir masumiyet vardı ama Lizzie, Bayan Davis’i ve onun yeniden evlenebilmek için kocasını bir suça karıştırma planını düşündü. İnsanların neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki?

“Bir düşün Jane: Ya Caroline, ablasını bir kocanın alçaklığından ve aynı zamanda kendini de bir ağabeyin gözetiminden kurtarmak istediye? Ebeveynleri hayatta değil, o yüzden Caroline evlenene kadar ağabeyine bağlı olacak. Bu, iki adamdan da kurtulmak için harika bir çözüm, eniştesini öldürüp suçu ağabeyine atmak!”

“Bay Bingley gerçekten de o kadar korkunç mu?”

Lizzie bu soruyu düşündü. “Sanmıyorum. Aslında, daha iyi koşullar altında karşılaşmış olsaydık onu sevebilirdim bence. *O şekilde* değil, bana öyle bakma! Ama Hurst’ten hoşlanmamasına rağmen, onun ölümüne gerçekten şaşırmıştı.”

“Öyleyse oldukça mantıklı birine benziyor, o zaman Caroline neden ona zarar vermek istesin ki?”

“Bilmiyorum!” Yine de Lizzie teorisini sonuna kadar götürmeye kararlıydı. “Caroline böyle bir suçu işlemek için gerekli duygusuzluğa sahipmiş gibi görünüyor. İmkanı var, herkes bir çakı temin edebilir ve oraya erişimi de var. Ablasının evine girmek ve Bay Hurst’ün yatak odasında gizli bir yere yerleşip

beklemek onun için hiç zor olmazdı. Ablası uzakta güvendedi ve ağabeyinin Hurst'ü eve getireceğini biliyordu.”

Ama Jane, onun sözünü kesip “Ama hiç kanıtın yok,” diyerek Lizzie'nin Longbourn & Oğulları'na zafer kazanmış bir edayla havalı havalı girme hayallerini darmadağın etti.

“Bulacağım. Ya da bir itiraf alacağım.”

“Bunu nasıl yapacaksın?”

Jane'in sesi nazikti ama Lizzie'de bir rahatsızlık yaratmıştı. Lizzie davanın tüm gerçeklerini önüne serse bile Caroline, hiçbir şeyi itiraf etmezdi. Belki ona bulduğu düğmeyi gösterirse... Ama düğme zayıf bir kanıttı ve kolaylıkla reddedilebilirdi. Lizzie, Louisa'yı yalnız sorgulamayı deneyebilirdi ama Louisa, kız kardeşinin ne yaptığından habersiz olabilirdi.

Üstelik, bir kız kardeşi diğerine karşı çevirmek çok zor bir işti, birinin gerçeği itiraf etmesini sağlamaktan daha zordu belki de. Bu, iyi huylu ablasını dehşete düşüreceğinden bunu Jane'e asla söylemezdi ama Lizzie onu korumak için bir sürü yasa dışı şey yapardı.

“Korkarım babama danışmam gerekecek,” diye içini çekti Lizzie, babasından bir şüpheliyi sorgulama yönetimi tavsiyesi istemenin elini açık edeceğini bilerek. Daha sonra, Charlotte'u görebilirdi.

“Sana şans diliyorum,” dedi Jane. “Ama ben ikna olmadım. Ağabeyinden kaçmak için neden diğer tüm varlıklı genç hanımların yaptığını yapmak, yani evlenmek yerine cinayetten medet umsun ki!”

Lizzie belki de her genç hanımın evlenmek istemeyebileceğini söylemek üzereydi ki Mary'nin sesini duydu. "Kim evleniyor?"

İki büyük Bennet kardeş yerlerinden zıpladılar ve Mary yemek odasına girerken Lizzie "Hiç kimse!" diye ciyakladı. Mary, Lizzie'nin, üstüne çok da iyi oturmayan eski gri bir elbisesini giymişti ve saçları büyük bir ciddiyetle arkaya taranmıştı.

"Bana asla bir şey anlatmıyorsunuz," diye yakındı. "Biri-nin evlenmesinden bahsediyordunuz, biliyorum."

Çünkü sen her şeyi Lydia ve Kitty'ye söylüyorsun, onlar da annemize anlatıyorlar, diye düşündü Lizzie acı acı ama onun yerine Jane yanıt verdi, "Öylesine konuşuyorduk işte, özellikle birinden söz etmiyorduk."

"Size inanmıyorum," dedi Mary, hâlâ huysuz bir tavırla. "Lydia'ya soracağım."

"Onlar uyanıklar mı?" diye sordu Lizzie, Lydia'dan ve onun Wickham hakkında bildiklerinden sakınarak. Mary surat asmaya devam ediyordu ama başıyla onayladı, her zaman ab-lalarının onayını kazanmayı umardı.

Lizzie, çayının son yudumunu da içti. "Gitmem gerek." Wickham hakkında ayrıntı vermesi için yalvaran Lydia ya da Kitty tarafından köşeye sıkıştırılmamak için Tanrı yardımcısı olsundu, yoksa evden asla çıkamazdı!

"Nereye?" diye sordu Mary ama Lizzie onu duymazdan geldi.

"Lizzie, annem nerede olduğunu sorarsa ne demeliyim?" diye sordu Jane.

“Bir şeyler uydurabileceğine eminim!” diye seslendi Lizzie, omzunun üzerinden.

“Bekle!”

Lizzie, ablasının onun yine sıvışıp gitmesine karşı çıkacağından korkarak döndü. Ama Jane sadece, “Unutma, kesin bir şey söylemek için yeterince şey bilmiyorsun, Lizzie,” dedi.

Şafak sökmeden önce yağmur yağmış ve Gracechurch Sokağı’nı çamurla kaygan hale getirmişti. Cheapside yağmurdan sonra hep çok berbat kokardı ama Lizzie bunu umursamıyordu, açık hava ve bulutların arasından süzülen zayıf güneş ışığı onu en sert çayın bile yapabildiğinden daha iyi canlandırıyor-du. Tam o sırada dışarı çıkmakta olan kapı komşuları Longlara el salladı.

Lizzie, Cheapside’da yaşamanın Caroline Bingley ve Darcy gibilerine muhtemelen aşağılayıcı göründüğünü biliyordu. Ama o, sık sık sokakların iki yanına sıralanmış bulunabilen esnaf ve dükkan sahiplerinin canlılığına ve vitrinlerin arasında gezinip alışveriş yapanlar ve bankacılardan oluşan neşeli topluluğa bayılıyordu.

Lizzie sokağının sonundaki yayaların arasında, gözleriyle sık kıvrırcık siyah saçların üzerinde tanıdık gri bir kasket arayarak ağır ağır dolaştı. Fred genellikle ona yardımcı olacak bir bahşiş bekleyerek ya da verilecek bir iş umarak yakınlar-da gezinirken bulunabilirdi. Lizzie bu sabah onu görememişti ama rastgele yapılmış örgülerinden dışarı uçuşan sarı tel gibi

saçlarıyla küçük bir kız, onun bakışlarını yakaladı ve hızla ona doğru geldi.

“Bugün bir şey var mı hanımefendi?”

Lizzie, Bingleylere notunu Fred aracılığıyla göndermeyi tercih ederdi ama kıza hayır diyemedi. “Fred’e beni firmada bulmasını söyler misin?” diye sordu. Kız, Lizzie ona bir yarım peni uzatana kadar yanıt vermedi. Parayı aldıktan sonra bir kez başıyla onaylayıp neşeyle koşarak uzaklaştı. Lizzie, onun geçen bir arabanın yanına tutunup gözden kaybolduğunu gördü.

Sokak çocukları onun hep hassas noktası olmuştu. Çocukken annesinin elinin altından kaçabildiği birkaç seferde hep onları aramaya gitmişti. İyi beslendiği, güzel giyindiği ve görgülü olduğu için doğal olarak ona şüpheyile yaklaşıyorlardı tabii ama Lizzie, elbiselerine çamur sıçrattıkları ya da fazla yüksek sesle bağırtdıkları için onları azarlayan kimse olmadan özgürce sokaklarda dolaşmalarını kıskanıyordu.

Onu hiç aralarına kabul etmemişlerdi ama yiyeceklerin, Bennet evindeki kullanılmayan eşyaların ve daha yakın bir zamanda da az miktarda paranın çocukların onun yüzüne kattıkları kapının anahtarı olduğunu öğrenmişti. Büyüdükçe de hayatlarının ne kadar zor olduğunu anlamaya başlamış ve hepsini doyurma, giydirme ve barındırma masrafını karşılayabilecek durumda olmayı dilemişti. Kendisi büyüdükçe onların neden gitgide daha da ürkeklettiklerini anlayamamıştı, ta ki Fred’le tanışıncaya kadar. Fred, ona hiçbir sokak çocuğunun sadaka almayacağını söylemişti. “Karşılığında bir şey

istemeyeceğinizi nasıl bileceğiz ki?” diye karşı çıkmıştı ona ve Lizzie yavaş yavaş, kimsesiz çocuklara iyilikten değil, onları tuzağa düşürmek için bir şeyler sunan ve aslında o kadar da yardımsever olmayan başka insanlar olduğunu anlamaya başlamıştı. Bundan sonra Lizzie tekliflerini küçük bir haber yollama ya da basit bir göreve bağlamaya özen göstermişti. En azından bugün o küçük kız kendine yiyecek bir şeyler satın alabilecekti ve bu, onun bugünkü tek öğünü olabilirdi.

Lizzie Longbourn & Oğulları’na geldiğinde kapıyı iterek açtı, öne yakın masada oturan görevli memura el salladı ve doğruca Charlotte’ın masasına gitti. Arkadaşına geçen birkaç günün olaylarını anlatmak niyetindeydi ama Charlotte’ın birisiyle konuştuğunu görünce birden durdu.

Hayır, herhangi birisiyle değil, Collins’le.

Lizzie ürpermesini bastırmaya çalıştı. Charlotte’un memnun olacağını düşündüğü şekilde tam konuşmalarını bölmeye gidiyordu ki onun hafifçe kıkırdadığını duydu ve olan biteni anlamak için daha dikkatli baktı.

Collins, Charlotte’ın masasına doğru eğilmişti, yüzüne katlanılmaz bir gülümseme yayılmıştı. Kendi sözlerine büyük bir keyifle ve kulak tırmalayan bir sesle güldü, Charlotte’ın sıcak kahkahası da bunu takip etti. Lizzie’nin kaşları çatıldı. Daha geçen hafta Charlotte’la, babasının ona Collins’in şakalarına gülmesi için para ödemediği, bu yüzden de komik olmayan şeylerle eğlenmek zorunda olmadığı üzerine bir konuşma yapmıştı. Ama Charlotte, yalnızca Collins’le gülmekle kalmıyor;

adam kulağına bir şey fısıldamak için ona doğru korkunç derecede eğilip yaklaşmışken sıcak bir ifadeyle gülümsüyordu...

Lizzie daha fazla dayanamadı. İlerledi ve abartılı bir şekilde boğazını temizledi. Collins başını kaldırdı ama gelenin Lizzie olduğunu görünce rahatladı. Charlotte sadece şaşırmış görünüyordu. düşmanla flört etmekten dolayı hiç suçlu hissettiği gibi bir hali yoktu.

“Üzgünüm,” dedi Lizzie. “Bölmekten nefret ediyorum, ufuk açıcı bir sohbet olduğuna eminim. Ama yapmanız gereken işleriniz yok mu, Bay Collins?”

“Var, Bayan Elizabeth,” dedi adam, neredeyse huysuz bir tavırla. “Bayan Lucas ve ben iş hakkında konuşuyorduk. Belki siz bunu fark etmemiş olabilirsiniz, ne de olsa burada çalışmıyorsunuz.”

Bay Collins’in bu tepeden bakışına Charlotte’ın canı sıkılmıştı. “Merhaba, Lizzie. Sadece konuşuyorduk. Posta henüz geldi ve Bay Collins de ona mektup var mı diye bakıyordu.”

“Bay Davis’ten bir mektup!” diye sevinçle haykırdı Bay Collins, mührü kırılmamış bir mektubu havada sallayarak. “Karısının dalaveresini ortaya çıkarmadaki keskin kavrama yeteneğim için teşekkür ediyor.”

Lizzie’nin gözleri söz konusu mektuba takıldı ve içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti. Çalışması için müşteriden övgü almaya ihtiyacı yoktu ama Collins’in o mektubu sanki tembelliğini ve en basit sözleşmelerde bile son derece eksik olan becerisini affettirmiş gibi böyle etrafta sallaması canını sıkıyordu. “Ne kadar güzel,” dedi acı acı. “Diğer mektubun da buradan çok uzakta bir iş teklifi olduğunu umarım.”

“Hayır,” dedi Collins, Lizzie’nin alaycılığını kaçırarak. “O da velinimetimden! Hukuk alanındaki gelişmelerimden ve şehirdeki genel gidişattan onu da haberdar etmemi diliyor. Kent’ten ayrılamıyor ve yeni haberleri almak istiyor.”

“Özürlerimi kabul edin lütfen, Bay Collins.” Lizzie onu, yaşlı bir dul olan velinimeti hakkında duygusala bağlamadan önce durdurmak istedi. Kadının, Collins’in yanında kalmasına katlanmamak için Londra’daki eğitimini karşıladığından şüpheleniyordu. “Durumu yanlış anladım. Ben sizin ilginizi hiç umursamayan Bayan Lucas’ın aklını çelmeyi denediğinizi sanmıştım.”

Bay Collins kızardı, yüzü kızgın bir porsuğa benzemişti. Bu oldukça belden aşağı vurmaktı ama Lizzie bunun yeterli olacağını biliyordu, Collins cemiyette hoş karşılanmadığıyla ilgili her imadan nefret ederdi. “Postalarım ile ilgilendiğiniz için teşekkür ederim Bayan Lucas. Şimdi *davalarım* ile ilgilenmem gerek,” dedi hışımla oradan uzaklaşmadan önce.

Lizzie, Charlotte’ın onaylamaz bakışını gördüğünde yüzündeki gülümseme silindi. “Bu, gerçekten de gerekli miydi?”

“Ona ne kadar katlanılmaz olduğunu hatırlatmak mı? Evet, bence gerekliydi,” diye karşılık verdi Lizzie.

Charlotte masasındaki yazı aletlerini düzelterip çakıyı, mürekkebi ve tüy kalemi yerlerine yerleştirirken içini çekti. Bu Lizzie’nin canını sıkan alçak, üzgün bir sestti. “Charlotte. Bana onun arkadaşlığından keyif aldığını söyleme. Onun senden postalarını açmanı ve tüy kalemini tamir etmeni bekleme si tamamen haksızlık.”

Charlotte, hemen başını kaldırmadı. “Peki, ya mükemmel derecede keyifli bir sohbet ediyordum deseydim?”

Lizzie, Charlotte’ın şakasına güldü. “O zaman sana iyi misin diye sorardım.”

Ama arkadaşının şaka yapmadığını biraz geç fark etti. Charlotte’ın yüzü bembeyaz kesilip bir umursamazlık maskesine büründü. “Çok yargılayıcı olabiliyorsun, Lizzie.”

Lizzie dikleştii. Bu da nereden çıkmıştı? Charlotte, Lizzie’nin Collins’le ilgili özel şakalarıyla eğlenmiş, uzun geceler boyu, sosyal ve mesleki açıdan böylesine beceriksiz bir adamın bir gün onun aile firmasının varisi olacağına ilişkin şikayetlerine katlanmıştı. Lizzie’yi keskin mizah anlayışından ya da Collins’in zaaflarını göstermesinden dolayı hiç eleştirmemişti. Collins öyle gülünçtü ki! Charlotte’ın tavrındaki bu değişimin nedeni neydi? Gerçekten de Collins’in arkadaşlığından keyif alıyormuş gibi değildi...

“Charlotte? Ama... Bay Collins mi? Hayır!”

“Hepimizin bir sürü talip arasından seçim yapma şansı yok,” dedi Charlotte katı bir sesle.

Lizzie, Charlotte’ın masasının arkasına geçti ve arkadaşıyla aynı göz seviyesinde olabilmek için diz çöktü. “Sen ne diyorsun Tanrı aşkına? Sen zeki, güzel, nazıksın ve mükemmel bir görgüye sahipsın. Her an, taliplerin arasından seçim yapman gereken gün gelebilir.”

Charlotte ona ters bir bakış attı. “Hayır, öyle bir şey olmayacak. Sanki bunun tersi olacakmış gibi davranarak bana iyilik yapmıyorsun.”

“Ama elbette ki...”

“Lizzie, sen öyle safsın ki!”

Charlotte’ın yükselen sesi yakınlardaki birkaç memur ile avukatın dikkatini çekti ama Lizzie’nin sert bakışı başka yöne dönmelerini sağladı. “Açıkla o zaman bana. Lütfen.”

“Sen genç bir hanımefendisin, öyle olmak istemesen bile,” diye açıkladı Charlotte, hırçın bir fısıltıyla. “Ben fakirim ve yaşamak için çalışmak zorundayım. İyi bir isme, eğitime ve terbiyeye sahibim ama kendimle ilgili asla değiştiremeyeceğim bazı şeyler var. Ten rengim, mesela.”

Lizzie bunu daha önce göremediği için kendini korkunç hissetti. “Ebeveynlerin mi? Ama...”

“Hayır, beni dinle Lizzie,” dedi Charlotte ve onun böyle hararetli konuşmasına alışkın olmayan Lizzie ağzını kapattı. “Dünyada yüzüme karşı tamamen nazik ve saygılı davranan birçok iyi insan var ama onların içten içe beni yargıladıklarını görüyorum. Ve ben, senin yaptığın gibi bunu umursamadan edemiyorum. Hatta benim gibi birine bakıp gelecekte herhangi bir beklentim olabileceğini düşünen insan daha da az.”

Lizzie’nin bir an için nutku tutuldu. “Charlotte, hiç kimse...”

“Lizzie, lütfen o cümle bitirme. Sen harika bir arkadaşsın ve bana burada bir iş verdiği için babana da sonsuza dek minnettar olacağım. Ama evlenmemiş olmaktan, yargılanmaktan ve çok az şey için çok fazla çalışmaktan yoruldum. Bir ev, bir koca ve bir aile istiyorum. Kendime ait bir yer istiyorum. Bunu anlayabiliyor musun?”

Lizzie başıyla onayladı. Hepsini anlamıştı, Charlotte'ın Collins'in ilgisini çekmeye çalıştığı kısım hariç. "Ama kesinlikle başka bir genç adam vardır..."

"Lizzie, bundan daha fazla bahsetmek istemiyorum."

"Ama..."

"Yapacak işlerim var," dedi Charlotte ve birden dosyaları kucaklayarak ayağa kalktı.

Lizzie, midesinde Charlotte'u hayal kırıklığına uğrattığına dair bir hisle arkadaşının arşiv odasına gitmesini seyretti. Charlotte'un daha koyu ten rengi yüzünden saygıya değer olmadığını düşünenler olduğunu biliyordu, tıpkı Fred'in ten rengi yüzünden bir hırsız olduğunu düşünen birçok dükkan sahibi gibi. Bunlar Lizzie'nin karşı çıktığı adaletsizliklerdi ama tatlı huylu, şefkatli arkadaşının geleceği hakkında *Collins* 'e razı olacak kadar ümitsiz olduğunu fark etmemişti.

Yavaş yavaş diğer memurlar ile avukatların bakışlarının farkına vardı ve Charlotte'un yakın bir zamanda masasına dönmeyeceğini anladı, en azında Lizzie oralarda dolanırken. Doğruldu ve babasının ofisine gidip kapıyı çaldı.

İçeriden gelen boğuk sesler Lizzie'ye, babasının bir müşteriyle olup olmadığını düşündürmüştü. Yavaşça uzaklaşmaya başlamışken ayak sesleri duydu ve kapı açıldı. Limon yeşili çizgili bir yelek giymiş, saldırgan favorileri olan sıırım gibi bir genç adamı geçiren babası görüldü. Genç adamın üzerinde güçlü bir tütün kokusu vardı ve Lizzie nefesini tuttu. Adam, Lizzie'ye üstünkörü bir bakış attıktan sonra Bay Bennet'a

dönüp “Teşekkür ederim, efendim. Dört gözle sizden bir haber almayı bekliyorum,” dedi.

“Evet, çok yakın bir zamanda,” dedi babası ve genç adam gitti. O, işitme mesafesinden çıkar çıkmaz Lizzie babasına baktı.

“Kimdi o? Yeni bir müşteri mi?”

Bay Bennet ona baktı, dalgınlığı yorgun yüzüne yansımıştı. “Lizzie. Seni kapıma hangi sorun getirdi? Lütfen yine Collins’in müşterilerinden birini içeren başka bir komplo bulunduğunu söyleme bana. Haftada bir tanesi bana yetiyor da artıyor bile.”

“Yeni komplo yok,” dedi Lizzie üzgün bir tavırla, en azından açıklamaya hazır hissettiği yoktu. “Ama baba, kimdi o?”

“İçeri gel,” dedi babası ve Lizzie ofise girdi. Babası kapıyı arkasından kapattı. “O Bay Ashbury’ydi. Onunla avukatlık pozisyonu için görüşüyordum.”

Lizzie, Bay Ashbury’nin henüz boşalttığı koltuğa çöktü. “Ama baba!”

“Çok iyi tavsiyelerle geldi,” diye devam etti babası. “Eton’da eğitim görmüş. Mücadeleci biri olduğu kesin.”

Peki ya ben, diye sormak istedi Lizzie. O mücadeleci biri değil miydi? Lizzie, babasının ona işi teklif etmek için bir sonraki davasını çözene kadar sabırla bekleyeceğini düşündüğünden kendini aptal gibi hissetti. Başka insanlarla görüşüyordu ve Lizzie’ye söylememişti bile! Bu, kendini ihanet uğramış gibi hissetmesine neden olmuştu.

“Kararını verdin mi öyleyse?” diye sorarken Lizzie’nin dili damağı kurumuştu.

“Ah, hayır. hâlâ değerlendiriyorum. Şimdi, senin için ne yapabilirim?”

O adamı işe alma, demek istedi Lizzie. Ama elindeki görev odaklandı. “Senin tavsiyeni almayı umuyordum.”

“Bir saat içinde mahkemede olmam gerek ama kızım için birkaç dakika ayırabilirim sanırım.”

Lizzie zaman kaybetmedi. “Suçlu birinden itiraf nasıl alınabilir?”

Babası gözlüklerini yeniden yüzüne yerleştirirken duraksadı. “Varsayımsal olarak konuşuyoruz, değil mi Lizzie?”

“Tabii ki baba,” dedi. Bu sohbet tamamen varsayımsal olacaktı... Ta ki Lizzie bu bilgiyle bir şey yapmaya karar verene kadar.

“Teoride, birisi sorgulamayı öyle bir noktaya yönlendirecektir ki sonunda doğru söylemek yalan söylemekten daha iyi bir seçenek gibi görünecektir,” dedi babası. “Kimse itiraf etmeye zorlanamaz, sadece ahlaka aykırı olduğu için değil, genelde yargıcın karşısında aynı şeyi söylemeye devam etmeyeceği için de.”

“Dürüst olmayacağı için mi?”

“Evet ve seni tanığa karşı kıskırttığı için de. Hep tanıklarla iş birliği içinde çalışmalısın, onların aleyhinde değil.”

Lizzie hiçbir koşulda Caroline Bingley ile iş birliği içinde çalışacağı bir durumun doğacağına inanmıyordu, yine de bu tavsiyeyi aklının bir kenarına yazdı. “Peki, birisi bir tanığı gerçeği söylemenin en iyi seçenek olduğuna nasıl ikna eder?”

“Bu, suçun koşullarına göre değişir.”

“Diyelim ki bir tanık, gerçeği saklayarak sevdiği birini koruduğuna inanıyor,” dedi Lizzie.

“Bu en zor senaryo,” diye içini çekti babası. “Sevgi çok güçlü bir motivasyon kaynağıdır. Sana, yani böyle bir araştırmayı yürüten herhangi birine, tanık hakkında olabildiğince çok şeyi ve gerçeği neden gizlediğini öğrenmeyi tavsiye ederdim. Bilgi güçtür.”

“Peki, ya motivasyonu hırssa?” diye merak etti Lizzie, Caroline’ın ablasını kurtarmak ve tüm Bingley aile servetini kontrol etmek için şartları istediği hale getirmeye çalıştığı hakkındaki teorisini düşünerek.

“Öyleyse, hemen güç ve para dışında ne istediklerini keşfetmelisin. Ve neden korktuklarını.” Babası gözlüklerini taktı ve öne eğildi. “Tüm sorular genellikle tanıgın hakkında öğrenebildiğin kadar çok şey öğrendiğinde yanıtlanır.”

Diğer bir deyişle, Lizzie’nin Caroline ve onu harekete geçiren nedenler hakkında daha çok şey öğrenmesi gerekiyordu. İçini çekti. Tıpkı Jane’in dediği gibiydi. *Kesin bir şey söylemek için yeterince şey bilmiyorsun Lizzie.*

“Hâlâ o Bingley davasının peşinde değilsin, değil mi?” dedi babası, Lizzie’nin düşüncelerini bölerek. “Bingley’nin davasını üstlenmesi için Pemberley & Ortakları’ndan bir avukatı işe aldığını duydum.”

“Pemberley mi? Gerçekten mi?” dedi Lizzie, şaşırmış gibi görünerek.

“Fazla kendini beğenmiş bir yer,” diye homurdandı Bay Bennet, “Ama sanırım ailenin kıdemli dava vekiliyle kişisel bağlantıları var.”

“Bay Darcy mi?”

“Öyle sanıyorum, gerçi davayı kendisinin üstleneceğinden şüpheliyim. Yaşlandı ve emekli olma yolunda olduğuna dair söylentiler var. O boyutta bir firmada, hepsi büyük bir çarkın dişlileri gibi olsalar da, birçok dava vekili ve avukat vardır. Şimdi, Weatherford’un karşısına çıkmadan önce hazırlıklarını devam etmem gerek.”

“Ah, huysuz olan mı?” diye sordu Lizzie. O, özel Yüksek Mahkeme yargıcısıyla tanışma zevkine hiç ulaşmamıştı ama babasının tüm hikayelerini hatırlıyordu. Weatherford yıllar içinde neredeyse babasının başının belası olduğunu kanıtlamıştı ve Lizzie babasının, bundan şikayet ediyor olsa da onunla fikir mücadelesi yapmaktan keyif aldığını tahmin ediyordu. Babasının saygı duyuyor gibi görüldüğü tek yargıç oydu.

“Ta kendisi,” diye içini çekti babası ve en üst çekmecesinden birkaç bozukluk çıkardı. “Şimdi, neden gidip Charlotte’u bulup hafif bir öğle yemeği için bir kafeye götürmüyorsun? Siz hanımların arayışını kapaması için iyi bir fırsat olmaz mı?”

Lizzie duygusuz bir tavırla bozuk paraları kabul etti. Charlotte’u gücendirdiğini, daha kötüsü de nasıl özür dileyeceğinden emin olmadığını babasına söyleyemedi. “Teşekkür ederim, baba.”

Babasının veda yanıtı, “Beladan uzak dur,” oldu ama Lizzie ona bir söz vermedi.

Collins’in boş ofisinden kaçınarak Charlotte’ın masasına geri döndü, bisküvi ve çilek reçeliyle barış teklif etmeyi umuyordu. Ama Charlotte’ın çalışma alanı terk edilmişti. Lizzie

arkadaşının arşiv odasından çıkmasını bekleyerek dikilirken bir memur, “Bayan Lucas’ı mı bekliyorsunuz hanımefendi?” diye sordu.

Lizzie içini çekti. Çıkarıma dayalı mantık yürütme bu ofiste gerçekten eksik olan bir şeydi. “Evet.”

“Bay Collins’le öğle yemeğine çıktı,” dedi memur ve Lizzie’nin yüzünün kararması üzerine de özür diler bir ifadeyle geri çekildi.

İnanamazlık kızgınlığa dönüştü ama Charlotte’ın sözlerini hatırlayınca çabucak söndü. Lizzie bu durumdan gerçekten de arkadaşının olduğunu kastettiği kadar habersiz miydi? Eğer öyleyse, bu onun bir dava vekili olarak geleceği için iyi bir işaret değildi.

Beceriksiz, kibirli ve kaba Collins’ten çok daha iyisini hak eden Charlotte’la arkadaşlığı için de.

Lizzie ofisten ayrılarak arnavut kaldırımını taşlı sokağa çıktı. Charlotte ile Collins’i arayan bakışlarını sokakta yukarı aşağı gezdirdi ama onlardan hiç iz yoktu.

“İyi günler hanımefendi!”

Lizzie ufak tanıdığının bir anda ortaya çıkmasıyla yerinden sıçradı. “Fred! Kedi gibi yaklaştın!”

“Bana bunun için para ödüyorlar,” diye övündü Fred, kahverengi gözleri zevkle ışıldıyordu. Lizzie gülümsedi ama sokaktaki kimsesizler takımının en sevdiği üyesi Fred’den gözlerini ayırmadı. Düşüncesizlik ederek hiç onu gücendirecek herhangi bir şey söylemiş ya da yapmış mıydı acaba? Bunu düşünmek midesinin endişe ve utançla burulmasına neden oluyordu.

“Hanımefendi?” dedi Fred.

“Üzgünüm, bugün biraz yorgunum da,” diye yalan söyledi Lizzie. “Fred, birkaç küçük işle ilgilenir misin, yasa dışı bir şey değil tabii ki?”

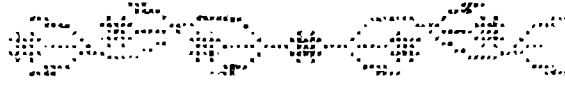
“Elbette, hanımefendi.” Fred’in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. “Ama yasa dışı olanlar daha zevkli.”

“Bunu duymamış gibi yapacağım,” diye belirtti Lizzie, babasının az önce ona verdiği bir altı peniliği çıkararak. Bozuk parayı Fred’e uzattı, çocuk onu öyle ustaca yakalayıp bir yere gizledi ki Lizzie paranın nereye kaybolduğundan emin olamadı.

“Benim için iki not iletmene ihtiyacım var,” dedi Lizzie, kararını vererek. Daha önceden yazdığı notu Fred’e uzattı. “Bu Bingleylere, bir de Crooked Cat’e not bırakman gerek.”

SEKİZ

Lizzie dışarıdan yardım topluyor.

ERTESİ GÜN LIZZIE, Charlotte'la plan yaptığı konusunda ısrar ederek Bayan Bennet'tan kurtulur kurtulmaz Harley Caddesi'ne doğru yola koyuldu. Öngördüğünden daha uzun bir yürüyüşten sonra, nefes nefese ve öğlen güneşinin altında oldukça ısınmış olarak oraya vardı. Bingleyler caddenin kuzey tarafındaki ucunda, yeni ve şık bir evde yaşıyorlardı. Lizzie yalnızca birkaç gün önce oraya uğradığında, mahalleyi tanıyacak kadar uzun süre oralarda dolaşmamıştı.

Burası Cheapside'dan daha sakindi. Kaldırım taşları nazik hanımların ayaklarını çamurdan korumak için özenle yerleştirilmişti ve boş boş gezinen yayalar yoktu. Lizzie, Caroline'ı görmeyi umarak Bingleylerin evini izleyebileceği bir köşede, gölgede kalan bir bank buldu. Yasa dışı bir iş için ödeme almaya gelen kötü görünümlü adamlar görebilse işi kolaylaşırdı ama Caroline'ın kurnaz ve dikkatli olduğunu tahmin ediyordu. Ne yazık ki tüm gördüğü taziyelerini

sunma bahanesi altında dedikodu yapmaya gelen sonsuz sayıda sosyete hanımı oldu.

Tabii eğer Caroline gerçekten eniştesini öldürmüş olsaydı, yapılacak en akıllıca şey evde kalıp ziyaretçileri kabul etmek, bir cenaze planlamak ve tam da bir dulun kardeşinin davranmasının beklendiği gibi hareket etmek olurdu. Ama babasına ve Lizzie'nin Davis davasındaki deneyimine göre, suç failleri nadiren kendi çıkarlarına uygun olarak hareket ederlerdi. Hırslılar soruşturma bitene kadar zenginliklerinin üstünde oturup bekleyemiyorlardı, o parayı şık şeylere harcamak zorundaydılar. Bayan Davis'in, Lizzie'nin şüphesini ilk çekişi de böyle olmuştu. Ya konuşuyorlar ya da çabucak şüpheli davranışlarına geri dönüyorlardı. Eğer Lizzie haklıysa, Hurst'ün ölümü ve Bingley'nin fiilen ev hapsinde olmasıyla Caroline özgürlüğünü yaşamaya karşı koyamayacaktı.

Lizzie her yarım saatte bir kalkıp evin etrafında bir tur atarak bacaklarına kan gitmesini sağladı ve yeni bir gözetleme noktası denedi. Wickham'ın bu nöbet görevine katılması için yolladığı notu aldığını umuyordu. Hiç olmazsa onun varlığı öylece oturmanın ve meraklı bakışlardan kaçınmanın sıkıcılığını bir nebze olsun hafifletebilirdi. Lizzie'nin komşuların dikkatini çekmeden evin etrafında alabileceği çok az pozisyon vardı. Güvercinler bile onun varlığını fark etmişlerdi.

Öğleden sonra geçti ve ziyaretçi akını epey yavaşladı. Lambaları yakan görevliler sokaktan aşağı doğru ilerliyorlardı ve

Lizzie daha ne kadar kalabileceğini hesaplarken uzun bir siluet köşeyi döndü, etrafına baktı ve ona doğru yöneldi. Sonra da Wickham'ın gülümseyen yüzü gölgelerin arasından belirdi. “Bayan Bennet,” dedi onu selamlayarak. “Soruşturmanız nasıl gidiyor?”

“Oldukça sıkıcı,” dedi Lizzie ayağını yere vurarak. “Ve artık oldukça dondurucu.”

Wickham güldü. “Hadi ama Bayan Bennet. Daha sağlam olduğunuzu düşünürdüm. Korkarım bu işin doğası bu.”

Gerginliğine rağmen Lizzie, adamın iyi ruh haliyle ısındığını fark etti. “Tabii ki. Yalnız, daha ne kadar dışarıda olabileceğimden emin değilim, o yüzden bir şey olacaksa yakın bir zamanda olsa çok iyi olur. Hurst evinde başka bir olay oldu mu?”

“Korkarım ki hiçbir şey olmadı. Kahyayı oldukça korkutmuşsunuz, sizin ziyaretinizden beri evin kapıları Newgate'in-
kinden daha sıkı kapandı.”

Lizzie, Newgate'in onun sandığı kadar güvenli olmadığından bahsetmekten kaçındı. “Tüm gün gelip giden hanımlar oldu,” dedi ona. “Ama ev halkından kimse dışarı çıkmadı.”

“Onun her zamanki gibi ön kapıdan çıkacağını mı düşünüyoruz, yoksa gizlice hizmetkar girişinden kaçma olasılığı daha mı yüksek?”

Wickham'ın *biz* diye bahsetmesi karşısında Lizzie nabzının hızlandığını hissetti, biriyle birlikte olunca böyle mi hissediliyordu? “Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Onu arka kapıyı kullanırken hayal edemiyorum ve birinin gözünün üzerinde olduğunu düşünmüyorsa sanırım her zaman yaptığı gibi

devam edecektir. Ben tek başıma olduğum için ön kapıyı gözlüyordum.”

“Öyleyse gelmem iyi olmuş,” dedi Wickham gülümseyerek. “Ben sokağı dönüp oradan çıkarsa diye arka tarafı izleyeceğim. Eğer çıktığını görürsem sokağın köşesine gelip ıslık çalarım.”

“Tamam ama sadece yarım saat daha,” diye kabul etti Lizzie ve daha ona dikkatli olmasını söyleyemeden Wickham uzun adımlarla oradan uzaklaştı. Lizzie onun gelmesinden dolayı hissettiği heyecanı bastırmaya çalışarak gidişini izledi.

Mantıklı ol, dedi kendine. Şimdi Wickham’ın dikkatini dağıtmasına izin verme zamanı değildi.

Ama Wickham haklı olduğunu kanıtladı, daha on beş dakika geçmeden Lizzie hafif, melodik bir ıslık duydu ve başını kaldırıp baktığında onun harekete geçmeye hazır bir duruşla sokağın köşesinde beklediğini gördü. Lizzie eteklerini topladı ve hızla ona doğru gitti.

Lizzie yaklaşırken Wickham bir araba çeviriyordu. “O arabaya bindi,” diye haykırdı sokağın aşağısını işaret ederek.

Lizzie’ye acele etmesini söylemesine gerek yoktu, araba daha tam durmadan içine atlayıp sürücüyü ürküttü. “Şu arabayı takip et,” diye seslendi Wickham da adama, Lizzie’nin peşinden içeri zıplayarak.

“Haklıydınız,” dedi Lizzie hareket ettiklerinde. “Eğer yalnız olsaydım onu hepten kaçırmış olacaktım.”

“Sadece şanstı,” diye ısrar etti Wickham. “Onun harekete geçebileceğinden şüphelenen sizdiniz.”

“Nereye gittiğine bağlı olarak arada biraz mesafe bırakmamız gerekebilir,” dedi önlerini görmek için diğer camdan bakan Wickham’a. “Bizi görmemeli.”

Ama Lizzie’nin endişelenmesine gerek yoktu. Yaklaşan alacakaranlık Caroline’ın arabasını görmelerini zorlaştırmıştı ama şoförlerinin hakkını vermesi gerekirdi, sokaklardan geçerken mesafeyi korumayı başarmıştı. Takipleri onları akşamın bu saatinde bile hareketli olan Sutton Sokağı’na götürdü. Wickham şoföre seslenerek onları Caroline’ın önünde durduğu, birinin evi olmak için oldukça büyük, güzel taş binadan biraz daha ileride indirmesini söyledi. Lizzie ile Wickham, Caroline’ın arabasından inmesini, şoförle birkaç kelime konuşmasını, sonra da içeri girmesini izledi. Lizzie onun pastel tonlarda bir gece elbisesi giydiğini fark etti ve bu, onun kafasını daha da karıştırdı. Nereye gidiyordu ki?

Arabalarından çıktılar ve Wickham’ın şoförün parasını ödemediğini görünce Lizzie çantasına uzandı. Wickham sokağın yukarısına ve aşağısına doğru baktı ve Lizzie binaya doğru yürümeye başlayınca bir elini onun dirseğine koydu. “Bekleyin.”

“Onu kaybetmek istemiyorum,” diye karşı çıktı Lizzie ama Wickham’ın sıcak dokunuşu dikkat dağıtıcıydı. Ona dokunuş şekli uygun değildi ama Lizzie kendini geri çekemiyordu.

“O içeri girdi. Şu andan sonra, başka bir yere gideceğini sanmıyorum Bayan Bennet.” Bay Wickham onu geri çekti ve “İzleyelim,” dedi.

devam edecektir. Ben tek başıma olduğum için ön kapıyı gözlüyordum.”

“Öyleyse gelmem iyi olmuş,” dedi Wickham gülümseyerek. “Ben sokağı dönüp oradan çıkarsa diye arka tarafı izleyeceğim. Eğer çıktığını görürsem sokağın köşesine gelip ıslık çalarım.”

“Tamam ama sadece yarım saat daha,” diye kabul etti Lizzie ve daha ona dikkatli olmasını söyleyemeden Wickham uzun adımlarla oradan uzaklaştı. Lizzie onun gelmesinden dolayı hissettiği heyecanı bastırmaya çalışarak gidişini izledi.

Mantıklı ol, dedi kendine. Şimdi Wickham’ın dikkatini dağıtmasına izin verme zamanı değildi.

Ama Wickham haklı olduğunu kanıtladı, daha on beş dakika geçmeden Lizzie hafif, melodik bir ıslık duydu ve başını kaldırıp baktığında onun harekete geçmeye hazır bir duruşla sokağın köşesinde beklediğini gördü. Lizzie eteklerini topladı ve hızla ona doğru gitti.

Lizzie yaklaşıırken Wickham bir araba çeviriyordu. “O arabaya bindi,” diye haykırdı sokağın aşağısını işaret ederek.

Lizzie’ye acele etmesini söylemesine gerek yoktu, araba daha tam durmadan içine atlayıp sürücüyü ürküttü. “Şu arabayı takip et,” diye seslendi Wickham da adama, Lizzie’nin peşinden içeri zıplayarak.

“Haklıydınız,” dedi Lizzie hareket ettiklerinde. “Eğer yalnız olsaydım onu hepten kaçırmış olacaktım.”

“Sadece şanstı,” diye ısrar etti Wickham. “Onun harekete geçebileceğinden şüphelenen sizdiniz.”

“Nereye gittiğine bağlı olarak arada biraz mesafe bırakmamız gerekebilir,” dedi önlerini görmek için diğer camdan bakan Wickham’a. “Bizi görmemeli.”

Ama Lizzie’nin endişelenmesine gerek yoktu. Yaklaşan alacakaranlık Caroline’ın arabasını görmelerini zorlaştırmıştı ama şoförlerinin hakkını vermesi gerekirdi, sokaklardan geçerken mesafeyi korumayı başarmıştı. Takipleri onları akşamın bu saatinde bile hareketli olan Sutton Sokağı’na götürdü. Wickham şoföre seslenerek onları Caroline’ın önünde durduğu, birinin evi olmak için oldukça büyük, güzel taş binadan biraz daha ileride indirmesini söyledi. Lizzie ile Wickham, Caroline’ın arabasından inmesini, şoförle birkaç kelime konuşmasını, sonra da içeri girmesini izledi. Lizzie onun pastel tonlarda bir gece elbisesi giydiğini fark etti ve bu, onun kafasını daha da karıştırdı. Nereye gidiyordu ki?

Arabalarından çıktılar ve Wickham’ın şoförün parasını ödemediğini görünce Lizzie çantasına uzandı. Wickham sokağın yukarısına ve aşağısına doğru baktı ve Lizzie binaya doğru yürümeye başlayınca bir elini onun dirseğine koydu. “Bekleyin.”

“Onu kaybetmek istemiyorum,” diye karşı çıktı Lizzie ama Wickham’ın sıcak dokunuşu dikkat dağıtıcıydı. Ona dokunuş şekli uygun değildi ama Lizzie kendini geri çekemiyordu.

“O içeri girdi. Şu andan sonra, başka bir yere gideceğini sanmıyorum Bayan Bennet.” Bay Wickham onu geri çekti ve “İzleyelim,” dedi.

Caroline'ın içeri girip gözden kaybolduğu binanın önünde bir araba daha durdu ve bir beyefendiyle birlikte daha da şık giyimli bir hanım belirdi. "Bu bir halk balosu," dedi Lizzie durumu anlayarak ve o bunları söyler söylemez havada hafif müzik tınları duyuldu. Halk balolarının yapıldığı malikanelerde, haftada birkaç kez danslar düzenlenirdi ve eğer mümkün olsaydı Bayan Bennet kızlarını her gece bunlardan birine sürüklerdi. Diğer saygıdeğer insanlarla sosyalleşmek için uygun bir yoldu bu.

"Ben onun Almack's'a gidecek türden bir genç hanım olduğunu düşünürdüm," dedi Wickham dalgın dalgın.

"Katılıyorum," diye mırıldandı Lizzie, hiç Almack's'a gitmemiş olsa da. Sadece itibarlı sınıfın en zenginleri, en özel üyeleri oraya giderdi. Ve konukların giyim tarzından ve arabalarından –bazıları kiralıktı– Lizzie bu halk balosunun Caroline'ın sosyal durumundan bir basamak aşağıda, orta sınıfa yönelik olduğunu tahmin etti.

"Sanırım ağabeyi cinayetle suçlanırken yüzünü daha şık yerlerde gösteremiyor," diye tahmin yürüttü Wickham.

"Doğru," dedi Lizzie içini çekerek. "Onu içeride takip edemeyeceğiz."

"Neden olmasın?"

Lizzie kuşku dolu bir kahkahayı bastırdı. "Kıyafetim uygun değil ve üyeliğimizin olmamasından bahsetmiyorum bile!"

Halk baloları her sezonun başlangıcında üyelik satışı yapardı ve içeri girmek için ya kaydınızın olması ya da üyelik

sahibi birinin misafiri olarak gelmeniz gerekirdi. Lizzie içinde kabaran hayal kırıklığını hissetti, işinin anlamsız ve boş sosyal normlarla engellenmesini hiç sevmezdi.

Wickham öyle içtenlikle, “Çok hoş görünüyorsunuz Bayan Bennet,” dedi ki Lizzie, günlük kahverengi ve mavi müslin elbisesi bir akşam dansı için hiç mi hiç uygun olmasa da yüzüne ateş bastığını hissetti. “İçeri alınmamız konusunu bana bırakın.”

Sokaktan aşağı doğru giderek gözden kayboldu ve Lizzie yeni iki arabanın gelişiyle onu kaybetti. Köşede gergin gergin dolanıp durdu, beş dakika, on dakika. Birkaç meraklı bakışa maruz kaldı ve yalnızca temiz hava almak için dışarı çıkmış bir genç hanım sayılmak umuduyla balo mekanına daha da yaklaştı. Tam da Wickham’ın geri dönmeyeceğinden endişelenmeye başlamıştı ki adam gözden kaybolduğu tarafın tersi yönden ona doğru geldi. Açıklanamaz bir şekilde daha yirmi dakika önce giydiğinden daha şık bir ceket giyiyordu ve kravatı da yeniden bağlanmıştı. “Bayan Bennet, bana eşlik etme şerefini bahşeder misiniz?”

“Bunu nereden buldunuz?” diye sordu Lizzie. “Ve içeri girmemize nasıl izin verecekler?”

“Gerektiğinde çok ikna edici olabilirim,” dedi Wickham ama daha fazlasını söylemeyi reddetti.

Lizzie kapıdan çevrileceklerinden korkuyordu ama günlerden salıydı, dolayısıyla da bu şık bir maskeli balo değil, sadece bir kıyafet balosuydu. Yalnızca sade giyimine karşı birkaç hafif kaş kaldırılışıyla kapılardan geçti. Kalabalık balo salonuna girdiklerinde Lizzie, bu geceyle ilgili ilk düşüncesinin

doğru olduğunu gördü. Bu son derece ucuz bir halk balosuydu ve kıyafetler oldukça değişkenlik gösteriyordu. Orada bulunan hanımlar büyük olasılıkla kendisi gibi alt orta sınıftandı. Ortam, nazik toplumun genellikle izin verdiğiinden daha kulak tırmalayıcı olsa da biraz rahatladı. Caroline'ın sonunda kendini burada bulması ne kadar ilginçti.

“Hadi, biraz etrafta yürüyelim ama yavaş yavaş,” dedi Lizzie. “Caroline'ın bizi fark etmesini istemiyorum ama neden burada olduğunu öğrenmemiz gerek.”

Salon, Bayan Bennet'in gitmeleri için ısrar ettiği balo salonlarından daha sadeydi ama yeterince genişti. Duvarlar kağıt kaplı değildi ama daha iyi günler görmüş olan duvar halıları yüksek sesli müzik ile konuşmaları bastırmaya yardım ediyordu. Odanın kenarlarına kaba görünümlü tahta sıralar ile sandalyeler serpiştirilmişti ve dedikodu yapan, pembe suratlı, daha ileri yaştaki kadınlar tarafından kapılmışlardı bile.

Bayan Bennet her ne kadar topluluğu kızları için yeterince asil saymayacak olsa da burada kendini evinde hissedirdi. Malikanenin kusurlarını affettiren yanı yüksek tavanlı ana salonun tavana yakın kısmındaki sıra sıra pencerelerdi. Akşam havasının içeri girmesini sağlıyor ama dışarıdaki insanların meraklı bakışlarına da engel oluyorlardı. Dans başlamıştı bile ve hatırı sayılır sayıda çift hareketli bir İskoç dansı yapıyordu. Lizzie gözleriyle kalabalığı taradı ama Caroline'ı hiçbir yerde göremedi.

Salonda dolaştılar ve kalabalığın açılıp Caroline'ın bakışlarının onlara kilitleneceğini ve çevirdikleri dolabın ortaya

çıkacağını düşünerek gerilen Lizzie'nin kalbi tüm bu süre boyunca güm güm atmayı hiç kesmedi. Ama salon tıka basa dolu ve çok gürültülüydü. Lizzie, Caroline'ın onları görse bile Lizzie'ye ulaşmak için kalabalıkla savaşması gerekeceğini fark etti...

“Orada,” dedi birden ve daha çok refakatçiler, anneler ve daha yaşlı kadınlardan oluşan bir grubun arkasına geçti. Wickham da arkasından tökezleyerek bir kadının onlara doğru azarlayıcı bir bakış atmasına neden oldu.

“Özür dilerim,” dedi Lizzie, Caroline’a bakmaya çalışıyormuş gibi görünmemeye uğraşarak. “Bayılacak gibi hissediyorum da.”

Kadının onaylamaz tavrı anında endişeli bir hal aldı. “Ona bir sandalye getirin,” diye buyurdu beyaz saçlı bir kadın Wickham’a ve o da kendisine söyleneni yapmak için Lizzie’nin kolunu bıraktı. Lizzie bir yandan gözünü Caroline’dan ayırmaya çalışıp diğer yandan da kadınların sorularını savuştururken dağılmış ve bunalmış rolü yaparak harika bir iş çıkarıyordu.

“Refakatçiniz nerede?” diye sordu bir kadın ve Lizzie çok halsiz olduğundan soruyu duymamış gibi yaptı.

Wickham bir sandalyeyle geldi ve Lizzie hemen oturtuldu ama Caroline’ı gördüğü elverişli açığı kaybetmişti. *Kahretsin.* Daha da kötüsü kadınlar, Wickham’ı kovaladılar. “Burada dans edecek bir sürü genç hanım var,” diye çıkıştı beyaz saçlı olan. “Onun biraz dinlenmesine izin verin.”

İşte bu çok yersiz olmuştu! *İzle onu,* dedi Lizzie, Wickham’a kadının omzunun üzerinden dudaklarını kıpırdatarak ve yaşlı

hanımların ilgisine teslim oldu. “İlginize teşekkür ederim,” dedi. “Kendimi toplamam için bir dakikaya ihtiyacım var sadece.”

“Buradaki bazı genç adamlar oldukça ısrarcı olabiliyor,” diye belirtti beyaz saçlı kadın ve Lizzie onun sesinde onaylamaz bir ton sezdi.

“Bana eşlik eden kişi son derece beyefendidir,” diye hızla atıldı Lizzie onu rahatlatmak için.

Kadın alçak bir kuşku nidası çıkardı ama Lizzie’ye baskı yapmadı. Onun yerine bir fincan çay ısmarlandı ve Lizzie’yle kadın tanıştılar. Kurtarıcısı Bayan Matthews’tu ve Lizzie’nin çayı bitene ve sinirleri düzelene kadar oturması için ısrar etti. Lizzie onu başka türlü vazgeçiremeyeceğini anlamıştı, o yüzden lezzetsiz çayını yudumlayarak odayı gözetledi.

Ama sonra teşrifatçı bir kotilyon dansı anons etti ve Lizzie, Caroline’ın dans pistine çıktığını gördü, kavalyesi kızıl saçlı genç bir adamdı. *Bu* da kimdi? Bir suç ortağı mı? Lizzie oturduğu yerde olabildiğince gizlenmeye çalıştı ama Caroline’ın onu fark etmesi için tek gereken başını çevirmesiydi...

Ama Caroline’ın kavalyesine, seyircilere dikkat edemeyecek kadar fazla odaklandığını çabucak fark etti. Bir araya geliyorlar, uzaklaşıyorlar ve birbirlerinin yanından geçiyorlardı ama her dönüşte gözleri birbirini arıyordu. Ve açıkça diğerine tutkun olan yalnızca genç adam değildi, ikisinin de ilgileri eşit derecede yoğun ve arzu doluydu.

Caroline bu genç adama aşıktı.

Lizzie yerinden fırlayıp zafer çılgılığı atacak gibi hissetti. Caroline'ın sakladığı bir şey olduğunu biliyordu. Mekana ve adamın giyim tarzına bakarak refah ve sosyal statü olarak Caroline'a denk olmayan gizli bir aşık olduğu söylenebilirdi. Acaba ağabeyi ilişkiye karşı mı çıkmıştı? Bingley uysal birine benziyordu ama bir insanın mirası ve mali kaynakları tehlikede olunca işi nereye vardiacağını kimse bilemezdi.

“Endişelenme canım,” dedi Bayan Matthews. “Başka danslar, başka kavalyeler de olacak.”

“Bundan eminim,” dedi Lizzie ve hizmetindeki kaynağın farkına vararak konuşmayı sürdürdü. “İtiraf etmeliyim ki oldukça istekliydim. Bu özel baloda ilk dansımdı.”

“O kadarını anladım,” diye devam etti kadın. “Seni daha önce burada görmemiştim.”

“Siz sık sık katılır mısınız?”

“Elimden geldiğince sık. En küçük kızım,” dedi neşeyle dans eden hoş, küçük bir esmeri işaret ederek. “Ve kocam da bilardo masasındaki topluluğun keyfini çıkarıyor.”

“Oldukça canlı bir gruba benziyor. Ama merak ediyorum da, siz bu topluluğa aşina olduğunuza göre, belki merakımı giderebilirsiniz. Dans eden şu genç hanım, inci renkli elbisesi olan, onu tanıyor musunuz?”

“Korkarım hayır,” diye yanıt verdi Bayan Matthews. “Bu balolarda demirbaş olsa da bizzat tanımıyorum. Evli olan ablası da bazen ona eşlik eder. Onu bu gece göremedim, yoksa bir tanışma ayarlayabilirdim.”

“Ah, lütfen zahmet etmeyin,” dedi Lizzie gergin bir tavırla. “Onu geçen hafta başka bir baloda gördüğümü düşündüğüm için merak etmiştim sadece. Perşembe gecesi olabilir miydi?”

“Büyük olasılıkla aynı hanım değildir.” Kadın ona bilmiş bir bakış atıp ekledi. “O genç hanım her baloda ve kıyafet balosunda burada olur, talibi de. Adam ona iki kez dans teklif eder, eğer gece yavaş akıyorsa üç kez. Başka herhangi bir genç hanıma dans teklif etmeyi de umursamaz. Yakınlarda bir düğün olacağı açık.”

“Dilerim çok mutlu olurlar,” dedi Lizzie düşünceler kafasında hızla akarken. “Ve siz perşembe akşamı burada olduğunuzdan eminsiniz? Tüm gece?”

Bayan Matthews ona garip bir bakış attı. “Bundan eminim. Tüm genç hanımların fısıldaşmalarına neden olan zümrüt yeşili bir elbise giymişti ve son dansı birlikte yaptılar.”

Lizzie ona hafifçe gülümsedi. “Tıpkı geçen hafta gördüğüm hanıma benziyor da. Yanılıyor olmalıyım.”

Hurst’ün öldürüldüğü gece Caroline oradaysa, kadının balodan ayrılmış ve eniştesini öldürme fırsatını beklemek üzere adamın kilitli evine fark edilmeden (hem de zümrüt yeşili bir balo elbisesiyle!) sızmak için şehrin yarısını kat etmiş olması oldukça olasılık dışıydı. Belki özgürlük ve servet güdüsüyle aşığı bunu yapmış olabilirdi... Ama Lizzie, içinde yükselen şüpheyi hissediyordu. Zamanlama uymuyordu ve babası her zaman şartlar ne kadar zorsa olayın gerçekleşmesi o kadar olasılık dışıdır derdi.

Gerçekleri kabullenmesi gerekiyordu. Belki de Caroline, George Hurst’ü öldürmemişti.

Dans sona erdi ve salonda alkışlar duyuldu. Lizzie kendi düşünceleriyle öyle meşguldü ki Caroline ile kavalyesinin oturduğu yerin yakınına doğru geldiklerini hemen fark etmedi. Dikkat çekmeden ayağa kalkıp gitmesinin bir yolu yoktu, o yüzden Lizzie, Caroline'ın onu fark etmeden geçip gitmesini umarak başını çevirip salonun yan tarafına baktı. Teşrifatçı bir başka dansı anons etti, enstrümanlar çalmaya başladı ve Lizzie gözünün kenarıyla dansçıların bir kez daha piste döndüklerini gördü. Rahatlayarak hafifçe nefes verdi ve tekrar dans pistine baktı.

Ve dosdoğru Caroline Bingley'nin öfkeli bakışlarının içine.

“Bayan Bennet,” dedi Caroline yaz ortasında bile buz yaratabilecek soğuklukta bir ses tonuyla. “Benimle salonda bir tur atın.”

Lizzie'nin yanıt vermesini beklemeden kolunu kavrayıp onu sandalyesinden zıplatarak arkasında şaşkına dönmüş bir Bayan Matthews bıraktı. Caroline, Lizzie'yi kalabalık salonun karşısına yürütürken kolunu kavrayan eli şiddetli bir menegene gibiydi, onu daha önce fark etmediği bir kapıdan geçirip iskambil kartları ve içeceklerin olduğu daha sakın bir odaya yönlendirdi, sonra başka bir kapıdan loş bir salona soktu.

“Beni takip ettiniz!” diye suçlamada bulundu Caroline.

“Affedersiniz ama araştırma yapıyorum,” dedi Lizzie sakın kalmaya gayret ederek.

“*Başka yerde araştırın.*”

“Amacım sizi gücendirmek değil ama sorularımın götürdüğü yere gitmeliyim.”

Caroline'ın fildişi teninde iki parlak pembe leke belirdi. "George'un ölümüyle ilgili sorularınız, sizi beni burada takip etmeye mi yöneltti? Sosyal hayatımın bu cinayetle hiçbir ilgisi yok."

Ama Lizzie, Caroline'ın sakladığı tek şeyin bu gizli talip olmadığından emin olmalıydı. "O genç adam kim?"

"Sizi hiç ilgilendirmez."

"Yakışıklı biri," dedi Lizzie, adamın yüzüne doğru düzgün bakmamış olsa da, yalnızca kızıl saç ve sade bir ceketle yelek görmüştü. "Sizin sık sık dans kavalyeniz olduğunu duydum."

"Saçmalamayın."

"Bayan Hurst onaylıyor mu? Ya Bay Bingley?"

"Dileğim Henry'yle evlenmek değil!" Caroline'ın sesi heyecandan titriyordu. "O müstakbel bir eş olarak bana uygun değil."

Konu kendisi olmasa da Lizzie incinmişti. "Büyük bir serveti yok diye mi?"

"Sadece serveti olmayan biri bundan böyle duygusuzca bahseder," diye çıkıştı Caroline.

"Ben zengin değilim, bu doğru. Ama bu beni ya da refah içinde yaşamayan herhangi bir başkasını daha az saygıdeğer yapmaz."

"Saygıma değer değilsiniz çünkü kabasınız ve sizi ilgilendirmeyen işlere karışıyorsunuz. Kiminle dans ettiğim ve bunu nerede yaptığımı beni ilgilendirir!"

Lizzie'nin içgüdüleri ona iki şey anlatıyordu: Birincisi, Caroline, Henry'yle evlenmek istemediğini söylerken yalan

söylüyordu. Lizzie, onun adama nasıl baktığını görmüştü. İkincisi, hâlâ bir şey saklıyordu.

“Hatırı sayılır miktarda sır saklıyorsunuz, Caroline. Kontrolü kaybetmemeniz bir mucize.”

“Birçok hayata burnunuzu sokuyorsunuz, *Elizabeth*,” diye karşılık verdi Caroline da. “Herhangi biriyle arkadaş olabilmemiz bir mucize.”

Lizzie normalde böyle sözlerin onu incitmesine izin vermezdi ama Caroline’ın hakareti onu kalbine yakın bir yerden vurmuştu. Charlotte’la ilgili düşüncelerini bir kenara bıraktı. Caroline’ı konuşarak alt edemeyecekti, bunu anlamıştı. Anlık bir düşünceyle bunun yerine pazarlık etmeye karar verdi. “Benim işim ağabeyinizin masumiyetini kanıtlamak. Cinayet soruşturmasıyla ilgili öğrendiğim her şeyi göz önünde bulundurmalı ve bu bilgiyi iletmeliyim.”

Caroline ona dik dik baktı ama Lizzie’nin nazıkçe demek istediğinin peşinden gitti. “Ne istiyorsunuz?”

Tek bir soru, Lizzie’nin Caroline’dan tüm alabileceği buydu. Hurst’ü kimin öldürdüğünü bilip bilmediğini sorarak bunu daha iyi kullanabileceğini biliyordu. Bunun yerine, “Neden Louisa’yı kocasını terk etmesi için ikna ettiniz? Evet, biliyorum, o korkunç bir adamdı. Ama bu, Bay Hurst’e boşanmak için yasal zemin verecek ve ailenizi mahvedecekti.”

Lizzie, Caroline’ın tepeden bakışının ardında bir panik belirtisi gördü ve bunun üzerine gitti. “Zaten ablanızın onu cinayetten önce terk ettiği söylentileri var. Eğer gerçek katilin kim olduğunu bulabilirsek belki hikayeyi ablanızı daha iyi gösterebilecek şekilde yeniden şekillendirebiliriz...”

Caroline kaşlarını çattı. “Düşündüğünüzün yarısı kadar bile zeki değilsiniz, Bayan Bennet.”

Sanki Lizzie’nin eksikliklerinin hatırlatılmasına ihtiyacı varmış gibi. Ama yemi yutmadı.

Sonunda Caroline gevşedi. “George sonunda kendine zararı dokunacak kadar kurnazdı ama beladan uzak kalmak için yeterince akıllı olmanın yanına bile yaklaşamıyordu. Charles ile Darcy’nin yıllar önce onunla ilişkiyi kesmenin en iyisi olacağından bahsettiklerini duydum ama Charles’ın bunu uygulamamasının tek nedeni Louisa’ydı. Louisa evde olsa Charles’ın ne gerekiyorsa –mahkemeye başvurmak, tamamen ilişigini kesmek gibi– yapabileceğini düşündüm ve böylece George temelli olarak hayatlarımızdan çıkmış olacaktı.”

“Ağabeyinizin onunla ilişigini kesmesi için özel bir neden var mıydı? Borçları dışında demek istiyorum.”

“İlişigin kesilmemesi için nedenleri sıralamak daha basit olabilir,” dedi Caroline, içinde bulundukları bu berbat durum için kimi suçladığı hakkında şüpheye hiç yer bırakmadan. “Ayrıntıları istiyorsanız Darcy’ye sorun. Tüm bildiğim George’un çok derin bir belaya batmış olması gerektiği çünkü geçen sezon sadece bir tane balo elbisem olabildi.”

Darcy’den bahsedilince Lizzie’nin tüyleri diken diken oldu ama odaklanmak için kendini zorladı. Caroline’ın gardırobu zor durumdaysa Bingley’nin Hurst’ün harcamalarını kendi cebinden kapatmaya çalıştığı kesinleşmişti. Ne yazık ki bu aynı zamanda, Bingley’ye yeni bir neden daha veriyordu. Caroline’ın bu bir dizi soru karşısındaki değişken sabrının

sonuna geldiğini hisseden Lizzie, “Eniştenizi kimin öldürdüğünü düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Elimde iddiada bulunacak bir ipucu yok ve dahası da umurumda değil,” dedi Caroline büyük bir ilgisizlikle, sonra saçını düzeltti ve Lizzie’nin arkasındaki oyun odasına baktı. “Beni bir daha takip etmeyin Bayan Bennet. Aslında ikimize de bir iyilik yapın ve yolumdan çekilin.”

Bununla birlikte, Caroline zehirli bir yılanın zarafetiyle uzaklaştı. Lizzie kendini toplamak için birkaç dakika bekledi, Wickham’ı bulmak için balo salonuna dönmeye hevesli değildi. O nereye gitmişti ki? Lizzie’nin Caroline’la birlikte gözden kaybolduğunu görmüş müydü? Lizzie öyle olduğunu umdu. Bu düşünce onu, loş salondan çıkıp Wickham’ın o ödünç ceket içindeki uzun ve biçimli endamını arama konusunda cesaretlendirdi. Ama ne üzücüydü ki adam gözünü onun üstünde tutmak için yakınlarda dolaanmıyordu.

Gözünü üstünde tutmasına ihtiyaç duyduğundan değil ama onun görevlerine odaklanmış bir şekilde etrafta olduğunu bilmek rahatlatıcı olurdu.

Lizzie, oyun odasından geçip balo salonuna girdiğinde, kulak tırmalayıcı ve tiksindirici derecede tanıdık bir erkek kahkahası duydu. Sesin kaynağını arayarak sağına soluna bakarken kaskatı kesildi ve sonra... İşte oradaydı! Odanın köşesindeki bir oyun masasında fazlasıyla iyi tanıdığı birinin yandan görünüşü gözüne çarptı.

Bay Collins.

Caroline'ın Lizzie'yi bu baloda fark etmiş olması kötü ise, refakatçi olmadan Bay Collins tarafından burada görülmek tam bir felaket olurdu. Lizzie'yi kesinlikle utandırırdı ama daha da kötüsü, onun nerede olduğunu babasına yetiştirmek kesinlikle vicdanını sızlatmazdı. Ve Lizzie, Bayan Bennet'a yalan uydurup bu gece Charlotte'la yemek yediğini söylemeyi düşündüyse de Bay Bennet'ın olayı çözebileceğini biliyordu. Ama Lizzie, bu davayı çözüp işi kendisine vermesi için ikna etmeden babası taktiklerini öğrenmemeliydi!

Lizzie nereye gittiğine bakmaksızın gizlenmek için pek de zarif olmayan bir atılım yaptı. Amacı balo salonunun etrafını daire şeklinde çevreleyen sütunlardan birinin arkasına saklanmaktı ama zaten orada olan ve sfenks gibi bir bakışla dansçıları izleyen, uzun boylu, koyu renk saçlı bir kadına çarptı.

“Özür dilerim,” dedi Lizzie nefes nefese.

“Hiç sorun değil.” Kadının uzun, oldukça geniş kemerli bir burnu ve kalın kaşları vardı. Gözlerinin çevresindeki ince çizgilere ve koyu saçlarını lekeleyen ince, tek bir gri saç çizgisine bakarak Lizzie onun kırklarının başında olduğunu tahmin etti. Caroline gibi o da orada bulunanlardan daha zarif bir renkte giyinmişti. “Siz iyi misiniz?” diye sordu kadın, ses tonu kibar ama diğer yaşlı kadınlar grubunun biraz önce gösterdiği şefkatten eser yoktu.

“Affedersiniz,” dedi Lizzie. “Bana eşlik eden beyefendiyi kaybettim sanırım.”

Diğer kadın Bayan Matthews'un yaptığı gibi yardımcı olmak için acele etmedi. Onun yerine tek kaşını kaldırdı. “Sizi alması için gidip birini getireyim mi?”

“Hayır, teşekkür ederim. Ben kendimi toplamalıyım, sonra...” Sonra ne yapmalıydı? “E... Bana eşlik eden beyefendiyi bulup gitmeliyim.”

“Çok iyi,” dedi kadın. “Gerçi, balodan erken ayrılma alışkanlığında olan bir genç hanımın asla bir koca bulamayacağını belirtmeliyim.”

Bayan Bennet’ın tersine yabancı kadın bu uyarıyı, Lizzie’nin yerine bu düzenle dalga geçermişçesine alaycı bir ses tonuyla birleştirmişti. Bu, Lizzie’nin ona hafifçe gülümseyerek bakmasına neden oldu. “Başka danslar da olacaktır.”

Kadın ona gülümsemedi. “Her zaman başka danslar olur ama ikinci şanslar çok enderdir.”

Lizzie ne yanıt vermesi gerektiğinden emin olamadı. Neyse ki buna mecbur değildi çünkü kadın tekrar dans edenlere bakmaya geri döndü ve “Hepsi bu baloların gerçekten ifade ettikleri şey için güzel bir vitrin,” dedi.

“İfade ettiği şey nedir?”

“Bir piyasa.”

Lizzie onu doğru duyduğundan emin olamadı. “Piyasa mı?”

“Bir evlilik piyasası. Tüm genç hanımlar iyi, güvenilir eşler ve sosyal çevrede bir basamak yukarı çıkmak istiyorlar. Tüm genç beyler de servetlerine ekleyecek güzel bir eş istiyorlar. Ebeveynleri de kenar hatları belirliyor.”

Lizzie bu yabancının bakış açısına karşı değildi ama onun bu kadar açık konuştuğunu duyduğuna çok şaşırmıştı.

“Bundan en zararlı çıkan kadınlar,” diye devam etti kadın. “Beyefendilerin bir oda dolusu güzel hanım arasından seçim

şansı var. Ama hanımların seçme şansı yok. Ellerindeki tek güç reddetmek ama çok fazla reddederlerse de alacakları teklifler kesilir.”

Lizzie buna katılabilirdi. Kart masasındaki Collins’i düşündü; bir an Charlotte’u kovalıyor, bir sonrakinde bir halk balosuna katılıyordu. Bu onun Lizzie’nin arkadaşına olan ilgisine bir ihanet miydi, yoksa sadece genç adamların yaptığı sıradan bir şey miydi? “Size katılıyorum hanımefendi ama başka ne yapabiliriz ki?”

Kadın gülümsedi ve bu aralarında bir sır varmış gibi bir his yarattı. “Bu sahtekarlığa ortak olmaya hep birlikte karşı çıkabiliriz. Ama yüz hanımın ancak biri bunu yapacaktır. Belki o kadar bile değil. Binde bir.”

Lizzie’nin tartışmaya yönelik içgüdüğü onu yanıt vermeye zorladı. “Daha fazla fırsat sunulana kadar çoğu genç hanım onlar için çizilmiş yollarda yürümeye devam edecek. ”

“Peki, ya diğerleri?” diye sordu kadın.

“Yeni yollar kuracaklar. Bir insanın önünde takip edeceği cesaret örnekleri varsa belki de cesur olmak daha kolaydır.” Lizzie toplum içinde, rezil düşünceler nefesini kesmeden bu türden bir sohbet yapmaya gönüllü bir kadın olduğuna güçlükle inanabiliyordu. Eğer tüm halk baloları bunun gibi arkadaşlıklar içerseydi, Lizzie katılmak için daha istekli olurdu.

Kadın ona mükemmel bir memnuniyetle baktı ama Lizzie onun daha fazla ilgisini çekmeden kalabalıkta sarı bir kafa gözüne çarptı. “Ah, sanırım bana eşlik eden beyi gördüm. Üzgünüm, gitmem gerek. Teşekkür ederim...”

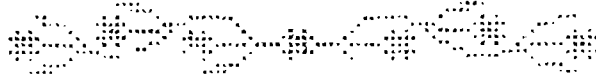
Ama garip kadın kendini tanıtmadı. Onun yerine başını eğdi ve arkasını dönüp uzaklaşarak kalabalığın içinde kayboldu. Lizzie şaşkına dönmüş ve keyiflenmiş bir şekilde onun gidişini izledi. Ne kadar da tuhaftı.

“Bayan Bennet!” Wickham yanında belirmişti. “İşte buradasınız. Uzun bir süredir sizi arıyorum! Caroline balodan erken ayrıldı ve bu, diğer genç hanımlar arasında birçok tahmine neden oldu çünkü o kıvılcı saçlı adamla sadece bir kez dans etti. Onu siz olmadan takip edemedim ama eğer acele edersek...”

“Önemli değil, Bay Wickham,” diye mırıldandı Lizzie, bu birdenbire olanlar yüzünden kendini oldukça tükenmiş hissederek. “Sanırım almaya geldiğim şeyi aldım.”

DOKUZ

Lizzie birini kuyruğundan yakalıyor.

ERTESİ SABAH, Lizzie kendini yorgun hissediyordu ve davadan da pek emin değildi. Araştırmasının bir gününü Harley Caddesi'nde dolanarak harcamıştı ve bu sadece daha fazla soruya yol açmıştı. Bay Bingley'nin duruşmasına sadece dört gün kalmıştı ve sunacağı hiçbir şey yoktu. Daha da kötüsü, annesinin onun yokluklarına karşı sabrı taşmış ve tüm Bennet hanımlarının günü birlikte geçirmeleri için ısrar etmişti. Lizzie misafir odasında oturup sürekli olarak kendine bir nakış iğnesi saplarken Mary'nin vasat piyano denemelerine katlanmak zorunda kalmıştı.

Longbourn'daki işi alamazsa sıkıntıdan sararıp solacaktı.

Ama en azından Mary'nin çabaları, Lizzie önceki gecenin faaliyetlerini Jane'e kısaca aktarırken fısıltılarını gizlemeye yarıyordu.

"Caroline'in doğruyu söylediğinden emin misin?"

“Aniden parasız kalmalarıyla ilgili yalan söylemek için bir nedeni yok ki.” Lizzie, Jane’in kadife çiçeklerden ve sürgünlerinden oluşan oldukça hoş bir sahne resmettiği mükemmel ilmiklerine baktı. Kendi küçük müslininin üzerinde bir çilek parçası olması gerekiyordu ama her zaman olduğu gibi kırmızı ipek ipi umutsuz bir şekilde karışmıştı. “Üstelik cinayet gecesi onu dansta gören tanıklar var. Yani sonuçta, söyleyebileceğim tek şey onun katlanılmaz bir insan olduğu.”

Mary’nin şarkısı aniden sona erdi ve Lizzie’nin cümlesinin sonu diğer kardeşlerinin dikkatini çekti. “Kim katlanılmaz bir insan?” diye sordu Lydia, dedikodu için can atarak.

“Hiç kimse,” dedi Lizzie.

“Elizabeth, eğer diğer kardeşlerini de sohbete dahil etmeyeceksen Jane’e fısıldaman kabalık,” diye çıkıştı annesi.

Jane hafifçe gülümsedi, hiç yardımcı olmuyordu. “Söyle bize,” diye yalvardı Kitty.

“Bay Collins’ten bahsediyordum,” diye yalan söyledi Lizzie, eh pek de yalan sayılmazdı. Ama babasının küçük ortağından bahsetmek ona Charlotte’u hatırlatmıştı. Lizzie daha Jane’e, Bay Collins’in Charlotte’la flörtleşmesini ve bunun arkasından kendisinin Charlotte’la bozuşmasını anlatmaya fırsat bulamamıştı.

“Elizabeth! Bay Collins’i aşağılamayı kesmelisin!”

“Evet, bu oldukça sıkıcı,” diye onayladı Lydia. “Daha ilginç, daha yakışıklı genç adamlardan bahsetmeyi tercih ederim.”

Lizzie, Lydia’nın sesindeki sinsi tona güvenmedi. Mary bir kez daha çalmaya başladı ama Bayan Bennet, “Bir sabah için

yeterince dinledik canım,” dedi ve Mary dudaklarını hafifçe büzerek durdu.

“Bay Collins’e karşı nazik olmaya gayret etmeliyiz,” diye devam etti Bayan Bennet. “Eğer babanızın malvarlığının ona kalması gerekiyorsa onu aileye gerektiği gibi sokmalıyız. Bana öyle surat yapma Lizzie. Hepimiz görevlerimizi yerine getirmeliyiz. Ben yaptım, her ne kadar Bay Bennet’in o sırada kendini biraz daha fazla adayabileceğini düşünmüş olsam da. Bu hepinize bir ders olsun.”

“Bay Collins’in aramızdan herhangi biriyle evlenmeyi dilemediğini düşünmüyorum anne,” diye söze karıştı Lizzie. Annesinin babasını eleştirmesine dayanamıyordu.

Bayan Bennet bir anda telaşa kapıldı. “Neden? Ne duydun?”

Lizzie dilini ısırdı ama artık çok geçti. Niyeti, annesine Bay Collins’in dikkatinin başkalarında olabileceğini açık etmek değildi. “Hiçbir şey anne.”

Doğruyu söylüyor sayılırdı. Lizzie hiçbir şey duymamıştı, sadece görmüştü. Eğer adam bir eş arayışında değilse neden bir halk balosuna gitsindi ki?

“Hepinizle uygun şekilde tanıştırmak üzere Bay Collins’i akşam yemeğine davet etmeyi reddettiği için bunların hepsi babanızın suçu!”

“Lizzie sık sık büroda oluyor, onunla o evlenmeli,” dedi Kitty.

“Sanki onu kabul edermişim gibi,” diye karşılık verdi Lizzie.

Bayan Bennet cıkcıkladı. “Soran her beyefendiyi kabul edeceksin. Öyle şanslı olmalısın ki...”

Lizzie, annesiyle kardeşleri yüzünün gölgelendiğini görmesinler diye, başını eğerek karmakarışık olmuş nakışına baktı. Önceki geceki isimsiz kadını düşündü. Beyefendilerin seçim şansı vardı ama hanımların ellerindeki tek güç reddetmekti. Lizzie, Collins’i de, annesini de reddederdi. Eğer sınırırsa reddederdi.

“Bay Collins’i elde etmeye çalışmak için büroda değilsen, evin dışında zamanını nasıl geçiriyorsun öyleyse?” diye sordu aniden şüphelenen Bayan Bennet. “Jane, sen bana onun Bay Bennet’la Bay Collins’i ziyaret ettiğini söylemiştin.”

“Sanmıyorum ki Bay Collins şu beyefendi...” diye söze başladı Lydia ama Lizzie sertçe onun sözünü kesti.

“Babama yardım ediyordum. Ve Charlotte’u ziyaret ediyordum. Büroda işler çok yoğun.”

“Eğer Bay Bennet’in aklını böyle uzun saatler meşgul eden şey iş ise hepimizin bu sezon yeni elbiseleri olmalıydı ama ben terziyi arayabildim mi? Hayır, arayamadım.”

Lizzie’nin bakışları hafif bir özür ifadesiyle gülümseyen Jane’e kaydı. Neyse ki elbiseler ve modanın değişken dünyası hakkındaki uzun bir konuşma, Bayan Bennet ile daha küçük Bennet kardeşlerin dikkatlerini dağıtmaya yetti, en azından bir hizmetçi elinde bir tepsideki mektupla içeri girene kadar.

“Bayan Elizabeth,” dedi ve katlanmış kağıdı Lizzie’ye verdi. Lizzie beş çift gözün ağırlığını üzerinde hissederek iade adresi ile mühre baktı, Pemberley’den geliyordu. Mührü kırarken nabızı hızlandı.

Kağıtta sadece kısa bir not vardı:

*Sevgili Bayan Bennet,
Bingley'nin yerine yanıt verme özgürlüğünü ele aldığım
için beni affedin ama onun avukatı olarak size şunu
hatırlatmalıyım ki onunla ilgili her yazışma bana
gönderilmelidir. Cep saatiyle ilgili sorunuza gelince, yanlış
yola yöneldiğinize inanıyorum. Louisa bana saatin cinayetten
iki gün önce kaybolduğunun ama onu Hurst'ün kendisinin
satıp çalınmış gibi davrandığından şüphelendiğinin bilgisini
verdi. Bingley onun hem dakika hem saniye olarak çift ibreli,
inci kakmalı ve altından olduğunu bildirdi, iyi bir miktar
getirmiş olmalı.*

Burada bir gizem yok Bayan Bennet.

Saygılarımla,

Darcy

Not: Lütfen haneye tecavüzü bırakın.

“İçeri alınmıştım,” diye mırıldandı Lizzie, sonra mektubu hızla katlayıp cebine soktu.

“Kimdenmiş canım?” diye sordu Bayan Bennet, ilgisiz görünmek için beceriksizce bir çabayla.

Lizzie, şu anda Darcy hakkında tam da böyle düşünmesine rağmen, annesine *Önemli biri değil*, diye cevap veremezdi. Lydia, Lizzie'nin geliş gidişleri sırasında gördüklerini dökülmeye öyle hevesli görünüyordu ki bir kerelik doğruyu söylemeye karar verdi. “Bay Darcy,” dedi. “Bir dava hakkında kısaca konuştuk.”

“Darcy! Pemberley’nin Darcyları değil, değil mi?” diye sordu Bayan Bennet.

“Ta kendisi.”

“Bir Darcy’yle tanışıyor olduğundan hiç haberim yoktu!” Bayan Bennet’in canı oldukça sıkılmış gibi görünüyordu. “Yani, iyi bir aile ama görgüleri beklenenden oldukça az gibi. Bu tanışıklığa devam etmeni istemiyorum canım.”

“Endişelenmene gerek yok anne,” dedi Lizzie samimiyetle. “Ben de onunla tanışık olmak istemiyorum zaten.”

Ama ne yazık ki Lizzie’nin bir süre daha bu genç adamla uğraşması gerekiyordu, onun bu tepeden bakan mektubunun araştırmasını engellemesine izin verecek değildi. Üstelik adam onun istediği bilgiyi, hatta daha da fazlasını vermişti. Lizzie cep saatinin cinayetden iki gün önce ortadan kaybolmuş olmasını tuhaf bulmuştu, Hurst’ün paraya ihtiyacı olduğu bir gerçektir. Belki de saat hemen satılabilecek en kolay şeydi. Ama bir cep saati dışarıdan bakıldığında bir başarı sembolüydü. Lizzie adamın raflarındaki hiç kesilmemiş ve okunmamış güzel kitapları düşündü. Misafir odasında daha önceden bir mobilyanın durduğu anlaşılan o boşluğu da. Hurst’ü evindeki başka güzel, daha az dikkat çekecek şeyler yerine en özel ve kişisel şeylerinden birini satmaya iten neydi?

Kafasındaki sorular öğle yemeğinden sonraya kadar Lizzie’nin içini kemirip durdu. Bayan Bennet, Kitty ile Lydia’ya kendisini beklemelelerini söyleyerek odasına çekilmişti. Lizzie başlığını bulmaya giderken Darcy’nin mektubunu Jane’le paylaştı. “Ben dışarı çıkıyorum.”

“Ne kadarlığına?” Jane hiçbir zaman Lizzie’ye ne yapacağını söylemeye kalkışmamıştı ama Lizzie onun için sürekli yalan söyleyen ablasını güç durumda bıraktığını biliyordu.

“Bay Hurst’ün cep saatine ne olduğunu bulmam gerek. Saatin kayboluşunun adamın ölümüyle ilgisi olmadığına bir saniye bile inanmadım.”

“Polis eşliğinde dışarı çıkarıldıktan sonra yeniden Hurstlere mi gideceksin? Lizzie mantıklı ol!”

Lizzie eldivenlerini takarken içini çekti. “Sanırım Fred’den yardım isteyeceğim.”

“Fred mi? Yoksa Bay Wickham mı?”

Lizzie başlığını düzeltmeyi kesti. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Onu gerçekten tanıımıyorsun,” diye hatırlattı Jane. “Onun bundan yararlanmayacağını nereden biliyorsun?”

“Öyle bir niyeti olsaydı eline bol bol fırsat geçmişti!”

“O anlamda söylemedim... Yani, evet, söyledim. Ama erkeklerin yararlanabilecekleri tek yol o değil.”

Lizzie, Collins’in onun araştırmasını nasıl sahiplendiği ve bunun nasıl hâlâ içini acıttığını unutmamışken, fazlasıyla tetikteydi. “Karşılaştığımız her genç erkeğe şüpheyi mi yaklaşıcağız?”

“Hayır,” diye yanıt verdi Jane. “Ama bir erkeğe karşı, onun kişiliğini tanıyana kadar dikkatli olmalıyız.”

“Bay Wickham’la uzun zamandır tanışıyor olmayabilirim ama bu sürede beni bir hakimin önüne çıkarmak yerine bana

eve kadar eşlik etti. Çağırdığımda yardımına geldi, bir baloda ve sonra bir kez daha eve kadar bana eşlik etti. *Oldukça* beyefendi bir görüntü çiziyor.”

“Sen öyle diyorsan.”

“Diyorum,” diye karşılık verdi Lizzie.

Kardeşine kızmadığı için Jane’in hakkını teslim etmek gerekirdi. Tüm söylediği, “Çok geç kalmamaya çalış. Artık senin bir Darcy’yle konuştuğunu bildiği için annem eve geliş gidişlerine daha fazla dikkat edecektir,” oldu.

Lizzie çıkarken yanıt vermedi. Bugün her şey onu kızdıyordu: Yaz vaadiyle sokakları ısıtan neşeli ilkbahar güneşi, annesinin gözü dönmüşçesine onun Collins’le evlenmesini umması, kardeşlerinin her şeye karışmaları, Jane’in endişeleri. İçgüdüleri genellikle hedefi hiç şaşmazdı ve Lizzie bir çıkmaz sokağa girmeye hiç alışkın değildi.

Daha fazla varsayım ya da tahmin yok, dedi kendi kendine. Elinde bilgi vardı, evet. Hurst borç içindeydi ve sorunları, Hurst’ün ölümü için mükemmel günah keçisi olabilecek varlıklı kayınbiraderini hedef haline getirmişti. Ama Lizzie’nin elindeki tek kanıt herhangi birine ait olabilecek bir düğmeydi. Lizzie onu bulmayı başarabilirse, kayıp cep saati davayı aydınlatabilirdi.

Lizzie Cheapside’in sokaklarından aşağı doğru ilerleyerek Fred’in gündüzleri dükkan sahipleri, tüccarlar ya da alışveriş yapanların verdiği ufak tefek görevleri yaparak para kazanmayı sevdiği yerlere baktı. Lizzie içgüdülerine güvenmişti ve bu işe yaradı. Fred’le aralarının iyi olduğunu biliyordu. Jane’in

endişelerini beslemek istememişti ama o bunlardan bahsettiğinden beri Lizzie sürekli Wickham'ın önceki gece onun sollarından nasıl kaçındığını hatırlıyordu, o sırada bunu görmezden gelmişti çünkü Caroline'a odaklanmıştı. Wickham etkileyici bir genç adamdı ve elini attığı işi sonuçlandırıyor-du... Ama nasıl?

Lizzie emin değildi ama iş, hizmet veren insanlarla konuşmaya ve eşyaların (büyük olasılıkla çalınmış olanların) peşine düşmeye gelince bir görünüp bir gözden kaybolan, kimsesiz küçük bir çocuğun bir polisten daha yerinde bir seçim olduğunu düşünerek kendini yatıştırdı.

Lizzie, Fred'i kasabın yardımcısıyla ücret konusunda tartışırken buldu ama o kendisini fark edip başını belli belirsiz sallayana kadar yandaki pastanedeki bir tepsi tatlıya bakar gibi yaptı. Sonunda ikili bir anlaşmaya vardı ve Fred, Lizzie'nin yanına yaklaştı. "Bir görev mi var hanımefendi?"

"Bir iş," dedi Lizzie alçak bir sesle. "Bir cep saati bulmam gerek. Çalınmış, büyük olasılıkla bir hafta kadar önce."

Fred bir kaşını kaldırdı. "Birisi sizden mi çaldı hanımefendi?"

"Ah, hayır. Söz konusu saat, Bay Hurst'e aitti. Garip bir durum, Hurst'ün hizmetçisi bana bunun cinayet gecesi çalındığını söyledi ama Bingleyler, Hurst öldürülmeden bir süre önce çalındığını iddia ettiler."

Kasap dışarı çıktı ve Fred'in Lizzie'yle konuştuğunu gördü. "Hey! Yola koyul yoksa para alamazsın!"

"Benimle yürür müsünüz, hanımefendi?" diye sordu Fred ve Lizzie başıyla onaylayarak sokaktan aşağı doğru onu takip

etti. Fred aralarında oldukça uygun bir mesafe bırakıp konuşurken de Lizzie'ye pek bakmadığından birliktelermiş gibi görünmüyorlardı. “Ve siz saati çalan her kimse, onu öldürmek için nedeni olduğunu düşünüyorsunuz, öyle mi?”

“Ya da onu kendisi sattı,” dedi Lizzie, “Ve eğer durum buy- sa saati kime sattığını da bilmek istiyorum. Fakat ben bir tefe- ciye gidemem, bu çok dikkat çeker.”

Fred'in yüzü şüpheyile buruştu. “Onun gibi nazik bir beye- fendiye kendi saatini rehine bıraktıracak ne olabilir?”

“Paraya ihtiyacı vardı, hem de oldukça.” Lizzie kısa bir duraksamadan sonra, “Güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre kayınbiraderi adamın masraflarını karşılamakta zorlanı- yormuş,” diye ekledi.

“Bütün Londra'da bir saati aramak kolay olmayacak,” dedi Fred. “Özellikle de çalınmışsa.”

“Ama bunu araştırabilirsin, değil mi?”

Fred başıyla onayladı. “Sadece bana saatin neye benzediği- ni söyleyin, sorabileceğim birkaç oğlan var. Ama bulursam ne yapmamı istiyorsunuz? Öylece ‘ah, bu çalıntı mal, geri verin’ diyemem.”

“Onu geri götürmek istemiyorum, sadece nerede olduğu- nu öğrenmek istiyorum. Onu bulursan bana gel,” dedi Lizzie. Şimdiden Louisa kılığına girebileceği, bunun ailede nesilden nesile geçen bir eşya ve zavallı ölmüş kocasını hatırlatan ye- gane nesne olduğunu söylediği senaryolar hayal ediyordu. Evet, bu işe yarayabilirdi.

“Başka bir şey var mı, hanımefendi?”

“Hurst’ün hizmetçisi Abigail’e bir not götürebilir misin? Artık kahya benim kim olduğumu bildiği için eve tekrar gitmeye cesaret edemiyorum. Benimle evden uzakta buluşabilir mi bir bak. Ona soracağım birkaç soru daha var.”

“Tamam,” diye onayladı Fred, neredeyse istemeye istemeye. Lizzie onun oldukça tuhaf davrandığını fark etmişti. Lizzie’ye bakmıyordu ama sanki bir başkasını arıyormuş gibi gözlerini hiç durmaksızın etrafta dolaştırıyordu. “Ya o polisin yardımı dokundu mu hanımefendi?”

“Geçen gece çok yararlı oldu. Ama bu hâlâ benim araştırmam ve sen de benim en değerli varlığımsın Fred.”

Lizzia, doğrudan ona yöneltilmese de söyledikleri karşılığında bir gülümseme kazandı. “Güzel. Öylesine yürümeye devam edin, hanımefendi.”

Lizzie zaten şimdiye kadar öyle yaptığını düşünüyordu. “Neden?”

Ama çocuk hiçbir şey söylemedi, onun yerine daha az dükkan ve yaya olan bir yan sokağa saptı. Lizzie onu takip etti, kafası karışmıştı. Fred, “Benimle Gwennie’nin çiçekçisinde buluşun!” diye fısıldadı ve öyle hızlı fırladı ki dar bir geçide dalmadan önce çoktan Lizzie’nin birkaç adım önüne geçmişti bile. Lizzie şaşırmıştı ama düzenli bir hızda yürüyerek ona söyleneni yaptı. Bu çocuk ne yapıyor olabilirdi ki böyle? Yine de sokağın etrafını dolaşıp sonunda arkadaki pazar yerine ulaştı. Gwennie, Lizzie ve kardeşlerinin sürekli müşterisi oldukları şapkacı kadının yanındaki çiçek standının sahibi sıska, esmer kadındı. O yüzden Lizzie standı gidip hayranlıkla

papatyalara bakıyormuş gibi yaptı. Fred birkaç dakika sonra Lizzie'nin yanı başında belirdi.

“Bir kuyruk takmışsınız, hanımefendi.”

Lizzie kaskatı kesildi. “Emin misin?”

“Evet. Adamı tanımıyorum ama tüm sokağın çevresinde sizi takip etti.”

Lizzie'nin hayretten ağzı açık kaldı. “Nerede?”

“Bakmayın,” dedi Fred. “Ama tütün dükkanından içeri girdi.”

“Neden...”

“Son zamanlarda yaptığınız bir şey olabilir mi? Belki o nöbetçiyle birlikte...”

“Adam o değil, değil mi?” diye sordu Lizzie, her ne kadar Wickham'ın Londra sokaklarında fark ettirmeden onun peşine düştüğü fikri akıl almaz gibi görünse de.

“Hayır hanımefendi. Bu sokağın sakinleri biraz kabadır. Tahminimce o eski bir boksör.”

Lizzie ürperdi ama yalnızca bir kısmı korkudandı. O duygunun altındaysa kıpır kıpır bir heyecan vardı. O ana kadar araştırmasının sonuçsuz olduğunu düşünmüştü. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Fred?”

“Birinin dikkatini mi çektiniz?”

“Herhangi birinin değil,” dedi Lizzie heyecanla. “Özellikle birinin. Davayla ilgisi olanın!”

Fred bembeyaz kesildi. “Gidip sizin polisi getirmeliyim.”

“Hayır!” diye karşı çıktı Lizzie. “Sen gidip kasabın işini hallet, sonra da cep saatinin izini sürmek için ne yapabileceğine bak.”

“Peki ya siz, hanımefendi? Sizi bırakamam.”

“Güpegündüz bana kimse zarar veremez,” diye sakinleştirdi onu Lizzie. “Babamın bürosu sadece birkaç sokak ileride. Doğruca oraya gideceğim ve bana eve kadar eşlik etmesi için bekleyeceğim ya da bir araba tutacağım.”

“Ona takip edildiğinizi söyleyecek misiniz?”

“Elbette,” dedi Lizzie, böyle bir şeye niyeti olmasa bile. Fred’in onu merak etmesi dokunaklıydı ama dava için yepyeni bir enerji dalgası bu duyguyu aşmıştı. “Mesajı eve getirmen gerekecek. Onu Agnes’a ver,” diye belirtti Lizzie, hizmetçinin adını vererek. “Aşçıya değil. O, onu doğruca anneme götürür.” Bayan Bennet, uygun bir şekilde gönderilmiş ve alınmış yazışmaların kutsallığına saygı duyabilirdi ama iş kaçak notlara gelince böyle bir çekincesi olmazdı.

“Tamam,” dedi Fred, rahatsız bir şekilde. “Önce siz gidin, hanımefendi. Onu fark ettiğimi bildiğini sanmıyorum, yani doğal davranırsanız bildiğinizi anlamayabilir.”

“Teşekkür ederim, Fred!” dedi Lizzie ve Gwennie’den bir papatya satın aldı.

Yepyeni bir amaç ve biraz da rahatsızlık hissiyle yürüme-ye koyuldu. Takip edilmek ne heyecanlı bir şeydi! Daha önce hiç takip edilmemişti, en azından için çalışırken. Hiç şüphesiz Lydia’nın, ilk sezonunda balolarda onu takip etmesi sayılmazdı. Lizzie’nin birçok kez başını çevirmemek için kendini durdurması gerekti ama gözlerini dükkanların vitrinlerine dikip sattıkları mallara bakıyormuş gibi yapmadan da edemedi, gerçekteyse kuyruğundakinin camda bir yansımasını yakalamayı

umuyordu. Gizemli takipçisini hiç göremedi, bununla birlikte adamın varlığını hep hissetti.

Longbourn & Oğulları'na yürürken aklında yeni bir teori gelişmeye başladı. Hurst büyük olasılıkla gırtlığına kadar borca batmıştı. Bingley ona maddi destek veriyordu ama umursamaz eniştesinin kasasına para akıtmaktan yorulmaya başlamıştı, dolayısıyla da Darcy'yle, Hurst'le olan ilgiyi kesme konusunu değerlendirmişlerdi. Ama kız kardeşi hâlâ onunla evliyken Bingley, Hurst'ten gerçekten kurtulmuş sayılamazdı. Caroline, Louisa'yı Hurst'ü terk etmeye ikna edene kadar karı kocanın birlikteliklerinin dağılması olasılık dışıydı. Öyle ki Bayan Bennet bile bundan bahsetmişti! Belki de Hurst'ün daha az ahlaklı alacaklıları onun yakında beş parasız kalacağını öğrenmişler ve zararlarını azaltıp son ödemeyi zorla almak istemişlerdi. Bingley sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi.

Ya da Bingley bir hiddet anında birden harekete geçip Hurst'ü öldürmüştü ve üstünü kapatmaya çalışıyordu. Darcy de işin içindeydi ve gerçeği açığa çıkarmaması için Lizzie'nin davadan uzak durmasını istiyordu.

Lizzie bu teoriyi sevmemişti.

Bingley'nin cinayete karıştığını açığa çıkarırsa babası onu yine de firmada uygun ve mantıklı bir avukat adayı olarak değerlendirir miydi? Yoksa kazanılamayacak bir davaya zaman harcadığı için sadece kendini aptal gibi mi göstermiş olurdu?

Longbourn & Oğulları şimdi tam karşısındaydı ve Lizzie girişe doğru yürüdü. Tam elini uzatacakken birden savrularak açılan ön kapı, onu neredeyse savuracaktı. Geriye doğru bir

adım attı ve oldukça tanıdık bir ses, “Affedersiniz... Bayan Bennet!” dedi.

Lizzie başını kaldırıp doğruca Darcy’nin gözlerine baktı ve neredeyse nefesinin kesildiğini hissetti.

Sonunda, “Bay Darcy,” demeyi başardı. Adamın ismi ağzına ağır gelmişti ama işi pişkinliğe vurdu. “Sizi buraya hangi rüzgar attı? Sonunda yardımımı kabul etmeye mi geldiniz?”

Adam, Lizzie sanki çok komik bir espri yapmış gibi güldü. “Tam tersi, şimdi babanızla konuştum. Eminim ziyaretimin maksadını o size açıklayacaktır.”

Lizzie’nin günün gelişmelerinden duyduğu tüm heyecan büyük bir korkuya dönüştü. Bay Darcy gülümsedi; bu, Lizzie’nin henüz onun görmediği pek çok yanı olduğunu fark etmesine neden olan bir ifadeydi. Adamın yüzünü tamamen değiştirmişti, kederli ve züppeyken... eh, yine de sıcak olduğu da söylene-
mezdi. İlginç. Lizzie’nin öğrenmeye can atacağı sırlar saklayan bir gülümsemeydi bu. “İyi günler Bayan Bennet.”

Lizzie’nin etrafından dikkatle dolaştı ve onu bekleyen iki zarif siyah atın çektiği arabasına bindi. Lizzie ona, kendisini uzaklaşan arabanın ardından bakarken görme mutluluğunu vermedi ve içeri girip soğukkanlılığını korumaya çalışarak hemen etrafta Charlotte’u aradı. Darcy, babasına ne anlatmıştı?

Charlotte masadan başını kaldırdı ve Lizzie’yi fark etti. Yine de Lizzie’yi, her zamanki sıcak gülümsemesiyle karşılamadı. “Lizzie. Bay Darcy az önce buradaydı.”

“Gördüm,” dedi Lizzie. “Ne istedi?”

Ama daha Charlotte bir yanıt veremedi babasının sesi yankılandı.

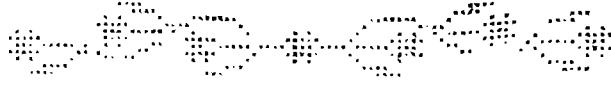
“Elizabeth!”

Lizzie başını kaldırdı. Ona yalnızca Bayan Bennet Elizabeth derdi. Şimdi babası ofisinin kapısında duruyordu, yüzünde ciddi bir hoşnutsuzluk ifadesi, yanında da aptal aptal sırtan Collins vardı.

Babası yana çekildi. “İçeri. *Hemen.*”

ON

Lizzie yardım için Darcy'ye başvuruyor.

LIZZIE'NİN BU YENİ GELİŞMEYİ kafasında tartması ve durumu ele alması için sadece birkaç değerli saniyesi oldu. O son derece hızlı düşünen biriydi ve ofisin sağlam kapısı Bay Bennet'la ikisinin arkasından kapandığı anda, “Bay Darcy ne istiyordu?” diye sordu.

“Sen, Bay Darcy ile nasıl tanıştın?” diye karşılık verdi babası.

“Bay Bingley aracılığıyla. Bay Darcy, iş konusunda danışmaya mı gelmişti?”

“Bay Bingley ile nasıl tanıştın?”

Lizzie makul bir yanıt bulamayarak tereddüt etti. Bu tereddüt de çöküşü oldu.

“Yüce Tanrım, Lizzie,” dedi babası sandalyesine çökerek. “Bu davayı merak ettiğini biliyordum ama onun peşinden gitmeyeceğimizi sana söylemiştim. Bay Bingley’nin halihazırda bir vekili var.”

“Ama ben Newgate’e gittiğimde bunu bilmiyordum ki,” diye yanıt verdi.

“*Sen Newgate’e mi gittin?*”

“Bay Bingley’yle öyle tanıştım. Öyle etkilendi ki beni onu ziyaret etmeye davet etti. Kız kardeşleriyle tanıştım, davamı sundum ve Bay Darcy’yi görevinde tutmaya devam etse de araştırma yapmamı kabul etti.”

Bay Bennet ağzı açık kızına bakakaldı. Kendini konuşabilecek kadar topladığında sadece, “Annen bunu asla öğrenmemeli,” dedi.

“*Tabii ki,*” dedi Lizzie. “Ama baba, bu dava oldukça ilginç bir hal aldı...”

“Geçen gün, bana tanıklar hakkında soru sorduğunda, aklında bir şüpheli mi vardı?”

“Şey... Evet.”

“Ve bu Bayan Caroline Bingley değildi, değil mi?”

“Neden soruyorsun?” diye zaman kazanmaya çalıştı Lizzie.

“Çünkü Bay Darcy benden kızımı ‘dizginlememi’ ve sana Bayan Bingley’nin ya da Bingley ailesinin herhangi bir üyesinin şahsına iftira atmayı kesmezsen Longbourn & Oğulları’na karşı hakaret davası açacağını açıklamamı istedi.”

“Hakaret mi? Çarpıtıyor!” Lizzie’nin yüzü öfkeyle gerilip alev alev yanmaya başladı. “Ben kimseyi suçlamadım. Henüz.”

“Ama davranışların öyle söylemiyor,” diye yanıt verdi babası. “Suçlanan kişinin en yakınları hakkında araştırma yaparsan insanlar başka ne sanacaklar? Cinayet kurbanının en yakınları... Biz dedektif değiliz, Lizzie!”

“Biliyorum ve artık Caroline’dan şüphelenmiyorum, bir şeyler sakladığından emin olsam da. Yapabildiğim...”

“Hayır!” dedi babası, kesin bir sesle. “Daha fazlasını duymak istemiyorum.”

“Ama Bingley dedi ki...”

“Ben senin babanım ve bunun peşini *hemen* bırakacaksın diyorum!”

Lizzie şaşkınlıktan kaskatı kesildi. Babasının öfkeyle ya da üzüntüyle sesini yükselttiğini çok nadir duymuştu ve böyle davrandığına tanık olduğu az de bu duygular hiç kendisine yönelik olmamıştı. Babasının kızgınlığı Lizzie’ye kendini küçük bir çocuk gibi hissettirdi ve onunla masanın aynı tarafında olma hayalleri her zamankinden daha da uzak göründü. “Sadece düşünmüştüm ki bir davayı ele alabileceğimi sana gösterebilirim...”

Ama Bay Bennet onun sözünü kesti. “Lizzie, firma için yasal olarak çalışmak istemeni takdir ediyorum ama oğlum olsaydın da tepkim aynı olurdu. Longbourn & Oğulları bir hakaret davasını karşılayamaz. Pemberley & Ortakları hazinelerinde bir gedik açılmadan bizi çok uzun süre mahkemede tutarlar. Eğer bu yolda devam edersen kesinlikle bu firmayı ve aileni iflasa sürüklersin. İstedğin bu mu?”

“Hayır, baba.”

“İyi,” dedi babası ve sanki birden bir perde çekilmiş gibi oldu, biraz çökmüş gibiydi. Bay Bennet sakinleşip kelimeleri yutmak ve yumuşak konuşmak için kendiyile savaşıyordu.

“Eve git,” dedi. “Sana açıkça gelme izni verene kadar da buraya geri dönme.”

“Ama ya...”

“Lütfen, Lizzie,” dedi. “Bugün, bunu daha fazla tartışmam. Talimatlara uyacağına güvenilebileceğimi bildiğim bir dava vekili işe almalıyım ve sen şu anda bu güveni kırdın.”

Bu sözler, Lizzie’nin tüm itirazlarını susturdu. Babası daha önce hiç Lizzie’ye güvenini yitirmemişti ya da onu uzaklaştırmamıştı, Lizzie daha önce buna sebep olabilecek bir şey yapmamıştı. Şimdi bunun acısı şok ediciydi. Tüm yapabildiği “Peki baba,” diye fısıldamak oldu.

Ve babasının çökmüş duruşunu unutabilmeyi dileyerek onu ofisinde bıraktı.

Pemberley & Ortakları’nın gösterişli ofislerine yaklaşırken Lizzie duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı. Firmanın altın levhalı tabelası öyle parlaktı ki üzerinde kendi öfkeli yansımasını görebiliyordu. Meşe kapıyı kendisi itip açmak zorunda bile kalmamıştı, bu işi onun yerine yapması için bir görevli vardı.

İçerisi kağıt, mürekkep ve puro dumanı kokularıyla karışmış erkeksi bir kolonya kokuyordu. Lizzie bunun tanıdığı bir koku olduğunu fark etti. Bunu Darcy’yle bağdaştırmıştı. Şimdiden onun kokusunu tanıyor olması ne utanç vericiydi! Onun puro içmediğini umdu. Bu berbat bir alışkanlıktı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan?..” diye sordu masanın arkasındaki memur.

“Bay Darcy ile bir var,” dedi ona ziyaretçi kartını uzatarak.

“Bay Darcy tanıdığı bir avukat tarafından tavsiye edilmiş müşterileri almıyor,” diye karşılık verdi memur.

Adamın kabalığı karşısında Lizzie dikleşti. Dışarıda kendinizi duyurmak için altın bir tabelanız varsa nezaketsiz davranmanın göze alınabileceğini tahmin etti. “Genç Bay Darcy,” diye açıkladı.

“Sizi bekliyor mu?”

Beklemiyorsa aptal demekti. “Tabii ki.”

“Anlıyorum, Bayan Bennet,” dedi memur başını kaldırarak. “Eğer bekleme nezaketi gösterirseniz...”

“Burada mı?” diye sordu Lizzie, ses tonunun memura bu fikir hakkında ne düşündüğünü anlatmasını sağlayarak. “Beni hemen Bay Darcy’nin ofisine götürürseniz minnettar olurum.”

Memur bir an duraksadı, Lizzie onun hangi durumun daha az sıkıntılı olacağını anlamaya çalıştığını hayal edebiliyordu: Bir yabancıyı Darcy’nin ofisine götürmek mi, yoksa Lizzie’nin talepleriyle uğraşmak zorunda kalmak mı? Ya Lizzie, içindeki Caroline’ı yönlendirmekte iyi iş çıkarıyordu ya da Darcy bağışlayıcı bir tipti çünkü memur gevşemişti. “Beni izleyin.”

Lizzie’yi kısa bir koridordan geçirerek düzenli aralıklarla dizilmiş masalarla dolu geniş bir açık çalışma alanına götürdü. Lizzie ağzı açık bakakalmamak için kendiyle savaştı. Pemberley & Ortakları babasınıninkinin üç katı avukat ve memur çalıştırıyordu, çalışma alanının çevresinde de en az sekiz ofis kapısı vardı.

Lizzie bu ofislerden birine götürülmeyi bekliyordu, belki köşeye sıkışmış, daha küçük birine. Ama bunun yerine, ona

çalışma alanının uzak bir köşesinde, arşiv odası gibi görünen bir odanın yanındaki bir masa gösterildi. Lizzie tam karşı çıkmak üzereydi ki masanın üstündeki küçük isim levhasını gördü: Bay F. Darcy.

“Bay Darcy, kısa süre sonra yanınızda olacak,” dedi memur burnunu çekerek ve onu öylece ayakta bırakıp gitti.

Lizzie şaşkındı, o Pemberley & Ortakları’nın kurucu oğluydu ve bir ofisi bile yok muydu? Bu, ya Darcy bu aşağılamayı hak edecek çok aptalca bir şey yapmış ya da oldukça ahmak demekti. Bingley’yi istisnai kişiliği hakkında zırvalayarak “savunma” planı *ahmakçaydı*. Ama onu babasına şikayet etmek pek de ne yaptığını bilmeyen birinin yapacağı hareket değildi. Ve Lizzie de ona hareketleri hakkında tam olarak ne düşündüğünü söyleyecekti... Adam döner dönmez.

Darcy’nin masasının tepesinde bir dakika dikildikten sonra Lizzie yakında oturan memur ya da avukatlardan hiçbirinin ona bir sandalye teklif etmeyeceklerini anladı. Tek sandalye Darcy’ninkiydi ve masanın altına düzgünce bile itilmemişti. Darcy’nin masası tam bir karmaşaydı, aslında Bay Bennet’inki kadar kötü değildi ama yine de düzenli denelemezdi.

Lizzie böyle bekletilecekse çekingen bir yaratık gibi etrafta dolanıp durmayacaktı. Etrafta onun tarafına bakmayı reddeden tüm o çalışkan genç (ve bazıları o kadar da genç olmayan) adamlara bakarak başını salladı ve doğrudan Darcy’nin sandalyesine oturdu. Bu hareketi Longbourn & Oğulları’nda, müşteri ya da değil, hiçbir ziyaretçinin kimse için ayakta

bekletilmeyeceğini bilerek haklı çıkardı. Kimse bu hareketine itiraz etmeyince –aslında kimsenin ne yaptığını fark etmediğinden şüphelenmişti– Lizzie, kendini Darcy’nin masasında kilere bakarak oyalamaya başladı. Kayıt defteri ağır mürekkep darbeleriyle kirlenmişti, yer yer de yazışmalar ve değişik notlarla kararmıştı.

Lizzie, kendisine gönderdiği not sayesinde Darcy’nin elinden çıkan belgeleri tanıdı. El yazısı özenli ve hiç tereddütsüz erkeksiydi ama harflerde Lizzie’nin daha yakından bakmasına neden olan kibar bir eğim vardı. Tıpkı beklediği gibi belgelerin çoğunluğu Bay Bingley ile ilgiliydi. Bir referans listesi buldu, bir de alacaklı listesi ki bunların para için Hurst’ün peşinde olanlar olduğunu tahmin etti. Hepsi saygın kişilerdi, birini öldürmek için kiralık katil gönderecek tipler değillerdi. Yaklaşık iki bin sterlinlik bir toplamı gösteren rakamlardan oluşan tablo gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. Şüphelerini doğrulamak için kağıdı iki kez okudu, bu Hurst’ün alacaklılarına olan borcuydu. Lizzie’nin babasının eve bir yılda getirdiğinin iki katı bir servetti. Böyle bir rakam, Bingley ailesini mahvetmiş olmayabilirdi ama eğer duyulursa tüm ailenin saygınlığına kara bir leke sürülürdü.

Lizzie daha fazlasını bulmayı umarak Darcy’nin kağıt yığını karıştırdı. Kağıtların yarısı Darcy’nin ilgileniyor gibi görüldüğü bir avuç başka davaya ait küçük işlere ilişkin sıkıcı sözleşmelerdi. Sabah akşam uğraştığı şeyler bunlarsa Bingley’yi savunmak için fazla hayal gücü olmaması garip

değildi. Bingley'ye karşı yapılan suçlamalar, Lizzie için olduğu kadar Darcy için de büyük bir dava olmalıydı.

Lizzie kitapları ve kalemleri düzeltti ve kağıtları davaya göre farklı yığınlar halinde ayırmaya başladı. Dağınıklığın altına yakın bir yerde Netherfield Taşımacılık için, İspanya'ya yönelmiş S.S. *Leander*'daki yün, keten, pazen, ipek ve ince yünlü kumaşlara ait bir yükleme belgesi buldu. Ama... Lizzie kafasını çalıştırdı. S.S. *Leander* kaybolmuştu, bundan emin-di. Yakın zamanda. Bunu gazetelerde okuduğunu hatırlıyordu. Fransızlar mı yoksa Barbar korsanlar mı sebep olmuştu? Bu ayrıntıyı hatırlayamadı ama kayıp korkunç olmalıydı, özellikle de Bay Bingley eniştesini finansal olarak destekleme gerginliğinin zirvesindeyken.

Bu, iyi huylu Bingley'nin Hurst'ü neden maaş bordrosundan çıkarmaya can attığını da açıklayabilirdi.

"Bir sekreter için ilan verdiğimi hatırlamıyorum," dedi soğuk bir ses Lizzie'nin odaklanmış halini delip geçerek. Lizzie'nin yüreği hopladı ama irkilmiş görünmemek için elinden geleni yaptı.

"Bu dağınıklığın düzenlenebilmesi için bir sekreterden fazlasına ihtiyacınız var," dedi ve doğruca Darcy'nin buz gibi gözlerine baktı. Adam masasının önünde dümdüz durunca Lizzie biraz ürperdi. "Bir dosyalama sistemi geliştirmeyi düşündünüz mü hiç?"

"Ne yapıyorsunuz siz?"

"Ortalığı karıştırıyorum," dedi Lizzie. "Neredeydiniz? Başka birinin gözünü mü korkutuyordunuz? Ya da bunu deniyordunuz mu demeliydim?"

“Ben kimsenin gözünü korkutmadım,” diye karşılık verdi Darcy. “Sadece Longbourn & Oğulları gibi bir firma için bir Pemberley davasına karışmanın ne büyük tadbirsizlik olduğunu ilettim.

“Böyle bir firma, dedi Lizzie, geniş ofis bölgesini işaret etmek için parmağını havada çevirerek “babamınki gibi bir firmaya geri çekilmesini söylediğinde bu *göz korkutmadır*. Ayrıca Bingley’nin benden yardımımı istediğini unutmuşa benziyorsunuz.”

“Ayağa. Kalkın.” Darcy bir elini Lizzie’nin elindeki kağıtlara uzattı ama Lizzie onu görmezden gelerek kağıtları masanın üzerindeki yığına bıraktı. “Bingley karşısındakine hep fazla güvenen biridir. Garip genç kadınların bir davaya karışmalarına ve kafalarına göre yalan söylemelerine izin vermek istiyorsa bu onun kişisel hakkı ama onu olası zararlara karşı korumak da benim görevim.”

“Bingley ailesinin benden bir şey gizlediğini düşünüyorum,” diye belirtti Lizzie, gözlerini Darcy’den ayırmadan ayağa kalkarak. Adamın kaşları çok hafif yukarı kalkmıştı. Bu da şüphelerini doğruluyordu. “Neden?”

Darcy güldü, Lizzie’yi rahatsız eden alaycı bir sesteki bu. “Size söyleyeceğimi düşünüyorsanız kişiliğimi yanlış değerlendirmişsiniz.”

“Ve gözümün korkacağını düşünüyorsanız siz de beni yanlış değerlendirmişsiniz.”

Darcy’nin yüzü Lizzie’yi şaşırtarak kibirli keskinliğini kaybetti ve adam içini çekti. “Bayan Bennet, bunu benim

kişiliğime karşı kişisel bir davaya çevirmeye kararlı gibi görünüyorsunuz. Sizi temin ederim ki bu kesinlikle öyle bir şey değil. Bingley benim en eski dostum, o hapsedilirse, daha da kötüsü asılırsa sizden çok daha fazla şey kaybederim. Ayrıca akademik eğitimim ve mahkemelerle ilgili temel bilgim var, korkarım ki bu sizde eksik.”

“Ah? Zavallı, eğitimsiz bir kadını aydınlatmak ister miydiniz?”

Lizzie onun kendine güvenen ifadesinin çok hafif de olsa zayıfladığını gördü. Ama sonra, Darcy uzun soluklu bir söylev için yerleşiyormuş gibi deri çantasını masanın üzerine koydu. “Kanunlar, kanun oldukları için doğal olarak adil değildir. Mahkemelerin, Bingley gibi dürüst, düzgün bir aileden, mükemmel bir şekilde görgülü, iyi bir iş adamına karşı olumlu bir peşin hükümleri olur. Onun adını temizleyebilme amacıyla, masumiyetini kanıtlayabilmek için bu peşin hükümleri kendi avantajıma kullanma niyetindeyim. Bu davadaki bulgular çok yetersiz, Bayan Bennet. Gerçekte elimizde ne var? Bir ceset. Zayıf bir sebep. Suça şahit olan kimse yok ve cinayet silahını Bingley’ye bağlayamazlar. Bu dava kamu mahkemesinde görülecek ve halkın üzerinde iyi bir izlenim de müşterimin son derece güçlü bir şekilde sahip olduğu bir şey.”

Konuşmasını masaya hafifçe vurarak tamamladı. Bu, Lizzie’nin ürpermesine neden oldu; neyse ki Darcy’nin elinde bir yargıç tokmağı yoktu.

“Ben bir avukatın kızıyım,” diye söze başladı Lizzie, bütün bedeni öfkeyle titrerken sesinin nasıl da kontrollü çıktığına

şaşıracak. “Bu yüzden kanunların doğasının ve adaletin yanlış uygulanışının bilincindeyim. Siz bir avukatın oğlusunuz, haliyle bu düzenle mücadele etmemenizi ilginç buluyorum. Gerçek umurunuzda değil mi?”

“Bingley, bunu yapmadı,” diye yanıt verdi Darcy. “Bu gerçek benim için yeterli.”

“Öyleyse adaletin yerini bulması sizin için çok önem taşıyor.”

“Kendi sözlerinizi benim ağzımdan çıkarıyorsunuz, Bayan Bennet!”

Darcy’nin ağzından bahsedilince Lizzie onun dudaklarına bakmaktan kendini alamadı. Cömertçe şekillendirilmişti ve alt dudağı çok hafifçe dışarı uzanıyordu. *Odaklan*, diye azarladı Lizzie kendini. “Hayır, sizin söylediklerinizi tekrarlıyorum sadece.”

“Ne adaletsizlik olurdu biliyor musunuz, Bayan Bennet? Bingley’yi iyi ahlakının sorgulandığı ve daha önce onunla tanışmış ya da birlikte iş yaptığı herkesin kişiliğinden şüphe etmesine neden olacak uzatmalı bir davaya dahil etmek. Bu onun ve kız kardeşlerinin sosyal konumlarına zarar verir. Kurmak ve büyütmek için çok çalıştığı işi de bir daha asla toparlanamaz. Siz dedektifçilik oynamak istiyorsunuz diye, tüm yaşamı mahvolur.”

“Serbestçe dolaşan bir *katil* var,” diye çıkıştı Lizzie. “Yoksa bu da mı sizi ilgilendirmiyor?”

“Tabii ki ilgilendiriyor.” Darcy sanki birinin onun bir katilin varlığını yok saydığına tanık olacağından korkarmış gibi

etrafına bakındı. “Ama bunun için ne yapmamı bekliyorsunuz ki? Ben bir avukatım, polis değil.”

“O zaman bu kimi ilgilendirir? Eğer gücü elinde tutanlar birbirlerine ‘Yanlış bir şey var ve biz bunu düzeltmeliyiz’ demezse bunu kim yapacak?”

“Görünüşe göre siz.”

“Peki, ben ne kadar başarılı oldum?” diye sordu Lizzie, yenilgi itirafının ağzında bıraktığı acı tattan nefret ederek. “Büyük olasılıkla davanızı kazanacaksınız ama misafir salonunda öğrendiğim bir dersi sizinle paylaşmama izin verin: Saygınlığınızdan bir kez şüphe edildiğinde bunu yeniden kazanmak neredeyse olanaksızdır. Bir yargıcın masumiyet kararının Bingley’nin saygınlığını kurtarmaya yeteceğine inanıyor musunuz?”

“Bir Yüksek Mahkeme yargıcı en saygın makamlardan biridir...”

Lizzie’nin kahkahası onun sözünü kesti. “İnsanlar dedikodu yapacaklar. Arkadaşınızı yine partilere davet edebilirler ve onun adını temize çıkardığınız için şerefimize kadeh kaldırabilirler ama gizliden gizliye *ya bundan paçayı yırttıysa* diye merak edecekler. Kızlarının onunla tanışmasını istemeyecekler, ne olur ne olmaz diye. Onunla iş yapmayacaklar, belki, sadece belki sıradaki kendileri olabilir korkusundan. İyi bir izlenim bir kez kaybedildiğinde sonsuza dek kaybedilmiştir.”

“Topluma oldukça karanlık bir bakışınız var, Bayan Bennet.”

“Toplumun kabul edilebilir türden görmediği bir genç hanım olman deneyiminden geliyor bu.”

Darcy, tıpkı Lizzie'nin hissettiği kadar üzgün bakmaya başladı. "Toplumun ne düşünebileceğinden ben sorumlu değilim. Eğer birisi dedikoduların ya da kanıtlanmamış şüphelerin bir kişi hakkındaki fikirlerini etkilemesine izin verecek kadar aptalsa benim saygımı hak etmiyordur."

"Zaten bir konum ve servete sahipken bu kolay edinilebilecek bir fikir."

"Bu davayı para ya da şöhret için takip etmiyormuş gibi davranmayın, Bayan Bennet," dedi Darcy, sesi aniden kasvetli bir hal almıştı.

Lizzie, Darcy'nin ona böylesine bir küçümsemecyle bakmasının onu ne kadar rahatsız ettiğine öyle şaşırılmıştı ki gerçeği itiraf ederek kendini hayretler içinde bıraktı. "Tabii ki sıkı çalışmamın karşılığının verilmesini umarım, hem ödeme hem de şöhret olarak. Ama şöhret benim için daha önemli. Benim konumumdaki birinin başka nasıl iş sahibi olma umudu olabilir sanıyorsunuz ki? Her şeyin öylece babamdan bana geçmesi olanağına sahip değilim."

"Babamın firmasında durmuş, iş ahlakıma hakaret etmeye cüret mi ediyorsunuz?"

"Siz babamın firmasında beni küçük görmeye cüret ettiniz. yani neden olmasın?"

İkisi arasında artık bir adımlık mesafe bile kalmamıştı. Lizzie bunun nasıl olduğunu anlayamamıştı ama Darcy'yle tartışmak onu yavaşça ve gitgide daha yakına çekmiş gibiydi, tam önünde duracak kadar. Lizzie'nin başının tepesi adamın gözlerinin hizasındaydı bu nedenle Lizzie onun bakışına

karşılık verebilmek için çenesini kaldırmak zorunda kaldı. Darcy başını eğip ona baktı.

“Siz insanı zıvanadan çıkarırsınız.”

Darcy bu sözleri söylerken Lizzie’nin bakışları elinde olmadan onun dudaklarına gitti. Ona şimdi sormak isteyeceği soruların koca bir listesi vardı: Bir avukatın bir yargıç karşısında hangi savunma stratejisini kullanmasını önerirdi? Eğer yetkililer gerçeğin peşinde koşmamış ve suçluları ortaya çıkarmamışlarsa o zaman bunu kim yapmalıydı? Bingley’nin davası ışığında, daha katı evlilik ve aile kanunlarına ihtiyaç olduğuna inanıyor muydu? O da aralarındaki mesafeyi kapat-salar nasıl olurdu diye merak ediyor muydu ve...

Ama sonunda, “Siz de aşırı derecede kibirlisiniz,” dedi.

Zekice atışmalar, Lizzie’nin en güçlü yanı değildi. Her yanını utanç bastı ve ağzından başka onur kırıcı bir söz çıkmadan gözlerini Darcy’nin dudaklarından çekti. Topukları üstünde döndü ve yolda karşılaştığı tek bir kişinin bile gözlerine bakmadan ve peşinden koşup o büyüleyici dudaklarıyla kendisinden özür dileyen Darcy’nin hayalini kurmadan Pemberley & Ortakları’nın ofisinden hışımla çıktı.

ON BİR

Lizzie merak uyandıran bir bağlantı kuruyor.

LIZZIE ÖFKEYLE Pemberley & Ortakları'nın dışındaki işlek caddeye çıktı. Darcy insanlara tepeden bakan biriydi. Ve çok da kibirli. Ve iyi bir isme, ve Lizzie'nin eve varıp Jane ile konuşabildiğinde üzerine uzun uzun düşünmeyi planladığı şeylere...

Köseyi döndü ve Gracechurch Sokağı'na doğru doğuya yöneldiği anda sert bir el dirseğini alttan kavradı. Yüreğini titreten bir an Darcy'nin peşinden geldiğini (Başka tartışma için belki... ya da kabalığından dolayı özür dilemek için) düşündü ama şiddetle sokağa doğru çekildiğinde bu olasılık elenmiş oldu.

İmdat çığlığı atmak için bir nefes aldı ama eldivenli bir el çoktan ağzını kapatmıştı bile. Saldırganı onu açık bir araba kapısına doğru çekti ve ani bir panik Lizzie'yi ele geçirdi. Çok geç olsa da Fred'in onu peşindeki kuyruk hakkında uyardığını hatırladı. Darcy hakkındaki duygularının sezgilerine baskın gelmesine izin verdiği için onu takip eden

adamı unutmuştu ve şimdi saldırganıyla ne kadar mücadele ettiğinin hiç önemi yoktu. Adam onu küçük bir çocuk gibi kolayca kaldırıp bekleyen arabanın içine fırlatmıştı. Kapı arkasından kapandı ve Lizzie'nin başını döndürerek harekete geçti.

“Lütfen toparlanmak için kendinize bir dakika verin,” dedi nazik bir ses. “Size zarar vermek istemiyorum.”

Lizzie sesin kaynağını ararken koltuğa tutundu. Başlığı yana kaymıştı ve sağ eldiveninde bir yırtık vardı, annesi bunu görseydi öfkeden deliye dönerdi. Sonra onu kendine getiren bir düşünce uyandı içinde: Annesinin o eldivenini görme ve ona kızma olasılığı olacak mıydı hiç?

Sonunda, onu kaçıranın yüzüne odaklandığında kafası karıştı. “Sizsiniz!” dedi öfkeyle.

Önceki geceki esrarengiz ve şık kadın, ipek ve brokarlar içinde karşısındaki koltukta oturuyordu. Kadın yüzüne düşen ince bir tülle gösterişli ve tüylü bir şapka takıyordu ama onun Lizzie'ye ikinci şansların olanaksızlığı, evlilik piyasası ve seçim üzerine nutuk çeken hanım olduğu kesindi.

“Beni takip ediyorsunuz,” diye belirtti Lizzie.

Kadın bir kaşını kaldırdı. “*Ben* sizi takip etmiyorum.”

Lizzie onun zarif kıyafetine ve arabanın lüks kadife döşemesine bakıp ifadesini düzeltti. “Peki, beni takip ettiriyorsunuz.”

“Siz çok merak uyandıran bir genç hanımsınız, Bayan Bennet.”

Lizzie adının kullanıldığını anında fark etti ve vücudunun korkuyla kasıldığını hissetti ama bunu belli etmemeye çalıştı. “Üzgünüm, ben adınızı kaçırdım sanırım.”

“Ah, ısrar ediyorsanız.” Kadın elini Lizzie’ye uzattı, o da eli sıkı. Lizzie’nin hayatında gördüğü en zarif siyah dantel eldivenleri takıyordu. “Ben Leydi Catherine de Bourgh.”

“Bayan Elizabeth Bennet,” diye karşılık verdi Lizzie alışkanlıkla. “Ama siz bunu zaten biliyorsunuz.”

Leydi Catherine, Lizzie’nin bu iğneli sözüne karşılık vermedi. “Şimdi bunu da aştığımıza göre geçen akşamki sohbetimize devam edebiliriz sanırım.”

“Şimdi mi?” Lizzie kadınlar için fırsatlarla ilgili hangi öylesine sohbetin gizlice takip etme ve kaçırmayı gerektirecek kadar önemli olduğunu anlayamamıştı. “Bunun için beni ziyarete gelebilirdiniz, Leydi Catherine.”

“İlgimi çektiniz, Bayan Bennet.”

“Peki, nedenmiş o?”

“Siz etkin türden bir genç hanımsınız. Asil doğmamışsınız ama görgülüsünüz. Siz... Yararlısınız.”

Bu sözler iltifatvari bir tonda söylenmişti ama Lizzie garını indirmeyi düşünmüyordu. “Meşgul olmayı seviyorum.”

“Kendinizi babanızın firmasında meşgul tutuyorsunuz. O çok iyi bir avukat değil, öyle değil mi?”

Lizzie’nin içinde birden aile gururu parladı ve sadece, “Babam sosyeteyle çok ilgilenmez,” dedi.

“Ya anneniz?”

“Annemin beş tane kızı var,” dedi Lizzie gülerek. “Onun çok ilgilenmesi gerekiyor.”

“Beş mi! Ve hiçbiriniz evli değilsiniz, öyle mi?” Lizzie başıyla onayladı ve Leydi Catherine başını iki yana salladı. “Ne

kadar alışılmadık bir durum. Lütfen söyleyin, kaç yaşındasınız?”

Lizzie takip edilmiş ve kaçırılmıştı, şimdi de özel hayatı hakkında sorguya mı çekiliyordu? Ah, hayır. “Üç küçük kız kardeşle leydim, benim özel hayata sahip olmamı pek bekleyemezsiniz,” diye karşılık verdi Lizzie, rahatsızlığını saklayamayarak.

“Evlenmeyi umuyor musunuz, Bayan Bennet?” diye sordu Leydi Catherine, Lizzie’nin huysuz ses tonunu duymazdan gelerek.

Ah, Lizzie bu sorudan tiksiniyordu! Bunu soran kişi hep tek bir açık yanıt beklerdi: Evet. Ama bu Lizzie için o kadar da basit değildi. Evlenmek *istemesinin* gerektiğini biliyordu ve eğer onu davaların peşinden koşmak için cesaretlendiren, kısıtlamaya çalışmayan bir adamla evlenebilseydi, evlilik kavramı o kadar da korkunç olmayabilirdi... Ama böyle olanaksız hayaller kurmanın bir faydası yoktu. Böyle bir genç adam yoktu. Daha doğrusu ebeveynlerinin evlenmesine izin vereceği genç adam, böyle biri olmazdı.

Lizzie hızlı bir yanıt verme niyetindeydi ama bir şey onun tereddüt etmesine neden oldu. Leydi Catherine’in gözleri pahalı tülün ardından onu değerlendiriyordu ve Lizzie sanki onun gerçekten bilmek istediğinin *bu* olduğu hakkında garip bir hisse kapıldı. Ama neden?

Yanıt vermek yerine en tatlı, sosyetik gülümsemesini takındı. “Ben yararlı olmayı diliyorum.”

“Hımmm,” dedi Leydi Catherine. “Bana gençliğimi hatırlatıyorsunuz. Evliliği olabildiğince sonraya bırakmanızı

tavsiye ederdim. Evlilik, kadınların gerçek güç ve bağımsızlık kazanmasını engellemek için bir araçtır.”

“Ben tam tersinin doğru olduğunu düşünüyordum,” dedi Lizzie. Bir koca *aramamayı* tavsiye eden bir kadın duymamıştı hiç. “Evliliğin, birinin kendi efendisi olması için bir fırsat olduğunu düşünüyordum.”

“Bu kendimize söylediğimiz en büyük yalan,” diye karşılık verdi Leydi Catherine, sert bir kahkahayla. “Siz kendinizin efendisi olmazsınız, kocanızın evinin efendisi olursunuz ve günlerinizi onun eviyle, çocuklarıyla ve sosyal konumuyla ilgilenerek geçirirsiniz. Eğer bu özgürlükse, kadınların peşinden koşmaları gereken bir şey olamaz. Ben bunu çok geç öğrendim.” Duraksadı ve Lizzie, leydinin ona taziyede bulunmasını mı beklediğini merak etti. Ama kaçırıldığını göz önünde bulundurarak bu özel sosyal inceliği atlamayı seçti. “Şimdi, arayıştaki diğer yararlı genç hanımlara, evlenmemenin de memnun edici olabileceğini tavsiye etmeyi kendime iş edindim.”

“Peki, bunu nasıl yapıyorsunuz?”

“Oldukça fazla insan tanıyorum canım. Evlilik tamamen faydasız da değildi. Varlıklıyım ve bağlantılarım var. Özel yetenekleri olan genç hanımlara kendi çıkarlarını koruma özgürlüğüne ulaşmaları için yardım edebilecek konumdayım.”

“Ne kadar da nazıksınız,” dedi Lizzie ama yine de temkinli kalmaya devam etti. Eğer bir insanın davranışı onun ahlaki özelliklerinin bir göstergesiye Lizzie, Leydi Catherine’in onu takip ettirip sonra da rızası dışında zorla bir arabaya soktuğunu

unutmamalıydı. Hem de Lizzie’yi sadece çaya davet edebilecek ya da daha uygun bir tanışma ayarlayabilecekken.

“Öyle,” diye onayladı Leydi Catherine ve sesindeki keskinlik Lizzie’yi uyardı.

Lizzie dikkatlice ilerlemeye cesaret etti. “Yine de bana nasıl yardım edebileceğinizi anladığımdan emin değilim.”

Leydi Catherine’in yüzünde kısa bir gülümseme parladı ve Lizzie tam onun istediği gibi oynadığını anladı. “Bir davanın peşindesiniz, Bay Hurst’ün cinayetinin, değil mi?”

Lizzie öne eğildi. Bu kadının Bay Hurst ve Bingleylerle nasıl bir bağlantısı vardı? “Bay Bingley tarafından cinayetle ilgili alternatif bir teori geliştirmek üzere görevlendirildim,” diye onayladı, çok fazla şey açık etmek istemeyerek.

“Ve bir tane buldunuz mu?”

“Birkaç tane,” diye kaçamak yanıt verdi Lizzie.

“Seçeneklerinizi daraltmanızı sağlayabilirim. Darcy’ye dikkat edin.”

İşte *bu* Lizzie’yi şaşırtmıştı. “Neden?”

“Göründüğü kadar şerefli biri değil.”

Leydi Catherine, Lizzie’ye bu kadarını söyleyen ikinci kişi olmuştu ve Lizzie artık bunu kesinlikle dikkate alıyordu. Bununla birlikte daha fazla ayrıntıya ihtiyacı vardı. “Tavsiyenizi doğrulamadan ciddi olarak kabullenemezsem beni affedin, Leydi Catherine.”

“Neden öyle yapasınız ki? Siz şüpheli bir zekaya sahipsiniz.”

“Babam bana güvenmeyi ama doğrulamayı öğretti.” Lizzie gülümsedi ve Leydi Catherine’in daha fazla açıklama yapıp yapmayacağını görmek için bekledi.

“Bir düello olmuştu,” dedi kadın sonunda. “İki yıl önce.”

Bu, Lizzie’yi hayrete düşürdü. Düello yapmak yasa dışıydı ama bu, aptal erkeklerin kanunun bakışlarından uzakta uygulamaya geçirmelerini engellemiyordu. Şimdiye dek yakalanan olmasa da genellikle haberler sosyal çevrelerde dolaşıyordu. Eğer bu dedikodularda en ufak bir doğruluk payı varsa bu skandal bir adamı ve ailesini mahvedebilirdi. “Bir düello mu? Ne üzerine?”

“Pemberley & Ortakları’nın dahil olduğu bir olay oldu ve genç Bay Darcy bunun üzerine bir adama, sosyal sınıf olarak kendinden çok aşağıdaki birine düelloda meydan okudu.”

Buna hiç şaşırmamıştı doğrusu. Centilmenler bir kural olarak daha alt sınıflardakilere meydan okumasalar da Darcy, tam da kendi gururunu tatmin edecek bir tip gibi görünüyordu.

“O kazandı ve firma da sorunun... Ortadan kaybolmasını sağladı.” Leydi Catherine eldivenli elini salladı. “O dalaşılacak biri değil, Bayan Bennet. Ona kafa tutacak olanaklarınız yok, babanızın da.”

“Bana neden bunu anlatıyorsunuz?” diye sordu sabrının sonuna gelen Lizzie.

“Dediğim gibi... Yapabildiğim yerde genç hanımlara yardım etmekle ilgileniyorum. Önceki gece siz kendiniz söylediniz, hanımların yeni yollarda ilerlemeleri gerek. Ben de yapabilirsem eğer, buna yardım etmek istiyorum.”

“Teşekkür ederim. Bu çok öngörülü bir öğüt ve verdiğiniz bilgi memnuniyetle kabul edildi.”

Leydi Catherine bekledi ve Lizzie onun genç kadının teorileriyle sorularını dile getirmesini mi umduğunu merak

etti. Sabaha kadar bekleseler de Lizzie'nin ona açılmak gibi bir niyeti olamazdı. Lizzie kadına güvenmiyordu, hiç kimse karşılığında bir şey beklemeden size öylece altın tepside bilgi sunmazdı. Lizzie onun ne istediğini öğrenmeden bu kadınla hiçbir şey paylaşmayacaktı.

“Çok iyi,” dedi Leydi Catherine, Lizzie bir süre sessiz kalınca. Arabanın arkasına vurarak arabacıya durmasını işaret etti. “Öğüdüme kulak vereceğinizi umuyorum, Bayan Bennet. Savunmanızı hiç düşürmeyin. Yeniden karşılaşacağımızı umarım.”

Bu açık bir ayrılma izniydi, gerçi Lizzie'nin nerede olduklarına dair en ufak bir fikri bile yoktu. *Lütfen Tanrı'nın unuttuğu bir yer olmasın*, diye düşünürken, “Bir zevkti,” dedi.

Ama sokağa adımını attığında hayretler içinde evinden birkaç sokak uzakta olduğunu anladı. Şoför nerede oturduğunu biliyor muydu? Leydi Catherine'in arabası uzaklaştı ve Lizzie sokaktan aşağıya, eve doğru yönelmeden önce bir an onun arkasından baktı.

Lizzie, Leydi Catherine'in Hurst davasıyla neden ilgilendiğini kesinlikle tahmin edemiyordu. Yalnızca ona yardım etme isteğinde miydi? Yoksa başka bir nedeni mi vardı? Para mı? Yeterince zengin görünüyordu. Hurst'ün ona borcu mu vardı? Ama durum buysa neden *Lizzie*'nin bu cinayeti çözmesini istesindi ki?

Şüphelerine rağmen Lizzie, onun Darcy hakkındaki iddialarını düşündü. Darcy'nin o öğleden sonra hukuk ve adalet arasındaki farktan bahsederken ona dik dik bakan görüntüsü

gözünün önüne geldi. Israrcı ve sinsiceydi, tıpkı onu dizginlemesi için babasına gittiği zamanki gibi. Peki ama Darcy bir suçlu muydu?

Düello yapmak bir suç, diye hatırlattı kendine. Şartlar ya da ne uğruna olduğu fark etmezdi. Eğer Darcy bir düelloya girdiyse o bir suçluydu. O, Bingley'nin dostu ve avukatıydı. Bingley'nin bu suçu onaylanırsa kendisinin de kaybedecek oldukça çok şeyi olduğunu itiraf etmişti. Onun davasını kazanmayı garantilemek için ne yapacaktı?

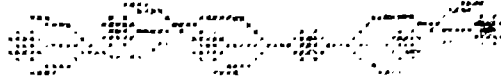
Lizzie, Darcy'nin kendine güvenini ve köşedeki masasını hatırladı. Hurst'ü öldürmüş, en iyi arkadaşını buna bulaştırmış, sonra da zaferini ilan etmek için Bingley'nin adını temizlemeyi mi tasarlamıştı? Böyle zorlu bir zafer Pemberley'deki daha kıdemli üyelerin kesinlikle dikkatini çekerdi. Ama Darcy risk almaya öylesine karşı görünüyordu ki Lizzie bunu hayal etmekte bile çok zorlanıyordu. Kendisi bir ipucu bulmalıydı. Lizzie'nin kanıt olmadan rastgele teoriler üzerinde düşündüğünü duymak Jane'i hayal kırıklığına uğratacaktı.

Kesin olarak bildiğin şeye tutun, diye hatırlattı Lizzie kendine.

Tek sorun şuydu ki Lizzie bu davada hiçbir şeyden emin değildi. Artık değildi.

ON İKİ

*Lizzie annesiyle beklenmedik sonuçları
olan bir pazarlık yapıyor.*

LIZZIE TAKİP EDİLEREK, Darcy'yle karşı karşıya gelerek ve geçici olarak kaçırılarak oldukça zorlu geçen günün ardından eve döndüğünde Fred'den mesaj gelip gelmediğini sordu ama hiçbir şey yoktu.

Çocuğun, birkaç saat içinde cep saatiyle ilgili bilgilere ulaşmasını beklemenin mantıksız olduğunu biliyordu. Yine de Leydi Catherine'le yaşadığı tuhaf karşılaşma, Lizzie'nin bu davada tutunacak ele avuca gelir bir şey için sabırsızlanmasına neden olmuştu. Jane'e günün gelişmelerini, takip edildiğini atlayıp kaçırılmasını ise oldukça basitleştirerek aktarırken onunla paylaştığı küçük yatak odasında dolanıp duruyordu.

Jane dehşete düşmüştü. "Seni arabasının içine zorla sürüklediyse onun nasıl sosyetedeki kibar biri sayılabileceğini anlamıyorum!"

“Bunun annemin bizi yemekli partilerden sosyal ziyaretlere sürüklemesinden ne farkı var?” diye şakalaştı Lizzie ama pek ikna edici değildi.

“Mantıklı ol,” dedi ablası. “Onun kim olduğunu ya da bu davayla bağlantısının ne olabileceğini bilmiyorsun.

“Biliyorum,” dedi Lizzie kendini yatağa, Jane’in yanına atarak. “*Onun* hakkında daha fazla şey bilmek isterdim. Belki o zaman benden ne istediğini anlayabilirdim.

Jane bir an için sessiz kaldı. Sonra, “Sorabileceğin biri *var*,” dedi. “Sosyete dedikodusunda usta olan, hatta sosyetenin en yeni üyelerinin gündeminde olmayan en ilgisiz şeyleri bile bilen biri...

Lizzie dikleşerek oturdu. “Jane, hayır.”

Jane’in nazik kahverengi gözleri ima ettikleri şeye rağmen iri ve masumdu. “Eğer bilgi istiyorsan harekete geçmelisin...”

Lizzie inledi. Jane haklıydı. Sorun şuydu ki Lizzie, annesinden *asla* yardım istememeyi alışkanlık haline getirmişti.

“Belki,” diye homurdandı ve Jane ona baskı yapmadı. Belki de Lizzie’nin başka seçeneği olmadığını bildiği için sessiz kalmıştı.

Lizzie biraz daha oyalandı, akşamın geri kalanını bir şey çıkmasını umarak çizim defterindeki notların arasında gezinip notlarına yeni düşünceler ekleyerek geçirdi. Ama sabah olup da Fred’den hâlâ ses çıkmayınca Lizzie beklemeye dayanamayacağını anladı, Bingley’nin duruşmasına sadece üç gün kalmışken bunu yapamazdı.

Jane, Lizzie’ye biraz mahremiyet sağlamak için saç kurdeleleriyle Lydia ile Kitty’nin dikkatini dağıtmayı kabul etti, bu

onun gerçekten de ablaların en iyisi olduğunun ispatıydı. Lizzie umutsuz nakış işini bir bahane olarak toplayıp annelerini bulmak için oturma odasına gitti.

“Günaydın, anne,” dedi Bayan Bennet’in karşısına otururken.

“Ah, Lizzie!” Bayan Bennet irkildi ve ikinci kızına şöyle bir göz attı. “Seni artık hiç görmüyorum. O kumaşa ne yaptın öyle?”

“Onu düzeltiyorum,” dedi Lizzie. “Sen nasılsın? Günlerdir doğru düzgün bir sohbet etmedik.”

“Sen, hep Tanrı bilir nereye gidiyorsun da ondan; firmaya, Charlotte’la çay içmeye, babanla kitaplar hakkında konuşmaya. Evde olanlara daha fazla dikkat vermelisin. Bunu yapmış olsaydın dizlerimin ağrıdığını bilirdin.”

Lizzie anlayışla karşılık vermek için ağzını açtı ama Bayan Bennet baş ağrılarını, sinirlerini, hazımsızlık sorununu içeren şikayetler nakaratına başladı ve bu nakarat, Bay Bennet’in kızlarını evlenmiş görmeyi inatla reddedişi ile tamamlandı.

Lizzie kumaşını iğneleyip ipini karmakarışık hale getirirken uygun aralarda hımm ve aaa sesleri çıkararak onu dinledi. Ama kısa bir süre sonra eğer mükemmel fırsatı beklerse akşama kadar orada kalacağını anladı. Sonunda sadece Bayan Bennet bir nefes alana kadar bekledi ve “Biliyor musun, ofiste babama yardım ederken hayranlık uyandırıcı insanlarla tanıştım. Sen onları tanıyor musun diye merak ediyorum.”

“Firmaya gitmemeni isterdim,” dedi Bayan Bennet, hiç heyecanlanmadan. “Orası birileriyle tanışmak için hiç uygun bir yer değil.”

“Ama genç adamlarla hiç tanışmamaktansa orada tanışmak daha iyi,” diye belirtti Lizzie. “Örneğin Bay Darcy’yle öyle tanışmıştım.

Bayan Bennet, elini bir sineği kovalar gibi salladı. “O gözden düşmüş, biliyorsun.”

Lizzie adamın masasının durduğu yere bakarak bu kadarını anlamıştı ama annesi devam etti. “Bayan Gardiner yıllar önce bana onun babasından firmayı miras alacak olmasının bile garanti olmadığını söylemişti! Görünüşe göre o da sokaktaki herhangi biri gibi çabalamak zorunda.”

“Ne kadar da alışılmadık bir kavram. Longbourn’da da uygulanmalı bu.”

“Aptal olma, canım,” dedi Bayan Bennet, Lizzie’ye sıkkın bir bakış atarak. “Collins’in babanın varisi olmasından hoşlanamayabiliriz ama bu işlerin nasıl olması gerektiğini değiştirmez!”

Lizzie dönüp dolaşıp Collins’i tartışmak istemiyordu, düşünceleri Darcy’yle meşguldü. Ama annesi onun şüphelenmeye başladığı şeyi teyit etmişti. Lizzie, kendisinin kararlarının daha isabetli olmasına karşın, Darcy’nin ona kabadayı gibi tepeden bakışını ve anlık parlamalarla belirip yok olan güvensizliği fark ederek o zamana kadar aralarında olan etkileşimi yeniden gözden geçirmeye başlamıştı.

Ama neden Darcy firmada bu konumda başlamalıydı? Sebebi düello muydu? Lizzie odaklanmaya devam etmeliydi.

“Bay Darcy’yi düşünme sen,” dedi Lizzie başını sallayarak. “Ben geçen gün, sokakta Leydi Catherine de Bourgh ile karşılaştım.”

Gerçeğin bu yumuşatılmış hali bile annesini dehşete düşürmüştü. Nakış işini elinden fırlatarak “Lizzie!” diye haykırdı. “Bana onunla konuşmadığını söyle. Bir tanıştırılma olmadan?”

“Bana kendini tanıttı,” dedi Lizzie ki gerçek buydu. “Oldukça şaşırdım. Sen onun hakkında daha fazla şey biliyor musun diye merak ediyordum.”

“Leydi Catherine de Bourgh,” diye başladı Bayan Bennet ama sonra gözleri kısıldı ve sustu.

“Sorun nedir anne?”

Bayan Bennet ona bakmaya devam etti, tuhaf bir şaşkınlık içindeydi. Sonra yavaşça başını iki yana salladı. “Neyin peşinde olduğunu biliyorum, Elizabeth!”

“Anne?”

“Aptal olduğumu sanıyorsun ama anladım, sen yine gizli gizli bir davayla uğraşıyorsun, değil mi?”

Bayan Bennet, en sonunda onu yakalamıştı! Lizzie, “Tabii ki hayır!” diyerek suçlamayı savuşturmaya çalıştı. Ama Bayan Bennet bunu yutmayınca, “Babam beni ofisten uzaklaştırdı,” diye ekledi.

“Böylece sen de ihtiyacın olan bilgiyi toplamak için beni kullanmayı mı düşündün?”

Lizzie’nin yapmakta olduğu şey tam olarak da buydu. Ama Bayan Bennet’ı yatıştırmak zorundaydı, annesi kızlarının hayatları üzerinde birazcık bile kontrolü olmadığını düşünmeye başlarsa hayat çekilmez olurdu. “Hiç de değil anne. Senin iyi bağlantıların var ve bilgilisin, ben senin sosyete hakkındaki geniş çaplı bilgine her zaman saygı duymuşumdur.”

“Sana inanmıyorum,” dedi Bayan Bennet ve Lizzie’yi dehşete düşürerek dantel kenarlı bir mendille gözlerini silmeye başladı. Lizzie nakış işini bir kenara bıraktı ve annesinin yanına yerleşerek onun sırtını okşadı. Lizzie’nin ebeveynlerini memnun etme arzusu babasıyla sınırlı değildi, o yüzden annesini ağlatmaktan mutlu olmamıştı. Annesinin hayatta payına düşenden memnun olmadığını biliyordu ama hayal kırıklıklarının suçunu kocası ve kızlarına atması haksızlıktı. Lizzie, birbirlerini sonsuza kadar düş kırıklığına uğratacaklarından korkuyordu ve durumu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Ama annesinin beklentilerine boyun eğerse sonunun tıpkı Bayan Bennet gibi olacağını da hissediyordu, mutsuz ama kendi tarzında.

“Anne, Leydi Catherine bir davayla ilişkili olabilir ama ben *merak ediyorum*.” Bundan bir şey çıkmayınca Lizzie yeniden dener. “Biliyor musun, elbisesi çok zarıftı, hayatımda gördüğüm en güzel dantel eldivenleri takmıştı.” Bayan Bennet gözlerini silmeyi bıraktı. Lizzie onu oltaya getirmişti. “Onun adını daha önce hiç duymadığıma inanamıyorum. Şehre yeni mi geldi?”

Bayan Bennet mendilini bıraktı ve “Sana inanmak *isterdim*,” dedi.

“İnanabilirsin.”

“Seninle dedikodu yapabilirim... Benim için bir şey yaparsan.”

“Ne olursa anne.”

Lizzie, Bayan Bennet’in ricasını tahmin edebilmeliydi; yine de annesinin gözyaşları arasından, “Bay Collins’i çaya

davet et,” dediğini duyduğunda dehşete düştü. “Bay Bennet sürekli unutuyor ve sen onu ofiste sık sık gördüğüne göre davetimi ona senin iletmen uygun olur.”

“Ama yapamam, babam beni uzaklaştırdı.” Lizzie bunu bir bahane olarak kullanmaktan mutlu olacağını hiç düşünmemişti.

“Bir not iletmek için gidersen kızmayacaktır,” dedi Bayan Bennet. “Ben ona söylerim.”

“Bilmiyorum anne. Bay Collins bu aralar çok meşgul.”

“Onu *hemen* davet etmek için daha fazla neden işte. Bana öyle bakma! Bu aileyi evsiz görmek istemiyorum, o yüzden fedakarlıklar yapılmalı.”

Bayan Bennet geri adım atmayacaktı ve Lizzie de Bay Collins’in geçen hafta Charlotte’la flört ettiğini paylaşmayacağından bir çıkmaza girdiklerini biliyordu. Ya insafa gelecekti ya da annesi bilgisini elinde tutacaktı.

Yalnızca üç günün var, diye hatırlattı kendine.

“Peki,” dedi Lizzie. “Onu davet edeceğim.”

“Harika,” dedi Bayan Bennet keyifle. “Şimdi, Leydi Catherine’e gelince, onu hiç duymadım. Kent’ten bir Sör Lewis de Bourgh hatırlıyorum ama o yıllar önce öldü ve arkasında bir eş ya da çocuk bıraktığını sanmıyorum. Belki de kadın yurtdışında olan uzak bir akrabadır...”

Lizzie ağzı açık bakakaldı. “Bu kadar mı? Ama bu *hiçbir şey*.”

“Sana tam olarak bildiklerimi anlattım. Kavrama becerimden memnun kalmadıysan bu benim hatam değil.”

Lizzie kızgınlığını bastırmaya çalıştı çünkü Bayan Bennet, kendisinin ona yapmaya çalıştığı gibi onu oyuna getirmişti. Belki de itiraf etmekten hoşlandığından daha fazla birbirlerine benziyorlardı.

Lizzie ayağa kalktı. Anlaşma anlaşmaydı. “Peki, öyleyse ben Longbourn’a yola koyulsam iyi olacak.”

“Bay Collins’le hoş bir akşam geçirmeliyiz ve ondan eninde sonunda bir evlilik teklifi koparmalıyız,” dedi annesi neşeyle. “Ah, ve Lizzie, Leydi Catherine’in bağlantılarının ne olduğunu bilmiyorum ama onu yeniden görürsen nazik ol. Böyle iyi bir ismi kullanmaya ne zaman ihtiyaç duyacağını bilemezsin.”

“Evet, anne,” dedi Lizzie çoktan kapıya yönelmişken.

“Ve Tanrı aşkına, o Darcy’den uzak dur.”

Lizzie durdu ve arkasını döndü. “Neden?”

“Çünkü şimdi hatırladım da, Bayan Forster bana Darcy’nin bir zamanlar bir adama düelloda meydan okuduğuyla ilgili korkunç bir söylentiye aktarmıştı. Böylesine düşüncesizce davranan birinden uzak durulmalı.”

Bayan Bennet, Lizzie’nin şaşkınlığına aldırış etmeden konuşmaya devam etti. Öyleyse Leydi Catherine bu konuda yalan söylememişti.

“Git şimdi,” diye bitirdi Bayan Bennet, Lizzie’nin sersemlemiş ifadesini fark etmeden. “Bay Collins’e salı gününün oldukça uygun olacağını söyle.”

Lizzie, Longbourn’a geldiğinde Bay Collins’in Charlotte’ın masasının etrafında dolandığını gördüğüne hiç şaşırmadı. Onlar varlığını fark ettiklerinde o da derin bir nefes aldı.

“Bayan Elizabeth,” dedi Collins gerekenden sadece birazcık daha yüksek sesle. “Burada ne yapıyorsunuz?”

“Merhaba Lizzie,” dedi Charlotte da. Bir an önceki rahat yüz ifadesi gergin bir gülümsemeye dönüşmüştü ve Lizzie kendini, Collins’in yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi silmek istemekle arkadaşının mutlu olmasını istemek arasında buldu. Sonunda Charlotte kazandı. Lizzie yavaşça nefes verdi, en güzel sosyete gülümsemesini takındı ve “Merhaba Bay Collins, Charlotte,” dedi. “İkiniz bugün nasılsınız?”

Charlotte rahatladı ve Lizzie doğru şeyi yaptığını anladı ki bu da, annesi ondan bir evlilik teklifi koparabilsin diye Collins’i akşam yemeğine davet etmeyi daha da tuhaf hale getiriyordu.

“İyi,” dedi Collins, “Ama çok, çok meşgulüm. Babanız, dava işlerine karışmanızı açıkça yasakladığına göre Bayan Lucas’ı ziyarete geldiğinizi sanıyorum.”

Lizzie ağzını sımsıkı kapattı ama Charlotte’ın hafifçe ürküğünü görmekten zevk almıştı. “Aslında ben sizinle konuşmaya gelmiştim.”

Collins ağzı şaşkınlıktan açılarak bir an için ona baktı. Lizzie, Charlotte’a döndü, en iyi arkadaşı merakla tek kaşını kaldırmıştı. Tekrar Collins’e baktığında adamın şaşkınlığının yerini alan tatmin olmuş ifadeye şüpheyle yaklaştı. “Elbette, Bayan Elizabeth. Ofisime gelin.”

“Ah, hiç gerek yok...”

“İsrar ediyorum!” Collins, Lizzie’nin kolunu tutmak için uzandı ve Lizzie onun dokunuşundan kaçınmak için geriye

doğru küçük bir adım attı. Adamın eli çantasının sapına çarparak onun Lizzie'nin kolundan çıkmasına neden oldu. Çanta yere düştü ve Lizzie'nin çizim defteri ile kalemi, bir mendil ve sahip olduğu az sayıda bozuk para etrafa saçıldı. “Ah, özür dilerim!”

Collins onun eşyalarını toplamasına yardım etmek için diz çöktü, Lizzie de çizim defterine doğru atıldı. Ne yazık ki onu ilk alan Collins oldu. Lizzie çantasını kaptı ve “Zararı yok, Bay Collins,” dedi ve çizim defteri için elini uzattı.

Ama Bay Collins kayıtsızdı. “Sizin bir sanatçı olduğunuzu düşünmezdim Bayan Bennet!”

“Ah, hayır, değilim! Lütfen sakın...”

Ama Lizzie korku içindeyken Collins sayfaları incelemek için defteri çoktan açmaya başlamıştı. Lizzie, Charlotte’a doğru delice bir bakış attı ve Charlotte, “Bay Collins, onu utan-dırıyorsunuz,” diye atladı. “İzni olmadan bir hanımın çizim defterine bakılmamalıdır!”

Collins başını Lizzie'nin çizim defterinden kaldırarak Charlotte’a döndü. “Ah! Niyetim bu değildi...” Ve Lizzie’yi çok şaşırtarak çizim defterini kapattı ve geri uzattı. Lizzie defteri onun ellerinden çekip almamak için kendini zor tuttu.

“Affedersiniz Bayan Elizabeth. Gidelim mi?” Ofisinin kapısını işaret etti ve Lizzie, Charlotte’a baktı. Adamla yalnız kalmak istemiyordu. Ama Charlotte onu cesaretlendirircesine gülümsedi. Bu, *nazik davrandığın için teşekkür ederim ve endişelenme*, diyen bir gülümseme idi.

Charlotte için nazik davranıyorum, diye düşündü Lizzie. Collins’in peşinden gitti ve adam arkasından kapıyı kapattı.

Lizzie bunu olabildiğince hızlı halletmeye karar verdi. “Ben yalnızca size bir akşam yemeği daveti iletmeye gelmişim. Annemden.”

Bay Collins’in yüzünde hafif bir şaşkınlık oldu ama hemen yerini neşeye bıraktı. “Bayan Elizabeth, anneniz çok nazik. Onun benim gibi basit bir avukatı böylesine düşünmesi...”

Lizzie gözlerini devirdi. “Saçmalık.”

Bay Collins, Lizzie’nin nezaket sınırları dışındaki davranışını görmezden geldi ve oturması için ona bir sandalye çekti. “Aylardır babanız için çalışıyorum ve bu süre boyunca ailenizin bana kesinlikle gücenmiş olduğunu düşündüm. Babanız değil, o çok nazikti. Ama tabii burada görevi devralacak başka kimse yok.”

“Gerçekten hiç kimse yok,” diye karşılık verdi Lizzie ama alaycılığı Collins’e bir şey ifade etmemiştii. Tuzağa düşmüş gibi olmamak için adamın ona oturmasını işaret edişini görmezden geldi.

Collins bunu fark etmiş görünmüyordu. “Annenizin ve kız kardeşlerinizin düşüncelerinden endişe ediyordum doğal olarak. Hanımlar olayları nadiren erkeklerin gördüğü gibi görürler. Çünkü sizin gözünüzde ben tek gelir kaynağınız olan işinizi alıyorum ve babanız vefat ettiğinde –umarım ki bu uzun yıllar boyunca gerçekleşmez– hayatınızı devam ettirmeniz için mütevazı konutunuzdan başka bir şeyiniz olmayacak.”

Lizzie onu sadece akşam yemeğine davet etmeye gelmişti, ailesinin kasvetli geleceğinin yüzüne çarpılmasına ihtiyacı yoktu. “Sizi temin ederim ki annem size kin beslemiyor ve salı gününün iyi olacağını...”

“Bu çok rahatlatıcı,” Collins’in yüzü sanki çok ağır bir düşünceyi tartıyormuşçasına garip bir ifadeye bürünmüştü. Lizzie’nin bir an duraksamasına neden olan da bu ifade oldu ve onun tereddüdü Collins’e bir fırsat açtı. “Açık konuşabilir miyim, Bayan Elizabeth?”

Lizzie, onun bunu yapmamasını tercih ederdi ama, “Bunu yapmamanızı istemek için pek yetkim yok,” dedi.

“Alçakgönüllülüğünüz övgüye değer,” dedi Collins. “Söylemem gerekeni tahmin edebilirsiniz. Babanızın beni işe aldığı ve mal varlığının geleceği bana bildirildiği andan beri görevlerimin sadece babanızın mirasını almanın çok ötesinde olduğunu biliyordum.”

Lizzie’nin onun neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ama içgüdülerini bunun iyi bir şey olmadığını söylüyordu. Kapalı kapıya doğru bir bakış attı, oraya koşabilmeyi nasıl da isterdi.

“Neredeyse bu binaya adımımı attığımdan beri sizi gelecek hayatımdaki eşim olarak görüyorum. Duygularıma kapılmadan önce belki de düşüncemi ifade etmem yararlı olur?”

Collins’in az önce söylediği tüm o şeylerin arasında, Lizzie’nin göğsünde bir duygu dalgalanmasına neden olan tek şey onun duygularına kapılması fikriydi. Kahkaha atmaya öyle yakındı ki tek yapabildiği bunu bastırmaya çalışmak oldu ve böylece adamın sözünü kesme fırsatını kaçırdı.

“Bir beyefendi olarak, evliliğin önemli olduğuna inanıyorum. Babanız güzel bir örnek oluşturmuş, ben de onun peşinden gitmek isterim. İkinci nedenin Londra’ya gelmem için

bana olanakları sağlayan velinimetimle ilgisi var. Oradan ayrılmadan önce kendime sosyete de yer edinmem için tüm çabayı göstermemi istedi ve evliliğin de bunu tamamlayacağına inanıyorum.”

Lizzie başının döndüğünü hissetti. Bu gerçekten de oluyor muydu? “Bay Collins...”

“Ve üçüncüsü de Bayan Elizabeth, daha önce atıfta bulunduğum neden. Babanızın vefatının ardından mal varlığının büyük kısmının bana geçmesiyle, onun kaybının acısı biraz azalabilsin diye, kızları arasından bir eş seçmezsem bununla yaşayamam. Sizin servetinizin olmaması beni hiç ilgilendirmiyor ve evlendikten sonra bunu bir daha hiç konu etmeyeceğime size söz veririm. Geriye size olan sevgimin şiddetini vadetmekten başka bir şey kalmıyor!”

Hiçbir şey Lizzie’ye daha korkunç gelmemiştii ve geriye doğru kocaman bir adım attı. “Peki ya Charlotte?” diye sordu.

“Bayan Lucas... Hoş bir genç hanım,” dedi Bay Collins. “Ama ona *bu* hislerle pek bakmadığımı bilmelisiniz. Bir hayat arkadaşı olarak uygun değil.”

Lizzie onun söylemediği sözlerin ağırlığını hissetmişti. Arkadaşının Bay Collins’le birlikte olmasını istemezdi elbette ama adamın bahanesi delirticiydi. “Annesi West End’den değil de Batı Hint Adaları’ndan olduğu için mi?”

Collins başıyla onayladı. “Anlamanıza sevindim.”

“Beni yanlış anladınız,” diye patladı Lizzie. Konuşmak zorlaşmıştı ve doğru kelimeleri yakalamak güçtü. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Konu evliliğe gelince siz ve ben çok daha uygunuz. Ebeveynlerinizin nişanımızı onaylayacaklarından eminim.”

Tamam, bu tam bir kabustu. “Size bir yanıt vermedim!” diye hatırlattı ona Lizzie.

Collins ona yaklaşmaya çalışmaya devam ediyor ve Lizzie’nin de geri çekilecek yeri tükeniyordu. “Endişelenmiyorum,” dedi adam ona. “Biliyorum ki genç hanımlar bir adamı reddettikleri zaman, gizliden gizliye onu kabul ediyorlar demektir. Sizi kiliseye götürene kadar tekrar tekrar sormaya hazırım.”

Collins’in onu herhangi bir yere götürdüğü hayali öyle iğrençti ki Lizzie neredeyse kıkırdadı. Topuklarının üzerinde dönüp gitmekten ya da daha da iyisi, onun yüzüne biraz sağduyu çarpmaktan daha çok hoşuna gidecek bir şey olamazdı. Ama Collins’in konuyu sürdürmeye niyeti varsa bunu şimdi tamamen kapatmak en iyisiydi. “Sizi temin ederim ki ben o genç hanımlardan biri değilim, eğer gerçekten öyle hanımlar varsa tabii. Beni mutlu edemeyeceğinizden eminim, daha da ötesi ben sizi mutlu edemem.”

Lizzie nihayet kendini dinletebildiğini düşünüyordu. Kendini beğenmiş ifadesi kaybolmuştu, kafası karışmış ve hatta üzgün görünüyordu. “Belki kendimi övmemi istiyorsunuz, Bayan Elizabeth. Size sunduğum şeyler önemli. Evli bir hanım olarak toplumda konum, kendinize ait bir ev halkı, mütevazı bir servet, ailenizin rahatını sürdürme fırsatı. Böyle bir teklifi bir daha almanız pek mümkün değil.”

Lizzie bir kez daha güldü. “Niyetiniz beni övmekse, lütfen bilin ki sözüme inanılmasını iltifat olarak almayı tercih

ederim. Sizinle evlenmeyeceğim, evlenemem ve söylediğiniz hiçbir şey de beni bunun aksine ikna edemeyecek.”

Lizzie, Charlotte’ın masasına gitmeyi ve konuşmadan kaçmayı tasarlamıştı ama daha geriye tek bir adım atabilmişken Bay Collins’in yüz ifadesi değişti. Adam onu, şaşırtıcı bir güçle belinden yakaladı.

“Bu saçmalığa bir son verin, Elizabeth,” dedi. “Sabırlı olacağım ama kabul etmezseniz Longbourn & Oğulları’na bir daha asla adım atmamanızı sağlayacak olanaklarım var.”

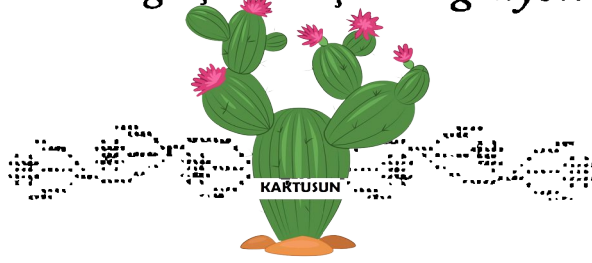
Lizzie elini hızla ondan çekti, onun kendisini tehdit etmesine kızmıştı ama korkmuştu da. Lizzie, zaten Bay Bennet’i hayal kırıklığına uğramıştı. Collins’i reddetmek Lizzie’nin Longbourn’dan sonsuza kadar kovulmasına, kariyer hedeflerinin mahvolmasına neden olacak son adım mıydı?

Lizzie o anda mahvettiği şey bu olsa bile yumuşayamayacağını, yumuşamayacağını fark etti. “Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Sizinle. Evlenmeyeceğim.”

Ve bununla birlikte ofis kapısını zorla açtı ve telaş içindeki Charlotte’ın yanından hızla geçerek Collins’in kızgın bakışları arkasında alev alevken Longbourn’dan çıktı.

ON ÜÇ

Lizzie gerçek bir şoka uğruyor.

LIZZIE DÖNDÜĞÜNDE Jane paylaştıkları odalarında nakış işliyordu. Lizzie içeri girdiğinde başını el işinden kaldırdı ve “Ah, işte buradasın...” dedi.

Lizzie koridorun boş olduğundan emin olmak için kontrol etti, sonra kapıyı sağlam bir şekilde kapattı. “Jane,” dedi ciddi bir tavırla. “Bir iyi haberim var, bir de korkunç haberim. Önce hangisini duymak istersin?”

“Tanrım.” Jane nakışını kenara bıraktı. “Kötüyle başlasan daha iyi.”

“Hayır, bence iyi haberle başlamalıyım.” Lizzie kürklü kısa ceketini çıkardı ve kendini Jane’in yanına, yatağının üzerine attı. “İyi haber şu ki Bay Collins’in sana evlenme teklif etmesinden endişe etmene hiç gerek yok.”

“Öyle mi?” diye sordu Jane, sesinde en ufak bir rahatlama belirtisi bile yoktu. Ama düşününce o, bu olasılıktan hiçbir zaman endişelenmemişti zaten. “Peki, nedenmiş o?”

“Korkunç haber de o. Çünkü az önce teklif etti. Bana. Ama endişelenme, reddettim.”

Jane’in şaşkınlığı oldukça tatmin ediciydi ama Lizzie’nin kendini daha iyi hissetmesi için yeterli bile değildi. Tüm bu tuhaf yüzleşmeyle dalga geçebileceği anın gelmesini beklemeye devam etti ama neşelenecek gibi değildi. Jane yer değiştirip daha yakına gelince şilte inip kalktı. “Lizzie! Annem biliyor mu?”

“Hayır. Ve *asla* bilmemeli.”

“Bu nasıl mümkün olur, bilmiyorum,” dedi Jane. “Bir teklifin kokusunu kalabalık bir odada bile bir kilometre uzaktan alabilir, üstelik sabahtan beri Collins’le akşam yemeği için hazırlık yapıyor.”

Lizzie yana yuvarlandı ve başını yastığına gömdü.

“Gel, otur. Her şeyi anlat bana.”

Lizzie öyle de yaptı ve ona Collins’in, yaşanan son olaylar da düşünüldüğünde tamamen yakışsız olan Charlotte’la flörtleşmesi de dahil tüm hikayeyi anlattı. Ama Jane, onun kadar hiddetlenmiş görünmüyordu.

“Bay Collins bize doğasını göstermiş oldu,” dedi, sanki öğleden sonra havanın nasıl olacağını iletir gibi. “Servet ve konum vaadiyle hareket ediyor. Charlotte’la bir birliktelik ona bunların hiçbirini sağlamaz. Tabii ki Charlotte da ona değer verecek birini hak ediyor. Ama kaygılanıyorum Lizzie, ya bu reddedişin Collins’in aileyle ilişkisini bozduysa?”

“Bu neden benim hatam oluyor ki?” diye karşı çıktı Lizzie.

“Neden ben onunla ilgilendiğime ilişkin tek bir işaret bile

vermemişken teklif ettiği için Collins suçlanmıyor? Hatta aslında ben tam tersini yapmışken!”

“Çünkü dünyada işler böyle yürümüyor,” diye mırıldandı Jane.

“Biliyorum.” Lizzie, Leydi Catherine’in sözlerini hatırladı. *Erkekler seçebilir; kadınlar ise sadece reddedebilir.*

“Annem çok üzülecek,” diye mırıldandı Jane.

“Ona söylemeyeceksin, değil mi?”

“Tabii ki hayır. Ama Lizzie, bunu öğrenecektir. Bay Collins ona ve babama gidip seni ikna etmelerini isteyebilir ya da... Bilmiyorum. Ama Bay Collins’in herhangi bir şey hakkında sessiz kaldığını ne zaman gördün ki?”

Lizzie yeniden sırtüstü yatağa yığıldı ve içini çekti.

Jane onun saçını okşadı. “Babam seni onunla evlendirmeyecektir. Annem bir süreliğine kızgın olacak ama babama güvenebilirsiniz.”

Lizzie başıyla onayladı ama şüphe içinde sinsi sinsi ilerliyordu. Babasının *hep* onu evlenmeye zorlamayacağını söylediğini biliyordu. Yine de tüm bunlar, Lizzie’nin ona itaatsizlik yapmasından ve babasının da onu Longbourn & Oğulları’ndan uzaklaştırmasından önceydi. Ya babası hayal kırıklığına uğrar da artık başka bir erkeğin sorunu olsun diye onu evlendirmeye karar verirse ne olacaktı?

“Sen odaya girdiğinde sana söyleyecektim,” dedi Jane, cebindeki bir şeye uzanarak. “Bu sana geldi. Habercinden.”

Jane ona küçük bir kasap kağıdı verdi ve Lizzie bunu heyecanla açtığında ortaya kurşun kalemle oldukça iyi çizilmiş

bir resim çıktı, yanlış anlamaya yer bırakmaz bir şekilde Gracechurch Sokağı'yla Lombard'ın köşesine aitti. Köşeye de bir saat çizilmişti ve kolları saat sabah onu gösteriyordu.

Ertesi sabah dokuz buçukta Lizzie, gösterilen kesişim yerinde durdu ve sabah sisi içinde Fred'in kısa silüetini görebilmek için gözlerini kısarak etrafa bakındı. Fred'in haberinin heyecanlı beklentisiyle Bay Collins'i ve korkunç teklifini neredeyse aklından çıkarmıştı.

Uzun süre beklemesi gerekmedi. Fred bir kedi zarafetiyle sokaktan aşağı geldi. "Günaydın hanımefendi."

"Onu buldun mu?" diye sordu Lizzie.

Fred başını salladı. "Tıpkı düşündüğüm gibi, hanımefendi. Saygın yerlerin hiçbiri benimle konuşmuyor ve başka hiçbir yer de çalıntı bir saati satın aldığını kabul etmeyecektir. Sizin herif onu kendisi sattıysa bunu sessizce yapmış olmalı."

Lizzie hayal kırıklığıyla çöktü. Fred'in saat çiziminin onu bulduğu anlamına geldiğini düşünmüştü. Yalnızca iki günü kalmışken elinde sadece teoriler ve varsayımlar vardı. Belki Lizzie değerini kanıtlamak için başka bir dava bulabilirdi ama bunu babası, geçen gün görüştüğü şu Eton eğitilmiş, gösterişli adamı işe almadan önce yapabilir miydi? Darcy'ye bir beceriksiz gibi görünme fikrinden nefret ettiğinden bahsetmeye gerek bile yoktu tabii...

"Şu hizmetçiye bir not yollamayı denedim. diye devam etti Fred. "Ama artık Hurstler için çalışmadığı ortaya çıktı."

Bu Lizzie'nin duraklamasına neden oldu. "Abigail başka bir iş için mi ayrılmış?"

“Hayır,” dedi Fred yavaşça. “Sepetlenmiş.”

“Ah,” Lizzie’nin ilk hissettiği dehşet oldu, Abigail’in işini kaybetmesine mi neden olmuştu?

Fred anlatmaya devam etti “Mutfaktaki hizmetçi bana bunun önceki gün olduğunu söyledi ve şunu dinleyin hanımefendi, o ayrılırken kahya eşyalarının aranmasını istemiş.”

“Bu alışılmadık bir şey değil, Fred. Personel adil olmayan bir şekilde işten çıkarılmış gibi hissederse kahya genellikle değerli bir şey alıp gitmediğinden emin olmak ister.”

“Evet ama kadın bana kahyanın Bay Hurst’ün saatini aradığını söyledi, görünüşe göre Bay Bingley’nin avukatı bunun peşindeymiş.”

“Ah,” Darcy! Lizzie ona ipucu mu vermişti? “Hemen Abigail’le konuşmam gerek. Sende onun adresi var mı?”

“Mutfaktaki hizmetçi onun Thames Caddesi’nde oda kiralayan bir evde yatak bulduğunu söyledi.” Fred ona tarifi verdi.

“Teşekkür ederim, Fred,” dedi Lizzie ve ona biraz bozukluk verdi. Çocuk sırttı ve uzaklaşmaya başladı ama Lizzie onu geri çağırdı. “Senin olağanüstü bir ressam olduğunu fark etmeden edemedim.”

Oğlan gülümsedi ama sonra çabucak omuz silkti. “Okuma yazma bilmediğim için işe yarıyor.”

Lizzie sokak çocuklarının hiçbirinin eğitilmiş olmadığını biliyordu ama Fred’de potansiyel vardı. Zekiydi ve hızlı kavırıyordu, okuyup yazabilseydi sanatsal yeteneklerini nerede kullanabileceğini kim bilirdi? “İstersen sana öğretebilirim.”

Fred’in yüzü şüpheyile buruştu. “Mecbur değilsiniz, hanımefendi.”

“Biliyorum,” dedi Lizzie. Çocuğun reddedişi incinmesine neden olmuştu. “Ama eğer istersen yapabilirim.”

Lizzie ona okuryazarlığın özgürlük, günlük bir sihir olduğunu söylemek için ağzını açtı. Ama bir şey onu engelledi, gözünün önüne gelen ve ona saf olduğunu söyleyen Charlotte. Tereddüt etti ve bunu izleyen rahatsız anda Lizzie, Fred’i kabul etmeye zorlayamayacağını fark etti. Talipler ve evlilik üzerine kendi düşüncelerini kabul etmesi için Charlotte’u zorlayamayacağı gibi. O yüzden çocuğun kabul edeceğini umarak daha fazla bir şey söylememeyi seçti. Fred onun ısrar etmeyeceğini anlayınca başını salladı ve “Bunu düşüneceğim, hanımefendi,” dedi. Sonra da gitti.

Lizzie onun gözden kaybolmasını izledi. Hem üzgün hem de umutsuz hissediyordu. Londra küçük ya da büyük adaletsizliklerle doluydu. İnsan bunların hepsini ele almak istese bile nereden başlayabilirdi ki?

Şimdi Lizzie’nin yapacağı bir iş vardı ve bir günü aşkın süredir elde ettiği ilk işe yarar ipucuyla rahatladı. Rıhtıma doğru yola çıktı. Thames Caddesi kendi evinden çok da uzak değildi ama nehre daha yakın olan birkaç blokluk mesafe hep dikkate değerdi. Nem özellikle bu bulutlu sabahta daha da ağırlaşmıştı ve caddeler iş arayan günlük işçiler, yük taşıyan arabalar, at arabaları ile doluydu. Orada daha az dükkan, dolayısıyla da etrafta daha az hanım vardı, o yüzden Lizzie meraklı bakışları üstüne topluyordu. Başını dik tuttu ve sanki nereye gittiğini tam olarak biliyormuş gibi görünmeye çalıştı. Tam etrafa keskin kokular yayan bir balık arabasının etrafından dolaşıyordu ki adının seslenildiğini duydu.

Arkasını döndü ve ona doğru gelen Bay Wickham'ın incecik silüetini gördüğüne şaşırdı. Dudaklarının köşelerinin bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. "Bay Wickham! Bu sabah görevde misiniz?"

"Görev bitti, şansım da yaver giderse." Adam biraz nefes nefese kalarak ona yetiştı. "Tam vardiyamı bitiriyordum ki kendi kendime *Bayan Bennet bugün neyi araştırıyor olabilir* diye düşündüm. Mahallenizde bir yürüyüşe çıkmaya karar verdim ve bir buçuk blok kadar geride sizi gördüm."

"Ah." Lizzie bir hafta içinde bu kadar üst üste takip edilmeye alışık değildi ama Bay Wickham'ın varlığı ona biraz daha dikkatli olması gerektiğini hatırlatmıştı. Bugün Leydi Catherine'le bir plansız araba tartışması daha yapmaya gerçekten zamanı yoktu. "Hurst evinde çalışmış olan bir tanıkla konuşmaya gidiyordum."

"Arkadaş ister misiniz?"

Lizzie soğuk sabah havasına rağmen yanaklarının ısındığını hissetti. O gamzeye hayır diyemezdi ama... "Tek sorun şu ki Bay Wickham, hassas bir konu konuşmam gerekiyor. Eğer sizin polis olduğunuzu bilirse benimle konuşmak istemeyebilir."

"O zaman beni bir tanıdık olarak tanıştırın. İsterseniz iş arkadaşınız diye." Wickham ona doğru ilerledi ve kolunu uzattı.

Bir anlık tereddüitten sonra Lizzie onun koluna girdi. "Peki öyleyse. Ama konuşmayı bana bırakın."

"Elbette, Bayan Bennet. Size boyun eğiyorum, ne de olsa bu sizin davanız. Ama sizinle son gezintimizden beri neler öğrendiğinizi anlatma onurunu bahşeder misiniz bana?"

“Korkarım ki fazla bir şey değil,” dedi Lizzie ama onun sadece yetenekli olduğunu kabul eden değil, ona *hoyun da eğer* bir erkeğin olması ne harikaydı! İlerleyişinin, babasının ofisinde ortaya çıkıp yasal işlem başlatmakla tehdit eden Darcy tarafından nasıl engellendiğini anlattı ona.

“Bu, tam da ondan beklenecek şey,” diye belirtti Wickham.

Bu yorumu onda, Wickham'ın Darcy'yle deneyiminin basit bir karşılaşmadan fazlası olduğunu düşündürüyordu. “Siz tanıyor musunuz?”

“Bir bakıma,” dedi Wickham kaçamak bir tavırla. “Ama ona güvenmiyorum.”

“Düelloda bir adamı öldürdüğü için mi?” Lizzie bu dedikodu kırıntısını neden tekrarladığından emin değildi ama Wickham'ı şaşırtmaya yaramıştı. Lizzie bu avantajdan yararlandı. “Dedikoduları duydum. Kime meydan okuduğunu biliyor musunuz?”

Wickham rahatsız bir şekilde ona baktı. “Hayır. Ama rezil dedikodular nereye giderse gitsin onu takip eder. Şansına babasının, dikkati onun en onursuz özelliklerinden başka yere çekmeye yetecek kadar parası var.”

“Darcyler hakkında oldukça şey biliyor gibisiniz,” diye kurcalamaya karar verdi Lizzie.

Wickham'ın yanıtı hiç de onun beklediği gibi olmadı. “Eskiden Pemberley'de çalışıyordum.”

Lizzie şaşkınlıktan kalakaldı. “Ne? Neden söylemediniz?”

“Bunun üzerinde durmaktan hoşlanmıyorum. O benim ilk işimdi ve Bay Darcy'nin babası için çalışıp orada burada ufak

tefek işler yaptım. İyi çalışmaya devam edersem beni okula göndereceğini söylemişti.”

“Ne oldu?” diye nazıkçe sordu Lizzie, yanıtta ürkerek.

Wickham gri gökyüzüne baktı, sonra ona döndü. “Her şeyin nasıl sona erdiğini göz önünde bulundurunca bundan bahsetmek acı veriyor. Çalışarak memurluğa kadar yükseldim ve avukat olarak eğitileceğimi umuyorken oğlu firmada işe başladı. Benden sadece bir yaş daha gençti ama çoktan üniversiteye gitmişti. Hukuk cemiyetlerine girmeyi kafasına koymuştu, bir gün baroya çağrılmayı da. İçeri girdiği ilk anda bile bir gün her şeyin sahibi olacağını düşündüğünü görebilirdiniz.

Lizzie, Darcy’nin o bakışını çok iyi biliyordu.

“Ben çok sivrilmekten idare ediyordum, ta ki Darcy için küçük bir iş yapana kadar. Bir hakaret davasıydı ama müşteriden elde ettiğim bilgi, Darcy’nin dava hakkındaki fikriyle uyuşmadı. Bana ödeme yapmayı reddetti. Babasına gideceğimi söyledim ama daha o fırsatı bulamadan Darcy beni bina-dan attırdı ve geri dönersem beni haneye tecavüzle suçlamakla tehdit etti.”

“*Ne cüretle...*” dedi Lizzie, sesi sakindi ama içten içe köpürüyordu.

Wickham onun gözlerine pek bakmıyordu ama o konuşmaya devam ederken Lizzie yüzündeki heyecanı görebiliyordu. “Mektuplar yazdım ama hiç yanıtlanmadılar. Araştırmalar yaptım ve bu yüzden tehdit edildim. Kötü durumdaydım ve param bitmişti, o yüzden donanmaya katıldım. Bana uymadı

ve şimdi buraya geri döndüm, yapabildiğim en iyi şekilde geçimimi sağlıyorum.”

“Bu çok büyük haksızlık,” diye mırıldandı Lizzie. “Başınıza böyle şeyler geldiği için çok üzgünüm.”

“Teşekkür ederim,” dedi Wickham ve hafifçe onun eline vurdu. “Şimdi neden şüpheli olduğumu anlıyor musunuz?”

“Anlıyorum,” dedi Lizzie. “Ve yalan söylemeyeceğim, karşılaştığım herkesin Darcy’yle ilgili benzer bir hikayesi var gibi.” Babasının bir dava esnasında sık sık tekrarladığı bir deyişi düşündü. *Ateş olmayan yerden duman çıkmaz.*

Kasvetli ve alçak gri bir eve geldiklerinde konuşmaları askıya alınmış oldu. Taşlar yoğunlaşmadan kayganlaşmıştı, pencereler de kirli ve karanlıktı. Lizzie caddede durdukları yerden korkunç rutubet ve küf kokusunu alabiliyordu ama adres doğrudu. “Hadi bakalım,” dedi Wickham’a. “Unutmayın... bırakın da ben konuşayım.”

Adam, başıyla onayladı, Lizzie de pek sağlam görünmeyen kapıyı çaldı. Tıkırtılar ve küçük bir çocuğun ağlaması duyuldu. Sonra kapı, kirli önlüklü, kırmızı yüzlü bir kadın tarafından paldır küldür açıldı; kadının eteklerine asılmış bir ufaklık vardı. “Evet?” diye sordu kadın, kuşku dolu bir sesle.

“İyi günler bayan. Biz Abigail’i arıyoruz...” Lizzie irkilererek Abigail’in soyadını bilmediğini fark etti.

“Abigail Jenkins mi?” diye sordu sordu kadın, bakışlarıyla onları değerlendirerek. “Peki, onunla ne işiniz var sizin?”

Lizzie arkadaş olduklarını söylemek üzereydi ama Wickham araya girdi. “Biz onun kuzenleriyiz, Hertfordshire’den şehre yeni geldik.”

Lizzie'nin konuşmayı yapmasına izin vermek buraya kaddı demek! Ama en azından Wickham'ın söyledikleri kulağa gerçekçi gelmişti ve Lizzie'nin itiraf etmesi gerekirdi ki bu iyi bir kılıftı. Kadın onlara bir süre daha baktıktan sonra geriledi ve evin derinliklerine doğru bağırdı. “ABIGAIL! Ziyaretçin var!”

Sonra çocuğu kollarına aldı ve loş bir odayı işaret etti. “Onu oturma odasında bekleyebilirsiniz. Çay isterseniz ekstraya girer.”

“Lütfen bizim için zahmet etmeyin,” dedi Lizzie aceleyle.

Oturma odası karanlıktı, yıpranmış bir kaneppe ile sert sandalyeler vardı ama temizdi. Lizzie kanepeye tünedi, Wickham da onun arkasında, pencereye yakın ayakta durdu. Koridorda ayak sürümeler ve bazı fısıltılar duyular, sonra Hertfordshire'dan gelen kuzenlerin bu ani belirişini karşısında şüpheli görünen Abigail ortaya çıktı. Kız, Lizzie'yi gördüğünde kaşları havaya kalktı.

“Teşekkür ederim, Bayan Evans!” diye seslendi koridora doğru ve Lizzie'nin karşısında bir yere oturdu. “Sizi burada görmeyi hiç beklemiyordum.”

“Merhaba Abigail. Bu benim çalışma arkadaşım, Bay Wickham,” dedi Lizzie ama Abigail adamı sadece ufak bir bakış atarak öylesine selamladı. “Neler oldu?”

Kızın kahverengi gözleri kanlanmış ama kuruydu ve düz bir ses tonuyla konuştu. “Tam da tahmin ettiğim gibi, hanımefendi. Evi kapatıyorlar. Bayan Hurst geri dönmeyi reddediyor ve ben de onu suçladığımı söyleyemem.”

“Bu kadar çabuk mu?” diye sordu Lizzie. Abigail’in işten çıkarıldığını açıklamak istememesine şaşırمامıştı ama Abigail’in ona güvenmesine ihtiyacı vardı. “Başka bir iş bulman için sana yeterince zaman tanımalıydılar.”

Abigail bir şey söylemedi, bunun üzerine Lizzie başka bir şekilde yaklaşmayı denedi. “Neyse, boş ver. Sana referans mektubu verme teklifimin geçerli olduğunu biliyorsun. O gün eve geldiğimde çok yardımcı oldun. Yalnız, merak ediyordum da...

Lizzie sesini gitgide azalttı ve Abigail oturduğu yerde kıpırdandı. “Neyi, hanımefendi?”

“Şey, bu biraz hassas bir konu. Geçen gün bana nöbetçilerin Bay Hurst’ün cep saatinin katil tarafından çalındığına inandıklarını söylemiştin. Ama... Ben saatin onun ölümünden önce kaybolduğunu duydum.”

Abigail’in yüzünün rengi soldu. Lizzie devam etti. “Acaba sen onun nerede olduğunu biliyor musun diye merak ediyordum. Bay Hurst onu sattıysa, belki.” Bir an bekleyip sonra ekledi: “Saat kimdeyse belki o bizi katile götürebilir. En azından Bay Bingley’nin avukatının düşündüğü şey buymuş gibi görünüyor.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz, hanımefendi?”

Lizzie, Abigail’in yumruklarını eteğine gömme şeklinden onun gergin olduğunu anlayabiliyordu. Doğruca onun gözlerinin içine baktı. “Evet.”

Abigail’in tehlikeyi kendi başına fark etmesine izin verdi. Kızın gözleri Lizzie’nin arkasında duran Wickham’a döndü ve Lizzie adamın da genç kadının irkilmesini engelleyecek anlayışa sahip olması için dua etti. Sonunda Abigail konuştu.

“Bazı şeyler biliyor olabilirim. Ama bunların sizi umduğunuz yere götüreceklerini sanmıyorum.”

“Her bir ipucunu takip etmek benim görevim,” dedi Lizzie. “Cinayetten başka hiçbir suçla ilgilenmiyorum. Onu sen öldürmediysen sorun yok.”

Abigail başını iki yana salladı. “Bay Hurst’ü ben öldürmedim, hanımefendi. Size yemin edebilirim.”

“Sana inanıyorum.”

Lizzie’nin sözleri Abigail’e güven vermiş gibi görünüyordu. “Polisler ilk önce saatin katille birlikte kaybolduğunu *düşündüler*. Bay Hurst yatağa tamamen giyinik gitmişti ama üzerinde saati ya da tek bir bozuk parası bile yoktu. Bunun şüpheli bir durum olduğunu düşündüler, ben de öyle sanıyorum, eğer siz bilmiyorsanız...”

“Ama çalışanlar para sorunlarını biliyorlardı,” diye onu teşvik etti Lizzie.

“Aptal değiliz. Mobilyalar ortadan kayboluyordu ve kasap, hesap kapatılana kadar aşçıya et vermeyeceğini söylemişti, bu yüzden bir ay boyunca etimiz olmadı.”

“Peki ya saat?”

“Bay Hurst iki gün önce ondan yakınıyordu, değerli olduğunu ve hırsızı Newgate’e kendi elleriyle götüreceğini söylüyordu. Onu kendisinin sattığını ve itibarını korumak için bu yalanı uydurduğunu düşündük.”

“Ama?”

“Benim korkunç olduğumu düşüneceksiniz,” diye fısıldadı Abigail, Wickham’a belli belirsiz bir bakış atarak.

Lizzie'nin şaşkınlıkla bir oh çekerek arkasına yaslanması na neden olan da bu itiraf oldu. "Ah, Abigail. Neden?"

"O evde dört yıl çalıştım," dedi Abigail sessizce. "Kaç hizmetçinin gelip gittiğini biliyor musunuz? Zilin ne sıklıkla çay için çaldığını ve bizim içeri girip onu sarhoş bulduğumuzu? Ve kızlar, Bay Banks'e ya da kahya kadına onun o durumdayken ne söylediği ya da ne *yaptığı* hakkında tek bir kelime ederlerse, hiç referans verilmeden kovuluyorlardı. Ben buna dayandım ama Bayan Hurst evden ayrıldığında ben de kovulacağımı anladım ve kimsenin bana bir referans yazmayacağından korktum. Bay Hurst üzerini değiştirmek için eve geldiğinde saati aldım. Bayan Hurst'ün yokluğunun dikkatini dağıtacağını ve fark etmeyeceğini düşündüm, ama..."

Lizzie derin bir nefes verdi. Abigail'e sarılmak istiyordu ama kıpırdamadı. Erkeklerin çıkar sağladığı evler duymuştu, elbette ki her zaman fısıltılar olurdu. O hep bunun berbat bir davranış olduğunu düşünürdü ama genç kadınlar üzerindeki etkisini hiç göz önünde bulundurmamıştı.

"Anlıyorum," dedi uzun bir aradan sonra. "Çok üzgünüm, Abigail."

"Sizin hatanız değil," dedi genç kadın, kucağına bakarak. Yine de Lizzie kendini suçlu hissediyordu. Bu, onun Collins'le olan sorunlarını önemsizleştirmişti... Tabii ikisinin de maruz kaldıkları doğru değildi. Bir teki bile kabul edilebilir değildi ve Lizzie bunu nasıl değiştireceğini bilmiyordu.

Uzandı ve genç kadının elini tuttu. "Abigail, kızgın değilim. Ve seni ihbar etmeyeceğiz. Ama... Başka bir şey aldın mı?"

“Yalnızca saat, hanımefendi. Geçinmek için küçük bir şey istemiştim ama şüphe çekecek kadar pahalı bir şey de değil. Biri sorarsa onun ölmüş babama ait olduğunu söyleyecektim.”

“Peki, onu sattın mı?”

Abigail hızla başıyla onayladı ama Lizzie ona inandığından emin değildi. Ama önemi var mıydı ki? Saatin peşinden gitmek sadece Abigail’in başını daha fazla derde sokacaktı. Zavallı kızın başka bir derde daha ihtiyacı yoktu. Ama... “Abigail, Bay Hurst’ü kimin öldürmüş olabileceğini biliyor musun?”

Abigail başını iki yana salladı. “Bu konuda asla hiçbir bilgim olmadı, hanımefendi.”

“Ama onun borçları olduğunu biliyordun, öyle değil mi?”

“Alacaklıları vardı ve kumar borçları da,” dedi Abigail. “Bay Bingley bunları hallediyordu. Geçen sene yardım etmeyi bırakana kadar.”

Bu, Lizzie’nin kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Darcy’nin masasında gördüğü rakamlar, beyefendilerle kredili iş yapan tüccarlar ve satıcılar içindi. Ve insanlar, Hurst’ün parasal kaynakları kötü kullandığını ima etmiş olsalar da kimse kumar borçlarından ya da Bingley’nin bunları ödediğinden bahsetmemişti. Üstelik Lizzie, Bingley’nin eniştesine para vermeyi kesme kararının yeni olduğunu düşünmüştü. “Neden olduğunu biliyor musun?”

“Konuşmamalıyım, hanımefendi...”

“Abigail, lütfen. Sana o referans mektubunu yazacağım, eğer endişelendiğin buysa.”

“Yapar mısınız, çaldığımı bile bile?” Abigail’in ifadesi kuşkucuydu ve Lizzie onun biraz da güvensiz olduğunu fark etti. Sanki Lizzie’nin onun iznine ihtiyacı varmış gibi kızın bakışları Wickham’a döndü.

“Yaparım,” dedi Lizzie ve ciddiydi. “Mecbur kaldığımı biliyorum ama sorduğumda bana karşı dürüst oldun. Yine böyle bir durum içinde olsan çalmaya başvurmak yerine benim de yardımımıyla başka bir iş bulacağın konusunda sana güveniyorum.”

Abigail, Lizzie’yi şaşırtarak gözyaşlarına boğuldu. “Çok naziksiniz, hanımefendi. Hak ettiğimden daha fazla.”

“Herkes ikinci bir şansı hak eder,” dedi Lizzie, buna inanmasa da. Ama inanan biri varsa o da Abigail’di.

“Bay Bingley’nin kızdığı için ödemeyi kestiğini düşünmüyorum,” dedi Abigail kendini topladığında. “Artık karşılayamadığı için durduğunu sanıyorum. Bay Bingley, Hurst’ün öldürülmesinden birkaç hafta önce çaya uğramıştı. Bayan Hurst’e her yandan köşeye sıkıştığını ve ihtiyacı olan son şeyin daha çok borçlanan bir enişte olduğunu söyledi.”

Bu, Caroline’ın bu sezon sadece tek bir yeni balo elbisesi alabildiği iddiasıyla uyuşuyordu. Ama para Hurstlere gitmiyorsa nereye gidiyordu?

Ya da... Belki Lizzie yanlış soruları soruyordu. Belki de paranın nereye gittiğini merak etmek yerine en başta para var mıydı diye sormalıydı. Darcy’nin masasında duran S.S. *Leander* için yükleme belgesi... Ya bu Netherfield’in kaybettiği tek gemi değilse?

“Bay Hurst, çok üzölmüş olmalı,” dedi Lizzie, kafasındaki hesapların içinde kaybolmuşken.

“O tıpkı bir kedi gibiydi,” dedi Abigail, hafif bir omuz silk-meyle. “Hilekar, hep dört ayak üstüne düşen bir kedi. Çok da endişeli görünmüyordu.”

Ama neden değildi? Lizzie, Bingley’nin Hurst’ün son gece-si hakkında anlattıklarını yeniden değerlendirdi, Bay Bingley eniştesini kulüpte sarhoş olarak bulmuştu. Lizzie, Hurst’ün dertlerini unutmak için içtiğini varsaymıştı ama artık bundan emin değildi. “Teşekkürler, Abigail. Bu oldukça... Aydınlatıcı oldu.”

“Davanızı çözmenize yardımcı olacak mı?”

“Bilmiyorum.” Lizzie’nin sonraki adımlarını düşünmesi gerekiyordu. “Yarın senin için bir referans mektubuyla yine gelebilir miyim?”

Abigail utanmış görünüyordu ama başıyla onayladı. “Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim.”

“Ben *sana* teşekkür ederim.”

Lizzie’yle Wickham oradan ayrılmak için kalktılar, Wickham konuşmama sözünü tutmuştu. Abigail onları geçirirken adam, ona gamzesini de ortaya çıkararak gülümse-di. Abigail hafif ciyaklamaya benzer bir ses çıkardığında bu Lizzie’nin dikkatini çekti ama sonra Abigail kapıyı arkalarından hızla kapattı.

“O gülümsemeyi nereye yönelttiğinize dikkat etmelisiniz,” dedi Wickham’a caddeye adım atarlarken.

“Kıskandınız mı, Bayan Bennet?”

“Kıskanmadım, sadece zavallı Abigail’i düşünüyorum. Tüm o zaman boyunca oldukça ciddiydiniz ta ki en sonunda cazibenizi ortaya çıkarana kadar. Umarım kız kendini toparlayabilir.”

Wickham onun kolunu tutarken güldü, bu kiralık eve girmelerinden önceki hallerinden biraz daha samimiydi. “Sizi temin ederim Bayan Bennet, yalnızca nazik davranıyordum. İlgimin bir başkası tarafından çekildiğinin farkındayım.”

Bakışları Lizzie’de kimi ima ettiğine dair şüpheye yer bırakmıyordu. *Wickham benimle flört ediyor*, diye düşündü Lizzie... Ama kabul etmeliydi ki tüylerini ürpertmeyen bir övgüyü alan taraf olmak oldukça hoştu. Nasıl karşılık vereceğini pek bilemedi, o yüzden caddelerde ilerlerlerken sessiz kaldı. Wickham onun az önceki yorumuna bir karşılık vermeyeceğini fark ettiğinde “Onun cep saatini çoktan satmış olduğuna gerçekten inanmıyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

“Her iki şekilde de önemli olduğunu düşünmüyorum. Bunun peşine düşmeye niyetim yok.”

Wickham onu şaşkınlığa düşürerek “Ciddi olamazsınız!” dedi. “Ve ona bir de referans mektubu mu yazacaksınız?”

Lizzie onun bu suçlayıcı tonundan hoşlanmamıştı ama yasa dışı faaliyetleri onaylamamanın bir mesleki alışkanlık olduğunu varsaydı. “Evet. Söylediğimde ciddiydim. Zor bir durumun içindeydi. Onu yargıcın karşısına çıkarmak zalimlik olur.”

“Ama onu duydunuz, Bay Hurst hizmetkarlara iyi davranmıyormuş. Peki ya...”

Şimdi şok olma sırası Lizzie'deydi. "Bay Wickham, ciddi olamazsınız! Hayır. O bunu yapmış olamaz. Bu onun ölüm cezasına çarptırılmasını garanti eder."

"Yani?"

Lizzie'nin içgüdüleri ona adamın yanıldığını söylüyordu ve bunu ona da anlatmak istiyordu, ama durdu ve düzgün bir nefes aldı. *Mantık*, diye hatırlattı kendine.

"Yani," dedi Lizzie aslında hiç de hissetmediği sabırla, "bir hizmetkar efendisini öldürürse bu cinayet olarak değerlendirilmez, bu küçük ihanettir. Ve küçük ihanet de ölüm cezası getirir. Eğer Abigail, onu gerçekten öldürdüyse şüphe uyandırmamak için suçtan sonra evin etrafında oyalanabilirdi. Ama kovulduysa bu zamana kadar çoktan gitmiş olmalıydı. İlmik önünde sallanırken sadece delinin teki etrafta dolandır."

"Başka herkesten daha fazla sebebi vardı!"

Abigail'in sebebi vardı ama Bingley'nin de vardı ve Lizzie, herhangi birini suçlamadan önce hâlâ kanıta ihtiyaç duyuyordu. "Gelin, Bay Wickham. Bir arkadaş olarak yanımda olmanızı rica ettim, bir polis olarak değil. Hassas konular konuşabileceğimiz konusunda sizi uyarmıştım."

Wickham karşı çıkacak gibi göründü ama sonra yumuşadı. "Elbette, özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Lizzie gerçekten bunu kastetmese de. Evet, Abigail'in yaptığı yanlıştı ama gerçekten kendinden başka birini etkilemiş miydi? Böyle bir hırsızlık için cezanın aşırı olacağını ve Abigail'in zaten bir sürü şey yaşadığını düşünerek Lizzie, onu daha fazla cezalandırmaya hiç gerek

görmüyordu. Bu sonuca varma hızı onu büyük olasılıkla telaşlandırmış olmalıydı ama Darcy'nin tüm insanlar hakkında söylemiş olduğu bir şeyi hatırladı: *Kanunlar doğal olarak adil değildir.* Lizzie insanlara yardım etmek ama aynı zamanda hukuku da uygulamak istiyordu. Neden bu ikisi durmadan çatışıyor gibi görünüyordu?

“Peki, onu ihbar etmeyecekseniz ne yapacaksınız?” diye sordu Wickham.

Lizzie adama baktı, niyetinin parayı takip etmek olduğunu söylemek dilinin ucuna kadar geldi. Abigail'in, Bingley'den Hurst'e doğru para akışı hakkındaki yorumu onu düşündürüyordu ve Lizzie'nin peşinden gidebileceği çok fazla şey de yoktu. Ortada ölü bir adam ve serbestçe dolaşan bir katil varken bu dava onun sürekli daireler çizmesine neden olan dolambaçlı bir karmaşa halini almıştı ama hâlâ iki günü vardı. Eğer gereken buysa son dakikaya kadar biraz daha daire çizmeye devam edecekti.

“Bilmiyorum,” diye yalan söyledi. “Bu davada fazlasıyla çıkmaz sokak var.”

“Yapacaklarınızdan beni de haberdar edeceksiniz, değil mi?” diye sordu Bay Wickham. “Size bir şey olmasını hiç istemem.”

“Söz veririm,” dedi Lizzie, hiç de böyle bir şeye niyeti olmasa da.

ON DÖRT

Darcy, Lizzie'yi şaşırtıyor.

LIZZIE EVE DÖNDÜĞÜNDE, Abigail için referans mektubuna çok uzun bir zaman ayırdı. İlk karalamaları ısıltı saçıyordu, belki de biraz aşırıydı. O yüzden sonunda zavallı genç kadına verilebilecek saygıdeğer, minnettar ve inandırıcı bir mektup olana kadar cümlelerin üzerini çizip yeniden yazdı.

Referans mektubunu mühürledikten sonra elindeki tek fiziksel kanıtı çıkardı: Düğme. Bir sonraki hareketini düşünürken onu elinde evirip çevirdi. Darcy, davayı Bingley'nin güvenilir kişiliğine vurgu yapıp Hurst'ün ahlak yoksunluğuyla karşılaştırarak kazanabileceğine inanıyordu. Yine de Lizzie'nin ortaya çıkardığı her şey, Bingley'nin Hurst'ü öldürmek için herkesten daha fazla nedeni olduğunu doğruluyor gibiydi. Belki de onun gerçekten suçlu olduğunu göz önünde bulundurmanın zamanı gelmişti.

Ama sadece bir suçu çözmek için kendi müşterisine sırtını dönerse babası ne düşünecekti? Etkilenecek miydi yoksa

böyle yapmak Lizzie'nin Longbourn için bir yükümlülüğünden öte olduğunu mu gösterecekti? Ne de olsa kim başını beladan kurtarmak yerine, belaya sokacak bir avukatı işe almak isterdi ki?

Lizzie düğmeyi atıp tuttu. Abigail, Hurst'ü öldürmemişti, Lizzie bundan emindi. Ama Darcy cep saatini ipucu olarak izliyorsa ya onu çalanın Abigail olduğunu ortaya çıkarırsa? O zaman kızın tüm İngiltere'nin en iyi avukatı tarafından temsil edilmesinin bir önemi olmazdı, jüri onu suçlu bulmakta bir an bile tereddüt etmezdi. Bu nasıl adaletti?

Lizzie düğmeyi tekrar havaya attı ama onu yakalayana kadar kararını vermişti bile. Bingleyler bir şey saklıyorlardı, parayla ilgili bir şey. Büyük olasılıkla Netherfield Taşımacılık'la ilgili bir şey. Ya Bay Bingley, Lizzie'yi isteyerek karanlıkta tutuyordu ya da bir hanımefendiyle iş konuşmanın uygun olmadığına inanıyordu.

Ama neyin uygun olduğunu düşünmenin zamanı geçmişti artık.

Ertesi gün, Lizzie kararını vermiş olarak uyandı. Hint kumaşından pembe ve krem rengi en güzel günlük elbisesini giydi ve gözlerini ortaya çıkaran yeşil kısa ceketle bunu tamamladı. Bugün gözleri kararlılık ateşiyle parlıyordu. Yapmak üzere olduğu şey pek uygun olmayabilirdi ama en azından neler bulabileceğine bakabilirdi. Jane onun dışarı çıkmak üzere giyindiğini görünce hiç soru sormadı. Onun yerine altın ve topazdan

bir broş getirdi; bu Bayan Bennet'ın evliliklerinin ilk günlerinde, çok az paraları olduğu zamanlarda bile satmadığı tek mücevherdi.

“Bunu takamam,” dedi Lizzie ama ablası ısrar etti.

“Annemiz bunun özel durumlar için saklanması gerektiğini söylemişti ve bu da öyle bir durum. Bu davayı çözeceksin.”

“Ya da sefil bir başarısızlık olacak,” dedi Lizzie, Jane'in broşu ceketine takmasına izin verirken.

“Yenilgiye boyun eğme yoksa seni pataklarım,” diye tehdit etti Jane ve bu, Lizzie'nin yüzünde istemeden de olsa bir gülümseme belirmesini sağladı.

İlk görevi, Abigail'e referans mektubunu bırakmaktı. Önceki günün adımlarını takip edip Thames Caddesi'ne giderken bir gözü Bay Wickham'ı aradı; Bingley ve Darcy ile yüzleşme kararını onaylayacak mı diye merak ediyordu. Büyük olasılıkla etmeyecekti. Ama önemli değildi. Lizzie'nin onun her yaptığını ya da söylediğini onaylamasına ihtiyacı yoktu ama bir desteğe de hayır demezdi, sadece bugünün bir tutuklamayla sonuçlanma olasılığına karşı yanında böyle bir destek iyi olurdu. Ama Wickham hiçbir yerde görünmüyordu ve Lizzie kısa zamanda kiralık eve vardı.

Kapıyı aynı kuşkucu kadın açtı ve yeniden Lizzie'nin geldiğini gördüğünde gözleri daha da kısıldı. “Abigail burada değil,” dedi selamlama cümlesi olarak.

Lizzie şaşırmıştı ama kendini topladı. “İyi günler, hanımefendi. Ona bir not bırakabilir miyim?”

Kadın omuz silkti. “Bırakabilirsiniz, ama deneyimime göre

genç bir kadın bütün gece dışarıda kalmışsa notları almak için geri dönmez.”

Lizzie başını salladı. “Anlamadım.”

“Abigail,” dedi kadın, çileden çıkmış bir ifadeyle. “Dün çay istemedi. Dışarı çıktı ama gece genel yasak saatine kadar dönmedi. Onu bulursanız kalacak yeni bir yer bulmasını da söyleyin. Ben saygıdeğer bir ev işletiyorum.”

Ve bununla birlikte, kapıyı Lizzie’nin suratına kapattı.

Lizzie kafası karışmış bir halde caddeye baktı. Dünkü ziyareti Abigail’i korkutmuş muydu? Eğer saat hâlâ ondaysa satmaya mı çalışmıştı? Hırsızlıktan tutuklandıysa Lizzie ona yardım edemezdi. Ama Abigail tabii ki o kadar aptal olamazdı, minnettar görünmüştü. Tüm yapması gereken sabaha Lizzie ona referans mektubunu verene kadar beklemektir. Yeni bir iş bulabilirdi ve saati de ya satardı ya da artık dikkat çekmeyene kadar elinde tutardı.

Lizzie karanlık pencerelere son bir bakış atarak kiralık evden uzaklaştı ve Thames Caddesi’nden doğuya yöneldi ama kararsızdı. Bugün, Abigail’in peşinden gidip onu aramaya zamanı yoktu, gün zayıf güneş ışığıyla kararmıştı ve az sayıda bulut da uzakta tehditkar bir şekilde çoğalıyordu. Lizzie yağmur başlamadan önce ana caddeye çıkıp bir araba tutabilmeyi umdu...

İki sokak aşağıdaki köşede, rıhtıma inen sıkışmış bir yan sokağın ağzında bir grup kadın toplaşmıştı. Lizzie onların etrafından dolaşmaya niyetliken nehir tarafından gelen bağırışları duydu ve sese doğru dönerek aceleyle hareket eden adamları fark etti.

Sorgulamadığı bir içgüdüyle hareket ederek kadınlara, “Ne oluyor?” diye sordu.

Birkaç keskin bakış ona döndü, sonunda üzerine balık bağırsakları sıçramış önlük takan bir kadın, “Bu sabah nehirden genç bir kadın çıkardılar, hanımefendi,” dedi.

Lizzie’nin birden tüm bedeni uyuştı, uzaktaki bağırış çağırışlar birleşerek kelimelere dönüştü: “Polis çağırın!”

“Kim olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu. Kadınlar başlarını iki yana salladılar, Lizzie’nin yan sokağa dönmesi için tüm ihtiyacı da buydu. En güzel elbisesini hiç umursamayarak çamurlu su birikintileri ve dışkılar üzerinde hızla ilerledi, her yanını ani bir korku sarmıştı. Hızlanırken bile kendine mantıksız davrandığını söylüyordu. Olamazdı. Olmayacaktı...

Lizzie doğrudan nehre çıkan bir sokağa daldı ve o anda kargaşanın kaynağını gördü, rıhtım işçilerinden oluşan büyük bir grup suyun kenarında toplanmıştı. Lizzie onlara doğru gitti, onu takip eden meraklı bakışları fark etmemişti bile.

Çok yaklaşmışken babası yaşındaki bir rıhtım işçisi onun görüşünü kapattı. “Olmaz, hanımefendi. Onu görmek istemezsiniz.”

“Lütfen,” dedi. “Bilmek zorundayım.”

Adam onu durdurmaya çalıştı ama Lizzie onun tanımadığı bir genç hanıma dokunmaktan tereddüt etmesinden faydalandı ve eğilip kolunun altından geçti.

Ama onu gördüğü anda Lizzie bunu yapmamış olmayı diledi. Abigail tozlu yere yatırılmıştı, uyuyor gibiydi. Sarı saç-

ları açılmış ve ıslak dokunaçlar gibi etrafına yayılmıştı. Giysileri sıırılsıklamdı, dudakları da mavi. Lizzie'nin gözüne kızın iple bağlanmış elleri çarptı, sonra biri onu dirseğinden tutup uzaklaştırdı.

Bir yanı anlamsızca *Belki onu canlandırabilirler* diye düşündü. Ama hemen bu düşünceyi aklından sildi. Kızın dudakları mosmordu. Elleri bağlanmıştı. Önceki gece eve gitmemişti. Abigail ölmüştü.

“Onu tanıyor musunuz?” diye sordu, görüşünü kapatmaya çalışan adam.

Lizzie başıyla onaylarken gözlerini ayaklarından ve çamur sıçramış eteklerinden ayırmadı. Yanıt vermesi uzun zaman aldı ama sonunda, “Onun adı Abigail Jenkins,” diye fısıldadı.

“Polisler geliyor, hanımefendi,” dedi adam. “Onlara anlatabilirsiniz ve size eve kadar eşlik ederler.”

İşte o zaman, Lizzie başını kaldırdı. Ve bunu araştıracaklar mıydı? Yoksa onun kısa süre önce Hurst evinden sepetlendiğini öğrenecekler ve Bay Hurst'ün yakın zamanda öldürülmesiyle birlikte onun kim ve ne yapmış olduğuyla ilgili çıkarımlarda mı bulunacaklardı?

Lizzie kolunu adamdan kurtardı. Adam şaşırılmış göründü ama o daha bir şey söyleyemedi ya da yapamadan Lizzie, alt üst olan midesiyle savaşıarak ve içi öfkeyle dolup taşarak sokakta geri gitmeye başlamıştı bile. Arkasından bağırانları umursamadı, sadece onu kimsenin takip etmediğinden emin olmak için bir kez kısaca arkasını döndü. Kuzeybatıya yöneldi; artık Bingleylerle yüzleşme planını gerçekleştirmeye her zamankinden daha da kararlıydı.

Büyük olasılıkla kirli giysileri ve felaket yüz ifadesiyle bir ucube gibi görüldüğünden, onu Bingleylerin adresine götürebilecek bir araba bulana kadar yaklaşık bir saat yürümesi gerekti. Yolculuğu kendini toplamaya çalışarak geçirdi ama akendini az önce gördüklerinden ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsa o kadar öfkelenildiğini fark etti. Ama araba onu Bingleylerin şehir evinin önünde bıraktığında, Lizzie onunla oyun oynanmasına izin vermemeye kararlıydı.

Lizzie içeri davet edilmeyi beklemeden eve girdiğinde kahya bu davranışı onaylamadığını saklamayı bile denemedi. “*Bay Bingley*’yi görmeye geldim,” diye bildirdi Lizzie, kahyanın çamur sıçramış eteklerine kaşlarını çatarak bakmasını görmezden gelerek.

“Bu taraftan, hanımefendi,” diye karşılık verdi adam ama Lizzie bunu yapmanın ona acı verdiğini söyleyebilirdi. Adam onu doğruca misafir odasına götürdüğünde Caroline şömine-nin yanında oturduğu yerden başını kaldırıp baktı, Louisa da pencereden yağan yağmuru seyrediyordu.

“Dedim ki...” diye başladı Lizzie ama kahya onun sözünü kesti.

“Bayan Bingley, bu genç hanım görüşmek için ısrar etti.”

“Bayan Bennet,” diye haykırdı Caroline, sanki Lizzie’nin adı dilinde bir zehirmiş gibi. “Bir ucube gibi görünüyorsunuz. Cheapside’den buraya kadar tüm o yolu yürüdünüz mü yoksa?”

Lizzie içinde sıkışmış bütün öfkeyi Caroline’a ve kibirliliğinin üzerine boşaltmak için ağzını açtı ama bu hafif bir şaşırma haykırışı ile kesildi.

Arkasını döndüğünde bir kız fark etti, kendisiyle aynı yaşlardaydı. Açık alanda çok fazla vakit geçirmemiş birinin tenine sahipti ama yanakları pembeydi ve koyu saçları da hoş bir maun ağacı tonundaydı ki bu da aslında Lizzie'ye birini hatırlatıyordu...

“Bu Bayan Bennet mı?” dedi kız, Lizzie'yi selamlamak için ayağa kalkarak.

Lizzie onları tanıştırmaları için Caroline'a baktı, o da istemeye istemeye bunu yaptı. “Bayan Elizabeth Bennet, sizi Georgiana Darcy'yle tanıştırmama izin verin. Georgie, bu Bayan Bennet.”

Georgiana, Lizzie'yi çok şaşırtarak elini kavradı. “Sonunda sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Bennet.”

“Sizinle tanışmak da çok hoş,” dedi Lizzie de ama sesi kendi kulaklarına çok soluk gelmişti. “Bay Darcy'yle bir akrabalığınız var mı?”

“Ağabeyim,” diye doğruladı kız ve Lizzie benzerliği fark etti. Tamamen aynı saç rengine sahip olmalarının yanı sıra aynı uzun buruna da sahiplerdi, gerçi Georgiana'nınki mükemmel bir şekilde düzdü. Lizzie'yle tanışmaya can atmasına rağmen utangaç gibiydi. “Fitz bana sizin hakkınızda öyle çok şey anlattı ki!” derken yerinde duramıyordu. “Sonunda tanıştığımıza inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Ben de,” diye mırıldandı Caroline.

Lizzie, Fitz'e takılmıştı. Darcy'nin kız kardeşi ona *Fitz* mi demişti? *Sakin gülme*, diye uyardı kendini. *Fitz*'in kız kardeşi-ne onun hakkında ne anlattığını yalnız Tanrı bilirdi.

“Sizinle tanışmak çok güzel,” dedi Lizzie ona, varlığından haberdar bile olmasa da normal şartlarda Bayan Darcy’yle tanışmaktan zevk alırdı. Eğer Lizzie’ye önceden sorulmuş olsaydı Caroline gibi kibirli birini beklerdi ama Georgiana, Lizzie’nin kirli elbisesine bir kez bile bakmamıştı. *İlginç.*

“Charles’ı rahatsız etmeye mi geldiniz?” diye böldü onları Caroline. “Ya da beni? Belki de bu sefer Louisa’yı hedef almak istersiniz, yasta ya.”

Sanki işaret verilmiş gibi Louisa’dan Lizzie’nin bir yas gösterisi sandığı garip bir hıçkırık sesi geldi.

“Davayla ilgili gelişmelerle geldim,” dedi Lizzie yemi yutmayarak.

“Ah!” dedi Georgiana şaşkınlık ve büyük bir ilgiyle. “Bingley ile Fitz’i çağırmalıyız, öyle değil mi Caroline?”

Caroline şüpheciliğini saklamaya çalışmadan homurdandı. “Beni biraz daha mı takip ettiniz? Geçen perşembe Louisa’yı kimin ziyaret ettiğini mi keşfettiniz?”

“Bir cinayet daha işlendi,” dedi birden bu sözlerin odada kalmış olan tüm keyfi kaçırmasına izin vererek.

Georgiana nefesini tuttu, Louisa da başını kaldırıp baktı. Caroline yüzünü buruşturdu ve “Tanıdığımız biri mi?” diye sordu.

“Abigail Jenkins,” dedi Lizzie, genç kadının adını söylerken boğazı kasılmıştı. Abigail’in gözlerinin önüne gelen hareketsiz ve sırlıslık hatırası birden Lizzie’nin zihninde parladı. Gözlerini kapatarak bunu silmeyi denedi ve yeniden açtığında Caroline’la Louisa birbirlerine boş bakışlarla bakıyorlardı.

“Bunun ağabeyimle ne ilgisi var?” diye sordu Caroline.

Lizzie, Caroline'ı umursamadı ve Louisa'ya, "Abigail neden işten çıkarıldı?" diye sordu.

Louisa bu soru karşısında bakakaldı ve Caroline sanki işaret verilmiş gibi atıldı. "Arkadaşların yanında aile sorunlarını konuşmak kibar bir davranış değildir."

"Ah, bence cinayet söz konusu iken neyin kibarlık kabul edilip edilmediği değişir."

Caroline, Lizzie'yle yüz yüze gelmek için ayağa kalktı. "Belki de sizin sorunuz budur, Bayan Bennet. Hiç olmaması gereken yerde istisnalar olduğuna inanıyorsunuz."

"Bir başka insanın hayatını ya da ölümünü umursamanın nasıl bir istisna olarak düşünülmesi gerektiğini pek anlayamıyorum!" Lizzie'nin sesi titriyordu ve gerçekten gözyaşlarına boğulma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Ama Caroline, kahyayı çağırmak için zili çalan Louisa tarafından engellendi. Caroline ablasına kötü bir bakış attı ama Louisa, "Ah, yapma Caroline," dedi. "Tüm bu saçmalıktan sıkıldım artık ve Charles'ın asılmasını istemiyorum."

Georgiana sahneyi irileşmiş gözlerle izliyordu ve Lizzie kendini toparlarken duyulmuş olmanın memnuniyetini yaşıyordu. Ama birden sinirleri yerinden oynadı: Darcy gelmişti. Kahya onu ve Bingley'yi getiriyordu. Az sonra Darcy ona o düşüncelere dalmış gözlerle bakacak ve Lizzie'nin her söylediğini çürütmeye hazır olacaktı...

Lizzie sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

Bingley ile Darcy içeri girdiler, Bingley gülümsüyordu. "Bayan Bennet, sizi yeniden gördüğüme çok sevindim. Yeni haberler mi getirdiniz?"

Lizzie tereddüt ederek Darcy'nin onun yetenekleriyle ilgili alaycı bir yorum yapmasını bekledi ama adam Georgiana'nın yanına oturup elini koruyucu bir tavırla kızın omzuna attı.

Lizzie omuz silkti. "Bir cinayet daha işlendi. Bu sefer Hurstlerin hizmetçisi Abigail. Boğulmuş. Şimdi limandan geliyor, cesedini orada kendi gözlerimle gördüm."

"Yüce Tanrım," dedi Bingley bir sandalyeye çökerek.

"Öldürüldüğünü nereden biliyorsunuz?" diye sordu Darcy. Sesi soğuk ya da alaycı değil, sadece meraklıydı. Yine de Lizzie dikleşti.

"Birisi öylece ayağı takılıp Thames'e düşmez, Bay Darcy," dedi, kendi kulağına bile gergin gelen bir sesle. *Sakin ağlama*, diye hatırlattı kendine. "Elleri bağlıydı."

Bir an için Darcy çarpılmış gibi göründü. Lizzie onu bir kez olsun şaşırtmaktan mutlu olabilirdi ama tek hissettiği müt-hiş bir suçluluktan. Abigail'in kaderini öğrendiği andan beri bu duyguyu yaşıyordu ve şimdi sorumluluk hissi tüm ağırlığıyla üzerine çökmüştü. Ya Lizzie'nin işe karışması bir katili doğ-ruca Abigail'e götürmüştü?

"Olayların bu gidişatı bir tesadüf olamaz," diye devam etti Lizzie sesi yeniden çıkabildiğinde. "Abigail yeni bir iş bulma fırsatı olmadan önce kovulmuştu ama onunla dün konuştum ve bana ilginç gelen bir şey söyledi."

Lizzie durdu, kimse konuşmuyordu.

"Abigail'in Hurst ev halkıyla ilgili bilgisi vardı. Bay Bingley, Abigail sizin Bay Hurst'le ilişkinizi kesme kararınızın kendi para ihtiyacınızla ilgili olduğunu ima etti. Caroline

da para sıkıntıları yaşadığınızı doğrulamıştı, Bayan Hurst'ü kocasını terk etmeye ikna etme nedeni buydu.”

“Bingley’yi cinayetle mi suçluyorsunuz, Bayan Bennet?” Darcy’nin sesi kaskatıydı. Bingley bembeyaz kesilmişti. Sandalyesinde arkaya doğru çöktü ve yüzünü ovuşturdu.

“Hiç de değil,” diye yanıt verdi Lizzie. “Üstelik kanıtım yok. Ama bildiğim şu ki Bay Bingley bana gerekli tüm bilgileri vermeden beni hizmetine almış. Bu doğru, değil mi Bay Bingley?”

Bay Bingley şakaklarını ovuyor ve yere bakıyordu. Darcy bile sessiz kalmıştı ama Bingley’ye sorgulayıcı bir bakış attı.

Lizzie birden kendini bitkin hissederek içini çekti. “Hazırlıklı olmadan bu karmaşık durumu nasıl çözmeyi umduğunuzu anlamıyorum.”

“Biliyorum, biliyorum,” diye mırıldandı Bingley. “Niyetim sizi kandırmak değildi, Bayan Bennet. Ama bu çok sıkı korunan bir sırdı ve tüm bu karmaşadan tamamen ayrı kaldığını umuyordum. Kardeşlerim bile bilmiyorlar.”

Caroline bu son kısımdan gücenmişti. “Ben aptal değilim Charles. Hiç paramız olmadığını biliyorum.”

Bingley onu yönlendirmesi için Darcy’ye baktı ve Lizzie kendini bir tartışmaya hazırladı. Ama Darcy onu şaşırtarak onaylama ifadesiyle başını salladı. Bingley içini çekerek Lizzie’ye baktı. “Size söylemedim çünkü bunun George’un ölümüyle bağlantılı olduğunu gerçekten düşünmemiştim. Belki de haysiyetsiz bir alacaklının biz işleri düzeltmeden ona ulaştığını düşündüm. Onların *kan* peşinde olacaklarını hiç düşünmemiştim.

“Kimin?” diye sordu Lizzie.

Ama Bingley artık ona bakmıyordu. Onun yerine kız kardeşlerine döndü ve “Netherfield Taşımacılık iflas etmek üzere,” dedi. Caroline ağzı açık bakakalmışken Louisa’nın eli ağzına gitti. Lizzie en yakındaki kanepeye oturdu.

“Sorun bir buçuk yıl önce başladı,” diye devam etti Bingley. “Korsanlık. İki gemi kaybettik. Sigorta yardım etti ama devam edebilmemiz için parayı hareket ettirmem gerekiyordu. Bunun yalnızca kötü şans olduğunu düşündüm ama... gitgide kötüleşti. Beş gemi daha kaybettik, üç tane de bu sene. Sadece iki tanesi varış noktalarına ulaştılar ve onlardan edinilen kar yeterli olmadı.”

“Ama sigorta?” diye karşı çıktı Caroline.

“Eğer hedef alınmışsan sigorta para ödemez,” diye söze karıştı Darcy.

“Siz biliyor muydunuz?” diye sordu Lizzie.

“Darcy benim adıma Denizcilik Bakanlığı’na başvuruda bulunuyordu. Hiçbir işimize yaramadı. Fransızlarsa, Netherfield Taşımacılık’la uğraşan adı sanı bilinmeyen bir korsanı takip edemeyecek kadar meşguller. Sonra korsanlar koruma parası istemeye başladılar.”

“Onlara ne kadar ödüyordun?” diye sordu Caroline.

“Ödemiordum.”

Herkes Bingley’nin ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışırken odaya sessizlik çöktü.

“Neden ödemiordun?” diye haykırdı Caroline.

“Çünkü ahlak dışı ve yasal değil,” diye karşılık verdi Bingley, sakinliği Caroline’ın perişanlığıyla çarpıcı bir tezat oluştuyordu. “Ayrıca, bana zorbalık yapılmasına izin vermem.”

Caroline, Darcy’ye döndü. “Onunla biraz mantıklı konuşana! İflas edeceğiz!”

“Yapamam,” dedi Darcy. “Ve yapabilseydim de yapmazdım. Korsanlara ödeme yapmak yasa dışı ve müvekkilimi ya da dostumu kendim yapmak istemeyeceğim bir şeyi yapması için ikna etmezdim.”

Erkekler ve onurları, Lizzie için tam bir gizemdi. Korsanlara ödeme yapmak onurlu bir davranış değilken başkalarına düelloda meydan okumak onurluydu, öyle mi?

“Affet beni Louisa,” diye devam etti Bingley kardeşine yalvararak. “Sorumluluk üstleneceğini düşünerek Hurst’e şirkette bir iş verdim. Katkıda bulunmadığı belli olunca, boşa harcayacak hiç paramız yokken bize para kaybettireceğinden korktuğum için de rolünü sınırladım. Geçmişte onun kumar borçlarını ödemiştım ama artık bir maaştan başka bir şey almayacağını söyledim ona, böylece durumun ciddiyetini anlayacağını umuyordum. Ama hâlâ para harcadığı açıkça görülünce kızdım. Ben tüm paramı Netherfield’in devam etmesine akıtıyordum ve borçlar hâlâ artıyordu. Birinin böyle sert önlemler alacağını bilseydim...”

Bingley, Lizzie’ye döndü. “Bayan Bennet. Bunları konuşmaya hazır değildim çünkü kardeşlerimin iş sorunlarımızı bilmelerini istemiyordum ve bunun dışarı sızmasını istemedim.”

Bingley'nin yüzündeki keder ve sesindeki acı inandırıcıydı ama Lizzie hiç hoşgörölü hissetmiyordu. "Genç bir kadın öldü," diye fısıldadı. "Bunda bir payı yoktu, yine de bunun için öldü. Her şeyi bilmem gerek, artık başka sır yok."

Bingley başıyla onayladı ve Lizzie'nin düşüncelerini toplamaması bir dakika sürdü. Ya sadece daha fazla bilgi almak için baskı yapmak üzere Bingley'ye günler önce başvurmuş olsaydı? Bunu Bingley'yi daha yakından sorgulamadan çözmek için neden bu kadar ısrarcı olmuştu? Bakışları Darcy'ye kaydı. *İşte bu yüzden* dedi, kafasının içindeki rahatsız edici şekilde Jane'inkine benzeyen bir ses. Çünkü gerçeği bulmak istemişti ve hiçbir erkeğin buna karışmasını istememişti. *Aptal*.

"Hurst'ün işteki çalışmasını kısıtladığınızı söylemişsiniz," dedi sonunda Bingley'ye. "Ne zaman?"

"Uzun zaman önce," dedi Bingley. "Hanımlara söylemek istemedim çünkü onların işlerin ne kadar kötü olduğunu bilmelerini istemiyordum. Hurst sessiz kalmayı kabul etti ve ben onun ev masraflarını karşılamayı kabul ettiğim sürece ki bu senenin başına kadar yapmayı başarmıştım, işten ayrılmaktan çok mutluydu."

Lizzie, Darcy'nin bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Ona kısa bir bakış attı ve evet, yüzünden okunan merakla doğrudan Lizzie'ye bakıyordu. Lizzie yeniden Bingley'ye döndü. Aklını olayların akış sırasına vermeliydi.

"Sigortacılarınız sizi geçen yıl mı bırakmıştı?"

"Evet, geçen eylülde."

"Peki, Hurst sigorta sağlama işine dahil miydi?"

Bingley'nin yüzünden kafasının karıştığı görülüyordu. "Tanrım, hayır. İşimi yapmak şöyle dursun postalarımı alması için bile ona güvenmezdim."

"Ama onun çalışma odasındaki masasında," dedi Lizzie, yavaş yavaş hatırlayarak. "Netherfield Taşımacılık üzerine bir sigorta poliçesine ait bir mektup görmüştüm. Tam hatırlayamıyorum... Ama üzerinde bu yılın tarihi vardı, bundan eminim."

"Bu, içeri izinsiz girdiğiniz zaman mı oldu?" diye sordu Darcy.

"Ben içeri alınmıştım," diye ısrar etti Lizzie. "Ve hiçbir yere izinsiz girmedim. Size söylüyorum, Netherfield'a ait bir sigorta poliçesine ilişkin bir şey vardı orada. Ya Hurst'ün öldürülmesinin işle bir ilgisi varsa?"

"Yani Hurst'ü korsanlar mı öldürdü?" diye sordu Darcy, sesi kuşku dolu geliyordu.

"Bilmiyorum!" diye patladı Lizzie. hâlâ Abigail'i bu işin içine nasıl oturtacağını bulamamıştı.

"Bu anlamlı," dedi Georgiana, Lizzie ile Darcy arasındaki gerilimi bölerek. "Eğer Hurst ödemeyi korsanlara yönlendiren sahte bir sigorta poliçesi elde ettiyse ve onlar Hurst'ten kurtulup Bingley'nin suçlanmasını sağladılarsa ve Caroline ile Louisa'nın da bundan hiç haberleri yoksa..."

"O zaman o sahte poliçeyi ödemeyi sürdürerek korsanların bundan yararlanmalarına izin vereceklerdi," diye tamamladı Darcy. Sonra ayağa fırladı ve heyecanlı bir tavırla ellerini saçlarında gezdirmeye başladı. Lizzie ilk kez onun mükemmel derli toplu durumundan daha zayıf bir haline tanık oluyordu.

“O andan sonra da işe planlarından haberdar olan birini hiç sezdirmeden sokmaları ve şirketin kontrolünü ele geçirmeleri hiç zor olmazdı,” diye ekledi Lizzie.

“Ve düzenli ödemeleri ve kaçakçılık amaçları için bir ticaret yoluna eksiksiz erişimleri olurdu,” diye bitirdi Darcy.

“Oldukça başarılı bir hamle,” diye onayladı Lizzie.

Gözleri buluştu ve Lizzie bir an için paylaşılmış zaferin çan seslerini duydu. Ama sonra kendine fazla heyecanlanmaması gerektiğini hatırlattı. “O sigorta poliçesini bulmamız gerek.”

“Hem sahte olanı hem de iptal edilmiş gerçek poliçeleri bulmamız gerek,” diye düzeltti Darcy. “Onları yargıca sunabilir ve davayı bunun rayından çıkmış bir iş meselesi olduğu üzerine kurabiliriz.”

“Hurst’tekini almak için Grosvenor Meydanı’na gidelim, sonra da Pemberley’ye,” dedi Bingley, ayağa kalkıp kahyayı çağırarak.

Darcy başını iki yana salladı. “Sen eniştenin evine gitsen ve benimle Pemberley’de buluşsan daha hızlı olur.”

Lizzie bir anda şüphelendi. Belki Darcy çok önemli bir kanıt parçasıyla kalacağı için, belki de adam kendisiyle aynı fikirde olduğu için ama Lizzie bu işin dışında kalmayacaktı. “Ben de sizinle geleceğim.”

“Gerek yok,” dedi Darcy. “Yardıminızı ve bakış açınızı takdir ediyoruz, yine de...”

“İmkanı yok!” diye bağırdı Lizzie. “Her şeyden önce sigorta poliçelerine bakmanız gerektiğini benim sayemde biliyorsunuz.”

“Çünkü bir suç işlediniz...”

“Son kez söylüyorum, içeri alınmışım! Sizinle geliyorum ve benden kurtulamazsınız!”

Lizzie ona baktı, adam da onun etkili bakışına karşılık verdi. Lizzie, Leydi Catherine’in uyarısını, Wickham’ın ihanet hikayesini, annesinin kulaklarına bile ulaşan söylentileri düşündü. Darcy’nin onunla aynı fikirde olmasının bir sağduyu işareti olduğuna inanmak istese de şüphelerinden tamamen vazgeçemiyordu. Adamın sahtekar olduğuna dair en ufak bir olasılık bile varsa Lizzie onun kendi kanıtını alıp kaçmasına izin vermeyecekti.

“Çok iyi,” diye geri çekildi Darcy.

“Mükemmel,” diye duyurdu Georgiana. “Ben de geliyorum!”

ON BEŞ

Lizzie ile Darcy sorunlarla yüzleşiyor.

...

SİS AĞIR AĞIR İLERLEMİŞ ve akşamüstünü kasvete bürümüştü. Lizzie, Darcy'nin arabasında, Georgiana'nın yanında oturuyor ve adamı inceleyerek bir şey söylemesi için ona meydan okuyordu. Darcy sessizliğini korudu, neyse ki Gerogiana ikisi yerine de yeterince konuşuyordu. "Bu gerçekten de oldukça iyi bir şaşırtmaca," dedi. "Sanki bir romandan fırlamış gibi ama daha da heyecan verici. Çok akıllıca, öyle değil mi?"

"Yasal iş faaliyetleri süsü verilmiş gasp mı?" dedi Lizzie. "Hurst'ten bekleyeceğimden biraz daha zekice. Ama sürdürmesi zordu."

"Suç niteliğindeki faaliyeti sizi oyuna getirdiğinde, tanımadığınız bir adama hakkını teslim etmeye bu kadar mı gönülsüzsünüz?" diye sordu Darcy, pencereden dışarı bakmaya devam ederek.

"Hak edildiğinde birinin hakkını teslim etmeyi hiç reddetmedim, Bay Darcy. Bu sizin uzmanlığınız gibi görünüyor."

“Asla yapmadığım bir sürü şeyin hesabını vermemi bekliyorsunuz,” diye karşılık verdi Darcy.

“Yardım kabul etmekten hoşlanmıyorsunuz, değil mi?” diye sordu Lizzie. Yalnızca Georgiana yanında olduğu için ses tonunu nazik tutmayı başarıyordu çünkü kız mükemmel derecede tatlı görünüyordu.

“İhtiyacım olduğunda yardımı geri çevirmem. Eğer aynı fikirde olmadığınız tavırlarımsa belki de en büyük zaafım başka insanlar aptalca hareket ettiklerinde ya da beni gücendirdiklerinde bunu unutamamamdır.”

“Yani tek seçeneğiniz herkesten nefret etmek mi?”

“Sizinki de herkesi kasten yanlış anlamak,” dedi Darcy, sonunda gözleri Lizzie’nin etkili bakışlarıyla buluşurken.

Bakışı... Bu bakış nasıl değerlendirilmeliydi? Lizzie orada, adımın kendisini nasıl gördüğüne şahit olmuştu. Kendini hoş karşılanmadığı, geçerli görüşler ya da yardım sunmadığı durumlara sokan, kafasının dikine giden, aptal kız. Bir nedenden ötürü, bu bakış açısı onu durdurdu. Darcy’nin ona hiçbir değeri yokmuş gibi bakmasındansa küçümsemeyle, can sıkıntısıyla hatta öfkeyle bakmasını tercih ederdi.

İçini çekti. “Bir sigorta poliçesi maskesiyle gaspın pek zekice bir hareket olmadığını kastettim çünkü sıkı bir araştırmaya direnemeyecektir. Babamın uzmanlığı iş hukukundadır. Belgelerin suçlulara ödeme çekleri sağladığını düşünüyorum ama bu, uzun vadede akıllıca bir plan değil.”

“O zaman cinayet bu maskaralığı korumak için, dedi Darcy.

“O zaman cinayet,” diye tekrarladı Lizzie. Sonunda hemfikir olabildikleri bir şey çıkmıştı.

Lizzie, Georgiana’nın, sanki sadece onu eğlendirmek için bir tiyatro oyunu oynuyorlarmış gibi ona ve Darcy’ye baktığını gördü. “Ne büyüleyici,” diye karşılık verdi genç kız. “Öyleyse tüm bunların arkasında korkunç derecede akıllı biri var, öyle mi?”

“Evet,” dedi Lizzie ve Darcy aynı anda ve bu düşünce Lizzie’yi rahatsız etti. Bu kim olabilirdi? Küçük bir yanı hâlâ Darcy’den şüpheleniyordu. Yeterince akıllıydı. Ve Wickham’a karşı davranışı bir işaretse yeterince acımasızdı da. Ama artık Lizzie, Hurst’ün ölümünün Bingley ailesini mahvolmaktan kurtarmadığını ve riskli durumlarını ortaya sereceğini bildiğinden ciddi şüpheleri vardı, tabii Darcy hâlâ hamlesini yapabiliyordu.

“Eğer Bingley sizden para istemiş olsaydı, verir miydiniz?” diye sordu Lizzie.

Bu, babasından bilgi almaya çalışırken öğrenmiş olduğu bir taktikti, o düşünceleri arasında kaybolmuşken ani, dosdoğru sorular sormak. Babası genellikle öyle şaşırdı ki dürüstçe cevap verirdi.

“Evet,” dedi Darcy, Lizzie’nin yöntemini doğrulayarak. “Ne kadar param varsa verirdim, eğer sormuş olsaydı. Ama sormadı.”

Lizzie başıyla onayladı ama içindeki bir şeyi gözden kaçırdığı duygusuyla kendini huzursuz hissediyordu.

Darcy’nin arabası Pemberley & Ortakları ofisinin karanlık yanını ortaya çıkaran bir yan sokağa geldi. Mesai yeni bitmişti

ve ofislerinde ya da dışarıdaki sokaklarda dolanan az sayıda insan vardı. Sis, soğuk ve seri yağan bir yağmur ile şiddetli rüzgara dönüşmüştü ve ışıkları yakan görevliler henüz ortalıkta değildi. Şoför onları girişe bırakmak için dönüş yapamadan araba aniden durdu. Lizzie şoförün sesinin öfkeyle yükseldiğini, sonra da tanımadık bir adamın yanıt verdiğini duydu. Kısa bir an için Darcy'nin gözleri onunkilerle buluştu, sonra ikisi de karşılıklı pencerelere doğru hareketlendiler.

Lizzie dışarıda boş sokaklar ve atları tereddüt ettiren, afallatıcı bir silüet benzeri şeyden başka pek bir şey göremedi. Darcy, "Gecikmenin sebebi ne?" diye seslendi.

"Bir sarhoş, efendim!" diye geri seslendi şoför.

Lizzie döndüğünde, Darcy'nin kendisine baktığını gördü. "Mantıksız olabilirim," dedi Lizzie, "Ama bu size de bir dikkat dağıtmaca gibi görünmedi mi?"

"Mantıksız olmak üzgün olmaktan iyidir," diye bildirdi Darcy. "Burada kalın, ikiniz de."

Sonra kapıyı açtı ve dışarı atladı.

Lizzie ağzı açık kalakalmıştı. Darcy, kendisi tehlike içinde araştırma yaparken onun burada öylece hareketsiz duracağını gerçekten düşündüyse...

"Git," diye fısıldadı Georgiana, "Seni durdurmaya çalışmıyım gibi yaparım."

"Seni çok sevdim," dedi Lizzie ve Darcy'nin peşinden gitti.

O paldır küldür aşağı indiğinde, bir sarhoştan iz yoktu ve şoför, arabası iki yolcu hafiflediği için oldukça telaşlanmış

görünüyordu. Lizzie hareketlendi ve tam Darcy'nin hızla Pemberley & Ortakları'ndan içeri koştuğunu görececek zamanda sokağın köşesini döndü. Lizzie onu daha hızlı takip edebilmek için eteklerini yukarı topladı.

Ofis yanmayan lambalardan ve havanın bozmasından dolayı koyu gölgelere boğulmuştu. Ama Lizzie binanın derinliklerine doğru Darcy'nin ayak seslerini takip etti, açık ofis alanına doğru ilerlerken rastgele mobilyalara çarpıyordu. "Kahretsın!"

"Bayan Bennet?" diye seslendi Darcy. Lizzie onu odanın karşı tarafında hayal meyal seçebildi.

"İyiyim," dedi yönünü ona doğru çevirerek. "Lambalar nerede?"

"Ön kapı açıktı," dedi adam ve Lizzie onun sesinde bir titreme fark etti.

"Biraz ışığa ihtiyacımız var, Darcy." Lizzie ona doğru ilerlemeye devam etti ama ayağı kaydı. Kendini topladı ve kalbini yatıştırmak, gözlerini ortama alıştırmak için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Kağıt. Yerde öylece duran bir sayfaya basıp kaymıştı. Onu yerden aldı ve etrafına bakındığında sağa sola saçılmış başka sayfalar gördü. Sadece masaların üstünde değil, yerlerde de vardı.

"Talan edilmiş," diye mırıldandı. Kendini çok korunmasız hissetti, sanki firmanın tanımadık köşelerinde, karanlıktaki kötü gözler onu izliyormuş gibiydi. "Darcy?"

Sesindeki zavallı titremeyi sonra düşünürdü ama o anda Darcy bir fısıltıyla, "Buradayım!" diye yanıt verdiğinde rahatlamıştı.

Lizzie onu ofisin uzak tarafında belli belirsiz seçebildi ve ona doğru gitmeye devam etti. Işık. Işığa ihtiyaçları vardı. *Ap-talca davranıyorsun, Elizabeth Bennet*, dedi kendine katı bir tavırla ama bundan hoşlanmamıştı. Abigail de sonunda böyle mi hissetmişti? Katil yaklaşırken onun karanlıkta kendini yalnız ve korkmuş hissettiği düşüncesi Lizzie'nin boğazının tıkanmasına neden oldu...

“Darcy?” diye fısıldadı ve kolunu uzattı. Kendi korkusu canını sıkmış olsa da adamın elinin onunkini tuttuğunu hissettiğine hiç bu kadar sevinmemişti. “Bir ışığınız var mı?”

“Karanlıktan korkuyor musunuz?” diye sordu Darcy, alay etmiyordu. Bu sadece bir soruydu.

“Önemi var mı? Bir şey aramamız gerek ve göremiyoruz.”

“Bana bir dakika verin. Masamda bir kibrit kutusu var.” Darcy ellerini masasına koydu ve “Kıpırdamayın,” diye ekledi.

Bir kez olsun Lizzie söylenene uymaktan mutlu oldu. Hışırtılar duydu ve ondan acele etmesini istedi. Bir çakmaktaşının sürtüşünü minik bir kıvılcım izledi ve Lizzie parıltıya odaklandı. Darcy'nin bir mumu yakması için iki deneme daha yapması gerekti ve Lizzie onun endişeli yüzünün aydınlandığını gördüğünde nefesinin hafıflediğini hissetti. “İyi misiniz?” diye sordu Darcy.

Lizzie başıyla onayladı ve adamın elindeki mumun yaydığı zayıf ışıktaki etrafa bakındı. “Ah ya.” Her tarafta yerlere saçılmış kağıtlar vardı. Darcy'nin masası boşaltılmıştı, çekmecele-ri açık ve bomboş duruyordu. “*Sigorta poliçesi neredeydi?*” diye sordu.

“Masamda,” diye karşılık verdi adam. “Bu dağınıklıkta ne-reye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Tabii hâlâ buradaysa.”

“Öyle.” Darcy bir şamdan buldu ve onu bir başka masanın üzerine koymadan dört mum yaktı. Lizzie kağıtları karıştırarak toplamaya başladığında Darcy, “Onları bu karışıklıkta asla bulamayız,” dedi. “Gizlice girip bir sigorta poliçesini çalmak için o kadar gece varken neden bu gece?”

“Bu çok açık değil mi?” diye sordu Lizzie.

Darcy başını kaldırıp baktı ve o zayıf ışıktaki bile Lizzie onun yüzündeki hiddeti görebiliyordu. “Lütfen, aydınlatın beni.”

“Onun peşindeyiz,” dedi Lizzie. “Abigail dün gece öldürüldü ve Hurst’ün işiyle ilgili bilgi sahibiydi. Katil sizin Net-herfield ile ilgili tüm belgelerinizi çaldı, yani bu dağınıklığı yaratan her kimse Hurst’ün evindeki sahte poliçeyi yasal olanla değiştirecekti.”

“Ama *ben* anlardım,” dedi Darcy.

“Size inanılır mıydı?”

Bu, Darcy’nin durmasına neden oldu. Lizzie onun yüzünde, gerçeği söylediğini bilirken kendisine inanılmaması olasılığının dehşetini görebiliyordu. Lizzie onun, kendisinin hukuki işlere kabul edilmeye çalışırken nelere katlandığının sadece küçücük bir parçasını deneyimlemesinden mutlu olmuştu ama zaferi uzun sürmedi. Bunun yerine Darcy’yi yatıştırma dürtüsü hissetti. “Bingley, sahte poliçeyi güvence altına alacaktır. Üstelik ben katilin bizim bu planı çözdüğümüzü bildiğinden şüpheliyim...”

O anda, Lizzie'nin gözüne bir hareket çarptı ve bunun kaynağını takip etmek için döndü. Arşiv odası tarafından geliyordu ve Lizzie huzursuzlukla odanın kapısının hafifçe aralık olduğunu fark etti. Darcy onun tepki verdiğini görünce konuşmayı kesmişti, şimdi o da köşeye bakıyordu. “Bayan Bennet?”

Bu sadece dans eden mum ışığı, dedi Lizzie kendi kendine. Darcy'ye doğru dönmeye başlamıştı ki... Sonra yeniden bir hareket oldu.

“Orada biri var,” dedi fısıldayarak. Abigail'in katili miydi? İmkansız bir şekilde ileriye doğru bir adım attı ve Darcy de mumları arkada bırakarak onu takip etti. “Yemin ederim, bir hareket gördüm.”

Lizzie tüm cesaretini toplayarak kapıyı itip açtı. “Bu kapı normalde kilitli midir?”

“Evet,” diye onayladı Darcy, sesi gergin çıkıyordu.

“Kimde anahtar...” diye söze başladı Lizzie ama gözüne çarpan başka bir hareket olunca lafı yarım kaldı. Bakmak için döndü ve tam arkalarında, hayret verici yakınlıkta duran bir karaltı gördü. Masanın üzerinde bıraktıkları mum ışığı arkasından aydınlanıyordu ve şaşırtma avantajı ondaydı. Adam hem Darcy hem de Lizzie'yi itip arşiv odasının içine doğru tökezlemelerine neden oldu. Lizzie dengesini kaybederek yere düştü ve Darcy de onun üzerine yığıldı. Darcy kendini toplayana kadar kapı çarpılarak kapandı ve Lizzie mandalın içinde dönen anahtarın şüpheyi hiç yer bırakmayan sesini duydu.

“Yaralandınız mı?” diye sordu Darcy.

Lizzie hâlâ nefesini düzene sokmaya çalışıyordu ama başını iki yana salladı ve Darcy'nin onu göremediğini fark etti. Etrafları tamamen karanlıktı.

“İyiyim,” demeyi başardı ve titreyerek ayağa kalktı. “Siz nasılsınız?”

“İyi. O şeytan da kimdi?” Lizzie, Darcy'nin önünde hareket ettiğini hissedebiliyordu ve kendini engelleyemeyerek onun omzuna değene kadar elini öne uzattı. Darcy'nin eli onun dirseğini buldu. “Yüzünü gördünüz mü?”

“Hayır,” dedi Lizzie, sesindeki panikten nefret ederek. “Anahtarınız var mı?”

“Tabii,” dedi Darcy. “Ama içeriden açılmayacak.”

“Ne tür bir kapı içeriden açılmaz ki?”

“Bütün yeni gelen memurlara bir eşek şakası yaparız,” dedi Darcy, sesi dalgın geliyordu. “Onları bir dosya getirmeye göndeririz ve biri de içeride kilitli kalsınlar diye kapıyı arkalarından kapatır. Genellikle bir saat kadar sonra onları serbest bırakırız.”

Erkekler, diye düşündü Lizzie umutsuzca. “Ve biri de çıkıp ofiste hiç kimse olmazsa bu oyunun nasıl sona erebileceğini düşünmedi mi?”

“Şey, sanırım fikir bunun ek bir güvenlik önlemi olmasıydı. Eğer bir hırsız arşiv odasına girerse, anahtarı olan birinin onu dışarı çıkarması gerekecekti, böylece onu yakalayacaktı...”

“Ama yine de *bu hırsızın* içeri girmek için bir anahtarı olmalıydı, değil mi?”

“Sistemin gözden geçirilmesi gerektiği belli,” diye mırıldandı Darcy.

“Boş verin,” dedi Lizzie. “Dışarı çıkmanın bir yolunu bulmalıyız.”

İleri doğru bir adım attı ve kapıya dokundu. Kolu bularak çevirdi ama hiç şansı yoktu. Kapıyı sarsmaya çalıştı ama kapı kımıldamadı bile. Ağırlığını kapıya vermeye başlamıştı ki Darcy’nin elini omuzunda hissetti. “Kapı içeri doğru açılıyor.”

“Ah,” dedi Lizzie kendini aptal gibi hissederek. “Peki, dışarı çıkmanın başka yolu var mı? Bir pencere belki? Küçük bir şeyin içinden kıvrılarak geçebilirdim, bundan eminim.”

“Hiçbir şey,” diye yanıt verdi Darcy. “Sadece beklememiz gerek. Georgiana ya da şoför bizi aramaya gelecek kadar merak edeceklerdir. Onlar geldiğinde biz de tüm gücümüzle kapıya vuracağız.”

“Aklınıza gelenin en iyisi bu mu? Beklemek?”

“Daha iyi bir fikriniz var mı?” dedi Darcy de.

Yoktu ama bunu itiraf etmek Lizzie’nin doğasına aykırıydı.

Ama beklemek de yine onun doğasına aykırı bir başka şeydi. Durumlarına yardım edebilecek bir şey bulmayı umarak ellerini kapıda gezdirmekten kendini alamadı. Darcy’nin soluklarını duyabiliyordu ama ne kadar yakın durduğunu ya da ne yaptığını göremiyordu. Bu düşünce oldukça sinir bozucuydu.

“Hareketsiz duramıyorsunuz, değil mi?”

Lizzie onun göremediğini bildiği bir şekilde yüzünü buruşturdu. “Hareketsiz durabilirim.”

“Kıpırdanıp durduğunuzu hissedebiliyorum,” dedi Darcy.

“Ben de sizin kara kara düşündüğünüzü hissedebiliyorum.”

Lizzie geriye doğru ufacık bir adım attı ve Darcy'nin soluk alış verişinin doğal olmadığını fark etti, kesik nefes alışını ve titrek verişini duyabiliyordu. Endişeye kapıldı. "Yaralandınız mı?"

"Hayır."

Eğer yaralı değilse neden yorulmuş bir at gibi nefes nefese kalmıştı ki? "Korkuyor musunuz?"

"Siz korkmuyor musunuz?"

"Biraz ama henüz paniğe kapılmıyorum."

"Sizin için ne harika." Alaycılık denemesi tamamen başarısız oldu, işte o zaman Lizzie gerçekten kaygılandı.

"Sizi rahatsız eden ne?"

Darcy duyulur şekilde nefes aldı. "Küçük yerlerden hoşlanmıyorum, tamam mı? Sanki beni..."

"Paniklemiş mi hissettiriyorlar?" diye öneride bulundu Lizzie. "Ama durun, bu oda ne kadar küçük ki?"

"Bu önemli değil. Hiçbir lanet şeyi göremiyorum, pencere yok ve içeride kilitli kaldık. Sanki duvarlar üstüme kapanıyor gibi hissediyorum."

"Ah," dedi Lizzie sessizce. Kibirli, sıkılmış, alaycı Darcy'ye alışkındı. Adamın kendine güvenen dış görünüşündeki bu çatlaklar kafasını gitgide daha fazla karıştırıyordu. "Yani, ben de karanlıktan biraz korkarım."

"Onu anladım," dedi Darcy ama bunu, Lizzie'yi incitecek bir ses tonuyla söylememiştir.

"Küçük bir çocukken, ablam ben uyuyakalana kadar elimi tutmak zorunda kalırdı. En ufak bir sesin bile eve gizlice giren bir hırsıza ait olduğunu düşünürdüm."

“Yani her zaman aşırı hareketli bir hayal gücünüz vardı.

“Evet,” diye kabullendi Lizzie. “Ama belki o kadar da aşırı hareketli değildir, öyle değil mi?”

Darcy içini çekti. “Bu dava hakkında haklı olduğunuzu kabul edeceğim. İlk başta öngördüğümünden çok daha karmaşık bir hal almaya başladı.”

İstemeye istemeye yapılmış olsa da Lizzie bu iltifat karşısında nefesini tuttu. Bu, sanki aralarında bir dengesizlik varmış gibi hissettirmişti ve karşılık olarak ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sonunda, “Caroline’ın peşinden öyle gittiğim için üzgünüm,” diyebildi.

“Kendisinden özür dilemelisiniz, benden değil.”

Lizzie bunun yerine çamur yemeyi tercih ederdi. “Sadece, bu dava benim için çok önemli.”

“Neden ki? Geçen haftadan önce Bingley ile hiç tanışmamıştınız.”

Karanlıkla ilgili bir şey, gerçeği Darcy’ye itiraf etmeyi daha kolaylaştırmıştı. “Babam beni resmi olarak eğitmeyi reddediyor. Ona mantık kullanarak bir dava çözebildiğimi kanıtlayabilirsem bunu değerlendireceğini söyledi. Bingley’nin tutuklanması karşıma çıkan ilk dava oldu ve babam başkasını işe almadan önce çok fazla zamanım yok.”

“Ah,” dedi Darcy. Lizzie onun daha fazla şey söylemesini bekledi ama aralarındaki sessizlik uzadı.

“Konuşmamızın yardımı oluyor mu yoksa durumu kötüleştiriyor mu? Bunu bilirsem ona göre davranabilirim.”

“Sanırım yardımı oluyor. Hissettiğim şey... boşlukta olmak gibi. Bu karanlık bana neresi yukarısı, neresi aşağısı bilmiyor-muşum gibi hissettiriyor, ya da ne taraf sol, ne taraf sağ...”

Lizzie, Darcy'nin kolunu hissedene kadar elini öne uzattı. Darcy gerildi ama o andan itibaren Lizzie onun elinin nerede olduğunu anlayabildi ve elini tuttu. “İşte. Artık nerede olduğumu biliyorsunuz.”

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Darcy.

Lizzie kendine, son ihtiyacı olan şeyin onlar daha buradan kurtulamadan onun aklını yitirmesi olduğunu ve bunun Darcy'nin elini tutmasının tek nedeni olduğunu söyledi ama gerçekte adamın nerede durduğunu bilmek ona da iyi hissettirmişti.

“Babanız sizi eğitmeyeceği için üzgünüm,” dedi Darcy sonunda. “Çok inatçı bir adam olmalı.”

Lizzie güldü çünkü bu, yumuşak huylu babası hakkında şimdiye kadar duyduğu uzak ara en tuhaf değerlendirmeydi. “Size bunu söyleten ne?”

“Eğer size karşı direniyorsa...” dedi Darcy ve Lizzie onun sesinde muzip bir tını fark etti.

“Hiç bu şekilde düşünmemiştim.”

“Bunu bizim için hiç kolaylaştırmıyorlar,” dedi Darcy. Lizzie onun aynı zamanda kendi babasına da atıfta bulunduğunu düşündü ama sormadı. Darcy devam etti: “Sanırım kazanılacak ya da kaybedilecek şeyler çok büyük olduğunda, bizim kendimizi tamamen adadığımızı bilmeye ihtiyaçları oluyor. Ama... Bu sizin için çok da zor olmamalı. Siz hukuk ve adalet

konusunda üniversitedeki genç adamların çoğundan çok daha tutkulusunuz.”

Lizzie kulaklarına inanamıyordu. Darcy ona iltifat ediyordu. Ona saldıran adam, Darcy’nin kafasına falan mı vurmuştu yoksa? Genç adamın onun yeteneklerini kabul etmesi, ona kendini hem zafer kazanmış hem de savunmasız hissettirmişti. Karşılık vermek yerine, “Nasıl bir şey, Pemberley için çalışmak?” diye sordu.

“Yoğun,” dedi Darcy. “Çok sayıda davamız var. Her şeyi dikkatle takip etmek bunaltıcı olabiliyor ama tüm hayatımı buna hazırlanarak geçirdim.”

Eğer Darcy bunu herhangi başka bir bağlamda söylemiş olsaydı Lizzie onun böbürlenmesi karşısında gözlerini devirirdi. “Peki, tüm çalışanlar ofisin orta yerinde bir masada avukat olarak mı işe başlarlar?”

“Hayır,” dedi Darcy küçük bir kahkahayla. “Aslında ben getir götür işlerine bakarak başladım, kağıtları ve mesajları dolaştırıyordum. Sonra üniversiteye gittim ve geri döndüğümde bir memurdum, dava notlarını dosyalayarak bir yıl geçirdikten sonra avukatlık eğitimine başladım. Tüm memurlar bu noktaya ulaşamaz. Pemberley’de kısa yollar yoktur. Ama sıkı çalışırsan ve sadakatini kanıtlarsan ödülünü alırsın.”

Lizzie, Wickham’ın Pemberley’de geçirdiği zamanla ilgili anlattıklarını hatırladığında Darcy’yle aralarında bir dakika önce oluşan ateşkes yok oldu. Ya *Wickham*’ın sıkı çalışmasına ne olmuştu? Ya da sadakatine? Lizzie’nin Darcy hakkındaki eski kuşkuları yeniden su yüzüne çıkarak ona duyduğu sempatinin yerini aldı. “Bu herkes için bu şekilde mi işliyor?”

“Elbette. Neden soruyorsunuz?”

“Ben başka şekilde duymuştum, hepsi bu.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Bana Pemberley’de hiç iltimas olmadığını söyleyemezsiniz.”

Darcy’nin inkarı keskindi. “Bunu neden soruyorsunuz?”

“Babanızın eski çalışanlarından biriyle tanışmıştım, hepsi bu. O bana başka bir hikaye anlattı. Sizinle aynı yolda ilerliyormuş ama sizi geçince onun işten atılmasını sağlamışsınız.”

“Bu saçmalık! Kim söyledi bunu size?”

Darcy ellerini Lizzie’ninkilerden çekti ve Lizzie devam etti. “Bay Wickham.”

“Wickham mı?” diye tekrar etti Darcy ve Lizzie, bunu vellaht prensten duyduğunu söylemiş olsaydı onun daha fazla şaşıramayacağına dair tuhaf bir hisse kapıldı. “Siz *Wickham*’la nerede karşılaştınız ki?”

Lizzie tam bunun onu hiç ilgilendirmediğini söyleyecekti ki kilitte dönen bir anahtar sesi duydu ve kapı ardına kadar açıldı. Arşiv odası lambanın ışığıyla dolduğunda Darcy’yle sıçrayarak birbirlerinden uzaklaştılar. Ani parlaklık karşısında Lizzie birkaç kez gözlerini kırptırdı ve Georgiana’nın, “Ah, Tanrı’ya şükür! Alan, içeride kilitli kalmışlar!” dediğini duydu.

“Hırsız bizi içeri attı,” diye açıkladı Darcy, Lizzie’nin aşına olduğu haşın, kendini beğenmiş görünen genç adama dönerek. “Siz iyi misiniz?”

“Adamın koşarak ofisten çıktığını gördüm,” dedi Georgiana belirgin bir heyecanla. “Arabanın yanından geçti, ben de o geçerken kapıyı açıp ona oldukça sertçe çarptım! O devam etti, Alan peşinden koşmak üzereydi ama siz ikiniz dönmeyince ben endişelendim. Size sesleniyordum, duymadınız mı?”

“Hayır, üzgünüm,” dedi Lizzie. “İyi iş, Bayan Darcy.”

“Teşekkür ederim,” dedi Georgiana, Lizzie ve Darcy onu takip ederek ofisten çıkarken. “Ama burada neler oldu?”

“Katil, benim Netherfield’la ilgili belgelerimi çaldı ve arkasında oldukça büyük bir dağınıklık bıraktı,” dedi Darcy. Şoför Alan, mumlar ve lambalar yakarak onların bu dağınıklığı daha iyi incelemelerini sağlıyordu. “Bingley’nin yarınki mahkemesinden önce hiçbirini bulabileceğimi sanmıyorum.”

“Ah,” dedi Georgiana, sakinleşerek. Üçü yenilgi karşısında sessiz kalarak dağınıklığı incelediler. Sonra Georgiana en içten ses tonuyla, “Ona daha sert çarpmadığım için üzgünüm,” dedi.

ON ALTI

Bennetlara sürpriz bir ziyaretçi geliyor.

HEMEN POLİS ÇAĞRILIP Pemberley'nin diğer memur ve avukatları da getirtildi. Darcy ofiste adamları yönlendirdi, zarar değerlendirip belgeleri ve dosyaları korumaya çalıştılar.

Ofis düzgünce aydınlatıldığında, hırsızın Darcy'nin masasını hedef aldığı açıkça belli oldu ama birkaç başka masayı kurcalayarak ve etrafa belgeler saçarak dikkati dağıtmak için yarım yamalak bir girişimde de bulunmuştu. Avukatların ofisleri kilitliydi ve anahtarları sadece ofislerin sahipleriyle Darcy'nin babasındaydı. Yine de Darcy, bu zorla içeri girilmenin sonucunun tam değerlendirilmesinin yapılması konusunda ısrar etti, firmanın saygınlığını tehlikeye atmak istemiyordu. Lizzie odanın bir köşesinde, yerden topladığı kağıtları düzenleyerek yardımcı olmaya çalışırken onu izledi. Ellerindeki konuya odaklanmayı deniyordu ama aklı hâlâ arşiv odasının karanlığındaydı, yalnızca beş dakikaları daha olsaydı Darcy'nin Wickham hakkında nasıl bir bahane öne süreceğini merak ediyordu.

Bingley, Lizzie ile Darcy serbest kaldıktan az sonra başlamış olan şiddetli yağmurdan sıırıslıklam bir şekilde geldiğinde çok da zaman geçmemiştir. Darcy'yi ofisin köşesinde durmuş, bir gece bekçisi işe almakla ilgili mırıldanırken buldu. "Ne oldu?" diye sordu tedirginlikle.

Lizzie yavaşça onlara yaklaşıırken "Birisini zorla içeri girdi," dedi Darcy, sakın bir tavırla. "Eğer bir şey çalıındıysa ne olduğunu belirlemeye çalışıyoruz. Ama Netherfield'in sigorta poliçesini bulamadık."

Bingley'nin omuzları çöktü. "Peki, ya şimdi ne olacak?"

"Pes etmiyoruz," dedi Lizzie ve Darcy aynı anda, sonra da rahatsız bakışlarla birbirlerine baktılar.

Bingley ceketinin içinden ince muşamba bir belge çantası çıkardı. "Poliçeyi buldum Bayan Bennet. Masasının üzerindeydi, tıpkı söylediğiniz gibi. Bunu daha önce hiç görmedim."

Bingley, belgeyi Darcy'ye uzattı ama Lizzie onu okumak için Darcy'nin omzunun üstünden eğilmekten hiç rahatsızlık duymadı. "Gerçek gibi görünüyor," diye mırıldandı Darcy, şaşırılmış gibiydi. İlk bakışta Lizzie de ona katılırdı. Ama belgeyi incelediklerinde Lizzie, "Dördüncü madde ve... altıncı da. Hatalı kaleme alınmış..."

Darcy hızla son sayfaya geçti. "Ve iptal ile ilgili bir koşul da eksik."

"Bu kadar önemli bir belge için bekleyeceğimden çok daha kısa," diye ekledi Lizzie.

"Öyle," dedi Darcy, etkilenmiş görünüyordu. "Sözleşmeler hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsunuz?"

“Çalışmama izin verilen tek konu bu,” diye yanıt verdi Lizzie ve başını belgeden kaldırdı. Darcy'nin yüzü hemen yanında duruyordu ve bu yakınlık onun alt üst olmasına neden oldu. Bir adım geriledi. “Söylediğim gibi, babamın uzmanlığı iş hukukundadır.”

“Hımmm.” Lizzie belgeyi dikkatli bir şekilde okuma fırsatı bulamadan, Darcy kağıtları toplayıp paltosunun iç cebine soktu. Lizzie yine kendi ortaya çıkardığı kanıta şimdi bir erkeğin sahip olduğuna dair o rahatsızlık hissine kapılmıştı.

“Aramaya devam edeceğiz,” diye söz verdi Darcy, Bingley'ye. Gerçi Lizzie, aradıklarının Pemberley'den çıkmayacağına dair sonunda Collins'le evleneceğine iddiaya girerdi. “Sahte poliçe yargıcın burada ters bir şeyler ve Hurst'ün başka düşmanları olduğu sonucuna varması için yeterli olacaktır.”

Ya da bu plan harika bir şekilde geri tepecek ve yargıç bu belgeyi, Bingley'nin işini kurtarmak için eniştesine tuzak kurduğu şeklinde değerlendirecekti. Ama Bingley öyle mağdur görünüyordu ki Lizzie bunu yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemedi. Ne de olsa iyi bir yasal vekil olmanın bir yanı da müşterinin cesaretini kırmamaktı. Ama vekil ona boş umutlar da vermemeliydi...

“Ne yapmalıyım?” diye sordu Bingley, yeniden eski haline getirilmekte olan ofiste etrafına bakınarak.

“Eve git,” diye teşvik etti onu Darcy. “Dinlen.”

“Bana bunu yapma,” dedi Bingley, berbat bir halde. “Aklı-mı yarından uzak tutacak bir göreve ihtiyacım var.”

“O zaman hanımları evlerine götür.”

Lizzie kollarını kavuşturdu. “Ah, ben daha eve gitmiyorum.”

Darcy sadece yukarı bakarak gözlerini devirdi.

“Bunu yapmayın. Bir erkeğe öylece eve gitmesini söyler miydiniz?”

“Az önce yaptım ya!” diye karşı çıktı Darcy, Bingley’yi işaret ederek.

“Başka bir erkek *avukata* öylece eve gitmesini söyler miydiniz?”

“Yapacak bir şey kalmadıysa o zaman, evet.”

Lizzie inatçı ve dikkatli gibi görüldüğünü biliyordu ama kanıtlarının Darcy’yle birlikte ortadan kaybolduğunu görmeye hazır değildi. “Yapacak bir şey kalmadığının doğru olmadığı açık! Aksi takdirde siz kendiniz de eve gidiyor olurdunuz.”

Darcy, Bingley’ye baktı. “Lütfen Georgiana’yı eve götür. Onunla içeri gir ve personelle konuş, her şeyin yolunda olduğundan emin ol. Sonra evine git ve kendi ev halkıyla da aynı şeyi yap. Buraya zorla giren büyük olasılıkla Hurst’ün katili ve hâlâ serbest.”

Bingley başıyla onayladı ve hafifçe eğilerek Lizzie’yi selamladı. “Bayan Bennet, teşekkürler. Güvende olun ve iyi geceler.”

O, Georgiana’yı almaya giderken Lizzie de Darcy’ye, “Gördünüz mü, iyi yapılmış bir işi takdir ettiğinizi işte böyle gösterirsiniz,” diye fısıldadı.

Darcy ona karanlık bir bakış attı ve kız kardeşine veda etmek için hızla dışarı çıktı.

Darcy'nin doğru söylediği ortaya çıktı, yapacak çok az şey kalmıştı. Firma gün içinde giden gelen tüm belgelerin esaslı bir listesini tutmuyordu ve neyin çalındığını tam olarak belirleyebilmek olanaksızdı. Etraf temizlendiğinde Darcy daha fazla izinsiz içeri girişi engellemek için gece ofiste kalacak iki memur ayarladı. Sonunda Lizzie'ye döndü ve "Size eşlik etmeme ya da bunun peşinden geleceği kesin olan dedikodulara itiraz etmezseniz evde olduğunuzu görmekten mutluluk duyarım," dedi.

"Uygunluk konusunda endişelenmek için oldukça geç," dedi Lizzie. "O arşiv odasında en az yirmi dakika beraber kilitli kaldık. *Bunun* kokusu bile alınsa tüm o sosyete dedikodularını hayal etsenize."

Yine de Lizzie'nin sözleri tamamen palavraydı, hava kararmıştı ve bir katil serbestçe ortada dolaşıyordu. Darcy'ye güvenmiyor olsa bile hiç tanımadığı bir saldırganın yerine, bildiği bir saldırganın ona eşlik etmesinden memnundu. Arabaya bindikleri anda, "Davamızı oluşturmak için yarın ne zaman buluşalım?" diye sordu Lizzie.

"Benim davam," diye düzeltti onu Darcy, derin bir iç çekişle.

"Ben olmasaydım oluşturacak bir davanız da olmazdı."

"Çok katkıda bulundunuz ama hiç adil olmasa da kadınların mahkemeye girmelerine izin verilmiyor."

"Bu doğru değil. Kadınların mahkemede olmaları *teşvik edilmiyor*."

Darcy şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Orada yeterince sık görülürseniz bir gün sizi baroya çağıracaklarını mı düşünüyorsunuz?"

“Neden olmasın?” diye karşılık verdi Lizzie. “Bu işi yapmamı yasaklayan bir kanun yok. Aslında karşılaştığım tek engel, yapabileceğimi düşünmeyen erkekler.”

“Sizi küçümsemiyorum Bayan Bennet,” dedi Darcy. Sonra parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. “Bana güvenmiyorsunuz ve bunu bana bırakmamanızın gerçek nedeni de bu.”

“Bunun için sebebim var. Bay Wickham’a olan davranışlarınıza ne demeli?”

Darcy sadece başını salladı ve sakince, “Beni oldukça yanlış değerlendirmişsiniz,” dedi.

“Öyle mi?” diye sordu Lizzie, küçük bir kahkahayla. “Bunun için bana düelloda meydan mı okuyacaksınız?”

Darcy’nin yüzü karardı ama Lizzie’nin bakışlarına başı dimdik karşılık verdi. “Geçmişimle ilgili herhangi bir şey bilmek istiyorsanız tek yapmanız gereken sormak. Kişiliğime karşı yaptığınız haksız davranışlara rağmen size gerçeği söyleme nezaketini göstereceğime söz veririm.”

“Yasa dışı bir düelloda başka bir adama meydan okudunuz mu?”

“Evet,” dedi Darcy.

Lizzie onun dürüstlüğü karşısında şaşkına dönmüştü. “Neden?”

“Size nedenini söyleyemem. Çok derinden önemsedğim ve güvenini sarsmayacağım birinin saygınlığı ile ilgili.”

Bugünden önce, Lizzie bunun sadece uygun bir bahane olduğunu düşünürdü. Ama adamın yüz ifadesindeki bir şey onun tereddüt etmesine neden oldu. “Siz... Siz kazandınız mı?”

Darcy kısa, küçümseyici bir kahkaha attı. “Kazandığım söylenebilir ama insan bir düelloda gerçekten kazanabilir mi?”

Lizzie onun saygınlığına gelen darbeyi ima ettiğini varsaydı, yine de toplumda hâlâ saygın bir konumu yok muydu? Para... Etki... Bir gelecek... “Kiminle düello yaptınız?”

Bunun üzerine Darcy, ona kafası oldukça karışmış bir ifadeyle baktı. Ama o daha yanıt veremedi araba aniden durdu. Lizzie pencereden baktı ve evinin ön kapısını gördü. Arkasına baktığında Darcy arabanın kapısına doğru uzanıyordu. “Babanız evde mi?”

“Neden?” diye sordu Lizzie, içini bir panik kaplarken. Darcy onu sürükleyerek doğruca babasının önüne götürüp kızının kontrolden çıktığını söylemeyecekti, öyle değil mi?

Darcy arabadan indi ve Lizzie’nin inmesine yardım etmek için elini uzattı. “Onun bir iş hukuku uzmanı olduğunu söylemişsiniz. Bir duruşma avukatına ihtiyacımız var. Mahkeme için en göz önündeki seçenek o gibi görünüyor, buna katılmıyor musunuz?”

Lizzie başıyla onayladı ve serseme dönmüş olsa da onu takip etti.

“Bu davayı üstlenir mi?” diye sordu Darcy.

Bay Bennet’in bu gelişme karşısında nasıl tepki göstereceği hakkında Lizzie’nin hiçbir fikri yoktu ama bu, ellerini Darcy’nin taşıdığı kanıta koymak için bir başka şans anlamına geliyorsa bu riski alacaktı. “İçeri girin ve onun ne diyeceğini görelim.”

Yavaşlayarak çiselemeye dönüşen yağmurda aceleyle ön kapıya gittiler. Lizzie annesi onları görmeden ve yanında bir refakatçi olmadan eve genç bir adamla gelmesinin uygunsuzluğuyla telaşa kapılmadan önce, Darcy'yi üst kata, babasının çalışma odasına sızdırabilme olasılığı var mı diye düşündü. İyi yanından bakılırsa bu onun saygınlığına, onu anlamsız sosyal meşguliyetlerin dışında bırakacak bir darbe olabilirdi!

“Güzel bir eviniz var,” diye fısıldadı Darcy ona, üstlerinden yağmur suları damlayarak içeri girdiklerinde.

“Şşşş...”

Kitty'nin sesi çınladı. “Kim o?”

Lizzie başını kaldırdığında merdivenlerin tepesinden onlara bakan kız kardeşini gördü ve içinden sövüp saydı. “Kitty. Bu Bay Darcy. Babam çalışma odasında mı?”

Kitty yanıt vermek yerine, “Annem sana çok kızdı Lizzie!” dedi.

“Neden? İşkence yapacağı dört kızı daha yok mu?”

“Bu söylediğini ona söylemezsem şanslısın! Hayır, bir ziyaretçi var! Ziyaretçi bir *beyefendi*! Ki bu oldukça heyecan verici ve şimdi eve başka bir beyefendi getirdiğine göre aynı zamanda rezalet bir durum. Yoksa sonunda evliliğe ilgi duymaya mı başladın? Zamanı gelmişti.”

Darcy'nin bakışlarının ağırlığını ensesinde hisseden Lizzie, donup kaldı. Aklına Collins geldi, salı olmuş muydu? Buraya onunla evlenmesi için Lizzie'nin aklını çelmeyi umarak gel-diye ve Bayan Bennet, Lizzie'nin bir teklif aldığını ve bundan kimseye bahsetmediğini öğrendiyse... Tanrı yardımcısı olsun.

“Annem nerede?” diye sordu.

Ama sözler ağzından çıkar çıkmaz misafir odasının kapısı koridora doğru açıldı ve Lizzie, Bayan Bennet’in dışarı süzülen sesini duydu. “...Eminim çok yakında evde olacaktır. Çok dikkatli bir kızdır ama yalnızca biraz daha sabırlı olabilirsiniz eminim ki... Lizzie!”

Annesi bir sığırın kuvveti ve kararlılığıyla koridordan aşağı geldi ve Lizzie, kendini Darcy’nin önünde tepeden tırnağa aşağılanmaya karşı hazırladı. *Kız kardeşi ona Fitz diyor*, diye hatırlattı kendine, beklenen utancın etkisini hafifletme çabasıyla.

“Neredeydin sen?! Bir ziyaretçinin var! Ve neredeyse bir saattir seni bekliyor! Baban sana fazla özgürlük verdi ve... Bu kim?”

“Anne, bu Bay Darcy. Babama danışmak için geldi.”

Bayan Bennet ona açıkça asgari nezaketi gösterse de Darcy, eğilip onu son derece kibarca selamladı. “Bayan Bennet, bu bir zevk. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, hem de akşamın bu geç saatinde.”

“Bay Bennet, çalışma odasında. Kitty size gösterebilir.” Bayan Bennet saçını ve kıyafetini düzeltmek için Lizzie’yi dürtüklemeye başladı. “Şu haline bak, sıırılsıklamsın ve dar-madağın... bu çamur mu yoksa? Lizzie bu senin en iyi elbi-sen! Ama, ah, o senin geldiğini biliyor ve Lydia senin yerine kendisine evlenme teklif etmesi için onu ikna etmeden önce içeri gidip onunla konuşsan iyi olur.”

Bu, Lizzie’yi duraksattı. Lydia, Bay Collins’i *adam yerine koymazdı*. “Anne, kim...”

Misafir odasından gelen içten bir kahkaha Lizzie'nin başını kaldırmasına neden oldu ve o anda onu kimin beklediğini kesinlikle anladı. O da sesi tanıdı mı diye Darcy'ye baktı ve belirmeye başlayan öfkeli bakışlarından gerçekten de tanıdığını anladı.

Lizzie annesine sürtünerek geçti ve koridorda hızla ilerledi. Misafir odasına girdiğinde şöminenin yanındaki Bay Wickham'ı ve ona çok da uygun olmayan bir yakınlıkta oturan Lydia'yı buldu. İçeri girdiğinde Bay Wickham, ona baktı ve o gamzesini ondan tarafa doğru ustalıkla kullandı. "Lizzie!"

Ama Darcy'yi hemen onun arkasında gördüğünde Wickham'ın gülümsemesi kayboldu. Ayağa kalkarak Lydia'yı şaşırttı. "Merhaba Darcy."

"Wickham," dedi Darcy, sıkıldığı dişlerinin arasından.

"Lydia!" dedi Lydia da kendini göstererek. "Bu Darcy mi? Tanrım Lizzie, bize onun ne kadar yakışıklı olduğunu söylememiştin."

Lizzie kardeşine bir bakış fırlattı. Lydia'nın aşırı heyecanlı tavırlarının zamanı değildi. "Lydia, lütfen gidip anneme bakar mısın?"

"Hayır," dedi Lydia. "Burada kalmayı tercih ederim."

Lizzie misafirlerin önünde kardeşiyle tartışmak istemiyordu, o yüzden gözlerini Wickham'a çevirdi. Darcy, "Burada ne yapıyorsun sen?" diye sorarken Lizzie de aynı anda "Ah, Siz yaralısınız!" haykırdı.

"Yaşarım," diye yatıştırdı onu Wickham, iyi olduğunu göstermek için ellerini ve kollarını öne uzatarak. Ama

pantolonunun dizleri çamur olmuştu ve ceketinin dirseği de yırtılmıştı. Çenesinin sol tarafında oldukça büyük bir çürük ve sol gözünün altında da küçük ama derin bir yara vardı.

“Ne oldu?” diye sordu Lizzie, daha yakından bakmak için Lydia’yı kibarca yana iterek.

“İnsanın görevlerini yapmasının tehlikeleri işte,” diye bildirdi onu Wickham. “Bir grup hırsızın hücumuna uğradım.”

“Şu kesik taze görünüyor,” dedi Lizzie. Henüz kabuk tutmamıştı. “Bu temizlendi mi?”

“Ben teklif ettim bile,” dedi Lydia, sıkkın olduğu belliydi.

“Bu küçük bir şey,” diye temin etti onu Wickham ama Lizzie yarayı daha yakından inceleyebilmek için onu ateşin ışığının yakına çekmek üzere kolunu tuttuğunda irkildi.

“Başka yerinizden de yaralandınız mı?”

Wickham yanıt vermedi. Lizzie’ye bakmıyordu bile, daha çok Darcy’ye bakıyordu.

“Şehre geri döndüğünü bilmiyordum,” dedi Darcy ve sesindeki soğukluk olmasa bu sözler hoş olabilirdi.

“Senin burada olacağını bilmiyordum,” dedi Wickham da kontrollü bir sesle ama Lizzie onun gözlerinde, yerini tanıdık neşeli bir ifadeye bırakmadan önce bir panik parıltısı gördü. “Neredeyse gece oldu. Havadaki değişim insanları hep huzursuz eder. Sizin standartlarınıza göre düzgün görünüşlü olmadığımı biliyorum ama...”

Ters bir şeyler vardı. Lizzie’nin Wickham’ı tutan eli gevşedi ve konuşurken sesinin titremesini engellemek için elinden geleni yaptı. “Peki, bu akşamki ziyaretinizin sebebi nedir?”

Wickham ona baktı ve Lizzie aklında dolaşıp duran binlerce soruya rağmen duruşunu değiştirmede. “Davanızı nasıl kotardığınızı görmeye geldim.”

Ama Darcy söze karıştı. “Söylesene Wickham, işten çıkarıldığında anahtarını Pemberley & Ortakları’na iade etmiş miydin?”

Lizzie’nin kafa karışıklığı artık berraklaşmıştı. Wickham’ın duruşu ve silueti davetsiz misafirinkinin aynısıydı, yaraları da fazla tazeydi. Dizlerindeki çamur daha kurumamıştı bile.

“Wickham?” dedi Lizzie. Geriye doğru bir adım atmaya başlamıştı ama Wickham’ın eli hayal edebileceğinden çok daha sert ve sıkı bir şekilde kolunun etrafına kapandı.

“Yapma Lizzie,” dedi adam ona, ilk kez ilk ismiyle seslenerek ve onu yakınına çekerek kolunu arkasına yapıştırdı. “Kimse kıpırdamasın!”

“Ne yapıyorsunuz?” diye karşı çıktı Lydia.

Tam o anda Bayan Bennet misafir odasına girdi. Bayan Bennet sahneyi yanlış anladı ve çığlığı bastı. “Bir kavga! Lizzie’*m* için! Lydia ya da Jane için inanabilirdim ama *Lizzie!*”

Darcy öne doğru bir adım attı ama Wickham, “Tek bir adım bile atma!” diye bağırdı.

Darcy durdu ve gözleri irileşti. Lizzie onun bakışlarını takip etti ve donup kaldı.

Wickham bir tabanca sallıyordu ve silahın iş gören tarafı doğruca Lizzie’ye yönelmişti. Adam namluyu kaburgalarına bastırırken Lizzie nefesini düzenli tutmaya çalıştı ama Darcy’nin gözlerinde gördüğü korkudan hiç hoşlanmamıştı.

“Hepimiz sakinleşsek ve mantıklı konuşsak nasıl olur?” dedi, hissettiğinden çok daha soğukkanlı bir tavırla.

Ama çok geçti. Lydia ve Bayan Bennet çılgılık atmaya başladılar ve Lizzie evin başka bir yerinde Jane, Kitty ve Mary’ye ait olduğunu tahmin ettiği koşuşturan ayak sesleri duydu. Eğer bu böyle devam ederse Bay Bennet’ı da çalışma odasından çıkaracağı kesindi.

Ailesine zarar geleceği düşüncesi ona doğrultulmuş bir silah olmasından daha korkutucuydu. “Kimseyi incitmeyin!” diye yalvardı Lizzie.

“Aptalca bir şey yapmayın, Wickham!” dedi Darcy, iki elini de havaya kaldırmışken.

Wickham’a gelince, o gerçekten de çok sakin görünüyordu. “Geri çekilin! Ona zarar vermek istemiyorum ama geçmemize izin vermezseniz bunu yapacağım!”

“Sizinle geleceğim, kimseye zarar vermeyin yeter,” dedi Lizzie. Wickham’a bakmaya çalıştı ama adam onun kolunu daha da sert çekti ve Lizzie’nin gözlerinde yıldızlar çıktı.

Darcy korkudan akıllarını yitirmiş Bayan Bennet ile Lydia’yı kenara iterek kendini hanımlarla Lizzie ve Wickham’ın arasına soktu. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Hadi konuşalım.”

“Araban dışarıda mı?”

Darcy başıyla onayladı ve gözlerini Lizzie’ye kilitledi. Lizzie, Wickham’ın onu da kendisiyle götürmeye niyetlendiğini biliyordu ama evi Darcy olmadan terk etme fikri onun titremesine neden oldu. “Wickham, ailemi bu işin dışında bırakın. Bu bizimle Darcy arasında...”

“Sessizlik!” diye haykırdı Wickham, Lizzie’nin kolunu yeniden bükerek. Lizzie’nin acıdan nefesi kesilirken yıldızlar geri döndü.

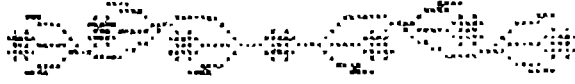
“Ona zarar verme!” diye bağırdı Darcy.

“Beni buna zorlama,” oldu Wickham’ın eşit derecede yüksek sesli karşılığı.

Wickham, Lizzie’yi koridorda itip kapıdan dışarıdaki nemli geceye çıkardı. Sokak lambaları oldukça yetersiz bir ışık sağlıyorlardı ama Wickham’ın silahını şoföre doğrultup “Kıpırda!” diye bağırması adamın tünediği yerden düşmesine yetti. Wickham, Lizzie’yi yukarı kaldırdı, sonra da hemen onun yanına zıpladı. Dizginleri ele alıp birlikte karanlık gecede bilinmeyen bir yere doğru yola çıkmalarından önce, Lizzie’nin gözüne bir an evden dışarı fırlayan Darcy çarptı.

ON YEDİ

*Kahramanımız mağdur ve
yeni bir rehber ediniyor.*

BU, BİR HAFTADA ikinci kez rızası dışında bir arabaya zorla bindirilişiydi ama silah tehdidiyle ilk kezdi ve Lizzie bu gelişmeden memnun olmamıştı. Wickham atları tırıs götürmeye başlayıp sonra da hızlarını artırmaya çalıştığında koltuğuna sıkıca tutundu.

Korku, boğazını sıkan bir mengene gibiydi. Ama Lizzie tehlike karşısında kendinden geçen o hanımlardan biri olmak istemiyordu. Bir şey söylemeli, bir şey yapmalıydı, o yüzden de aklına ilk gelen sözleri söyledi. “Darcy’den hoşlanmadığınızı biliyorum, yine de bu oldukça fazla oldu.”

“Bu konuda yanılıyorsun. Ben ondan nefret ediyorum.”

“Evet ama insan kaçırma, Wickham? Gerçekten mi?” Bu delilikti, sanki sosyal bir ziyarettelemiş gibi onunla şakalaşıyordu.

“Macera duygunuz nereye gitti?”

“Korkarım onu misafir odasında bıraktım.”

“Yazık.” Wickham dizginleri sarsarak atları daha da hızlandırdı. Gracechurch Sokağı’nın sonuna vardılar ve adam atları batıya döndürdü. Sokaklar önceden yağan yağmur yüzünden hâlâ ıslaktı ve Lizzie aşırı hareketli hayal gücünden mi öyle hissetti, yoksa tekerlekler dönüş sırasında gerçekten kaydılar mı, emin olamadı.

Soğukkanlılığını korumaya çalıştı ama sadece hızları bile tedirgin olmak için yeterliydi. “Bu ağır cezalı bir suç, biliyorsunuz değil mi?”

Wickham güldü. “Suç iddiaları endişelerimin arasında en hafifi.”

Bir çiçekçi arabasını teğet geçtiklerinde Lizzie irkildi ve Wickham, sola dönüp dar ve loş bir sokağa yöneldiklerinde atların biraz yavaşlamalarına izin verdi. İşte Lizzie o zaman, arkalarından gelen toynak ve tekerlek seslerini duydu. Oturduğu yerde biraz dönüp arabanın arkasına doğru baktığında iki tekerlekli kiralık bir gezinti arabası gözüne çarptı, daha hafif ve sadece tek atlıydı ama Darcy’nin dört atlı büyük arabasından daha hızlıydı ve giderek onlara yaklaşıyordu.

Wickham onun hareketlendiğini fark etti ve o da döndü. “Bu Darcy olmalı, bahse girerim. Arabasını çaldığım için deliye dönmüş. Aslında belki de endişesinin nedeni *sizsinizdir*.”

Sanki o sadece kazanılacak başka bir ödölmüş gibi, adamın sesindeki kızgınlık Lizzie’yi rahatsız etti. *Benimle oynadı*, diye farkına vardı dehşetle. Başı, nereye gittiklerine dikkat etme ve Wickham’ın da bu davayla bağlantısını bir araya

getirme çabasıyla dönüyordu. Eğer Pemberley'ye giren oysa, o zaman Abigail'in ölümünden de büyük olasılıkla o sorumluydu.

Ve Lizzie onu dosdoğru Abigail'e götürmüştü.

“Lütfen durun. Bunu başka kimse zarar görmeden çözebiliriz hala.”

Wickham karanlık bir tavırla güldü ve Lizzie'yi neredeyse koltuğundan fırlatacak ani bir dönüş yaptı. “Hayır, gerçekten bunu yapamayız. Artık karışmayı kesmenizin ve size söylene-ni yapmanızın zamanı geldi.”

Döndükleri yan sokak Lizzie'ye tanıdık gelmişti ve geldikleri ara yoldan bile daha dardı. Gündüzleri insanlar ve oyun oynayan çocuklarla dolu olurdu. Gecenin bu saatinde ise boştu ama karanlıktı ve Lizzie atlar zavallı birine denk gelip üstünden geçecekler diye korkusundan zar zor nefes alıyordu.

“İşe hukuku karıştırmak zorunda değiliz,” diye yeniden denedi, gerçekten bunda ciddi olmasa da. Wickham hapse gitmeyi hak ediyordu, Abigail de adaleti. “Eminim bunu halletmenin başka yolları da vardır!”

“Bunu çoktan denedim. Onun yerine Darcy beni vurdu.”

“Düello yaptığı siz miydiniz?” Lizzie bunu daha önce göremediğine inanamıyordu. “Ama siz kim olduğunuzu bilmediğinizi söylemiştiniz...”

“Hayır, ben sadece size yanıt vermeyi reddettim. Avukatlığa bu kadar hevesli biri olarak, bazen kalın kafalı olabiliyorsunuz.”

Bunun üzerine Lizzie oturduğu yerden ona vurmayı istedi ama Wickham'ın silahı hâlâ ona doğrultulmuştu. Üstelik

dizginleri tutma konusundaki yeteneğine de yeterince güvenmiyordu, o zaman gerçekten de paniklemiş atların merhametine kalırdı. Bunun yerine içinde kabaran yeni bir korku dalgasını bastırdı. Bu sorunun üstüne mantıkla gitmeliydi, korkuyla değil. İlk adım, nereye gittiklerini anlamaktı. Wickham peşlerindeki kurtulmak için yine geldikleri yola doğru daire çiziyormuş gibi görünüyordu.

Sanki bunu doğrulamak istermiş gibi Wickham onu dirseğiyle dürttü. “Darcy hâlâ bizi takip ediyor mu?”

Lizzie koltuğunu daha sıkı tutmak ve cesaretini toplamak için bir an durdu. *Lütfen arkamızda olsun*, diye dua etti. İçinde bulunduğu durumun ağırlığına rağmen Darcy’nin ortaya çıkacağı umudunun ironisini gözden kaçırmamıştı. Ama üzerinde Wickham’ın silahına denk olabilecek hiçbir şey yoktu.

Arabanın yanından etrafa bakındı ve nefes kesen bir an kendini kenardan fazlasıyla sallanırken buldu. Aşağı baktı, zemin baş döndürücü bir hızla geçiyordu. Wickham onu geri çekti.

“Hâlâ orada,” diye bildirdi Lizzie. Bunun Wickham’ı daha da delirtip kendi durumunu daha da kötüleştirip kötüleştirmediğinden emin değildi.

Ama Wickham, “Şimdi de orada mı?” diye sorarken sesi sadece şaşırmış geliyordu.

Lizzie yutkundu ve bir kez daha Wickham’ı ikna etmeyi denedi. “Sizi vurması doğru değil, hatta en başta sizinle düello yapması da.”

“Neden? Alt sınıftan olduğum için mi?”

Wickham'ın sesindeki küçümseme Lizzie'nin yanlış adım attığını fark etmesini sağlamıştı. "Hayır. Yasa dışı olduğu için."

"Sizinle ilk tanıştığımda idealizminiz cazip gelmişti," dedi Wickham, "Şimdiyse sadece katlanılmaz."

Wickham, Lizzie'nin tüm ikna denemelerine direnmeye kararlı görünüyordu, o yüzden Lizzie taktik değiştirdi. "Bana bir şey olursa ailem çok üzülür."

Bu tehdit daha ağzından çıkmadan bile çok zayıf kalmıştı, Wickham da güldü. "Babanız sizin kaybolduğunuzu anlaması için bir kitabı kapatması epey zaman alır ve anneniz de fazlasıyla memnun olur, evlendirecek bir kız azalır."

Bu hakaret incitmişti ama Lizzie her şeyden çok onun duygusuz ses tonuna şaşırmıştı. Wickham gerçek kimliğini açığa çıkarıyordu ve Lizzie bu kadar uzun bir süre boyunca kandırıldığına inanamıyordu. "Bu, öylece sıyrılabileceğiniz bir suç değil."

"Önce beni yakalamaları gerek."

Lizzie'nin inancı azalmaya başladı. Rıhtıma yaklaşıyorlardı... rıhtım ya, tabii! Wickham'ın Darcy'yi kaybetmeye ihtiyacı yoktu. Onunla arayı Londra'dan kaçabilecek kadar açması gerekiyordu, o kadar. Su yolu eldeki en kuvvetli olasılıktı. Tek başına bir adam kolaylıkla Thames'ten kaçabilirdi.

Ama Wickham, Lizzie'yle ne yapmaya niyetliydi ki?

Lizzie bunun yanıtının iki seçenekte toplandığını düşündü. Londra'dan ya Thames'in üzerinde ayrılacaktı ya da altından. Tıpkı Abigail gibi.

Lizzie hayatında ilk kez konuşma zamanının geçtiğini kabullendi. Sudan çıkarılmış, elleri bağlı zavallı Abigail'in görüntüsünü gözünün önünden uzaklaştırdı. Ona sonra geri dönecekti ama şimdi nasıl kaçacağını bulması gerekiyordu. Belki de ihtiyacı olan kaba kuvvet değil, kurnazlıktı. Eğer Lizzie sadece kaçmaya yetecek bir süreliğine ondan kurtulabilse, dikkatini dağıtabilse, şaşırtabilse ve saklanmak için koşabilseydi...

Dar yan sokaktan çıkarak rıhtıma açılan bir sokağa geçtiler. Gemiler suda hafifçe inip kalkıyor ve uzak rıhtımların ışıkları parlıyordu. Lizzie bağırarak için derin bir nefes aldı ama kargalarına batan tabancayı hissetti. Başını eğip ona baktı.

"Sakın," diye uyardı Wickham.

Lizzie sessiz kaldı. Ama aşağıya doğru bakmak ona bir şey hatırlattı, Jane'in broşunu takıyordu! Kesinlikle bir silah sayılmazdı ama onu ceketinden çıkarmayı başarabilirse, keskin ucu tam doğru anda batırılabilirdi...

"Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu Wickham'a, onun dikkatini dağıtmayı umarak.

"Göreceksiniz," diye homurdandı adam ve Lizzie'nin eli göğsüne giderek broşunun iğnesiyle uğraşmaya başladı.

"Oraya varmak ne kadar sürecek?"

"Göreceksiniz dedim ya. Tanrım, her an daha da çekilmez oluyorsunuz!"

Ama Lizzie onun dizginleri çekmeye başladığını ve fren yaparak atları tırıs koşuya geçirdiğini fark etti. Zavallılar nefes nefeseydi ve derileri terden kayganlaşmıştı. Lizzie suya

bakarak hangi gemiye bineceklerini anlamaya çalıştı. Uzaktan at toynaklarının tıkırtılarını ve tekerleklerin çatırtısını duydu. Darcy peşlerindeydi! Lizzie onun ne kadar uzakta olduğunu görmek için boynunu uzattı ama görünürde yoktu.

“Darcy ısrarcı,” diye belirtti Wickham. “Size bu kadar düşkün olduğunu hiç düşünmemiştim.”

“Eminim sadece yatırım yaptığı atlar içindir,” dedi Lizzie ve broşun iğnesi açıldı. Lizzie, Wickham’ın gözlerinin arkaya kilitlendiği anı kullanarak broşu ceketinden çıkardı ve sol elinin içine sakladı.

“Nedense bundan şüpheliyim.” Wickham yeniden Lizzie’ye baktı, Lizzie şimdi elleri kucağında birleştirilmiş, dehşet içindeki masumiyetin tablosu gibiydi. “Onun bir hanımın iyiliğini bu kadar çok önemseydiğini hiç görmemişim, sadece kız... *Ahhhh!*”

Lizzie, Wickham’ın dikkatinin bir anlık dağılışından yararlanmış ve broşunun sivri ucunu onun bacağına saplamıştı. Onu geri çekerken yavaşlamış arabadan atladı. Yere sert bir şekilde inince sağ ayak bileğine keskin bir acı saplandı ama Lizzie bunun onu durdurmasına izin vermedi. Wickham’ın acı ve öfkeli bağıırışı arkasında yankılanırken geldikleri yöne doğru koşmaya, aslında hızla topallamaya başladı.

Hava karanlıktı ve Lizzie’nin sadece nerede olduğuna ilişkin genel bir fikri vardı. Sandıklar ve karanlık gemiler geçtikçe bir yardıma rastlamak için dua etti. Ama sonra Wickham’ın bağıırışını ve arabadan atlayıp arkasından koşuşunun sesini

duyduğunda, yalnızca kimsenin kaçışını engellememesi için dua etti.

“*Elizabeth Bennet!*” diye haykırdı Wickham gecenin içinden.

Lizzie yine de koştu.

Ve sonra...

Bam!

Lizzie kurşunun yanağını okşayacak kadar yakınından geçtiğine yıllar boyunca yemin edebilirdi. Topallayarak ilerlemeyi aniden kesti ve yeniden koşmayı denemedi. Silahlar hakkında çok fazla bilgisi yoktu ama Wickham'inkinin, tekrar doldurulması gerekmeden ona bir kurşun daha sağlayacak çift namlulu bir filinta* olabileceğini biliyordu.

“Bana tekrar ateş ettirme,” diye tehdit etti Wickham.

Lizzie yavaşça döndü. Wickham yirmi adım kadar arkasında duruyordu, acı içindeydi ama silahı hizada tutuyordu. “Şimdi, aptalca bir şey yapma da Abigail’le aynı kaderi paylaşmak zorunda kalma.”

Lizzie bu onaylama karşısında ürktü. Uçarak onun üstüne atlamak ve yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi tokatlamak istedi ama hareketsiz durmak için kendini zorladı.

“Onu neden öldürdünüz? Onu gördünüz, bildikleri hakkında hiçbir şey söylemeyecekti. Yeni bir hayat istiyordu.”

“Beni tanıdı,” dedi Wickham, sanki bu şanssız bir rastlantıymış gibi. “Tanıyacağını düşünmemiştim ama biz oradan ayrılırken bunu gözlerinde gördüm, benim bir polisten fazlası olduğumu biliyordu. O, yarım kalmış bir işti.”

* Tüfekten daha kısa, yivsiz namlulu bir ateşli silah (Ç.N.)

Eğer Abigail onu daha önceden tanıdıysa bunun anlamı...
 “Kahya yardım bulmak için birini yolladığında, Hurst malikanesine sizin çağrılmış olmanız bir rastlantı değildi,” dedi Lizzie. “Evi izliyordunuz. Gerçekten polis misiniz bari?”

“Elbette öyleyim. Dik duran ve ayık herkesi alırlar.”

“Orada ne bekliyordunuz?”

“Hiçbir şeyi onaylamam da reddetmem de,” dedi Wickham.

Lizzie ona doğru bir adım attı, kalbi güm güm çarpıyordu ama bilmeliydi. “Hurst’ü öldürdünüz mü?”

Wickham aralarında kalan mesafeyi kapattı ve Lizzie ürkererek silah atışını bekledi. Ama adam sadece onu kolundan yakaladı. “Saçmalamayın.”

“Siz bana yanıt verene kadar kıpırdamayacağım.”

“Öyleyse sizi taşıyım.”

“Sakın buna cüret etmeyin!” diye haykırdı Lizzie, gerçi bileği çok acıyordu ve daha uzağa gideceklerse adamın tam da bunu yapması gerekeceğinden korkuyordu. “Bana neden yanıt vermiyorsunuz?”

“Yakında göreceksiniz,” dedi Wickham, bu da Lizzie’ye adamın onu öldürmek istemediğini düşündürdü. Ama Wickham güç kullanmaya hazırды. Lizzie anında ona direnme kararı verdi ama işini de kolaylaştırmayacaktı. Onu sürüklemesi gerekirse bu onu yavaşlatırdı ve belki Lizzie’ye biraz daha zaman ver... “Wickham!”

Lizzie ve Wickham, döndüklerinde Darcy’nin yalnızca otuz adım kadar uzaklarında durduğunu gördüler. Elinde onlara doğru çevrilmiş bir silah vardı. Lizzie’nin ilk düşüncesi

Ateş etme, oldu. Wickham'ın ne bildiğini öğrenmesi gerekiyordu.

Wickham da kendi silahını Darcy'ye doğrulttu.

Ve Lizzie hiç düşünmeden ikisinin arasına geçti.

ON SEKİZ

Lizzie mantığını kullanmaya gayret ediyor.

“ELIZABETH, ÇEKİLİN.”

Darcy’nin sesi sakindi ama bir umutsuzluk tınısı vardı.

“Evet, *Elizabeth*,” dedi Wickham isme alaycı bir vurgu yaparak. “Aradan çekilin.”

“Hayır,” dedi Lizzie, bir saniye önce Wickham’ın Darcy’yi vuracağından emin olduğunda hissettiği korkuya rağmen, üzerine olağandışı bir sakinlik çökmüştü. “Sizin sadece bir kurşununuz kaldı Wickham ve eğer onu benim üzerimde kullanırsanız silahınızı yeniden doldurma fırsatı bulamadan, Darcy kesinlikle işinizi bitirir. Darcy, siz de onu öldüremezsiniz, ondan ne kadar nefret ederseniz edin. Hurst’ü neden öldürdüğünü hâlâ bilmiyoruz.”

“Öldürmedim,” dedi Wickham, tam Darcy de “Umurumda değil,” derken.

“Ama benim umurumda!”

Lizzie, Wickham'a döndü, adam ona dik dik bakıyordu. Hayır, ona değil, tam arkasında duran Darcy'ye. Gözlerindeki kırılganlık Lizzie'nin nefesini kesti. "Bingleylere şantaj mı yapıyordunuz?"

Wickham bir şey söylemediğinde Darcy, "Bu tür şeylere ilk başvuruşu olmaz," dedi.

"Darcy, siz sıranızı bekleyin," dedi Lizzie, gözlerini Wickham'dan ayırmadan.

"Beni işten attırdı, sonra da düelloda meydan okudu," dedi Wickham ona, şimdi Lizzie'nin tanıştığı o genç adama daha çok benziyordu.

"Ve sen gelme zahmetine bile katlanmadın," diye homurdandı Darcy.

"Çünkü düello yasa dışı!" diye yanıtı yapıştırdı Wickham.

"Ah, ahlak sınırının nerede olduğunu öğrendiğime sevindim," dedi Darcy. "Ailemden para çalmadan önce değil, kız kardeşimi baştan çıkarmadan, onu ve şimdi de Elizabeth'i kaçırmadan önce değil, gasp etmeden önce de değil ama düelloda mı sınırı çiziyorsunuz? Usulüne uygun olarak dikkate alındı!"

"Darcy'nin sizi vurduğunu söylediniz," diye suçladı Lizzie, Wickham'ı.

"Onu hiç vurmadım, gerçi şimdi keşke bunu yapmış olsaydım diyorum! Onu Georgiana'yla birlikte yakaladığımda burnumu kırdı ve onu hemen oracıkta paramparça etmek yerine, ona düelloda meydan okudum. Ama düzenbazların şerefi yoktur!"

Şimdi Darcy'nin konuşmasını dinlerken Lizzie, bir zamanlar onun soğuk ya da duygusuz olduğunu düşündüğüne inanamadı. İki adama da temiz bir atış sağlamamak için pozisyonunu değiştirmemeye dikkat ederek omzunun üzerinden Darcy'ye baktı. Gördüğü bir yabancıydı. Şiddetli öfke yüzündeki ifadeyi değiştirmiş, kaşları öfkeyle çatılmıştı. Lizzie onun kız kardeşi için her şeyi yapacağını fark etti. Düelloda bir adama meydan okuyarak yasalara karşı gelmek de buna dahildi.

“Ben *vurul*dum,” diye ısrar etti Wickham. Sesi artık gergin geliyordu. “Donanmadayken. Yanlış anlamış olmalısın Lizzie.”

Lizzie'nin onun durumuyla ilgili birçok şeyi yanlış anladığı kesindi ama hafızasıyla ilgili bir sıkıntısı yoktu. Ama şimdilik bu küçük şeye takılmamayı tercih etti. “Georgiana'ya kur mu yaptınız?”

“Biz aşıktık!”

“O, Georgiana'nın servetine aşıktı!” diye araya girdi Darcy. “Ve ailemiz ona evlenmeleri için izin vermeyince Wickham, Georgiana'yı kaçırarak zorlamaya çalıştı.”

“Kendi isteğiyle geldi.”

“On dört yaşındaydı!”

Georgiana Darcy gibi tatlı birinin Wickham'ın hoş sözleri ve vaatlerine kapılmış olması karşısında Lizzie'nin nefesi keşildi ama kendisi de neredeyse onlara kanmıştı, üstelik o daha büyüktü.

“Gretna Green'e varmadan onları durdurdum,” diye açıkladı Darcy, bir çiftin ailelerinin izni olmadan evlenebilecekleri,

sınırın diğer tarafındaki İskoç kasabasının adını anarak. “Wickham ben ona on bin sterlin ödemeden sessizce gitmeyi reddetti.”

“On bin sterlin mu?” Lizzie bunu söyleyecek nefesi zor bulmuştu. “Ödediniz mi?”

“Ödedim,” dedi Darcy dişlerini sıkarak. “İşte o zaman kavga ettik ve ona meydan okudum.”

“Ama siz kararlaştırılan saatte oraya gitmediniz mi?” diye sordu Lizzie, Wickham’a.

Wickham onunla göz göze gelmeyi reddederek bakışlarını onun arkasındaki Darcy’den ayırmadı. “Gelmedi,” diye onayladı Darcy. “Parayla ne yaptığını Tanrı bilir. Donanmaya katıldığını duydum, sonra da ortadan kayboldu. Öylece boğulup gittiğini düşünmüş ve de ummuştum. Siz bu akşam onu ortaya çıkarana kadar.”

Lizzie, Darcy’yle o kadar sık kavga etmişti ki şimdi adamın her bir sözüne inanmak onun için oldukça büyük bir şok oluyordu. Wickham’ın yalnızca egosuna hitap ederek onu nasıl kandırmış olduğunu şimdi şaşırtıcı bir berraklıkla görüyordu; araştırmasının önemli ayrıntılarını da onun gözlerinin önüne sermişti. Abigail’in ölümü de Lizzie yüzündendi. Bir zamanlar çok hoş olduğunu düşündüğü genç adama baktı. Thames’in karanlık suları ve bir kurşun arasında sıkışmışken Wickham artık o kadar da yakışıklı görünmüyordu.

“İntikamınızı almak istediniz,” dedi Lizzie, Wickham’a hitap ederek. “O zaman Darcy’nin en yakın dostunun işini hedef aldınız, onun eniştesini öldürdünüz ve suçu Bingley’nin

üzerine attınız. Sanırım Netherfield ve sahiplerini yoldan çektiğinizde Darcy'yi bir tür yasal skandalın içine çekmeyi planlıyordunuz, değil mi? Bu yüzden yasal sigorta poliçesini aşımak istediniz. Böylece sanki Darcy hileli yasal tavsiye veriyor, hatta yasa dışı faaliyeti destekliyormuş gibi gösterebilirsiniz. Bu onu mahvederdi.”

“*Aynen,*” dedi Wickham.

“Tüm bunları kendi başına bulabilecek kadar akıllı bile değil o,” diye mırıldandı Darcy. “Pemberley için iki sene çalıştığını unutuyorsunuz. Bu büyüklükte bir plan yapabilseydi bile bunu uygulayabilecek şevki olmazdı.”

“Kes sesini Darcy! Ne yapabileceğim hakkında hiçbir fikrin yok.”

Sis yer değiştirmeye başlamıştı ve bunu izleyen uzun sessizlikte Lizzie, Wickham'ı ve tüm sahneyi çok daha açık bir şekilde görebildi. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi kızgın ve korkmuş görünüyordu ve silahı tutan eli titriyordu. Lizzie cesaretinin sarsıldığını hissetti ve onu yeniden toparlamak için çabaladı. *Mantık*, diye hatırlattı kendine ama iki tabanca arasında dururken mantıklı düşünmek şaşırtıcı derecede zordu. “Ben de Bay Darcy'yle aynı fikirdeyim,” dedi Lizzie vakit kazanmaya çalışarak. Wickham bunu kendisi başarmış olabilir miydi? Ama nereye kaçıyordu? Ve... “O gemide sizi kim bekliyor?” diye sordu.

Rıhtımın kenarı ancak on adım kadar uzaktaydı ve Thames'de o kadar çok gemi demirliydi ki Wickham'ın arabayı yavaşlattığında niyetinin hangisine yönelmek olduğunu

kesin olarak söylemek zordu. Ama Lizzie'nin önsezisi doğrudu, Wickham'ın hedefi çok uzak olamazdı. Hatta gemideki her kimse her kelimeyi dinleyebileceği kadar yakındı belki de.

Ve Lizzie ödülünü iki elin çırpılmasıyla aldı. *Şak... Şak... Şak.*

Lizzie, Darcy ve Wickham sesin kaynağını görene kadar karanlıkta etraflarına bakındılar, yalnızca bir taş atımı uzaklıkta rıhtıma yaklaştırılmış bir uskunanın* güvertesinde duran biriydi. "Bravo!" diye bir ses geldi.

Bir kadın sesi.

Lizzie'nin soluğu kesildi, sesi tanıdıktı. Kısa pantolonlu biri öne geldi ama bu bir erkek değildi, Leydi Catherine de Bourgh'du.

"En başta zannettiğimden çok daha akıllısınız, Bayan Bennet," diye seslendi güvertenin korkuluklarına bezgin bir tavırla yaslanarak. "Teklifimi yeniden değerlendirmek istemediğinize emin misiniz?"

Lizzie bocalamış görünmek istemedi, o yüzden ona yanıt verdi. "Hayır, teşekkür ederim, Leydi Catherine."

Leydi Catherine hayal kırıklığına uğramış bir şekilde cıklandı ve "Peki, o zaman düşündüğüm kadar da akıllı değilmişsiniz sanırım," dedi. Metalik bir klik sesi suda yankılandı ve bir an sonra Leydi Catherine elinde bir tabanca tutuyordu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Lizzie, titrek bir kahramanlık denemesiyle. "Sizce de etrafta yeterince tabanca yok mu zaten?"

* Genellikle iki direkli bir tür yelkenli (Ç.N.)

“Leydi Catherine?” diye sordu Wickham, talimat bekleyerek.

“Şimdi değil Wickham. İşleri daha da karmaşık hale getirdin. Bayan Bennet, ya şimdi bu gemiye binersiniz ya da ateş ederim.”

“Kime?” diye sordu Lizzie. “Bana mı, Darcy'ye mi?”

“Önemi var mı?” diye sordu kadın, kaba bir kahkahayla.

“Belki,” dedi Lizzie, kaçamak bir tavırla.

“Genç adamınızı vururum. Sizin yeteneklerinize ihtiyacım var.”

Lizzie duraksadı. Darcy pek onun genç adamı değildi ama Lizzie onun vurulmasına izin vermeyecekti. “Peki ya Wickham?”

“Ne olmuş ona? Nehirden çekip çıkardığınız bir sokak köpeğinden daha yararsız o. Bunu bilseydim onu batan gemisinden asla kurtarmazdım.” Tabancasıyla Lizzie'ye işaret etti. “Şimdi, buraya gelin yoksa ateş etmeye başlıyorum.”

“Kıpırdamayın,” dedi Darcy, Lizzie'ye.

“Saçmalamayın...” diye söze başladı Lizzie ve gemiye doğru bir adım attı ama Wickham da hareketlendi. Lizzie'nin sağına doğru hamle yaptı ve Darcy bağırdı. “*Lizzie, eğil!*”

“Hayır!”

Pat!

Lizzie parke taşlarına çarptı, ilk başta onu yere itenin içgüdü mü yoksa bir kurşunun etkisi mi olduğundan emin olamadı. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu ve etrafına bakındığında bir başkasını, Wickham'ı gördü. Uskunanın demirli olduğu

yere doğru fırlamıştı. Bir *pat* daha havayı yarı ve Wickham iki büklüm oldu. Lizzie çığlık attı ve Wickham yere yığıldı. Ama suya öyle yakındı ki rıhtımın kenarında gözden kayboldu ve Lizzie güçlü bir şapırtı duydu.

Leydi Catherine'in başka bir silahı olmaması ve elindeki ni yeniden doldurmaması için dua ederek ayağa kalkmak için çabaladı. Eğer güçlü kollar etrafına sarılıp onu nakliye sandıklarından oluşan bir yığının arkasına, Leydi Catherine'in görüş alanının dışına çekmiş olmasaydı Wickham'ın gözden kaybolduğunu gördüğü yere koşacaktı.

"Hayır," dedi nefes nefese. "Hayır, hayır, hayır!"

"Elizabeth, durun. Nerenizden yaralandınız?" Lizzie, Darcy tutuşunu gevşetene kadar onun kollarında debelendi ama Darcy onun tamamen bırakmadı. "Yaralı mısınız?"

"Hayır," dedi Lizzie. "Sanmıyorum. Ama Wickham!"

Lizzie, Darcy'nin kesinlikle, "Bırakalım da boğulsun!" demesini bekliyordu. Ona yalvarmak, onun tek tanıkları olduğunda ısrar etmek dilinin ucuna kadar gelmişti ama Darcy hiçbir şey söylemedi. Sadece onu serbest bıraktı ve "Geri çekilin!" diyerek Wickham'ın düştüğü kıyıya koştu. Ceketini çıkardı, çizmelerini fırlattı, kenardan aşağıya bakıp atladı.

Lizzie, Leydi Catherine bir sonraki hamlesine hazırlanıyor mu diye baktı. Ama uskuna daha az önce durduğu yerde değildi. Rıhtımdan uzaklaşıp bir geminin kayığı ile bir başka tekne arasında süzülerek erişim mesafesinden çıkıyordu. Lizzie kenarda durarak geminin adını okumaya çalıştı ama boşunaydı, hava fazla karanlıktı ve uskuna çoktan fazlasıyla

uzaklaşmıştı. Bunun üzerine Lizzie aşağıdaki karanlık sulara baktı ve “Darcy!” diye bağırdı.

Suyun sesini duyabiliyordu ama hiçbir şey göremiyordu. *Lütfen boğulmasın*, diye dua etti. *Lütfen, lütfen, boğulmasın*. “Darcy! Neredesiniz?”

Deli gibi etrafına bakınarak ona atabileceği bir şey, herhangi bir şey aradı ama yirmi adım ilerideki katran kaplı halat onun kenara çekemeyeceği kadar ağırdı. İmdat çığlığı atmaya düşündü ama bu geceleri dolaşan her serseri ve suçluyu ona çekebilirdi; kendisini savunmak için sahip olduğu tek şey de hâlâ elinde sımsıkı tuttuğu broştu. *Aptal*, diye düşündü. Her şeyi korkunç derecede yanlış anlamıştı ve şimdi Abigail ölüydü, Wickham vurulmuştu, bir başkası onu sudan çıkarmaya çalışırken boğulabilirdi ve tüm bunlar onun suçuydu.

“*Darcy!*” diye bağırdı karanlık sulara doğru. “Eğer boğulsanız size çok ama çok kızarım!”

Darcy’nin suda gözden kaybolduğu yerden on adım kadar ileride biraz daha şapırtı ve bir kahkaha olabilecek bir öksürük sesi yükseldi. Lizzie sesin geldiği yere doğru koştu ve rıhtımın içine inşa edilmiş bir merdiven buldu, Darcy bir metre kadar aşağıdaydı ve Wickham da omzundan sarkıyordu. Darcy yavaş yavaş kendini yukarı kaldırdı ve Wickham erişebileceği uzaklığa geldiğinde Lizzie onu kendine doğru çekti. O güven içinde rıhtıma çıktığında Lizzie bir kolunu Darcy’ye uzattı, o da bunu minnettarlıkla tuttu ve Lizzie onu da yukarı çekti.

Wickham’ın gözleri kapalıydı ve yüzü fazlasıyla solgundu. “Wickham!” Lizzie onu canlandırmak için yüzünü

tokatlamaya başladı. Ama sol omzundaki kanı gördüğünde durdu. Karanlıkta görmek zordu ama adamın ceketini sıyırdığında gömleğinin beyazı üzerinde canlı ve parlak kan görünüyordu.

“Hayır, hayır,” diye fısıldadı Lizzie ve kısa ceketini çıkarak kumaşı Wickham’ın yarasına bastırdı. Adam bu baskıyla inledi ama bu yalnızca Lizzie’nin ceketini daha fazla itmesine neden oldu.

“Uyanın,” diye emretti ona. “Yaşamak zorundasınız. Yargıca gerçeği söylemeniz gerek.”

Darcy’ye baktı. “Bir cerraha ihtiyacımız var.”

Ama Darcy, başını iki yana salladı. “Elizabeth. Artık çok geç.”

“Hayır!” diye bağırdı Lizzie. “Sadece ondan hoşlanmadığınız için böyle konuşuyorsunuz.”

“Hayır, Elizabeth. Bakın.”

Lizzie baktı ve ellerinin tamamen Wickham’ın kanıyla kaplı olduğunu gördüğünde Darcy’nin haklı olduğunu anladı. Lizzie ne kadar denerse denesin yara onların bastırıp sıkıştırabildiklerinden daha hızlı kanıyordu. Kanaması varken suya, Thames’e düşmek Wickham’ın işini kolaylaştırmamıştı.

“Bayan Bennet?” Wickham’ın sesi fısıltı gibiydi. ıslak, zahmetli nefes alış verişleri arasında zar zor duyuluyordu.

“İyisiniz,” dedi Lizzie.

“Yalancı,” diye fısıldadı Wickham. “Hurst’ü ben öldürmedim.”

“Şşş,” dedi Lizzie. “Nefesinizi saklayın.”

“Hayır, ben yapmadım. Yemin ederim... Son nefesimde, yemin ederim. Ben öldürmedim... Leydi Catherine...”

Lizzie’nin yanıtlar için duyduğu çaresizlik üstün geldi. “Onu Leydi Catherine mi öldürdü?”

Wickham hafifçe güldü. Sonra Lizzie bunun bir gülüş değil, boğucu bir gurultu olduğunu fark etti. Adamın kendi karnıyla boğulmakta olduğunu anladı. “Bana yardım edin!” dedi Darcy’ye sertçe ve Wickham’ı doğrulttular.

“Leydi... Catherine’in... Casusları var... Fikir babası. Öldürme... Hurst.”

“Kimin yaptığını biliyor musunuz?” diye sordu Lizzie ama Wickham ıslak ıslak öksürdü. Lizzie o anda onun gülümsemediğine yemin edebilirdi; ona ceza faaliyetleri ve değiş tokuş teorileri tartışarak Londra sokaklarında yaptıkları yürüyüşü hatırlatan kısa, pişmanlık dolu bir gülümseme. Çekicilik, sırlar ve yarı doğrularla dolu bir gülümseme.

Sonra Wickham, gözlerini kapattı ve son nefesini verdi.

ON DOKUZ

Lizzie pişmanlıklarını düşünüp duruyor.

“ELIZABETH?”

Darcy’nin eli Lizzie’nin omzuna yaslandı. Bakışları karşılaştığında adamın yüzünden endişe okunuyordu. “Elizabeth, gitmemiz gerek.”

Lizzie yine yanıt vermedi. Wickham ölmüştü.

“Elizabeth?”

“Endişelenmeyin,” dedi Lizzie, zayıf bir sesle. “Bu benim gördüğüm ilk ölü beden değil.”

“Peki ama benim öyle,” dedi Darcy.

Lizzie ona baktı. Darcy’nin burada ve zarar görmemiş olmasıyla içi rahatlamıştı. Mükemmel durumda değildi belki, sıırıslıklamdı ve serin ilkbahar gecesinde titriyordu. Lizzie onun üşütmeden önce ısınması gerektiğini biliyordu.

“Ne yapacağız?” diye sordu ve Darcy başını iki yana salladı. Lizzie uzaktan bağırış çağırışları duydu, başka insanların fazla uzakta olmadığını anladı.

“O öldü ve suçlanan ben olacağım,” dedi Darcy, boğuk bir sesle. Sanki bir mahkeme salonundalardı. Lizzie’nin tanıdığı Darcy *buydu işte*. “Bunun bir aşık kavgası olduğunu düşünecekler ya da başka bir düello. Onu başka bir kadının bir geminin güvertesinden vurup sonra da rıhtımdan ayrıldığına asla inanmayacaklar. Ya da benim onun hayatını kurtarmaya çalıştığıma. Hapse gireceğim.”

“Leydi Catherine de Bourgh,” dedi Lizzie, bitkin bir halde.

“Affedersiniz?”

“Onu vuran kadın,” diye açıkladı Lizzie.

“Ah, çok iyi,” dedi Darcy, sesi hâlâ oldukça ciddi geliyordu. “Leydi Catherine onu vurup öldürdü. Yargıç buna kesinlikle inanır.”

Sesi yükselmişti ve Lizzie onun paniklediğini fark etti. Wickham’a son bir kez bakmak için ihtiyacı olan işaret *buydu*, sonra onun bedenini yere bıraktı. Islanmıştı ve elbisesiyle elleri adamın kanıyla lekelenmişti ama ayağa kalkıp Darcy’yi dirseklerinden tutarak gözlerinin içine bakmaya zorladı.

“Bunun için suçlanmayacaksınız,” dedi kesin bir tavırla. “Gerçeği söyleyeceğiz, annemle kardeşlerim Wickham’ın beni kaçırdığını doğrulayacaklar. Babam bir avukat, yani bize inanılacak.”

Darcy yanıt verecek fırsat bulamadan başka bir arabanın tıngırtısı dikkatlerini çekti ve Bennetların atı ile iki tekerlekli arabasını tanıyan Lizzie rahatladı. Babası arabadan atladı, gözleri endişeyle büyümüştü.

“Lizzie!” diye haykırdı ona doğru koşarken ve elbisesindeki kanı görünce boğuk bir ses çıkardı.

“Bana ait değil...” diye başlamıştı Lizzie ama sonra Bay Bennet ona sımsıkı sarıldı ve Lizzie tüm sorunlarıyla ilgilenmeyi babasına bırakmanın cazibesıyla kendinden geçti.

Babası onu serbest bırakana kadar Lizzie hafifçe onun sırtını sıvazladı ve “Yaralanmadım baba. Bay Darcy kaçmama yardım etti,” dedi.

“Bay Darcy!” Bay Bennet genç adamın kolunu kavradı. “En derin şükranlarımı sunuyorum. Siz yaralandınız mı?”

“Hayır, efendim,” dedi Darcy, Bay Bennet’i saygıyla selamlayarak.

Lizzie onun arka sokaklarda polisleri arayan bakışından çok gergin olduğunu söyleyebilirdi. Adamın kaderinin onun ellerinde olduğunu bilmek çok tuhaf bir histi, ona ne olacağı Elizabeth’in ağzından çıkacaklara bağlıydı ve bu, Darcy’nin hayatında çok büyük sonuçlara sebep olabilirdi. Erkekler sürekli böyle mi hissediyorlardı? Yoksa gücün değerini bilmeyi bırakmışlar mıydı?

Sonra Darcy’nin nasıl tekrar tekrar onun yardımına geldiğini hatırladı ve zaman kaybetmedi. “Baba, Bay Darcy beni kurtardı, sonra Bay Wickham’ı kurtarmaya da çalıştı. Polise onun ölümünde Bay Darcy’nin suçu olmadığını söylememiz gerek.”

“Onu vurdunuz mu?” diye sordu Bay Bennet ama sesinde bir suçlama yoktu.

Olay yerinin yakınlarına daha çok insan gelmişti. merak-

la izliyorlardı ve Lizzie onların hemen arkasında bir adamın resmi ve kulak tırmalayıcı sesini duyabiliyordu. “Geliyoruz! Kenara çekilin!”

“Başka biri yaptı. Her şeyi açıklayacağım ama Bay Darcy masum.” Bay Bennet, Lizzie’ye baktı. Babasının kafasının karıştığı yüzünden açıkça okunuyordu ama Lizzie ekledi: “Lütfen baba!”

Babası başıyla onayladı ve Darcy’ye çabuk bir bakış attıktan sonra çeşit çeşit izleyicinin aralarından meydana çıkan polisleri karşılamak için döndü.

“Silah atışı bildirildiğini duyduk,” dedi ince sakallı iri yarı bir adam Lizzie, Darcy ve Bay Bennet’a hitap ederek. Birisi olay yerinin daha yakınına bir fener getirdi ve Lizzie adamın bakışlarını sırlıslamak Darcy ile kana bulanmış Lizzie arasında şüpheyi gezdirdiğini ve sonunda Wickham’ın cansız bedenini üzerinde durduğunu gördü.

“Geldiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi Bay Bennet, adamı medeniyetle etkisiz hale getirerek ve o daha nefes alamadan devam etti. “Orada yatan adam, kızımı kaçırmaya çalıştı. Yoluna çıkma tehlikesi olan herkese silah sallayarak onu evimizden götürdü. Tanrı’ya şükür ki Darcy oradaydı, kızımı savunmak için atıldı ve arabasındaki bu suçlunun peşine düştü. Onları buraya kadar izledim ve sonunda kaçırın kişiyi kendi arkadaşı tarafından öldürülmüş olarak buldum, o da kaçmış.”

Lizzie, babasının ona öğrettiği müzakere ve ikna taktiklerini ciddiyetle kullandığını gözlemleme fırsatını nadiren bulurdu; o yüzden babasının bu güçlü, kendinden emin hali karşısında şaş-

kına döndü ve durumu şekillendirmesine hayran oldu.

İnce sakallı polis kuşkucu görünüyordu ve Wickham'ın cesediyle Lizzie'nin arasına baktı. "Bu adam sizi neden kaçırdı?"

Lizzie gerçeğe mümkün olabildiğinde bağlı kaldı. "Onunla kaçmamı istedi ama ben gitmek istemedim.

"Ya siz?" diye sordu İnce Sakal, Darcy'ye. "Siz bu işe nasıl karıştınız?"

"Ben Bennetların iş ortağuyım," diye yanıt verdi Darcy, bu da gerçeğin bir başka ustaca genişletilmesi idi ve Lizzie buna da hayran olmadan edemedi. "Kaçırmanın gerçekleştiği sırada evlerinde bulunuyordum sadece."

"Lütfen, bir araştırma yapılması gerektiğini biliyorum," dedi Bay Bennet. "Ama kızımın ve Bay Darcy'nin eve dönüp dinlenmelerine izin verin. Çok büyük bir sıkıntı yaşadılar."

"Yakında," diye belirtti İnce Sakal, sonra o ve ortağı Wickham'ın cesedini incelediler, onun silahına ve yere düşüp unutulmuş Darcy'ninkine el koydular. Bir noktada, polislerden biri İnce Sakal'ı kenara çekip başıyla Darcy'yi işaret ederek ona bir şeyler fısıldadı. Genellikle ılımlı bakan gözlerinde bir tehdit tınısı olan şahin bakışlı Bay Bennet, oralarda dolaşırken biraz daha konu üzerine konuştular.

"Wickham'a ne olacak sizce?" diye sordu Lizzie, Darcy'ye. Birisi adama bir at battaniyesi getirdi, o da akşam havasından korunmak için sıkıca sarındı.

"Uygun bir şekilde gömülmesini sağlayacağım."

"Gerçekten mi?"

"Evet. İmkanım var ve her ne kadar Wickham alçak biri

olsa da babasına saygı duyardım. Babamın uşağıydı, bilirsiniz. Wickham'ın iddia ettiklerine rağmen ailem ona doğru davranmaya çalıştı.”

“Paranın satın alabileceği şeyler,” dedi Lizzie dalgın dalgın.

“Para, sadakati satın alamaz,” diye karşı çıktı Darcy. “Alabilseydi, Wickham ölmüş olmazdı.”

Lizzie ona baktı. “Haklısınız. Haksızlık ettim.”

Darcy yumuşamış göründü, bunun üzerine Lizzie, “Onun doğruyu söylediğine inanıyor musunuz?” diye sordu.

“Ne hakkında?”

“Hurst’ü öldüren kişi olmadığı hakkında.”

“O bir yalancı ve sahtekardı, Bayan Bennet. Neden son anda huy değiştirsin ki?”

“Katılıyorum ama... Abigail’i öldürdüğünü neredeyse itiraf etti.”

“Abigail hizmetçi olarak çalışıyordu ve az parası vardı,” dedi Darcy ama zalim bir tavrı yoktu. “Hurst bağlantıları olan bir beyefendiydi. İkisinin cinayetlerini itiraf etmenin aynı şey olmadığını eminim anlayabilirsiniz.”

Lizzie’nin gözleri yandı ve onları temiz tek kol ağzıyla ovuşturdu. “Bu yanlış. Cinayet cinayettir, ikisi de insandı. Birinin ölümü diğerinden daha önemli olmamalı.”

Darcy uzun bir süre sessiz kaldı, sonra yumuşak bir kumaş hafifçe Lizzie’nin yanaklarına bastırılıp gözyaşlarını sil-di. Lizzie’nin şaşkınlıktan nefesi kesildi ve gözlerini açtığı anda mendili tutan Darcy’nin şefkatli bir ilgiyle ona baktığını gördü. Bu bakış Lizzie’ye nefes almayı unutturdu ve bunun so-

nucunda oldukça gürültülü bir şekilde hıçkırdı. Aldığı mendil yumuşacıktı ve sedir ağacı ile nane kokuyordu, Lizzie bunun Pemberley’de tanıdığı pipo tütününü, mürekkep ve kitapların altında, Darcy’nin gerçek kokusu olduğunu fark etti. Darcy etrafta olduğunda gözlem güçleri umutsuzca yerlerde sürünüyordu.

“Bunun adil olmadığını biliyorum,” dedi Darcy, Lizzie gözyaşlarını silip hislerini kontrol altına aldıktan sonra. “Niyetim onun eylemlerini önemsememek değildi. Tanıdığım Wickham’ı açıklamaya çalışıyorum, o kadar. O hep görünüşle ilgiliydi.”

“Ve ben tamamen kandırıldım,” dedi Lizzie. “Bir kez bile durup, neden hep tam da ona ihtiyacım varmış gibi görünen sokaklarda öylece beliriverdiğini sorgulamadım hiç. Hurstlerde, kahya beni yakaladığında ve daha dün Abigail’i ziyarete gittiğimde. Abigail, tam da onun önünde, Hurst’ün Bingley’nin onunla ilişkisini kesmesinden çok da endişeli olmadığını ve onun gizli bir planın içinde olduğundan şüphelendiğini itiraf etmişti.”

Darcy, Lizzie’nin davaya kafa yormasını dinledi, ifadesi ciddiydi. “Sonra Wickham, Abigail’in onu sonunda tanıdığını söyledi. Kız bir ses çıkarmıştı ve ben Wickham’ın onu büyülediğini düşünmüştüm. Abigail benim katil için çalıştığını düşünmüş olmalı. Belki gitme planları yaptı ama Wickham onu daha önce yakaladı. Wickham onun benim şüphelerimi haklı çıkarabileceğini ama Hurst’ün cep saatini çaldığı ve başının derde girmesinden korktuğu için benim onu davanın içine

çekmeyeceğimi biliyordu.”

Darcy bir şey söylemedi, Lizzie bunun için minnettardı. Lizzie hangisinin daha kötü olacağını bilmiyordu: Darcy’nin yanlış adama güvendiği için onunla alay etmesinin mi yoksa bunun onun hatası olmadığına inandırmayı denemesinin mi?

“Daha fazlası da var!” dedi Lizzie. Tüm ayrıntıları gizlendikleri yerden çıkarabilirmiş gibi başını iki yana salladı. “Elimizde bir üyelik olmamasına rağmen o halk balosuna nasıl o kadar kolayca girebildiğimizi hiç sorgulamadım. Üstelik Wickham gözden kaybolup sonra geri döndü ve biz içeri süzülebildik. Leydi Catherine’le de ilk kez o zaman karşılaştık...”

“O kadını ne kadar iyi tanıyorsunuz?” diye sordu Darcy, nedense şimdi sesi telaşlı geliyordu.

“Onunla ilk kez Caroline’ın katıldığı halk balosunda karşılaştım, ya onun talibi tüm bu entrikanın içindeyse? Birinin buna bakması gerek, gerçi bana dünyaları verseniz de ona haberleri açıklayan kişi ben olmam. O zamanlar Caroline’ın belki de Hurst’ü öldürtmeyi ayarlayıp işini ele geçirmek için Bingley’yi suçladığını düşünmüştüm.”

Darcy sanki bu teori onu eğlendirmiş gibi güldü. “Ama ya bu Leydi Catherine?”

“Evet. Onun Wickham’la konuştuğunu hiç görmedim ama benimle konuştu. Sanırım beni etkilemeye çalışıyordu ve ertesi gün o, ah, bir buluşma ayarladı. Çok tuhaf bir sohbeti ama benim araştırmama yardım etmek istedi. Düellodan bana o bahsetti. Onun adını daha önce hiç duymadığım için ben ona önemli hiçbir şey anlatmadım.”

“Bu son derece iyi planlanmış,” diye belirtti Darcy.

“Bir kadın için mi?”

“Hayır, sadece çok iyi düzenlenmiş. Nokta. Eğer bu kadın size düşündüğünüz şekilde ulaşabilmişse o zaman şimdi endişelerim daha da arttı.”

“Dahiyane, öyle değil mi? Sizin de kurnazca işaret ettiğiniz gibi kadınların iktidar alanlarında görünmesi pek beklenmediğinden, kendini neredeyse hiç belli etmeden ilerledi.”

Darcy, Lizzie’ye sinirlenmektense usanmış bir tavırla içini çekti. “Yine ifadeler benim ağzımdan çıkmış gibi yapıyorsunuz.”

“Ama neredeyse bunu ima ettiniz.”

“Belki de niyetim ima etmek değildi.”

“Belki de dilinize daha çok dikkat etmelisiniz.”

“Haklısınız,” dedi Darcy ve Lizzie öyle şaşırdı ki ne söyleyeceğini bilemedi, bunun üzerine Darcy konuşmaya devam etti. “Sorun elbette şu ki kendini Leydi Catherine gibi gösteren, daha önce hiç kimsenin duymadığı gizemli bir kadının, hiçbir *kanıt* olmadan, cinayet dahil birçok suçun arkasındaki dahi olduğuna kimse inanmayacaktır.”

Darcy, Lizzie’nin itiraf etmekten fazlasıyla korktuğu şeyi ifade etmişti ve Lizzie üzüntüyle başını sallayarak “Yargıç mahkemede size gülecektir,” diye ekledi.

“Yargıç mahkemede ikimize birden gülecek.”

O zaman Lizzie küçük bir kahkaha attı çünkü Darcy’yle ikisinin böyle şeyler konusunda aynı fikirde olacaklarını hiç düşünmemişti.

“Bir sorum daha var,” dedi uzun bir sessizlikten sonra.

“Bana istediğinizi sorun,” dedi Darcy.

“Kuru mendili nereden buldunuz?”

Tabii ki mendil artık kuru değildi ve Lizzie’nin kıvrıp sıkmasından dolayı oldukça kırıkmıştı. Ama Darcy güldü ve ceketini havaya kaldırdı. “Nehre atlamadan önce bunu çıkar-mıştım.”

Lizzie’nin gözleri irileşti. “Yani bunun anlamı sahte poli-çenin?..”

“Güvende,” diye doğruladı Darcy. Muşamba belge zarfını çıkardı ve Lizzie’ye uzattı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu Lizzie, parmakları belgeye uzanırken.

“Hapse götürülürsem diye,” dedi Darcy. “Bunu sağlama alacağınız ve Bingley’nin masumiyetini kanıtlayacağınız ko-nusunda size güveniyorum.”

Darcy’nin güveni Lizzie’nin ne bir gün elde edebileceği-ni düşündüğü ne de elde etmeyi amaçladığı bir şey değildi ama bu bir hediye ve ciddi bir sorumluluk gibi hissettirmiş-ti. Bu göreve uygun olduğundan emin değildi ama Darcy’nin Lizzie’ye bakışındaki kararlılık, ona bir şekilde cesaret verdi. “Elimden geleni yapacağıma söz veririm.”

Konuşmaları Bay Bennet’la birlikte yaklaşan İnce Sakal tarafından bölündü. Şimdi ne olacağını duymak için beklerken babası göze çarpacak şekilde Lizzie’nin yanında durdu.

“Yasal bir soruşturma olacak,” diye bildirdi İnce Sakal. “Ama Bay Bennet, kızınızı eve götürebilirsiniz.”

“Ya Bay Darcy?” diye sordu Lizzie.

İnce Sakal dikkatle Darcy’ye baktı. “Siz de eve dönebilirsiniz ama yarın resmi bir ifade vermeniz gerek.”

“Elbette,” dedi Darcy.

Ve böylece işleri bitti. Lizzie, Darcy’nin kanıtı geri istemesini bekledi ama Darcy bunu yapmadı. Lizzie belgeye sımsıkı sarıldı. Bingley’nin masumiyetini kanıtlamak ve etrafında bir iddia oluşturmak için elinde olan tek şey buydu. Yeterli gibi gelmiyordu.

Bay Bennet, Lizzie’nin kolunu tuttu. “Gel canım.”

“Bekleyin,” dedi Lizzie babasıyla Darcy’yi durdurarak. *Kanıt*, diye düşündü. *Düğme*.

Topallayarak Wickham’ın düştüğü yere doğru gitti. Ceset bir yelken beziyle kaplanmıştı ama örtünün altından koyu renkli kan sızıyordu.

“Adli tıp memurunu beklememiz gerek, hanımefendi,” dedi polislerden biri onun Wickham’a ulaşmasını ve dokunmasını engelleyerek.

“Lütfen,” dedi Lizzie sesinin titremesini sağlamak için çok uğraşmasına gerek kalmadan. “Son bir kez bakmam gerek.”

Polis, İnce Sakal’a baktı, o da sabırsız bir onaylamayla başını salladı. Adam yana çekildi ve Lizzie cesaretini toplayıp yelken bezini açtı. Wickham’ın yüzüne bakamadı, buna gerek de olmaması iyi bir şeydi. Zayıf ışıktaki adamın ceketini inceledi ama yine de görmesi gerekeni seçemedi. Elini uzatıp ceketin kenarına dokunarak, bir yandan donmuş kana değerken bir yandan da düğmelerin üzerinden geçti. Sekiz düğme saydı ve

hiçbiri kayıp gibi görünmüyordu.

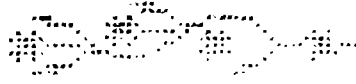
“Lizzie, canım,” dedi babası arkasından, kafası karışmıştı.

Lizzie aramayı bıraktı ve ayağa kalktı, babasını arabaya doğru takip ederken Wickham’ın soğuk kanına dokunmuş olan elini sımsıkı yumruk yaptı. Bir yanı kayıp bir düğme bulacağını ve adamın ceketinin kanıt olarak alınmasını isteyebileceğini ummuştu. Ne olursa olsun, tüm suçu ölü bir adamın üzerine atmak çok kolay olurdu ve o gerçekten de en azından bir cinayetten suçluydu.

Ama Lizzie, Wickham’ın peşlerinde oldukları katil olduğuna ikna olmamıştı.

YİRMİ

Lizzie korkularıyla yüzleşiyor.

LIZZIE DERİN VE RÜYASIZ BİR UYKU ÇEKTİ ama Bingleylerin duruşma sabahı erkenden uyandı, midesi korkuyla fokur fokur kaynıyordu.

Geçen hafta tüm keşfettiklerine rağmen, yine de kendini beceriksiz hissediyordu. Hoş bir gülümsemesi olduğu ve Lizzie'ye kendisi hakkında sorular sorduğu için alçak bir genç adam tarafından kandırılmıştı ve onun kendisini yönlendirdiğinden habersizdi. Yalnızca üzerinde iyi bir ilk izlenim bırakmadığı ve tavırlarından hoşlanmadığı için Darcy hakkındaki bir dedikoduya kapılıp gitmişti. Peki, sonuçta Lizzie'nin elinde gösterebileceği ne vardı?

Hala Hurst'ü kimin öldürdüğünü bilmiyordu.

Abigail ölmüştü, hem de onun yüzünden.

Korkunç evlilik teklifini reddederek Bay Collins'e hakaret etmiş, ailesinin babasının mirasçısıyla ilişkisini tehlikeye atmıştı.

Hepsinden kötüsü de davaya dahil olmama konusundaki talimatlarına uymadığını ve bu yüzden kendini kaçırttığını kanıtlamışken Bay Bennet'in artık onu işe almayacağı kesindi.

Lizzie'nin birbiri ardına gelen zavallı düşünceleri kapının çalınışıyla bölündü. Jane içeri girdi, iki eliyle buharı tüten bir çay fincanını kavramıştı. "Güzel, uyanmışsın," dedi. "Nasıl uyudun?"

Lizzie oturdu ve örtüleri etrafına sardı. "İyi. Herkes sakinleşti mi?"

"Pek değil," dedi Jane çayı ona uzatarak. "Lydia ile Kitty, Wickham'ın bir suçlu olduğunun ortaya çıkmasıyla yıkıldılar, Mary de onları teselli etmek için İncil'den ayetler okumaya çalışıyor. Annem de şimdi Darcy'yi seninle evlenmek için nasıl ikna edebileceğini bulmaya çalışmıyorsa şaşarım, ne de olsa senin hayatını o kurtadı."

"Annemin ondan hoşlanmadığını sanıyordum," dedi Lizzie, çayından bir yudum alarak. "Üstelik ben de onun hayatını kurtardım."

"Sen de ben de bunun annemi sadece daha da cesaretlendireceğini biliyoruz," dedi Jane, tatlı bir gülümsemeyle. "Yardımaımıza geldiğinden beri annem Darcy'yi yeniden değerlendiriyordu."

Lizzie, ablasına yaslandı ve içini çekti. "Sanırım Darcy hakkında tamamen yanlış hüküm verdim."

"Bu iyi bir şey, değil mi? Birinin aslında senin olmasını beklediğinden daha iyi bir insan olduğunu görmek, bir kriz zamanında onun kişiliksiz olduğunu keşfetmekten çok daha iyi."

“Teoride, evet. Uygulamada, aptal gibi görünüyorum.

Jane kardeşine sarıldı. “Onun da senin hakkında ilk başta yanlış hüküm verdiğini unutma. Hem seninle ilgili fikri bir hafta öncekiyle aynı olsaydı şu anda misafir odamızda olmazdı.

“Ne?” Lizzie neredeyse çayını döküyordu. “Neden önce bunu söylemedin?”

Jane alaycı bir tavırla bir kaşını havaya kaldırdı. “Ah, onunla ilgilenmediğini düşünmüştüm.”

“Ben aslında dava konusunda endişeleniyorum,” diye yalan söyledi Lizzie, kendini yataktan dışarı atıp topallayarak gardıroba giderken. Önceki gece arabadan atlayışı yüzünden ayak bileği hâlâ acıyordu ama bu onu giyecek uygun bir şey bulmaktan alıkoymadı.

“Bunu giy,” dedi Jane, kendi en iyi yeşil elbisesini çıkarak. “Senin en iyi elbisen dünkü heyecandan sonra bir daha asla kendini toparlayamayabilir ve eğer bugün mahkemeye çıkacaksan en iyi ikinciye de giyemezsin.”

Lizzie ablasına sarıldı. “Sen ablaların en iyisisin.”

Giyindiğinde çabucak aynada görünüşünü değerlendirdi ve asla yapacağını düşünmediği bir şey yaptı: Darcy’nin gözüne nasıl görünebileceğini hayal etmeye çalıştı. Bir düşman gibi değil de genç bir kadın olarak.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Jane, Lizzie’nin ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi.

“Lydia gibi davranıyorum.”

“İyi bir izlenim bırakmak istemekte yanlış bir şey yok. Şimdi annem Darcy’nin ödünü koparmadan önce aşağı in artık.”

Jane'in bilgeliği Lizzie'ye çizim defterini, muşamba belge zarfını ve düğmeyi yazı kutusundan çıkarma, odadan çıkma ve merdivenlerden inip Darcy'yle yüzleşme cesareti verdi. Ama cesaretin yanında, annesinin onu Darcy'ye nasıl tanıttığıyla ilgili duyduğu dehşet de vardı.

Ama merdivenleri indiğinde kapı çalındı ve topallayarak onu açmaya gitti. Önündeki basamakta, elinde oldukça büyük bir el çantasıyla duran Charlotte'u gördüğünde çok şaşırdı.

"Charlotte!" Lizzie bir an için, Collins konusundaki anlaşmazlıklarından sonra Charlotte'la aralarının hâlâ tuhaf olduğunu ve ona Collins'in teklifinden bahsetmediğini unuttu. Şimdi bunun üzerinden günler değil, haftalar geçmiş gibi geliyordu. Arkadaşını içeri çekip ağır yükünden kurtardı. "Bu kadar erken burada ne işin var? Ve bunun içinde tuğla mı taşıyorsun?"

"Bu sabah babanın mesajını aldım," dedi Charlotte, hafif gücenmiş bir tavırla. "İstedikini yaptım ve herkesten önce ofise gidip bu kitapları topladım. Neler oluyor?"

"Ah, senin hiçbir şeyden haberin yok," dedi Lizzie, içini çekerek. "Ben kaçırıldım! Ama kaçtım. Bay Darcy yardım etti. Ama ben de onun hayatını kurtardım yoksa o da vurulacaktı. Ve tüm bu dava öyle karmaşık bir hal aldı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Kaçırılmak mı? Lizzie, sen iyi misin?" Charlotte'ın telaşını görünce Lizzie uzanıp onun elini tuttu.

"Biraz canım acıyor ama şimdi tamamen iyiyim. Ve..." Anlamlı bir tavırla Charlotte'ın gözlerinin içine baktı. "Ve korkunç derecede üzgünüm."

“Ah, Lizzie. Öyle olduğunu biliyorum.”

“Evet ama bunu daha önce söylemiş olmalıydım. Şu andan itibaren seni dinleyeceğim ve isteklerine saygı duyacağım. Daha önce aptalca davranıyordum.”

Charlotte, onu bunun tersine inandırmak için acele etmedi ama Lizzie’nin ellerini sıkıca kavradı. “Buna takdir ediyorum. Teşekkürler.”

Bay Bennet’in sesi onları ürküttü. “Ah, Bayan Lucas, buradasınız. Harika.” Misafir odasının kapısında duruyordu. “Lizzie, gelin hadi. Konuşmamız gereken önemli konular var.”

Onlar Charlotte’la birlikte Bay Bennet’in arkasından odaya girer girmez, Darcy ayağa kalktı. Lizzie daha önce hiç bu kadar kafa karıştırıcı bir duygu patlaması hissetmemişti. Yanılmış olmanın üzüntüsü. Onu Wickham’a kötü davranmakla nasıl suçladığının utancı. Onu bir kez daha görmekle içine dolan heyecanla karışık ona iyice baktığında hissettiği endişe. Zarif, koyu renkli bir ceketle mükemmel bir şekilde giyinmişti ama hiç uyumuş gibi görünmüyordu. Koyu saçları da sanki az önce parmaklarını aralarından geçirmiş gibi biraz karışmıştı.

Darcy ona doğru dönüp “Bayan Bennet. İyi misiniz? Ayağınız ağrıyor mu?” diye sordu.

“İyiyim, teşekkür ederim,” dedi Lizzie, resmiyet karşısında bocalayarak. “Gittikçe iyileşiyorum.” Önceki gece silah tehdidi altında ve organize suçlularla karşı karşıya olmaları, ancak ertesi sabah birbirlerine Bayan Bennet ve Bay Darcy demeleri oldukça garipti.

“Kendini iyice toparladı,” dedi Bayan Bennet, yüksek sesle Lizzie’yi şaşırtarak. Annesinin ateşin yanında oturduğunu fark etmemişti. “Dün gece onu oldukça etkiledi, öyle ki beni bile görmeden yatmaya gitti. Ben sinirlerimle ilgili bir sıkıntı yaşıyorum, bilirsiniz ve o kötü Wickham onu kaçırdıktan kısa süre sonra yatağa götürüldüm.”

“Özür dilerim anne,” dedi Lizzie, sesinin terbiyeli ve rahatsız olmamış gibi çıkması için elinden geleni yaparak. “Çok zorlu bir şey yaşadım, ayak bileğim ağrıyordu ve doğrudan yatağa gitmek istedim.”

“Ama anneni görmeden mi?” diye karşı çıktı Bayan Bennet ve Lizzie ağzını kapattı. Önceki gece istediği yalnızca bir banyo ve yataktı.

“Şimdi, canım, eminim Bay Darcy buraya senin sinirlerini dinlemeye gelmedi,” diye söze karıştı Bay Bennet.

“Zaten kimse hiç sormaz ki,” diye dudak büktü karısı.

Artık gerçekten utanç içinde olan Lizzie, Bay Darcy’nin annesinin tavırlarından rahatsız olmadığını gördüğüne memnun oldu. “Bunu duyduğuma çok üzüldüm Bayan Bennet, sizi temin ederim ki doğrudan dahil olanlar için çok zorlu bir gece oldu. Ve korkarım bunu çözmekten de oldukça uzağız.”

“Rezil bir olay,” dedi Bayan Bennet burun kıvrarak.

“Evet, anne ama ilgimizi isteyen bir konu.” Lizzie babasına baktı. Annesine gitmesini söylemek Lizzie’ye düşmezdi. Bu babasının göreviydi. Ama babası ya farkında bile değildi ya da Lizzie’nin de şüphelendiği gibi bu konu hakkında Bayan Bennet’la tartışmak istemiyordu.

“Doğru,” dedi Bay Bennet. “Bay Darcy bu öğleden sonra yargıç karşısında yapılacak duruşmada avukat olarak beni hizmetine aldı. Başkanlığı Weatherford yapacak, o yüzden sıkı bir davaya ihtiyacımız var.”

“Babanızı işe dahil etme konusunda sizin açınızdan bir sorun olmadığını sanıyorum, Bayan Bennet, yanılıyor muyum?” diye sordu Darcy.

“Elbette,” dedi Lizzie. “Ama... Neden kendi firmanızdan bir avukat değil?”

“Siz kendiniz söylediniz: Babanız iş hukukunda bir uzman. Ve sizin ortaya çıkardığınıza bakılırsa Netherfield bu davanın merkezinde. Pemberley & Ortakları davayı savunursa bu uygunsuz görünebilir. Bu erken saati de affetmenizi umuyorum, Longbourn & Oğulları’nın üzerine dikkati çekmek istemedim, o yüzden en iyisinin burada buluşmak olduğunu düşündüm.”

“Daha çok sosyal bir ziyaret gibi,” dedi Bayan Bennet, umutla ama kimse onu duymuş gibi görünmedi.

“Tabii,” dedi Lizzie’nin babası, Charlotte’ın getirdiği çantaya uzanarak. “Bayan Lucas da ofisten ihtiyacım olan her şeyi getirme nezaketinde bulundu.”

“Üstelik,” diye devam etti Darcy, hafifçe boğazını temizleyerek ve Lizzie, onun kendisine hitap ettiğini fark etti. “Bu dava benim olduğu kadar sizin de. Bu şekilde siz de içinde kalabilirsiniz.”

Lizzie yüzüne bir gülümseme yayılmasın diye çok uğraştı. Bunun yerine başıyla onayladı. “Teşekkür ederim.”

“Peki, şimdi en başından başlayın,” dedi Bay Bennet.

Darcy ile Lizzie hangisinin daha iyi bir bakış açısı varsa ona göre değişerek, ellerinden geldiğince ileri geri giderek davada olanları ortaya sermeye başladılar. Lizzie sık sık notlarına baktı ve sonunda tüm hikayeyi tamamladıklarında Bay Bennet içini çekti ve “Burada kanıt yetersiz,” dedi. “Bundan hoşlanmadım.”

“Üç parçamız var,” dedi Lizzie. “Sahte sigorta poliçesi. Polislerin el koyduğu çakı. Bir de benim Bay Hurst’ün yatak odasında yerden aldığım düğme.”

“Düğme kime ait olduğunu bilmediğimiz sürece işimize yaramaz,” dedi Bay Bennet. “Cinayet silahı da herkese ait olabilir, şehirdeki her beyefendinin bir çakısı var. Büyük olasılıkla, bunun Hurst’e ait olduğunu iddia etmeye çalışacaklardır.”

“Hurst’ün değildi, Bingley’nin de değil,” diye çabucak belirtti Darcy. “Hurst’ünkini zaten sormuştum ve çalışma odasındaki yazı kutusundaydı. Newgate’teki muhafızlar da Bingley’ninkini bıraktırmaktan çok mutlu oldular. Üstelik Bow Caddesi’ndekiler bana ele geçirdiklerinin sedef kakmalı olduğunu söylediler ama Bingley babasının çakısını, som gümüştür.”

“Ama bu kimseyi doğrudan cinayete bağlamaz,” diye belirtti Bay Bennet. “Bu yüzden bu sahte sigorta poliçesine dayanmalıyız.”

“İyi hazırlanmış bir sahte evrak,” dedi Lizzie babasına. “Belki en iyisi değil, tabii büyük olasılıkla hiç bir mahkemede geçerli olması niyetiyle yazılmamıştır, yalnızca çalışanların ya da işi miras alacak kim ise onun aklını karıştırmak ve yanlış yönlendirmek içindi.”

“Hatta bence biraz fazla ayrıntılı yazılmış,” dedi Darcy, Lizzie’ye bakarak. Lizzie de başını sallayarak onu onayladı.

Bay Bennet belgeyi inceledi. “Eğer ben sahte bir sigorta poliçesi yazmak için görevlendirilmiş olsaydım tıpatıp aynı-sını yapardım.”

“Söylenecek şey mi bu!” diye haykırdı Bayan Bennet.

“Tıpkı bunun gibi yapardım, süslü bir dil falan. Böyle sözler, ikinizin de bildiği gibi,” dedi Bay Bennet, Darcy ile Lizzie’ye bakarak, “Genellikle anlamsızdırlar ama çoğu adamı heyecanlandırırlar çünkü onlar önemli olanın dil olduğuna inanırlar. Eğer bu suçlu ben olsaydım, okuyucuyu fazla yakından bakmasın diye heyecanlandırmak isterdim.”

Bu Lizzie’yi düşündürdü. “Öyleyse merak ediyorum... Bunu kim yazdı?”

Darcy ve Bay Bennet birbirlerine baktılar, sonra Lizzie’ye döndüler. “Bu çok iyi bir soru,” diye mırıldandı Darcy.

“Bu kadar şaşırmış gibi görünmeyin.”

“Bayan Bennet, eğer söylediğiniz herhangi bir şeye şaşırmıyorsam, bu sizin yeteneklerinizden şüphe ettiğimden değil, zekanızın çabukluğundan büyülenmiş olmamdandır. Belgenin amacına kendimi o kadar kaptırdım ki onu kimin hazırlamış olabileceğini bir an bile düşünmedim.”

Dürüst görünüyordu ama Lizzie bu düşünce silsilesine devam edebilmek için onun iltifatını duymazdan geldi. “Sizce Wickham mıydı?”

“Bu asla Wickham’ın tarzı olmadı,” dedi Darcy. “Ne de onun el yazısı. İnanın bana, bilirdim.”

“Leydi Catherine bunu yazması için herhangi bir avukata para vermiş olabilir,” diye belirtti Bay Bennet. “Para için biraz namussuzluk yapacak adam eksik değil, bizim mesleğimizde bile.”

“Ama kadının güvendiği biri olmalı bu,” dedi Lizzie. “Öylesine birini işe alamazdı çünkü bunu yazan kim olursa olsun, onun neyin peşinde olduğunu anlardı, en azından şüphelenirdi. Korsanlık, idam cezası olan ciddi bir suç.”

“Adam iyi para almış olmalı,” dedi Bay Bennet.

“Ya da kadının onun üzerinde bir tür gücü olmalı,” diye ekledi Darcy.

“Lizzie, geçen gün sorduğun şu Leydi Catherine’den mi bahsediyorsun?” diye söze karıştı Bayan Bennet.

“Evet, anne,” dedi Lizzie ama aklı hâlâ Leydi Catherine ve şu acayip araba gezintisindeydi. “Şüphelendiğim şey...”

“Neden şüpheleniyorsun canım?” diye sordu Bay Bennet.

Lizzie duraksadı. Bu davanın tamamı Lizzie’nin şüpheleri üzerine kurulmuştu ve şimdi onu nereye getirmişti. Ama Charlotte ve Bayan Bennet da dahil, odadaki herkes ona bakıyordu. Lizzie düşüncelerini dile getirmeden bırakamayacağını biliyordu.

“Kadının bunu kendisinin yazdığını düşünmüyorum,” dedi Lizzie. “Eğer ikna edici sözleşmeler kaleme alma yeteneği olsaydı, o zaman *beni* onun için çalışmaya ikna etmeye çalışmış olmazdı. Hiçbir erkeğin bana veremeyeceği olanaklara sahip olduğunu söyledi. Ve dün gece Wickham da son nefesinde Hurst’ü öldürmediğini söyledi ve ben onun yalan söylediğini sanmıyorum. Leydi Catherine’in işin arkasındaki dahi

olduğunu ve casusları bulunduğunu söylemişti. Ve o vurulmadan önce Leydi Catherine, onun işleri batırdığını söyledi.”

“Sen de aslında Hurst’ü gerçekten öldüren kimse bu sözleşmeyi kaleme alanın da aynı kişi olduğundan şüpheleniyorsun?” diye sordu babası. Lizzie hatırladıklarının üzerinden geçerek tereddüt etti ama mantığı sağlamdı.

“Bunu kesin olarak bilebilmemin yolu yok,” diye kabullendi Lizzie sonunda. “Ama bizi tüm bu işin merkezine daha da yakınlaştıracaktır. Leydi Catherine insan toplamıyorsa onları amacı için işe alıyor bence. Beni sadece işe almak istemedi, işleri onun açısından görmemi istedi.”

“Lizzie, bu Bayan Catherine, Sör Lewis de Bourgh’la akraba mı değil mi?” diye böldü Bayan Bennet.

“Bilmiyorum anne,” dedi Lizzie, sertçe üzüntüsünün terbiyesinin önüne geçmesine izin vererek. “Bilseydim söyledim.”

“Sör Lewis yalnızca bir şövalyeydi,” diye ekledi Bayan Bennet. “Yani sanırım bu mümkün.”

“Büyük olasılıkla haklısın,” dedi Bay Bennet, Lizzie’ye ve bu onu rahatlatıp keyiflendirdi. Ta ki babası, “Ama olmayacak boş bir işin peşinde koşacak zamanımız yok, duruşma bugün,” diye ekleyene kadar.

Lizzie onun haklı olduğunu biliyordu. Zaman tükenmişti. Keşke Leydi Catherine’in bu işin içinde olduğunu en başından beri bilebilseydi! Lizzie onun teklifini kabul etmiş gibi yapabilir ve ondan daha fazla bilgi almaya çalışabilirdi. Ama artık çok geçti. “Stratejimiz ne?” diye sordu kendini içindeki anlamsız, bir şey kaçırmış hissinden kurtulmaya zorlayarak.

Darcy önerdiği savunmasını Bay Bennet'a üç kısımda açıkladı. İlk olarak, kanıtın ayrıntılı doğasına özel olarak dikkat çekerek suçun olgularını kurmalıydı. İkinci olarak, Hurst'ün alçak işbirliklerini ortaya koymalı ve onun borçlarıyla bunları ödeyemediğini doğrulayacak tanıklar ileri sürmeliydi. Üçüncü olarak da Bingley'nin iş alanındaki bariz saygınlığının ve yasa dışı koruma bedelleri ödemeye karşı çıktığının altını çizmeliydiler.

“Ama bunu işe dahil edersek,” dedi Darcy, sahte sigorta poliçesine hafifçe vurarak. “Riskleri görüyorsunuz.”

“Yargıç bunu bir neden olarak alabilir,” dedi Lizzie.

“Kesinlikle.”

Bay Bennet derin bir iç çekti. “Öyleyse Bay Bingley'nin avukatı ve dostu olarak bir seçim yapmalısınız. Eğer bunu dahil edersek bu bir kumar. Ama davayı yargıcın önüne tam bir dürüstlikle getiriyor olacağız. Eğer bunu dışarıda bırakırsak kazanmak için daha fazla şansımız olabilir ama sizin keşif süreciniz hakkında tamamen şeffaf olmayız.”

“Sorun şu ki o *masum*,” dedi Darcy. “Bunu biliyorum işte.”

“Bunu kanıt olarak dahil etmeyi seçerseniz size memnuniyetle yasal uzmanlığımı sunarım,” dedi Bay Bennet ona. “Çok zamanımız olmayacak ama yine de bunu Weatherford'un onu Bingley'ye karşı kullanmayacağı bir ışık altında sunma şansımız olabilir.”

Darcy başını sallayarak teşekkürlerini sundu ve oturarak sessizce düşüncelere daldı. Lizzie onun bunu dikkatle değerlendirmesini takdir etti ama kararını zaten vermiş olduğundan

şüpheleniyordu. Darcy'nin tüm istediği Bingley'nin adını temize çıkarmaktı, Lizzie bunun için onu suçlayabilir miydi? Charlotte'a baktı ve Jane'i düşündü. Onları korumak için her işin sonuna kadar giderdi, özellikle de masum olduklarını biliyorsa.

O yüzden Darcy sonunda, "Onu dahil edelim," dediğinde Lizzie hayretten donakaldı.

"Ama Bingley hapse girebilir!" diye karşı çıktı Lizzie. "Ya da daha kötüsü."

"Biliyorum," dedi Darcy. "Ve kolay yolu seçersem suçlu da bulunabilir. Ama Bingley dürüst yolu tercih edecektir, adam korsanlar sandıklarını suya gömdüklerinde bile onlara para ödemeyi reddetti! Ve ben de işleri eskiden yaptığım gibi çözmeyi alışkanlık haline getiremem, bölük pörçük doğrular ve onursuzlukla." Darcy ona baktı ve Lizzie onun düellodan bahsettiğini anladı. "Bana neden öyle bakıyorsunuz?"

"Sadece şaşırdım. Böyle yapmayı seçmenize memnunum. Hukukla ilgili son konuşmamızdan sonra farklı bir seçim yapacağınızı düşünmüştüm."

"Evet, yani... Bazı insanlar mükemmel noktalara dikkat çektiğinde görüşümün değişebildiğini fark ettim."

Lizzie'nin dili tutulmuştu. Ama o daha sözleri toparlayıp bir yanıt veremedi. Önce Bayan Bennet, "Sanırım yukarıya, çalışma odanıza gitmeniz daha iyi olacak Bay Bennet," dedi.

"Mükemmel fikir," dedi Lizzie ve iki ayağının bir pabuca girdiğini saklamak için ayağa kalktı.

“Ah, sen değil canım!” Bayan Bennet, Lizzie’nin kolunu tuttu. “Ziyaretçileri kabul ediyoruz. Unuttun mu?”

“Anne, bu çok daha önemli...”

“Bugün Bay Collins’i bekliyoruz,” diye hatırlattı ona Bayan Bennet.

Kahretsin! Lizzie bunu unutmuştu. “Anne, Bay Collins’in bugün ziyarete geleceğini sanmıyorum.”

“Saçmalık. Onu davet ettin.” Annesi Bay Darcy’ye dönüp “Bay Collins kocamın küçük ortağı,” diye açıkladı. “Çok yakında Lizzie’ye teklifte bulunacağını umuyoruz ki o Bay Bennet’in varisi olduğundan bu çok uygun. Bay Bennet’in ölümü durumunda gerçekten ailenin bir kurtarıcısı olmalı.”

Charlotte’in hafifçe nefesini tutması üzerine Lizzie suçlu bir ifadeyle arkadaşına baktı. “Anne, onu sadece senin isteğin üzerine davet ettim. Onunla evlenmeyi kesinlikle istemiyorum ve onun da bana teklifte bulunacağını sanmıyorum.”

“Ne şanssız bir sürpriz,” diye mırıldandı Darcy ve Lizzie onun kendisiyle dalga geçtiğini umdu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Bayan Bennet.

Lizzie babasına baktı. “Collins gerçekten de sana hiçbir şey söylemedi mi?”

“Konu hakkında tamamen bilgisizim,” diye yanıt verdi babası kibarca. “Ama lütfen, annenin sinirleri ve benim iyiliğim için bizi aydınlat.”

Darcy’nin bakışından kaçınarak ve büyük bir pişmanlıkla, Jane’in sır saklamanın tehlikeleriyle ilgili haklı olduğunu düşünen Lizzie, isteksizce ebeveynlerine değil ama Charlotte’a

döndü. “Bay Collins üç gün önce bana teklifte bulundu. Onu geri çevirdim.”

Bayan Bennet’in kederli feryadı Lizzie’nin tüylerini diken diken etti. “Seni sersem kız! Ne yaptın sen?”

Charlotte’in yüzünden de acı okunuyordu ama, “Sana kimin evlenme teklif edeceğini engelleyemezsin,” dedi.

Bu tamamen yatıştırıcı değildi ve Lizzie arkadaşının umutlarını paramparça ettiği için perişan oldu. Bayan Bennet ise o kadar da anlayışlı değildi. “Bay Bennet, kızınızın aklının başına getirilmesi gerek!” diye ısrar etti. “Üç gün olmuş! Ya Collins başkasını bulduysa?”

Lizzie, babasının tamamen kaygısız olduğunu görünce rahatladı. “Bununla ilgili ne yapmam gerektiğini anlamıyorum, sanki konu kapanmış gibi duruyor.”

“Ben zaten Bay Collins’in beni gerçekten sevdiğine inanmıyorum,” dedi Lizzie, annesinin üzüntüsünü biraz olsun giderebilmeyi umarak.

Bunun yerine sözleri Bayan Bennet’ta yeni bir histeri krizi yarattı. Darcy sahneyi sabırsızlıkla karışık bir keyifle izliyordu ve Lizzie bu küçük düşüşünün daha eksiksiz olamayacağını düşünüyordu.

Sonunda Bay Bennet müdahale etti. “Yeter!” Lizzie’ye baktı ve Lizzie o konuşurken yüzündeki bakışı anlayamadı. “Korurum önüne mutsuz bir seçenek getirilmiş canım. Bugünden itibaren ebeveynlerinin birinden uzaklaşacaksın. Annen Bay Collins’le evlenmezsen seni bir daha hiç görmeyeceğini duyuruyor. Ve ben de bunu *yaparsan* seni bir daha asla görmeyeceğim.”

Babası konuşurken Lizzie donmuş gibi dikildi. Onu doğru duyduğundan emin olmak için fazladan bir saniye daha kullandı, sonra yüzünde sevinçli bir gülümseme belirdi. Babası onu mutsuz bir evliliğe zorlamayacaktı! Kollarını ona sardı. “Teşekkür ederim, baba!”

Bay Bennet da onun sarılışına karşılık verdi, sonra annesi duyamasın diye fıldıldayarak “Seninle gurur duyuyorum, Lizzie,” dedi.

Lizzie sonunda babasını bırakırken çabucak gözlerini silmek zorunda kaldı. Bayan Bennet çok öfkelenmişti. “Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirsin? Lizzie’nin onunla evlenmesi gerektiği konusunda anlaşmıştık.”

Bay Bennet karısının kolunu tuttu. “Canım, böyle bir şeyde anlaşmadık. Şimdi iki ricamı yerine getirmeni istemem gerek: İlki, bu özel durumda kendi mantığımı kullanma özgürlüğüm. İkincisi de benim, Bay Darcy’nin, Lizzie’nin ve Bayan Lucas’ın çalışma odama çekilmemize izin vermen, böylece Bay Bingley için bir savunma oluşturabiliriz.”

Ama Bayan Bennet bu kadar kolay bir kenara itilemezdi. “Beni önemli durum ve kararlarda hep dışarıda bırakıyorsun. *Hep!* Önce Collins ilgisiz geçen aylardan sonra Lizzie’ye ilgi gösteriyor, sonra da evlenme teklif ediyor ki bu gerçekten hiç beklenmedik bir mucize ve sen evlenmesi gerekmediğine mi karar veriyorsun? Bir karı kocanın her konuda tam bir güven içinde olmaları gerekir!”

“Bu savunma sadece bir mahkemede işe yarar,” diye yanıt verdi babası, usanmış bir tavırla. “Ve ben ilk başta Lizzie’nin

günlerinin geri kalanını Collins'in sıkıcı egosuna katlanarak geçirmesi gerekmeyeceği için mutluyum."

Bayan Bennet'in buna bir yanıtı olduysa bile Lizzie ayrıntıları duymadı. Kulakları uğulduyordu ve kendini çok ama çok bitkin hissediyordu. Bu olabilir miydi? Hayır, aklını kaçırıyordu. Umutsuzdu. Son anda bir düşünceyle çarpılmak ilham mıydı yoksa delilik mi?

Ama baş dönmesinin ardında kalbi emin olarak hızla çarpıyordu.

"Sen iyi misin Lizzie?" diye sordu Charlotte.

"Elizabeth?" Bay Darcy yanındaydı, endişeyle dikkat kesilmişti.

Bana yine Elizabeth dedi, diye düşündü Lizzie sevinçle. "Ben... Bilmiyorum, ben..."

Bay Darcy onu en yakın sandalyeye götürdü, Lizzie bu hareketi ya da elini bırakmadan önce adamın başparmağının kendi parmaklarını nasıl kısaca okşadığını pek fark etmedi bile.

"Sinirleri! Fazla etkilendi! Lizzie, dert etme... durumu kurtarmak için çok geç değil. Hizmetçi zilini çalacağım ve seni yatağa götüreceğiz ve Jane de..."

"Sinirlerim iyi," dedi Lizzie, Bayan Bennet'a. "Sadece düşünüyorum."

Bu düşünce en başta değerlendirilmek için fazla inanılmaz görünse de Lizzie ona inandıkça daha da önem kazandı.

Bay Collins'in teklifi beklenmedikti. Daha günler önce Charlotte'in peşinden koşuyordu, öyleyse aralarında aylardır

süren düşmanlıktan sonra onu Lizzie'ye evlenme teklif etmeye iten neydi? Lizzie hiç onun gözüne girmeye çalışmamıştı, o da Lizzie'nin ondan hoşlanmadığının farkındaydı. Adamın Lizzie'nin o zaman kabul ettiği gerekçesi de şimdi hiç anlam ifade etmiyordu. Kendini birleştirebileceği dört kız kardeşi daha varken neden Lizzie'ye teklif etsindi ki? Jane, Kitty ve Lydia onu reddedebilirdi ama Mary onu kabul edebilirdi.

Lizzie'nin onun daha karanlık bir amaçla harekete geçtiğini düşünmesi delice miydi?

Halk balosunda onu nasıl uzaktan gördüğünü düşündü. Collins daha önceden böyle sosyal etkinlikleri küçük görürdü. Ama işte oradaydı, Leydi Catherine ile Wickham'ın katıldığı aynı halk balosunda. Talimat alıyor ya da kadına rapor veriyor olmalıydı. Lizzie takip edilip huzursuz olduğu günü düşündü. Collins onun hareketleri hakkında bilgi mi taşıyordu? Yoksa Wickham mıydı? İkisi aynı kadın için mi çalışıyorlardı?

Lizzie, belki Wickham'ın onu yanlış yönlendirmekle ne kadar fazla ilgisi olduğunu asla bilemeyecekti ama Collins hakkında düşündükçe her şey daha da açıklığa kavuşuyordu.

“Anne, Sör Lewis nereliydi demiştin?”

“Kent, canım,” diye yanıt verdi Bayan Bennet.

Kent, Collins'in de geldiği yer. Velinimetisi olan kadının yaşadığı yer!

Ve, ah Tanrım, Lizzie'nin onu Charlotte'la flört ederken yakaladığı gün, Charlotte onun için tüy kalemını inceltmiyordu mu? Collins, Bay Bennet'in onu varisi olarak belirlediği gün hediye ettiği çakı hâlâ onda olsaydı neden Charlotte'dan

böyle bir şey istesindi ki? Lizzie bir anlığına gözlerini kapattı. Bay Bennet'ın o çakıyı seçmesine yardım etmişti, gümüşü ve sedef kakmalıydı. Onun aynısı olduğunu söyleyebilmek için polis emanetinde olana bakması gerekirdi ama bunu nasıl daha önce görememişti?

Teklifini reddettiğinde Collins'in nasıl öfkелendiğini hatırladı. Tehditlerini.

“Sigorta poliçesini görebilir miyim?” diye sordu Darcy'ye, o da hiç soru sormadan belgeyi uzattı. “Charlotte, şuna bir bakabilir misin?”

Charlotte onun yanına oturdu. “Neye bakıyorum?”

Ama Lizzie, Charlotte'ın aklına düşünce tohumları ekmek istemiyordu. Sadece belgeyi uzattı ve okumasını izledi. *İşbu, bundan dolayı, bu nedenle, bundan böyle ve o kadar ki.* Belge gülünç, allı pullu bir dille karman çorman edilmişti. Dikkat dağıtıcı bir dildi bu. Lizzie, Longbourn & Oğulları'nda arka plandaki işinde o kadar çok böyle belge okumuş ve bu belgelerden o kadar çok bu tarz kelime çıkarmıştı ki. Hepsi de Collins tarafından yazılmıştı.

Sadece son zamanlarda çabuk vardığı yargıların onu korkunç derecede yanıltmış olması nedeniyle Lizzie kendini, bu şüpheler üzerine acele etmeden düşünmek için zorladı. Collins'e hiç değer vermiyordu. Onun Charlotte'a sahte ilgisini görmüştü ve onun insanları etkileyerek yönlendirdiğine, yapmacık olduğuna inanmak istiyordu. Babasının onu en başta işe almamış olmasını, onu varisi olarak belirlemiş olmasını, onun önyargılı, ikiyüzlü ve sadakatsiz olduğu apaçık

ortaya çıktığında bile firmayı yönetebileceğine bu kadar destek ve inanç göstermemiş olmasını dilerdi. Ama bu Collins'i bir katil yapmazdı.

Charlotte hiç konuşmadan belgeyi inceledi ama Lizzie onun farkına vardığı anı anladı. Charlotte belgeyi bıraktı ve Lizzie onun kendisiyle aynı fikirde olmadığından, arkadaşını kızdırmış olmaktan korktu. Ama Charlotte çantaya uzandı ve içini karıştırarak tek bir sayfa ile bir büyüteç çıkardı. Acele etmeden belgeleri büyüteçle inceledi, kargacık burgacık harf kıvrımlarına, sözleşme maddelerinin köşeli kenarlarına dikkatle baktı. Bayan Bennet, "Neler oluyor Tanrı aşkına," diye fısıldamaya başladığında Bay Bennet onu susturdu.

Sonunda, Charlotte başını kaldırdı. Lizzie arkadaşı kalbi kırılmış gibi görünmediği için rahatladı, aksine Charlotte kızgın görünüyordu. Başını bir kez öne arkaya salladı.

Ama yine de... "Yanılıyor olabilirim."

"Sanmıyorum," dedi Charlotte, sesi berak ve güçlüydü.

"Öyleyse çözdünüz mü?" diye sordu Darcy.

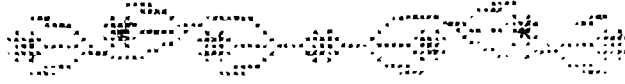
"Evet," dedi Lizzie kısaca. Sonra babasının gözlerini içine baktı ve neredeyse vazgeçtiği sözleri söyledi: "Ve nasıl kanıtlayacağımı biliyorum."

Babası gülümsedi ve ellerini açtı. "Kulak kesildim."

Lizzie, Bayan Bennet'a döndü. "Anne, sanırım her şeye rağmen Bay Collins'in teklifini yeniden değerlendirmeliyim."

YİRMİ BİR

Lizzie bir tuzak kuruyor.

"BAY COLLINS." DEDİ LIZZIE, onu gördüğünde hissettiği mide bulantısına rağmen sesinin hoş çıkması için çaba göstererek. Annesi onu misafir odasına getirmişti ve adam Lizzie'ye dönmeyen önce Bayan Bennet'a doğru hafifçe eğilerek selam verdi. Bayan Bennet, Collins'in arkasından Lizzie'ye abartılı bir tavırla göz kırptı. Sonra kapıyı arkasından kapatarak Lizzie ile Collins'i yalnız bıraktı.

"İyi günler, Bayan Bennet. Bunu söylemeye hakkım varsa eğer, çok iyi görünüyorsunuz,."

"Söyleyebilirsiniz," diye izin verdi Lizzie. Collins'in canayakın, mütevazı bir ifadesi olsa da Lizzie onu son gördüğü, teklifini geri çevirdiği zamanı unutamıyordu. Yüzünün nasıl da hızla öfkeli bir hal aldığını.

"Oturalım mı, Bay Collins?" diye sordu Lizzie ateşin yanındaki mobilyaları göstererek. Elleri hafifçe titriyordu ama sinirlerinin onu görevinden uzaklaştırmasına izin vermemeye

çalıştı. Nazik, akli başında ve birazcık da pişman gibi davranmalıydı.

“Evet, teşekkür ederim.” Kanapede Lizzie’nin yanına oturmak için hareketlendi, bu evlenme teklif etmesi beklenen bir adam için uygun davranış olabilirdi ama Lizzie’nin rahatını kaçıracak kadar yakındı.

“Lütfen siz babamın koltuğuna oturun. Odadaki en rahat koltuk olduğuna sizi temin ederim, endamınıza da uygun olur.” Lizzie bu son dört kelimedede neredeyse boğuluyordu ama böylece Collins’e iltifat etme numarasını başarıyla halletmişlerdi. Adam böbürlenerek gülümsedi.

“Teşekkür ederim, Bayan Bennet. Son görüşmemizden beri halinizin iyileştiğini gördüğüme sevindim, tavrınızdaki tek değişiklik bu değildir umarım?”

Adam çok tiksindiriciydi ama Lizzie kendini, “Elbette Bay Collins. Bu yüzden buradayız,” demeye zorladı.

Collins sanki Lizzie ona çok komik bir fıkra anlatmış gibi kahkaha attı. Gülüşü bile tahammül edilemezdi! Lizzie’nin bakışları adamın ceketine ve oradaki düğmelere kaydı ama sonra Collins konuşmaya devam etti. “Anneniz bana sizin yeniden bir değerlendirme yaptığınızı bildirdiğinde size yeniden kur yapmam gerekeceğini düşünmemiştim.”

Odaklan, Lizzie. “Ama tabii ki öyle yapmaya karşı çıkmayacaksınızdır?”

“Hanımların hoşuna giden zarif iltifatlar yapmaktan hep memnun olurum.” Collins öne öyle çok eğildi ki Lizzie onun koltuktan düşeceğinden korktu.

“Kişiliğinize saygınlık katan ne güzel bir özellik.”

“Bu benim sorumluluğum, özellikle de Bennet kardeşler söz konusu olduğunda.” Collins’in gülümsemesi kötü niyetli bir ifadeye yaklaştı. “İşlerin nasıl bir karara bağlandığını göz önünde bulundurularak elbette.”

Lizzie bu son sözü malvarlıkları, iş ve evlilikle ilgili aralıksız bir tartışmaya dönüştürmek için yanıp tutuştu ama bir itiraf almak için tek bir şansı olduğunu biliyordu. Adamın şüphelenmesini değil, rahatlamasını istiyordu. “Sözleriniz bu anın dürtüsüyle mi çıkıyor yoksa onları çalıştınız mı?”

Collins bıyık altından güldü ve arkasına yaslandı. “Bazen kendimi gündelik konuşmalara uyarlanabilecek küçük iltifatlar oluşturarak eğlendiririm. Yine de bunları hep çalışılmamış bir havayla iletmek isterim.”

“Elbette,” dedi Lizzie. Collins’in dalkavuk kişiliğiyle alay etmek için hep görmezden gelmekten mutlu olduğu beklene- nin üstündeki tavrının arkasında, hafif kasıtlı bir idare ediş olduğunu fark etti. “Bende her alanda hazır görünen bir beyefendi izlenimi bırakıyorsunuz.”

“Hazırlık başarıya giden yoldur. Babanıza bazı tavsiyeler vermeyi önerdim ama beni geri çevirdi. Gerçi, mahkemede hep hazır görünüyor. Hatta fazla hazır! Geçen hafta tüm sabahı, yargıcın önünde söylemesi gerekirse diye bir satır bulmak için tek bir metni inceleyerek geçirdi!”

Lizzie babasını iyi bir avukat yapanın da bu özellik olduğunu söylememek için kendini zor tuttu. Onun yerine, “Başarı için hazırlanmak her zaman en iyisidir, değil mi?” dedi.

“Böylece insan zamanı geldiğinde ne yapacağını bilir ve tek bir saniye bile kaybetmez.”

“Kesinlikle! Bana katıldığınızı duyduğuma şaşırdım.”

“Son konuşmamızdan beri düşünecek daha fazla zamanım oldu. Garip bir şekilde, en başta düşündüğümünden çok daha uyumlu olabileceğimizi fark ettim.”

Collins’in bakışı değişmedi. “Nasıl yani?”

“Sizin ihtiraslı bir adam olduğunuza inanmakla yanılıyor muyum, Bay Collins?”

“Kesinlikle hayır. İhtiras, velinimetim hanımefendinin de bende hep hayran olduğu şeydi.”

“Belki de sizde çoğu insandan daha fazla ihtiras var,” dedi Lizzie, velinimetin bahsinin geçmesi üzerine fazlasıyla heyecanlanmasını engellemeye çalışarak. Şimdi yavaş ve sağlam hareket etmesi gerekiyordu. “Bunu fark etmem biraz zamanımı aldı.”

Adam yine öne eğilmişti. “Şimdi dava vekili, çok yakında avukat. Sonrasını kim bilir? Yargıç.” Durakladı, sonra sessiz bir yüceltmeyle ekledi. “*Kraliyet avukatı.*”

Lizzie’nin bir yanı, böylesine gülünç bir genç adamın bir kraliyetin dikkatini çekebileceğini düşünmesine hayret etti. Onda böyle bir arzuyu hiç fark etmemişti, bu da adamın onun ilk başta düşündüğünden çok daha akıllı olabileceğinden endişe etmesine neden oldu. Ama tamamen elindeki göreve odaklanmış yanı bu şüpheyi görmezden geldi. “Sizin böyle yüksek hedefleriniz olduğunu hiç düşünmemiştim. Bilseydim...” Bilerek yere baktı ve utanmış gibi yaptı.

“Neyi bilseydiniz, canım?”

Lizzie yüzüne pişman bir ifade yerleştirdi ve ona baktı. “Anlamalısınız Bay Collins. Teklifinizi geri çevirdim çünkü sizin de babam gibi olduğunuzu düşünüyordum. O da yargıç olabilirdi. Belki sizin gibi Kraliyet Avukatı değil... Ama ben hep daha fazlasını istedim. Babamın eğitimindeki bir acemi olarak başladığınız için onu asla geçemeyeceğinizi sanarak çok büyük bir hata yaptığımı şimdi görüyorum.”

Lizzie, Darcy’yle birlikte misafir odasının üstündeki demir parmaklıklardan onları dinleyen babasının, kızının çalışma ahlakına karşı bu suçlamalarından alınmayacağını umdu. Ciddi değildi ama Collins’in onun samimi olduğuna inandığından emin olması gerekiyordu.

“Ah, canım.” Collins oturduğu yerden fırladı ama Lizzie’nin yanına oturmadı. Onun yerine önünde diz çöktü. Lizzie onun elini tutmasına izin verdi. “Yanlış anlamanızı affediyorum. Bu babanızın hatası, doğal olarak. Kendisi çalışmak yerine sizin firmada zaman kaybı olan bazı iş konularına karışmanıza izin verdi. Ama ben avukat olduğumda bir daha hiç çalışmanıza gerek olmayacak.”

“Ama ben görevlerim ve bir amacım olmasını seviyorum,” dedi Lizzie, Collins’i kandırmaya çalışırken bile aylak bir hayata razı olamayarak.

“Evi idare etmenize ek olarak üstlenmeniz gereken birçok sosyal göreviniz olacak,” diye yatıştırdı onu Collins. “Sosyal çevrelere giden yolumuzu hazırlamanız gerekecek.”

Lizzie bundan daha sıkıcı bir şey düşünemiyordu ama kabullenmiş gibi yaptı. “Bu çok iyi, Bay Collins. Ama ben

gerçekçi olmalıyım. Sizin kraliyet avukatı olmak için gereken her şeyi yapmaya gönüllü olacağınızı nasıl bilebilirim?”

Lizzie bir an için bu şüphelerinin adamı gücendirmiş olmasından korktu çünkü Collins’in yüzü düşmüştü ama Lizzie’nin ellerini daha da sıkı tuttu. “Sizi temin ederim, çok sıkı çalışmaya hazırım.”

“Sıkı çalışmak!” diye dudak büktü, Lizzie. “Londra sıkı çalışan adamlarla dolu! Eğer sıkı çalışmaya gönüllü bir koca isteseydim bir işçiyle evlenirdim. Hayır, sevgili Collins, ben geleceğimizi garanti altına almak için *ne gerekirse* yapacağınızdan emin olmak istiyorum.”

Lizzie onun soluk gri gözlerine baktı ve o anın büyüüne kapılıp her şeyi ortaya dökmesini umarak ne demek istediğini anlaması için ona düşünce yoluyla yalvardı. Lizzie eğer başka tarafa bakarsa adamın onun gerçek nedenlerinden şüpheleneceğinden ve teklifinden vazgeçeceğinden korkuyordu, sonra da serbestçe çıkıp gideceğinden, Bingley’nin Hurst cinayeti ile harcanacağından ve Leydi Catherine’in para sızdırma, çalma ve korsanlığa devam edeceğinden ve...

“Benimle evleneceğinizi söyleyin, sevgili Elizabeth,” dedi Collins ve bu bir tekliften çok bir tehdit gibi geldi. “Yoksa geleceğimizi garanti altına almak için yapacaklarımı size anlatmaya başlayamam.”

Lizzie, biraz Collins yüzünden, biraz da paramparça bir anda, endişeli gözlerle ona bakan Darcy’yi hatırladığından ve sadece bu anı bile onun nefesini kestiğinden durakladı.

“Peki!” dedi nefes nefese, aklı hâlâ Darcy’deyken ağzından çıkacak sözleri bulduğuna şaşırarak.

“Harika!” Collins bir yandan sırtırken bir yandan da Lizzie’den tarafa biraz tükürük saçtı. “Bu çok iyi. Şimdi, velinimetimden bahsettiğimi duymuş olmalısınız, değil mi? Babanıza onun benim memleketimden, nezaketi nedeniyle isimsiz kalmak isteyen, servet sahibi dul bir hanım olduğunu söylemiştim.”

“Ah!” Collins hâlâ onun ellerini tutuyordu ve bu, Lizzie’ye büyük bir fiziksel rahatsızlık vermenin yanı sıra kendini kapana kısılmış hissettiriyordu.

“Evet! Onun adı... Leydi Catherine de Bourgh.”

Lizzie onun sinsi, bilmiş bakışından kimden bahsettiğini bilmesi gerektiğini düşündü. “Şey, ben onunla tanışmıştım,” dedi kafası karışmış görünerek ki bu rol değildi.

“Biliyorum, bana söyledi!” Collins kıkırdadı. “Evlenmemizi isteyen o. Bizim için birçok planı var ve bize Kent’te bir arsa bile verecek! Beni ilk reddettiğinizde, hanımefendi oldukça hoşnutsuz oldu ve sizin yola geleceğinize ilişkin şüphesini de dile getirdi, fazlasıyla bildiğinden şaşmaz biri olduğunuzu biliyor. Ama bu haberi duyduğunda çok mutlu olacak ve ilanımız yayınlanır yayınlanmaz evlenmemiz için ısrar edecektir.”

“Planlar mı?” diye sordu Lizzie. “Ama ne tür planlar?”

“Endişeleneceğiniz bir şey değil,” dedi Collins ona. “Yarın sabah, hayır, bu öğleden sonra, onu ziyaret edip iyi haberi vereceğiz.”

Lizzie zalimce gülümsedi. Collins iki tane çok önemli bilgi kırıntısını açığa vurmuştu. İlki, Leydi Catherine’le düzenli

temasta olduğu, ikinsici de onun önceki gece Londra'dan kaçtığından haberi olmadığı. Kadın, büyük olasılıkla cel-ladın kemendinin uşaklarının boynuna geçtiğini görmüş ve hâlâ fırsatı varken kaçmaya karar vermişti. Collins'i kurtarmaması ve Wickham'ı vurması *onun* kişiliğiyle ilgili çok şey anlatıyordu.

"Ah, üzgünüm ama bu mümkün olamayacak," dedi Lizzie sakince. "Bu öğleden sonra bir duruşmam var."

Collins başını iki yana salladı. "Ah, hayır, nişanlınız olarak o Bingley konusuna katılmanıza izin veremem."

"Neden olmasın?" diye sordu Lizzie, gerginliği sesinden uzak tutmak için elinden geleni yaparak.

"Bunun için endişelenmeyin. Aramızda kalsın ama bu da Leydi Catherine'in projelerinden biri." Bunu Lizzie'ye açıklamaktan çok keyif alıyor gibi görünüyordu. "Onu gördüğümüzde size bunu açıklayacağından eminim."

"Sanmıyorum," dedi Lizzie. "Leydi Catherine, Londra'dan ayrıldı."

Collins başını iki yana salladı. "Ne?"

"Gidişini bizzat gördüm, dün gece. Rıhtımın orada." Lizzie, Collins'in kafa karışıklığını izlemenin keyfini çıkardı. Bu, onun sinirlerine hakim olmasına yardım ederken titrek bir sesle konuşmaya devam etti: "Bu, tam da Bay Wickham'ı vurup öldürmesinden sonraydı. Sizi almadan gitti ve Wickham'ın da ona katılmasına izin vermek yerine onu öldürdü. Benim gerçeğe gittikçe yaklaştığımı, onun bir hanımefendi değil de bir korsan olduğunu, Hurst'ü size öldürttüğünü keşfedeceğimi ve

gerçeği keşfettiğimde de sizin Newgate’te asılacağınızı biliyordu, bu yüzden de sizi terk etti...”

“*Hayır!*” diye kükredi Collins ve onun ellerini bıraktı. Lizzie’nin elleri adamın tutuşunun sıkılığından –öngördüğünden çok daha güçlü, bir adamı on bir kez bıçaklamaya yetecek kadar güçlü– uyuşmuştu ama Lizzie bunun harekete geçmek için tek şansı olduğunu biliyordu. Sağ elini kanapenin minderleri arasına soktu ve Darcy’nin tabancasını çıkarıp Collins’e doğrulturken Collins de bir bıçak salladı.

Hayır, bir çakı.

Lizzie bir bakışta bunun babasının ona hediye ettiği sedef kakmalı gümüş çakı olmadığını söyleyebilirdi. Bu karartılmıştı ve ucu da eğikti, kabzasında süs falan yoktu.

“E, Bay Collins, babamın size verdiği çakı nerede?” diye sordu Lizzie, soğuk bir tavırla. “Son kurbanınızın vücudunda mı bıraktınız?”

“Silahınızı indirin!”

“İmkanı yok,” dedi Lizzie. Yukarıdan hafif bir gümbürtü ve ayak sürümesi duydu. Babası ve Darcy. *Daha değil, daha değil.*

“Anneniz ile Leydi Catherine’in sizin hakkınızda tamamen haklı olduklarını görüyorum,” diye püskürdü Collins. “Siz aptal, inatçı bir kızsınız.”

“Siz de bir katil.”

“Leydi Catherine’le tersleşmeyin! Tanıdığı yargıçlar, dukler, kontlar var...”

“Öyle mi? Hurst’ü öldürürseniz yargıç olacağınız sözünü mü verdi size?” diye sordu Lizzie, öfkesi silahı tutan elinin titremesini engellemeyi zorlaştırırken.

“O güce sahip, evet!” dedi Collins. “Ve bunun olduğunu görecek! Hemen değil ama beş yıl içinde. Hurst onun için bir yükü sürekli içiyordu...” Belki de tamamen aptal değildi çünkü neyi itiraf ettiğini fark ettiğinde yüzü bembeyaz kesildi.

“Şimdi kim aptal?” diye sordu Lizzie.

Ve Collins yanıt vermeye fırsat bulamadan Lizzie, Fred’den öğrendiği gibi kulak tırmalayıcı bir ıslık çaldı. Misafir odasının kapısı aniden açıldı ve içeri ilk giren Darcy oldu.

YİRMİ İKİ

*Sonunda Lizzie'nin haklı olduğu
ortaya çıkıyor.*

DARCY. ÇABUCAK COLLINS'E çakısını bıraktırıp ellerini bağladı. Collins onlara dik dik bakıp açıkça bunu ödeyeceklerini, Leydi Catherine'in onların mahvoluşlarını göreceğini haykırarak onlara tükürdü. Lizzie, Leydi Catherine'in onu terk ettiğini kabul ettiğinde hissedeceği kaçınılmaz kederden dolayı adama acıyordu... ama sonra kendine onun bir cinayetten sorumlu olduğunu ve Abigail'in ölümüne giden olayları da başlattığını hatırlattı.

Darcy onu yakaladığında, Collins'in düşürdüğü çakıyı bir mendille tutarak yerden aldı. Bıçak bombeli, karartılmış gümüşlendi. “Bu ona verdiğin değil,” dedi babasına ucuz çakıyı göstererek. “İddiaya girerim onunki polisin elindedir.”

Bay Bennet'in hiddetli yanıtı, “İkisini de Thames'e atabilirsin,” oldu.

“Mümkün değil. Bu kanıt.” Lizzie onu inceleyerek kan izleri aradı. Ama Collins onu başka canlar almak için kullandıysa

bile buna ilişkin hiçbir işaret yoktu. Lizzie omuz silktili, sonra cakıyı cebine koydu. Başıni kaldırdığında Darcy, yüzünde çok acayip bir ifadeyle ona bakıyordu. “Sorun nedir?”

“Siz... bu dahıyaneydi. İyi misiniz?”

Lizzie nasıl yanıt vereceğini bilemedi. Collins kontrol altında olsa bile nabzı hâlâ deli gibi atıyordu. Onu yalnız sorgularken kendini kararlı ve keskin zekalı hissetmişti ama şimdi titriyordu. Karşılık vermek yerine silahı kabzası öne gelecek şekilde Darcy’ye uzattı. “İşte, ben yanlışlıkla birini incitmeden önce bunu alsanız iyi olur.”

“Dolu bile değil ki,” diye hatırlattı ona Darcy.

“Yani... Ne olur ne olmaz.” Lizzie, Collins’in gözünü korkutmak için tüm ihtiyacının bir silahın varlığı olduğundan emin olarak silahı içi kurşun dolu almayı reddetmişti. Şimdi sözlerinin aptallığını fark edince nereye bakacağından bile emin olamadı. Masadaki saatin ilerleyişine baktı ve “Fazla zamanımız yok!” diye haykırdı.

Saate dikkat çekilmesi herkesi harekete geçirdi ve Lizzie’ye dışarı süzölmek için bahane verdi, Darcy de bunu fark etti. Koridora doğru çıktıklarında kederli Bayan Bennet özellikle bir kişiyi hedef almadan merdivenlerden aşağıya baktı. “O hep ahlaksız biriydi, Bay Bennet’a daha onu işe aldığı gün bunu söylemişim, söyledim! ‘Bay Collins’i bilmiyorum, oldukça hilekar görünüyor.’ İşte bakın. Umarım çok uzun süre hapiste kalır, gerçekten!”

Lizzie annesini duymazdan geldi ama sonra Bayan Bennet babasına, “Yargıcın ve mahkemedeki herkesin koynundaki

yılanı yakalayanın sen olduğunu anladığından emin ol,” dedi. “Tüm zaferi Pemberley’nin üstlenmesine izin verme!”

“Anne!” diye karşı çıktı Lizzie. “Bay Darcy için değilse bile...”

“Böyle olaylarda eminim ki hepimiz suç kadar ödülü de paylaşabiliriz,” diye yatıştırdı Bay Bennet herkesi ama Bayan Bennet uzatmaya devam etti.

Charlotte ile Jane kapıda bekliyorlardı, Jane kendi başlığını çoktan takmış, Lizzie’ninkini de elinde tutuyordu. “Ben de sizinle geliyorum,” dedi. “Annemin histeri kriziyle bir kez de Mary, Kitty ve Lydia uğraşsınlar!”

“Gerçekten mi?” diye sordu Lizzie ablasının elini yakalayıp.

Jane öne eğildi ve “Senin mahkeme salonunda ilk bulunuşunu hayatta kaçırmam,” diye fısıldadı.

“Aferin, Lizzie,” diye ekledi Charlotte, sonra da Lizzie’ye, “Onun bir daha kimseyi incitemeyeceğinden emin olalım, hadi,” diye fısıldadı.

Charlotte’ın sözleri, Collins’in gözüne alınmasına rağmen, hâlâ yapacak çok önemli bir işleri olduğunu ve bunu başarmak için fazla zamanlarının olmadığını hatırlatıyordu. Bennetlar, Charlotte, Darcy ve Collins iki arabaya binerek adliyeye gittiler. Varacakları yere yanaşana ve Newgate yakında belirene kadar Lizzie, adliye girişinden içeri adım atma hayalinin sonunda gerçekleşmek üzere olduğunu farkına varmadı. O an, hayal ettiği kadar muhteşem değil, daha çok alelacele oldu. Collins’i tutmakta olan Darcy ile babasının peşinden

tuğla duvardaki bir açıklıktan geçti ve onları avluda bekleyen büyük bir grubu görünce çok şaşırdı. Bingley, iki kız kardeşi, Hurst'ün kahyası ve uşağı.

“Tanrı’ya şükür!” diye haykırdı Bingley, onları gördüğünde. “Duruşma için beş dakika içinde çağrı yapılacak, siz neredeydiniz? Ve bu adam da kim?”

“Açıklayacak zaman yok,” dedi Darcy, grubu bir arada tutarak binaya sokmak için elinden geleni yaparken. “Ama bu adam Hurst’ü öldürdü ve biz bunu kanıtlayabiliriz.”

Grup hızlı bir düzende binaya girdi, hatta bu giriş Lizzie’nin incelemenin hayalini kurduğu binanın ayrıntılarının tamamını özümseyebilmesi için fazla hızlıydı. Babası avukat olarak konumuna uyan cüppe ve peruk alırken Caroline, Louisa, Charlotte ve Jane izleyici balkonu için giriş ücreti ödemeye yöneldi. Lizzie onların arkasından gitmedi, Darcy de karşı çıkmadı ama Bay Bennet’a, “Yargıç Bayan Bennet’ın konuşmasına izin verecek mi?” diye sordu.

“Kadınlar hep tanıklık yaparlar,” dedi Bay Bennet. “Ve benim Lizzie’m bir adamı aralık ayında bile buza yatırım yapmaya ikna edebilir.”

Normalde bu sözler Lizzie’nin gururla kıpkırmızı kesilmesine neden olurdu ama tam o anda mahkeme salonuna alındılar. Burası... Lizzie’nin hayal ettiğinden daha küçüktü ama yine de çok zarıftı. Tavanlar yüksekti, bir tarafta kümelenmiş pencereler içeriye zayıf bir ilkbahar ışığının girmesini sağlıyordu ve duruşmaları aydınlatmak için dört tane pirinç avize vardı. Babası onu hızla avukatların oturduğu yuvarlak maun masaya

götürürken kağıt hışırtısı ve insanların ayak sesleri Lizzie'nin kendini bayılacak gibi hissetmesine neden oldu. Sağında erkeklerden oluşan bir jüri heyeti oturuyordu. Onların ötesine bakarak üst balkondaki Charlotte ile Jane'i görebilir mi diye göz gezdirdi ama o sırada Bingley, bir mübaşir tarafından solundaki bir sıraya getirildi ve Darcy de Collins'i bir diğerine götürdü.

Yargıç duruşmayı açmadan önce Collins bağırmaya başladı. "Bu delilik! Zorla burada bulundurulmama şiddetle itiraz ediyorum, bana tuzak kuruldu saygıdeğer yargıç!"

Tokmağın vuruluşu duyuldu ve keskin ses mahkeme salonuna sessizlik getirdi. "Bay Darcy," dedi yargıç, "Tanığının bir daha sırası gelmeden konuşmamasını sağlayın."

"Affedersiniz," dedi Darcy, "Ama Bay Collins aslında bir tanık değil. Müvekkilimin suçlandığı cinayetin zanlısı o."

Yargıç şaşırması gibi görünmedi. "Zamanı gelince. Collins, öyle değil mi? Sıranız gelmeden konuşmayın yoksa bunu mahkemeye saygısızlık sayarım."

Demek Yargıç Weatherford bu, diye düşündü Lizzie. Yargıç çengel burunlu, katı suratlı ve hiçbir şeyi kaçırmayan gözleri olan bir adamdı. Lizzie yargıcın onun avukat masasındaki varlığına sadece öylesine baktığı yanılışına kapılmamıştı. Huzursuzca kıpırdanıp durmamak için elinden geleni yaptı ama babasıyla aralarında oturan Darcy'ye baktığında onun da yutkunduğunu gördü. Diğerlerinin de onun kadar gergin olduğunu bilmek Lizzie'yi biraz olsun rahatlattı.

Weatherford suçlamaları okumaya başladı. "Bay Charles Bingley, Bay George Hurst'ün Grosvenor Meydanı, 45

numaradaki evine yasa dışı şekilde girmek ve onu yatağında öldürmekle suçlanıyorsunuz. Buna ne cevap veriyorsunuz?”

“Suçlu değil, efendim,” diye Bingley, Darcy ve Bay Bennet hep bir ağızdan yanıt verdiler.

“Tek bir yanıt yeterli olacak, teşekkür ederim,” dedi yargıç.

“Affedersiniz,” dedi Bingley, yüksek sırasında uysal görünüyordu. Yüzü aydınlatılmıştı ve sürekli gözlerini kırptırıyordu. Lizzie yukarı baktığında zekice yerleştirilmiş bir aynanın sanığın yüzüne ışık yansıtma üzere hafifçe yan yatırılmış olduğunu fark etti. “Suçlu değilim demek istiyorum.”

“Çok iyi,” Wetaherford şaşırmamıştı. “Bugün sizi kim temsil ediyor?”

“Bay Darcy ve Bay Bennet ve şey, Bayan Bennet da.” Bingley onlara baktı. “Bu işin nasıl yürüdüğünden pek emin değilim.”

Salonda kıkırdamalar yükseldi ve yargıç tokmağını bir kez daha vurarak onları susturdu. Karşılarındaki ince yüzlü, bunalmış bir adam itiraz etmek için elini kaldırdı. “Avukatının kim olduğuna karar veremiyorsa Bay Bingley bu suçlamaları ciddiye almıyor demektir! Ve bir de söz edilen bu avukatlar masaya bir kadın getiriyorsa!”

Lizzie’nin duruşu öyle mükemmel bir şekilde dikti ki Bayan Bennet onunla gurur duyardı.

“Bay Bennet,” dedi yargıç. “Bay Bingley’nin davasında avukat siz misiniz?”

“Benim,” diye onayladı Bay Bennet, “Ancak bu oldukça yeni bir gelişme ve dava hakkında tamamen bilgi sahibi olduğumu iddia edemem.”

“Öyleyse neden mahkeme salonumdasınız?”

Bay Bennet konuşmaya başlamıştı ki Darcy çabucak, “Bu benim hatam efendim,” dedi.

“Ve siz de?”

“Bay Fitzwilliam Darcy, efendim. Bingley ailesinin dava vekiliyim.”

“Bay Bingley, bir firmadan dava vekili ile rakip firmadan avukatı aynı masada bulmak benim için ender rastlanan bir şey, işe aldığınız hangisi?”

“İkisi de,” diye yanıt verdi Bingley.

Savcı hiddetlenmişti. “Efendim, itiraz ediyorum. Bay Bingley alay ediyor...”

Darcy telaşla, “Bu suçlamaları çok ciddiye alıyoruz, efendim,” diye başlarken Bay Bennet da nazıkçe “Eğer izin verirseniz,” diye söze girdi.

Yargıç tokmağını bir kez daha vurdu ve geriye sadece nefes nefese, rahatına düşkün bir kahkaha sesi kaldı. Lizzie’nin bunun Collins olduğunu görmek için dönüp bakmasına gerek yoktu. Yargıç tanık sırasına baktı ve “Sizi uyarıyorum beyefendi, mahkemeye hakaretten tutuklanmaya çok yakınsınız.”

Kimse konuşmaya cesaret etmedi. Weatherford’un tavırlardaki titizliğin bozulması karşısındaki kızgınlığı çok açtı ve Lizzie şiddetli heyecanı içinde sessizce oturmak için kendini zorladı. Mahkemenin kendilerine sıkıntıyla baktığını düşünmek utanç vericiydi ama gereği gibi örgütlenememelerinin tek sebebi *gerçek* suçluyu yakalamaya çalışmakla meşgul olmalarıydı.

Weatherford onlara dik dik baktı. “Birisi mahkeme salonuma böyle bir düzensizlikle gireli yıllar olmuştu ve itiraf ederim ki Bay Bingley, sizi gözaltına geri gönderme ve mahkemeye çıkışınızı erteleme eğilimindeyim. Belki hapishanede geçireceğiniz bir üç ay daha avukatınıza danışmanız için size yeterli süreyi sağlar?”

Lizzie’nin kalbi gümledi. Eğer duruşma ertelenirse bu Collins’i serbest bırakmak zorunda kalacakları anlamına gelecekti ve o da tıpkı Leydi Catherine’in yaptığı gibi ortadan kaybolacaktı. Darcy’ye baktı ve onun da kendisine baktığını gördü. Sanki konuşmadan Lizzie’yle iletişim kurmaya çalışıyor gibiydi ama Lizzie’nin onun ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra Darcy sessizce ağzını kıpırdatarak tek bir söz söyledi.

Konuşun.

Lizzie yeniden homurdanan yargıca döndü. “Bugün, çok yoğun bir programım var ve bu davada kimin kim olduğunu keşfetmek için çoktan yeterince zaman harcadım ama henüz savunma masasındaki herkesin adını bile öğrenemedim.”

İşte bu Lizzie’nin anıydı. Kalbi güm güm atarken ayağa kalkarak herkesin dikkatini kendine çekti. “Ben Elizabeth Bennet efendim. Babam Bay Bennet’tır ve bu davada Bay Darcy ile danışarak birlikte çalışma ayrıcalığına sahibim. Açıkça görülen dağınıklığımız için lütfen en içten özürlerimizi kabul edin, çok zorlu bir sabah geçirdik ama izin verirsiniz devam etmek için hazırlıklıyız.”

Mahkemede hiç ses çıkmadı. Weatherford eğilerek Lizzie’ye baktı ama Lizzie bocalamadı. “Nasıl olur da genç bir hanım bu mahkemeye hitap etmeye gelir?”

Lizzie en kibar sosyete gülümsemesini takındı. “Korkarım bu hikaye bizi buradaki amacımızdan oldukça saptıracaktır ve sizin de zaten belirttiğiniz gibi yeterince gecikme yaşandı. Ama eğer devam etmeme izin verirsiniz gerçekten de hazırlıklı olduğumuzu ve hatta Bay Bingley’nin tüm suçlamalar karşısında masum olduğunu size kanıtlayabileceğime inanıyorum.”

Lizzie birden mahkemede konuşmanın sosyal bir ziyaret gibi olduğunu fark etti. Bazı sözler bazı sırayla söyleniyordu, uygun sorular sorulmalı ve uygun yanıtlar verilmeliydi. Her şey dile getirilmeyen kurallarla geliyordu. Lizzie babasının eğitiminin onu şu an için hazırlamakta olduğuna inanıyordu ama annesinin de ona bugün için ihtiyacı olan araçları sağlamakta eşit derecede yardımcı olduğunu fark edince şaşırmıştı.

Weatherford uzun bir süre Lizzie’yi değerlendirdi, sonra, “İzninizle Bay Bennet, kızınızın devam etmesine izin vereceğim,” dedi.

“Verilmiştir,” dedi Bay Bennet, “Çünkü inanıyorum ki bu salondakiler içinde suça ve bunun sonucunda gelişen olaylara tamamen hakim olan tek kişi, Lizzie’dir.”

Yargıç başıyla onayladı. “Çok iyi. Devam edin Bayan Bennet.”

Lizzie derin bir nefes daha aldı ama sözleri kayarcasına aktı. “Efendim, Bay Bingley’ye karşı suçlamalar Bay Hurst’ün evine yasa dışı şekilde girmek, sonra da onu bıçaklayarak öldürmektir. Bununla birlikte, inanıyorum ki eğer kahyayı sorgularsanız Bay Bingley’nin Bay Hurst’ü kulübünden getirdiğinde

eve kabul edildiğini ve kahyanın Bay Hurst'ü yatağa taşımaya yardım ettiğini öğreneceksiniz. Ardından Bay Bingley oradan ayrılmıştır. Kendi ifadesine göre doğruca evine gitmiş ve odasına çekilmiş, ertesi sabah yine kahya tarafından içeri alındığı Hurst malikanesine gidene kadar da evinden ayrılmamıştır. Ancak Bay Hurst'e karşı sabırsızlığı artmış ve doğrudan onun yatak odasına gitmiştir, orada da Hurst'ü ölü bulmuştur. Saniyeler sonra uşak içeri girmiş ve polisler ile adli tıp uzmanı çağırılmıştır.”

Lizzie durakladı ve kimse itiraz etmeyince konuşmaya devam etti. “Hurst'ün kahyası ile uşağı, şüpheleri hemen Bay Bingley'nin üzerine çekmişlerdir. Bununla birlikte Bay Bingley'nin gidişi ve geri dönüşü arasında, ev halkından kimsenin Hurst'ü görmediği süreyi hesaba katmamışlardır. Katile gizlice içeri girmesi, Bay Hurst'ü bulması ve onu bıçaklayarak öldürmesi için geniş bir zaman sunan sekiz saatlik bir boşluk. Bugün sizlerin önünde kanıtlamayı amaçladığım şey katilin Bay Bingley *olmadığı*,” Lizzie etki sağlamak için durakladı, “aslında Bay William Collins olduğudur.”

Balkondaki izleyicilerin sanki bir tiyatrodalarmış gibi nefesleri kesildi. “Yalan!” diye haykırdı Bay Collins ve savcı bile işe katıldı. “Neden bir hanımın bu mahkemeye dava sunmasına izin veriyoruz?” diye kükredi. “Burası bir hukuk mahkemesi, sosyete çay toplantısı değil.”

Yargıç tokmağını vurdu ve dikkatini Lizzie'ye çevirdi. “Bunlar ciddi suçlamalar, Bayan Bennet.”

“Kanıtım var,” diye duyurdu Lizzie, itirazların arasından. “Ve her mahkemenin gerçeği cinsiyetin üzerinde tutacağını ummalıyım, o yüzden bu davayı kimin sunduğunun önemi olmamalı.”

“Bayan Bennet’a katılma eğilimindeyim,” diye ilan etti Weatherford. “Devam edin.”

“Teşekkür ederim, efendim,” dedi Lizzie. “Öncelikle cinayet yerinden alınmış çakının sunulmasını rica edebilir miyim?”

Savcı dosyalarını karıştırdı, belli belirsiz homurdanıyordu ama bezle sarılmış bir nesne çıkardı. Yargıç mübaşirlerden birine onu almasını işaret etti, adam da hızla bunu yapmaya gitti. Kumaşı açtı ve içindekini mahkemeye sundu. Lizzie onu inceledi ve yüzündeki zafer ifadesini saklamaya çalıştı ama haklıydı! Babasının Bay Collins’e verdiği çakının tıpatıp aynısıydı. Gümüş çakı, sedef kakmaya bulaşmış ve kurumuş kanla kaplıydı; açılmış bıçakla birlikte oldukça tüyler ürpertici görünüyordu. Lizzie mahkemeye bunu bildirmek için hemen atlamadı. Onun yerine sanık sırasına döndü. “Bay Bingley, bu çakıyı tanıyor musunuz?”

Bingley çakıya baktı ve yüzü soldu. “Hayır, tanımıyorum.”

“Onun Bay Hurst’e ait olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır,” dedi Bingley ve savcı itiraz etmeye başladı ama Weatherford tarafından susturuldu.

Tam havaya giren Lizzie, “Eğer görseydiniz Bay Hurst’ün çakısını tanır mıydınız?” diye sordu.

“Evet,” diye onayladı Bingley. “George fildişi bir çakı taşırdı, bıçağında bir damga vardı. Babasına aitti. Kardeşim, Bayan Hurst bunu doğrulayabilir.”

Lizzie aniden tanık sırasına döndü. “Bay Collins, bıçağı tanıyor musunuz?”

Collins ona bariz bir öfkeyle baktı. Eğer yanında onu kısıtlayan muhafızlar olmasaydı Lizzie, onun kendisine doğru uça-
cağından gerçekten korkabilirdi. “Kanla kaplı,” dedi Collins tükürür gibi. “Bu durumdaki bir şeyi nasıl tanıyabilirim ki?”

Lizzie onunla vakit harcamadı. Onun yerine babasına döndü. “Bay Bennet, suç yerinden alınmış çakıyı tanıyor musunuz?”

“Bu artık sıkıcı oluyor!” diye bildirdi savcı ama mahkeme merakla kaynıyordu. Babası ayağa kalkarken yüzünde haşin bir ifade vardı ve başını hafifçe yana yatırdı. “Tanıyorum. O çakıyı bir yıl önce, onu Longbourn & Oğulları’nda varisim olarak belirlediğimde Bay Collins’e ben hediye etmiştim.”

Artık balkon açık açık fısıltılarla, kesik konuşmalarla ve mırıldanmalarla yarılmıştı. Gürültünün arasından Bay Collins, “Aynı çakı olduğunu nereden biliyorsunuz?” diye bağırdı. “İf-tira!” diye bağırdı.

Tokmak gümledi ve Lord Weatherford düzenli gününde böylesine bir kargaşa yarattığı için kızarak Lizzie’ye huysuz bir bakış attı ama, “Emin misiniz, Bay Bennet?” dedi.

“Bay Collins’e verdiğim çakıya tıpatıp benzeyen bir başkasının olması mümkün ama bu, üzerindeki aslan damgasına kadar olağanüstü şekilde ona benziyor.”

“Peki, Bay Collins,” diye devam etti Lord Weatherford, “Bay Bennet’in size verdiği çakıyı gösterebilir misiniz?”

Lizzie onun aynı çakı olduğundan emin olsa da yine de Collins’in bu suçlamadan sıvışmanın bir yolunu bulacağından

korkarak nefesini tuttu. Collins gözlerini yargıçtan babasına, en sonunda da Lizzie'ye çevirdikten sonra, "Artık bende değil," diye itiraf etti.

O zaman mahkeme salonundakiler patladılar, Collins duyulmak için bağırdı. "O çalınmıştı! Suç üzerime atılıyor!"

Tokmak bir kez daha masaya indi ve Lizzie, "Teşekkür ederim, efendim. Devam edebilir miyim?" diye sordu.

Yargıç, "Daha sunacağınız şeyler mi var?" diye sordu biraz şaşırarak.

Lizzie ona, Jane'in annelerin onu hafife almalarını, genç adamları ise büyülemesini sağladığını söylediği gülümsemesini sundu. "Evet, efendim. Niyetim yalnızca Bay Collins'in çakısının Bay Hurst'ü öldürdüğünü değil, kendisinin de bu önceden tasarlanmış cinayetten suçlu olduğunu kanıtlamak."

Bay Collins'in arkasından gelen haykırışı Lizzie'nin dikkatini bir an olsun dağıtmadı. Lord Weatherford gri, gür kaşlarından birini kaldırdı ve "Devam edin," dedi.

O zaman Lizzie, cebinden kendi küçük kanıtını çıkardı: Hurst'ün yatak odasından alınmış düğme. "Bu düğmeyi cinayetten iki gün sonra Bay Hurst'ün yatak odasının penceresine sıkışmış olarak buldum. Kahyanın kendi ifadesine göre Hurst'ün cesedi bulunup kaldırıldıktan sonra hiç kimsenin odayı temizlemesine izin verilmemişti. Bu düğme perdelerin arkasındaydı ki orası birisinin Hurst'ün eve dönüşünü beklemesi için çok iyi bir saklanma yeri. Üstelik pencere arka bahçedeki bir ağaca çok yakın, birinin ona tırmanması, sonra da pencere sayesinde içeri girmesi

mümkündü. Sorabilir miyim, Bay Collins ceketinizde kaç düğme var acaba?”

“Bunun ne önemi var anlayamıyorum! Efendim, ben bir beyefendiyim ve bu genç hanım ne dediğini bilmiyor...”

“Bay Collins, ceketinizi çıkarın ve mübaşirim onı incelemesine izin verin!”

Lizzie şimdi izleyicilerin, Bay Collins ceketini çıkarıp memura uzatırken beklenti ve heyecanla ağırlaşmış bakışlarını hissedebiliyordu. Bu emin olmadığı tek parçaydı, elindeki tek şey Collins’i Charlotte’la flört ederken yakaladığı gün onun düğmelerini sayıp sonunda tek sayıya ulaştığı belli belirsiz anıydı. Mübaşir düğmeleri yüksek sesle sayarken güçlükle nefes aldı. “Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi... Yedi tane var efendim ama sekizincinin olması gereken yerde birkaç kopuk iplik ve biraz buruşukluk var.”

Lizzie bulduğu düğmeyi uzattı ve bu, Collins’in ceketindeki pirinç düğmeler ile uyuşunca memnuniyeti öyle eksiksiz oldu ki gülümsemesini bastırmak için çok çaba sarf etti. Küçük, çok önemsiz bir şey, Bay Collins’i başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar düzgün bir şekilde cinayet sahnesine yerleştirmişti.

“Bir düğme mi! Eksik bir düğme ile mi suçlu olduğuma karar vereceksiniz? Kaçınızın kayıp ya da kopuk düğmesi var? Bu düğme herhangi bir tuhafiyeciden ya da dikiş kutusundan gelmiş olabilir!”

“Size karşı olan kanıt miktarını göz önünde bulundurarak dilinizi tutmanızı öneririm, beyefendi,” diye uyardı Lord

Weatherford. Sonra Lizzie'ye baktı. "Elinizde daha fazlası olduğunu sanıyorum, haksız mıyım?"

"Sadece bir tane daha efendim." Lizzie döndü ve Darcy'nin ona sahte sigorta poliçesini uzattığını gördü. Adamın yüzündeki apaçık hayranlık ifadesi onun bocalamasına neden oldu ama bunu bastırıp devam etti. "Bay Hurst, Netherfield Taşımacılık'ta Bay Bingley için çalışıyordu. Çok önemli olmayan bazı yazı işlerinden sorumluydu. Tanıklar Bay Hurst'ün felaket bir çalışan olduğunu doğrulayacaklardır, Bay Bingley de eniştesinin işteki gücünü sınırlamıştı. Ama ölümünden hemen sonra bu sigorta poliçesi Bay Hurst'ün eşyaları arasında bulundu. Bay Bingley ve Bay Darcy'ye danıştım ve her ikisi de bana bu belgeden haberleri olmadığını belirttiler."

"Onu görmek isterim," dedi yargıç ve Lizzie sahte belgeyi mübaşire uzattı. Weatherford onu inceledi, yüz ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu. "Devam edin."

"Bu sahte," dedi Lizzie dobra dobra. "Bay Hurst ciddi bir parasal sorun yaşıyordu. Tanıklar onun birçok borcu olduğunu doğrulayacaklardır ve Bay Bingley de geçmişte onu maddi olarak desteklediğini belirtmişti. Bununla birlikte, parayı nasıl kötü yönettiği ve israf ettiğini bilen Bay Bingley, şirketi sigorta ettirmek gibi önemli bir görevde Hurst'e güvenmiş olamazdı."

Lizzie bunun hazmedilmesini bekledi. "Korsanlık, sizin de bildiğinizden emin olduğum kadarıyla efendim, oldukça amansız bir sorun haline geldi. Birçok tüccar her yıl mallarının yüzde otuz ila kırkının korsanlığa bağlı olarak kaybını

rapor ediyor. Bununla birlikte Bay Bingley, yalnızca geçen yıl mallarının neredeyse yüzde seksenini kaybetti. Hiçbir şirket onu sigortalamak istemedi. Bu hariç, daha önce hiç kimsenin adını duymadığı bir şirket, son derece şaşırtıcı şekilde prim oranları gayet makul ve iptal maddeleri içermeyen bu sözleşmeyi önerdi.”

“Gerçekten de,” dedi Weatherford, sesi meraklanmış geliyordu. Lizzie gülümsemek için kendini tutmak zorunda kaldı.

“Ben de bunun belgenin asıl amacını gizlemek anlamına gelen bir kurnazlık olmasından şüphelendim: Korsan gemilerinin koruması karşılığında taşımacılık şirketlerinden zorla para koparmak.”

Salonda yine kesik kesik sesler duyuldu. Ama yargıç tokmağına uzanmadı. “Bu sonuca nasıl vardınız?”

“Çünkü bu düzenin arkasındaki deha bana kendisi yaklaştı,” dedi Lizzie ona sevimli bir tavırla. “Leydi Catherine de Bourgh adını kullanan bir kadın ve o sırada bana işinin doğasını ya da yasa dışı anlaşmalarını açıklamasa da yardımımı kazanmak istiyordu. Babama yardım etmekle fazlasıyla meşgul olduğumdan reddettim ama onun bu teklifi işinin yapısı ile ilgili birkaç önemli noktayı birbirine bağlamamı sağladı.”

“Bu saçmalık...” demeyi denedi savcı ama yargıç ona hiç bakmadan tokmağını vurdu ve Lizzie’ye devam etmesini işaret etti.

“Belgeyi Bay Darcy ve babamla birlikte inceledim. Siz de fark edeceksiniz efendim, ifade tarzı çok belli, başkalarından

farklı. Özel bir tarzda ki bunu babam için çalışırken onun firmasında birçok kez gördüm. Bu belgeyle ortak bir tarzı paylaşan diğer belgelerin aynı zamanda yazarı da ortaktı: Bay Collins.”

“O bir yalancı!” diye bağırdı Bay Collins.

“Artık yettiniz, beyefendi! Mahkemeye saygısızlık yaptığınıza hükmediyorum. Tutuklayın!”

İki muhafız demir kelepçelerle ileri çıktılar. “Onu fazla uzağa götürmeyin,” diye rica etti Lizzie, “Çünkü onu sorgulamak isteyeceğinizden eminim.”

Muhafız, Bay Collins’in ağzını tıkadı ve Lizzie devam etti. “Şüphelerim daha bu sabah, Longbourn’un hukuk sekreteri Bayan Lucas’a danıştıgımda doğrulandı. Bu sahte belgedeki el yazısını Bay Collins tarafından imzalanmış bir notla karşılaştırdı ve birbirlerine uyduklarını doğruladı. Sosyal bir ziyaret aldatmacası altında Bay Collins’i davet ettik ve ben ona gelecek için hırslarının ne olduğu konusunda sorular sordum. Bana Leydi Catherine de Bourgh’un onun velinimetini olduğunu ve Hurst’ü öldürürse ona arazi ve bir yargıçlık ataması sunduğunu itiraf etti. Hurst her gece kulüpte sarhoş olduğu için yüklü bir sorumluluktan ve sanırım Leydi Catherine onun böyle bir durumda sır tutamayacağından endişeliydi. Bay Bingley’in adını cinayete dahil ettiğinde, Netherfield’da onun yerine kim geçerse geçsin sahte sigorta poliçesinin aslında korsanlardan koruma parası olduğundan habersiz olacaktı ve Leydi Catherine, bundan kazanç sağlamaya devam edecekti.”

“Bunlar ciddi iddialar,” dedi yargıç. “Bay Collins bunlara nasıl yanıt verdi?”

“Beni hayatımla tehdit ederek ve bir çakıyı savurarak, üstelik bunu, babamın ona verdiği çakıyla da yapmadı.”

Lizzie mendile sarılmış çakıyı çantasından çıkardı ve önündeki masanın üzerine koydu.

“Efendim, eğer bu anlattıklarım tanıkların ifadeleriyle uyuşursa Bay Bingley’ye karşı olan tüm suçlamaların düşürülmesini ve eve yasa dışı girme ile birinci derece tasarlanmış cinayet suçlarının Bay Collins’e yöneltilmesini talep ediyorum.”

Lizzie, suç önermenin savunma vekilinin işi olmadığını biliyordu ama kendini tutamamıştı, kendini sanki kraliyet mücevherlerini talep edebilir ve bu talebi gerçekten de değerlendirilmeye alınabilir gibi yetkili ve güçlü hissediyordu. Ama çok da ileri gitmemek daha iyiydi. Yargıcın vereceği yanıtı bekledi.

“Çok iyi,” dedi Weatherford. “Babanızın yanında çalıştığınızı söylemiştiniz, değil mi?”

Lizzie, Bay Bennet’a döndü. Babası da ona gurur dolu ve parlak bir gülümsemeyle baktı. “Evet, efendim.”

“Hımmm,” diye karşılık verdi yargıç, sonra da “Tüm hukuk firmaları sizin gibi genç hanımları işe alsalar, Bayan Bennet,” dedi, “İnanıyorum ki davaları dinlemek için harcadığım saatler ciddi şekilde azalırdı. Şimdi ayağa kalkabilirsiniz, tanıklara sorularım olacak.”

Lizzie yerine oturmaktan çok çöktü. Solundaki Darcy ona cesaret verici, hafif bir gülümsemeyle baktı, Lizzie buna

karşılık vermeyi bile zar zor başardı. *Mahkemede bir dava sundum*, diye düşündü. Daha dün bu olanaksız görünüyordu. Bir zamanlar hayal ettiği kadar şok edici bir deneyim olmadığını görmek onu şaşırtmıştı. Yine de babası şimdi onu işe almakta kesinlikle tereddüt etmezdi, değil mi? Ama Lizzie şu anda bunu düşünemezdi, Weatherford tanıkları çağırıyordu. Lizzie'nin tekrar sorgulamaları ve gözden kaçan soruları yazıp babasıyla Bay Darcy'ye geçirmek için odaklanması gerekiyordu.

Yaklaşık bir saat sonra tüm tanıklar sorgulandığında Collins yargıcın önüne getirildi ve adamın ağzındaki tıkaç çıkarıldı. O, Lizzie'ye bakarken Weatherford, "Bay Collins, önünüze getirilmiş suçlamalara ne yanıt vereceksiniz?" diye sordu.

"Ben yalnızca Leydi Catherine'in istediklerini yaptım. Hurst'ün icabına bakmam için bana o talimat verdi! Hurst saygısızdı..."

Yargıcın işaretiyle muhafız yeniden Bay Collins'in ağzını tıkadı. "Suçlamalar yapıncaya kadar Bay Collins'in tutuklanmasını ve hapsedilmesini emrediyorum. Buradaki kendi itiraf-ları ve Bayan Bennet'in mükemmel kanıtları sayesinde cina-yetten suçlu bulunacağından ve zamanı gelince uygun cezanın uygulanacağından eminim. Şimdi, bu davaya gelince..."

Weatherford, Bingley'ye ayağa kalkmasını emretti. Bay Bennet, Bay Darcy ve Lizzie de onunla birlikte ayağa kalk-tılar. Lizzie bu gücü bulabileceğinden emin değildi ama Darcy'nin eli onunkini buldu ve sıkıca tutarak ona güç verdi. Ya da, diye düşündü Lizzie onun tireyen koluna baktığında,

belki de Darcy güç almak için ona dayanıyordu? Lizzie onun elini sıktı.

“Bayan Bennet’ın tüm suçlamaların düşürülmesi talebini onaylıyorum. Bay Bingley, mahkemenin özrünü kabul edin. Gitmekte özgürsünüz.”

Son sözleri salonda yankılanan sevinç çılgınlıkları arasında boğulup gitti. Darcy, Lizzie’nin elini bırakarak apaçık görülen şaşkınlıkla sırasından düşen arkadaşının yanına gidip ona sarıldı. Bay Bennet’ın elini sıktı, sonra da Lizzie’ninkini, bu arada tokmak art arda gümlledi ama kalabalık Weatherford celseyi kapatana kadar sakinleşmedi. Grup balkondan gelen izleyicilerle bir araya gelmek için dışarı süzüldü.

Lizzie, ona sarılan herkesi güçlükle takip edebildi; Jane vardı, Charlotte ve babası. Caroline’dan bir sevgi hatta minnet davranışı beklemenin fazla olacağını düşündü ama Louisa utangaç bir tavırla hafifçe sırtına vurdu ve Bingley de coşkuyla teşekkür etti.

Sonra Lizzie uzun bir sıra oluşturup iyi dileklerini sunan insanlarla ilgilendi. Çoğu onun ilk davasını kutlayan, birkaçı da istenmemiş öğütler veren –ki Lizzie bunları nazik bir gülümsemeyle kabul etti– başka memurlar, dava vekilleri ve avukatlardı. Her şey baş döndürücü şekilde harikaydı ama insanlar birer birer geçtiklerinde Lizzie bu insan denizi içinde sürekli Darcy’nin yüzünü aradığını fark etti. İzin istedi ve etrafta Darcy’yi aradı ama yalnızca tanışmakta olan Jane ile Bingley’yi, şikayet eden Caroline’ı, bir arkadaşıyla iş konuşan babasını gördü...

“İşte orada,” diye fısıldadı Charlotte, onun bakışını yakalayıp Darcy’nin avlunun karşı ucunda bir bankta oturduğu köşeyi işaret ederek. “Git de onu kederinden kurtar.”

“Ne diyeceğimi bilmiyorum,” diye itiraf etti Lizzie.

“Hem de ilk kez,” diye belirtti Charlotte, ilgisiz bir tavırla ve Lizzie’yi Darcy’den tarafa doğru ittirdi.

Bu yüreklendirmenin etkisini kaçırmak istemeyen Lizzie, Darcy’ye doğru yürüdü. O yaklaşırken Darcy de başını kaldırıp ona baktı ve Lizzie onun yüzündeki ifadeyi çözemediğini fark etti. Umut muydu? Keder mi? Pişmanlık mı? Ne olursa olsun, Lizzie’nin telaşlanmasına neden oldu ve hiç düşünmeden, “Beni tebrik etmeyecek misiniz?” dedi.

“Tebrikler,” dedi Darcy.

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Lizzie ama başladığı yere, söyleyecek söz bulamamaya geri döndüğünü fark etti.

“Bu nasıl hissettiriyor?” diye sordu Darcy.

“Davayı çözmek mi?”

“Mahkemede konuşmuş olmak! Daha önce mahkemede oturmuştum tabii. Ama hiç yargıç önünde konuşmadım.”

Lizzie hafifçe güldü. Darcy’nin önüne geçmeye çalışarak çok zaman geçirmiş ve sadece onun avantajlarını görebilmişti ama şimdi kendisi bu yolda onu aşıp gitmişti. Ama soruyu düşündü. “Telaşlı ve çok korkutucu. Masum bir adamın adını temize çıkarmak iyi hissettiriyor ama...”

Darcy ona arzu gibi bir ifadeyle bakıyordu. Ona karşı arzu? *Hayır, gülünç olma Lizzie.*

“Harikaydınız,” dedi Darcy. “Kontrollü ve temkinli. Ben olsam önce düğmeyi sunardım ama siz tezinizi mükemmel bir şekilde kurdunuz.”

Lizzie, onun kıskandığını fark etti. Ve bu bir beyefendinin kabul etmesi için çok fazlaydı. Bir gün cüppe giymeyi ve dava sunmayı hayal etmişti, şimdi Lizzie onu bu konuda yenmişti. Ama Lizzie için çok şaşırtıcı olan şuydu ki genç adam bu gerçek karşısında ağlayıp şikayet etmiyordu. Başarısı için ona iltifat ediyordu. Lizzie’nin içinde bir cömertlik dalgası yükseldi ve onun yanına oturup “Siz de çok yakında aynı şeyi ve daha fazlasını yapacaksınız,” dedi. “Eminim bunda harika olacaksınız.”

“Gerçekten mi?”

“Ah, evet,” dedi Lizzie. “Tanıklarla yargıca şu dik bakışınızı atın sadece, evet bu işte,” diye ekledi, Darcy’nin yüzünde tanıdık hiddet belirdiğinde. “Kesinlikle hepsi hizaya geleceklerdir.”

Darcy başka tarafa baktı ve Lizzie güldü. “Size takılıyorum, o kadar. Harika olacaksınız. Üstelik... Siz olmadan bu davayı çözemezdim.”

Birbirlerine gülümsediler, ta ki Lizzie belki de bu uzun bakışmalarının biraz uygunsuz olmaya başladığını hissedene kadar. Tam o sırada Darcy yapmacık bir öksürükle gözlerini çevirdi ve “Wickham’dan hiç bahsetmediniz,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Lizzie. Bu kendi açısından çok da bilinçli bir karar olmamıştı ama yargıcın önünde dururken içgüdüleriyle ilerlemişti, salonun nabzını tutarak, şuraya bastırıp burayı gözler önüne sererek. “Sanırım ikiyüzlü olduğumu düşünüyorsunuz.

Ama onu konu etseydim bu yargıcın dikkatini dağıtabilir ve davamızı bulanıklaştırabilirdi, özellikle de sizin onu nasıl vurduğunuzu açıklamamız gerekseydi. Sonra Abigail'den de söz etmemiz gerekecekti ve... Şey, her şeye rağmen siz haklısınız sanırım, kanunlar gerçek adaleti umursamıyor, sadece...

Darcy iki elini de tutarak onu durdurdu. “Elizabeth Bennet, birbirimizi yanlış anlamak kaderimizde yazılmış gibi görünüyor.”

Lizzie başını kaldırdığında onun yüzünde minnet gördü. “Teşekkür ederim,” dedi Darcy. “Wickham’ı konu *etmediği-niz için*. Mahkemede onun adını anmanız, beni kız kardeşime yaptığını bir sır olarak saklamak için yalan söylemeye sevk edebilirdi. Onun saygınlığının bu adam yüzünden mahvolmasına izin veremezdim.”

İlk kez olmasa da Lizzie, bir erkeğin ahlaksızlıklarının bir kadına pahalıya mal olmasının ne büyük bir haksızlık olduğunu düşündü ama bunu o anda dile getirmedi. Onun yerine Darcy’yi yeniden değerlendirerek onun hakkındaki tüm peşin hükümlerini bir kenara bıraktı ve o kadar da zor olmadı. Onunla ilgili ilk izlenimi yanlıştı, bunu şimdi görebiliyordu. O kararlı, ciddi biriydi ve kolay kolay gülmüyordu. Ama sadıktı ve kendi saygınlığını hatta kendi hayatını, sevdiği insanlar için feda etmeye gönüllüydü. Lizzie onu korkunç derece yanlış değerlendirmişti.

“Rica ederim,” dedi. “Ve ben de size bir özür borçluyum. İlk tanıştığımızda sizi yanlış değerlendirdim ve ilk karşılaşmalarımızda hep size karşı durdum. Üzgünüm.”

Darcy gülümsedi ve başparmağıyla Lizzie'nin avucunda çok dikkat dağıtıcı daireler çizmeye başladı. "Özrünüzü kabul ediyorum ve ben de size özürlerimi sunuyorum. Sizi dışladığım için özür dilerim. İlk tanıştığımızda kişiliğiniz hakkında bazı... ah, yargılara vardım ve bu da beni sizin yeteneklerinizi yargılamaya itti."

"Sizi affederim," dedi Lizzie, sesinde hafif şakacı bir tınıyla, "Hurstlerin evine zorla girmediğim konusunda anlaşabilirsek."

Darcy gözlerini devirdi. "Bayan Bennet, anlam biliminin doğruluğunda ısrar etmem canınızı mı sıkıyor?"

"Canımı sıkın Bayan Bennet ile Elizabeth arasında gidip gelmekte ısrar etmeniz," dedi Lizzie.

"Şimdi de sıkıyor mu?" Darcy bankta ona yaklaştı. "Hangisinde kalmamı tercih edersiniz?"

"Yasal konuları tartışırken Bayan Bennet," dedi Lizzie nefes nefese, gözlerini ondan almaya cesaret edemiyordu. "Annemle babamın ve iş arkadaşlarımızın yanında Elizabeth. Ama arkadaşlarımla ve kardeşlerimin yanında bana Lizzie deyin."

"Lizzie," dedi Darcy, nefesi kesilerek ve aralarındaki mesafeyi kapatarak dudaklarını Lizzie'ninkilere sürttü. Lizzie geri çekilmedi, Darcy de öpücüğünü derinleştirdi. Ve Lizzie sadece Darcy hakkında yanılmakla kalmadığını fark etti çünkü yargıç, Bingley davasını bitirdiğinde dünyada bundan daha güzel bir his olmadığına inanmıştı. Ama çok farklı olsa da Darcy'yi öpmek de bir o kadar güzeldi.

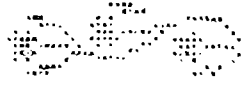
Ayrıldıklarında Darcy, "Aferin, Lizzie," dedi.

Lizzie coşkuyla doldu ama uygun bir yanıt düşünemedi, o yüzden tek söyleyebildiği “Teşekkür ederim,” oldu. “Yine de ben size *Fitz* demiyorum.”

Bunun üzerine Darcy tanıştıkları ilk andan beri, ilk kez gerçek bir kahkaha attı ve Lizzie hemen oracıkta, tanışıklıkları devam ettiği sürece onu elinden geldiği kadar güldürmek için çabalamaya karar verdi.

SON SÖZ

Lizzie reddedemeyeceği bir teklif alıyor.

LIZZIE MAHKEMEDEKİ BAŞARISINDAN bir hafta sonra, babasının Longbourn'daki ofisine çağrıldı. Her gününü babasıyla, Collins'in eski davalarını gözden geçirip adamın üzerindeki iş yükünü yeniden dağıtarak firmada geçirdiğinden bu alışılmadık bir durum değildi. Collins'in suçlarının Longbourn & Oğulları'nın dürüstlüğüne leke sürmüş olması korkusu baskındı ama bu zamana kadar büyük bir felaketi hafifletmek için çalışmışlardı. Yine de Lizzie baştan savma yasal işler ve kestirmeler bulduğunda şaşırmamıştı.

Charlotte'ın iş planlaması ve Collins'in tüm dosyalarını çözmesi, Bay Bennet'ı onun şimdiye kadar çalışma onuruna eriştiği en harika hukuk sekreteri olduğunu söylemeye teşvik etmişti ve Lizzie'ye gizlice, onları başka bir firma için terk etmesi için kandırılmadan önce karşılayabildikleri en yakın zamanda ona bir zam yapmaları gerektiğinden bahsetmişti. Lizzie, her ne kadar Charlotte'u, peşinde koştuğu her şeyde

–bunlar onu Longbourn’dan uzaklaştıracak olsalar bile– destekleyecek olsa da bir zammın çok yerinde olduğu konusunda ona katılmıştı.

Şanslarına Lizzie, bu zammı karşılayabilmelerinin çok zaman alacağını düşünmüyordu. İşleri yükselişe geçmiş gibi görünüyordu, memurlar ileri geri koştururken ve diğer avukatlar da gevezelik etmek yerine masalarında çalışırken ofisin faal havası bunun kanıtıydı. İnsanlar ya merak ediyorlardı veya etkilenmişlerdi ya da yalnızca bir avukat ihtiyacıyla hem de Longbourn’u yeni duymuşken onları arıyorlardı. Lizzie keskin gözlerle ofisi izledi ve hayal gücünün başını alıp gitmesine engel olmaya çalıştı. Katılacak davaları ve ödeme yapabilecek müşterileri vardı ki bu şimdilik yeterliydi.

Bay Bennet yer değişiklikleri ya da şu iş görüşmesi yaptığı Eton mezunu genç adam hakkında tek kelime etmemiştir, Lizzie de konuyu açmamıştır. Lizzie bazen mahkemede Lord Weatherford’un babasına Lizzie’nin işvereni mi olduğunu sorduğu ve babasının da evet dediği o anı düşünüyordu. Ama o zamandan beri bundan hiç bahsetmemişlerdi ve Lizzie konuyu açamayacak kadar korkuyordu. Her ne kadar Longbourn’dan uzaklaştırılma cezasının kalkmış olduğunu görmekten mutlu olsa da Lizzie o işi istiyordu. Bunun resmi olmasını istiyordu. İşte şimdi babasının ofisine giderken de bir yanı can çekişirken bir yanı umut doluydu.

Babasının kapısını çaldı, o da “Girin,” diye seslendi. Lizzie içeri adım attığında babasının, hayatında ilk kez temizlik için çaba gösterdiğini fark etti.

“Baba! Vay canına, ofisinin bir zemini olduğundan haberm bile yoktu!”

“Çok komik,” dedi babası. “Otur, canım.”

“Benim yüzümden toparlanmıyorsundur umarım,” diye takıldı ona Lizzie.

“Ne diyebilirim ki? Hamaratlığın bana ilham verdi.”

Babası da ona takılıyordu ama sözleri hafif bir suçluluk sızısı uyandırmıştı. Lizzie, Bay Hurst’ün ölümünü çevreleyen gizemi çözmüş ve Bay Bingley’nin adını temizlemiş olsa da babasına itaatsizlik etmişti. Kafasının dikine yöntemleri Abigail’in ölümüyle sonuçlanmıştı ve bunun hakkında kimseyle konuşmamış olsa da kızın nehirden çıkarılan bedeninin görüntüsü hâlâ peşini bırakmıyordu.

“Sorun nedir?” diye sordu babası. “Surat asıyorsun, ben ise burada senin başarılarını konuşmayı umuyordum.”

“İşte tam da bu,” dedi Lizzie. “Başarılarımın bir bedeli oldu ve sen, bunun fazla büyük bir bedel mi olduğunu düşünürsün diye endişeleniyorum. Dava umduğum gibi gitmedi ve beni adalet gerçekten var mı diye merak içinde bıraktı.”

“Wickham ile Bayan Jenkins konusu,” dedi babası.

Lizzie başıyla onayladı. “Ve Leydi Catherine’in gece kaçışından bahsetmeye gerek bile yok. Bunu engelleyemezdim ama düşünmekten kendimi alamıyorum, eğer...”

“Hayır, hayır, canım,” derken babası, onu durdurmak için elini sallayarak sonra öne doğru eğildi. “Neden kendi davayı bulmanı ve beni mantıkla ikna etmeni istediğimi biliyor musun?”

“İyi bir avukat olmak için yeterli olduğumu kanıtlamam için mi?” diye sordu Lizzie.

“Eh, evet. Ama Lizzie, ben yeterli ve yetenekli olduğumu zaten biliyorum.” Sözleri Lizzie’nin içini ısıttı ama aynı zamanda şaşırttı da. Öyleyse bu meydan okuma niyeydi? Bay Bennet devam etti. “Ama senin bazı davaların karmaşık olduğunu ve kuralları her zaman kendi ihtiyaçlarına uyacak şekilde yeniden yazamayacağını öğrenmen gerekiyordu. Bu davanın, bu şekilde çözülmesini hiç beklemiyordum tabii ama... Bunu idare edişinle gurur duyuyorum.”

“*Kurallarını* yıkmış olsam da mı?” diye sordu Lizzie, cezalandırılmayı ya da azarlanmayı bekleyen küçük bir çocuk gibi hissederek.

“Evet,” dedi babası. “Keskin içgüdülerin var, canım.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin, baba?” dedi Lizzie belirgin bir acıyla. “Açıkça görülüyor ki kolayca kandırıldım, Wickham haftanın önemli bir kısmında kuyruk gibi peşimdeymiş ve ilerleyişim hakkında Leydi Catherine’e bilgi veriyormuş ve Abigail...”

“Canım, kötü adamların eylemlerinden sen sorumlu değilsin. Wickham’la o zavallı kızın karşılaşmaları sırasında sen orada değildin. Onu sen öldürmedin. Wickham yaptı.”

Babasının sözleri Lizzie’yi fazla rahatlatmasa da onun haklı olduğunu biliyordu. Wickham kendi aklı ve kendi seçimleri olan bir adamdı, o seçimler onu ölüme götürmüştü. “Öğüdünü aklımdan çıkarmamak için elimden geleni yapacağım,” dedi babasına.

“Güzel,” dedi Bay Bennet. “Bu deneyimden bir şey öğrenmiş gibi hissediyor musun?”

“Ah, evet,” dedi Lizzie, yanıtının güçlülüğünden sıkılarak. “Bazen iki hafta önceki düşüncelerimi ve davranışlarımı düşündüğümde utanıyorum. İçgüdülerim var ama bunların yanlış olduğu ortaya çıktı. Kavrama yeteneğim var ama bu da şiddetle sınandı. Bir davayı tartışabilirim ama Wickham’ın ölümünü önleyecek kadar iyi tartışamadım. Ve...” Lizzie haklı olduğunun doğrulanmasını düşündü. Firmanın yeni işini. Ve de bedeli.

“Ne oldu canım?”

“Nasıl bu kadar akıllı olduğumu düşünebildim?” diye sordu babasına. “İnsanları yanlış yargıladım, hatalar yaptım.”

“Şşş,” dedi babası. “Her suçluyu adalete teslim etmeyi asla başaramayacaksın. Şimdi bu kavramı bırakman gerek canım yoksa bu seni delirtir. Ama yaptığın çalışma suçlu bir adamın hapsedilmesini, masum bir adamın da özgür kalmasını sağladı, çok zekice bir planı açığa çıkarmandan bahsetmiyorum bile. Bu birçoğumuzun umabileceğinden de fazla. Bu başarıya tutunmalısın.”

Lizzie yanıt vermeyince ekledi: “Sence tüm öğrendiklerini alıp ilerlemeye devam edebilir misin?”

Lizzie gözlerini onun masasından kaldırdı ama sormaya cesaret edemedi.

Babası gülümsedi. “Bir gün bu firmayı üstlenecek kararlı ve pırıl pırıl birine ihtiyacım olacak.”

Lizzie’nin neredeyse nefesi kesiliyordu. “Baba?”

Babası gözlerini masasına çevirdi. “Annen, onu ne kadar sevsem de, sıklıkla yanılır ve seni hukuktan uzak tutarken de yanılıyor. Seni bu firmaya almaktan ve bir dava vekili olarak eğitmekten onur duyarım. Sonra da nasıl bir avukat olabileceğini konuşabiliriz. Bir gün baroya çağrılacağını ya da hakim ve yargıçların dava sunan bir kadına alışacaklarını garanti edemem ama başkalarını ikna etmek için bir fırsat yakalamaktan fazlasını yaptın.”

Lizzie hiç hareket etmeden oturdu, duyduklarına inanmakta zorlanıyordu. Tüm istediği buydu... Bir hafta önce. Ama Abigail’in ölümü yüzünden hâlâ kendini suçlu hissettiği ve büyük olasılıkla bu kederi hep hissedeceği için duraksamıyordu sadece. Bundan fazlası vardı. Bir gün basamakları yalnızca, bir dava vekili tüm işleri yapmış ve sonra onu tutmuşken işe dahil olan cüppeli bir avukat olmak için çıkma düşüncesi... Yani, bu daha önceleri inandığı kadar da cazip değildi.

Neden bir avukat olmayı bu kadar çok istemişti acaba? Sadece yüksek bir mevki olduğu ve Lizzie de çok yüksek başarılar hedeflediği için miydi? Yoksa itibar ve teşekkür hayalleri kurduğu için mi? Peki, geçen hafta çok takdir ve itibar kazanmıştı ama hepsini o hak etmemişti. Bu gizemi çözmesindeki yardımları için Darcy, babası, Charlotte, Fred hatta Bayan Bennet ve Caroline bile teşekkürlerin küçük birer parçasını hak ediyorlardı.

“İhtiraslarını yanlış mı anladım, canım?” diye sordu babası.

“Hayır,” dedi Lizzie çünkü Bay Bennet gerçekten de hep istediği şeyi veriyordu ona. Ama Lizzie’nin aklı sürekli

Collins'in ofisindeki dosyalara kayıyordu, Fred'le çalışmaya, tanıklara sorular yöneltmeye...

"Bilmeliydim," dedi babası. "Fazla bekledim. Bay Darcy senden onun için çalışmanı istedi, öyle değil mi? Yani, onu suçlayamam. Ve bunu kabul edersen seni de suçlayamam. Sana engel olmayacağım. Seninle çok gurur duyuyorum Lizzie."

Lizzie onun bu sözleri söylediğini yakın zamanda ikinci kez duyuyordu ve bu onu paramparça etti. "Ama baba, o bana iş teklif etmedi. Sadece... Ya ben avukat olmak istemiyorsam?"

"İşi istemiyor musun?"

"Kesinlikle istiyorum! Burayı dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum ben. Ve çalışmak da istiyorum. Ama ya avukat olmak istemiyorsam?"

Babası başını iki yana salladı. "Sakın mahkemedeki çetin sınavdan sonra bu fikirden kaçındığını söyleme bana. Weatherford'u iyi idare ettin ve sende bundan bile daha fazla yürek olduğunu düşünüyorum."

"Bunun Weatherford'la hiçbir ilgisi yok, baba. Ama Bingley davasıyla kazandığım deneyim bana farklı bir bakış açısı verdi sanırım. Onu kendimi kanıtlamak için almıştım, evet ama bir adaletsizlik hissettiğim için devam ettim. Araştırmalarım da davanın da ötesinde daha çok haksızlıkla karşılaştım ve bunlara bir dava vekili olarak yaklaşmaya daha uygun olduğumu düşünüyorum. Avukat olarak değil."

Emin değilmiş gibi görünse de Lizzie bu karara onu ilk verdiği andan daha fazla inanıyordu. Öğrenecek çok şeyi vardı,

sadece babasından ya da hukuki metinlerden de değil. Müşterilerinden, Charlotte ile Fred'den ve belki, Darcy'den bile. Acaba Bay Bennet bunu bu açıdan görecekti miydi yoksa onun kararsız biri olduğunu mu söyleyecekti? Lizzie onun tepkisini bekledi.

Babası bu haberi sindirdi ve başını iki yana sallayarak hafifçe güldü. “Kızlarım benim. Hep sürprizlerle dolular. Lizzie, eğer istediğin buysa, o zaman seni destekliyorum.”

“Ah, baba!” Lizzie oturduğu yerden fırladı ve ona sarıldı. “Teşekkür ederim! Öyleyse evet, binlerce kez evet, kabul ediyorum.”

“Çok iyi,” dedi babası hafifçe onun sırtına vurarak. “Bir gün bu firmayı bir dava vekilinin üstlenmemesi için hiçbir sebep göremiyorum çünkü. Hem eğitimi devam eden çok iyi bir avukat adayı da tanıyorsun. Kim bilir, belki tatlı sözlerinle onu seninle çalışması için kandırabilirsin.”

Lizzie güldü. “O kadar da ileri gitmeyelim.”

Babası bilmiş bir tavırla gülümsedi sadece. “Neyse, kabul ettiğin için mutluyum. İlk randevunu planlamak için kendime izin veriyorum.”

Lizzie, babasınının yanındaki boş ofiste bekleyen koyu saçlı tanıdık birini gördüğünde hiç şaşırmadı. O içeri girdiğinde adam ayağa kalktı ve Lizzie eğilerek selam veren Darcy'yi gördüğünde kalbi hopladı. “Merhaba,” dedi sessizce.

“Lizzie,” dedi Darcy de ve bu Lizzie'ye öpüşmelerinin sıcaklığını hatırlattı. Bir an için kendini onu tekrar öpmenin hayaline bıraktı, sonra bu düşüncüyü zihninden sildi. Bu sosyal bir ziyaret değildi!

“Babam konuşacağınız bir iş olduğunu söyledi,” dedi profesyonel bir hava takınmaya çabalayarak.

O gördüğü üstü kapalı bir gülümseme miydi? “Evet, var,” dedi Darcy.

Lizzie, Collins’in yani artık kendisinin olan masanın arkasına geçip oturdu. Darcy’nin masasının arkasında oturduğu zamandan bile daha iyi bir histi ve o anı düşündü. “Hadi, bakalım o zaman.”

“Çok iyi,” dedi Darcy. “Şimdi babamın bir arkadaşıyla toplantıdan geliyorum.”

“Öyle mi?” dedi Lizzie.

“O bir amiral,” diye açıkladı Darcy.

“*Elbette* öyledir.”

Darcy ona bir bakış attı ama Lizzie onun devam etmesine izin verdi. “Geçen hafta kendime iş edinip onu Leydi Catherine’in faaliyetlerinden haberdar etmiştim ama donanmanın daha acil ilgilenmesi gereken şeyler olduğunu anlayabilirsiniz.”

“Fransızlar,” diye onayladı Lizzie.

“Kesinlikle. Yine de amiralliğin kısa süre önce, Fransızlarla işbirliği yapan bir korsan gemisinin varlığından haberdar olduğu ortaya çıktı. Bana nasıl olduğunu söylemedi ama üç gün önce donanma bir korsan gemisine yanaşmış. Bir kaptanı var gibi görünmüyormuş ama gemide kaçırıldığını iddia eden bir kadın varmış.”

Lizzie heyecanlandığında profesyonel tavrı uçup gitti. “Leydi Catherine mi?”

“Ben de aynısını düşündüm. Amiral benden leydiyi tarif etmemi istedi ama ona hiç yakından bakmadığımdan bunu yapamayacağımı söyledim. Ama üç gün içinde Londra’ya dönmüş olacak. Donanma eve dönerken ona eşlik etmek için büyük yaygara koparıyor. Sizin de karşılama partisinde olmanızı önerdim. Eğer onu teşhis edebilirsiniz tutuklanacak.”

“Elbette yapabilirim!” Lizzie bunun böyle sonuçlanmasıyla rahatlayarak sandalyesinde arkasına yaslandı. İnsanın prestijli bağlantılarının olması inanılmaz derecede yararlı olabiliyordu. “Teşekkür ederim.”

“Onun suçlu olduğunu ortaya çıkaran sizdiniz, yine de rica ederim.”

Birbirlerinin gözlerine baktılar ve Lizzie adliyede Darcy onu öpmeden hemen önce içinde patlayan coşkuyu hissetti. İlk kez, kazandığı itibarı bir erkekle paylaşmayı umursamadı, karşısındaki adam onun yaptığı çalışma için hakkını teslim etmeye bu kadar hevesliyi bu kadar gerek yoktu.

“Gelin ve Pemberley & Ortakları için çalışın,” dedi Darcy aniden.

“Ne?”

Darcy hevesli bir tavırla öne eğildi. “Babam beni küçük ortaklığa terfi ettirdi ve bu sonbaharda avukat olmak için çalışmaya başlayacağım. Kimi istersem işe almam için bana fırsat verdi. Ben de sizi istiyorum.”

Lizzie hiç iş teklifi alamamaktan bir gün içinde iki tane almaya geçiş yaptığına inanamıyordu! Bu bir mucizeydi, Lizzie güldü ve devam etti. “Üzgünüm ama hayır.”

Darcy'nin yüzü düştü. "Neden diye sorabilir miyim?"

"Çünkü birisi sizi bu konuda alt etti," dedi Lizzie, içinde oturdukları ofisi işaret ederek.

"Babanız mı?"

Lizzie memnun bir tavırla başıyla onayladı. "Pemberley kadar güzel olmadığını biliyorum, belki davalarımız da o kadar heyecanlı olmayacak ama babam, zaten Charlotte'a iş vererek bu iş alanında kadınlara yolu açmıştı ve ben Longbourn'a önem veriyorum."

Darcy başını salladı ve Lizzie onun üzgün görünmemesine sevindi. "Tebrikler Lizzie. Babanız akıllı bir adam. Ve bizim de gelecekte birbirimize danışacak fırsatımız olmasını umarım. İş konularında tabii."

Lizzie ayağa kalktı, Darcy de aynısını yaptı. Lizzie elini sıkması için Darcy'ye uzattı ve her gün onunla çalışma fırsatını geri çevirme düşüncesi biraz üzücü olsa da onun elinin elinde olması kendini heyecanlı ve canlanmış hissetmesine neden oldu. "Evet," diye onayladı. "Bunu çok isterim."

Hukuki konularda Darcy'nin düşünce tarzından keyif alıyordu ve gurur perdesi kalktıktan sonra artık onun resmi dış görünüşünün altındaki sıcak ve sadık kalbini görebiliyordu. Yine de onda ilgi duyduğu yalnızca hukuki düşünce tarzı değildi. Lizzie küçük bir risk aldı ve "Ama birbirimizi hep iş konuları için mi görmeliyiz?"

"Ben... Umarım hayır." Darcy telaşlanmış ama umutlu göründü. "Aklınızda ne var?"

“Size bir teklifim var,” dedi Lizzie. “Akşam yemeğine gelin. Bay Bingley, bu akşam ziyarete geliyor, sanırım Jane’e ilgi duymaya başladı. Ben de geçen gece okuduğum bir metin üzerine fikrinizi almak isterim. Rakip firmalar için çalışıyor olmamız fikir tartışmalarını kesmemiz gerektiği anlamına gelmez.”

Darcy’nin yaramaz gülümsemesi yavaş yavaş belirmeye başlamıştı. “Çok iyi, kabul ediyorum. Gerçi bana sadece yasal görüşlerim için değer verdiğinizden şüphelenmeye başlıyorum.”

“Size çok değer veriyorum,” dedi Lizzie, karşılık olarak ve ona yaklaşmak için masanın öbür tarafına dolaştı. “Kişiliğiniz, terbiyeniz, mizah anlayışınız ve cömert yapınız. Gelecekte size profesyonel anlamda danışmayı dört gözle bekliyorum ama benim için en az önemli olan şey yasal görüşleriniz olabilir. Yine de... Bu alandaki yeteneklerinize her zaman büyük bir sevgi besleyeceğim.”

“Nedenmiş o?” diye sordu Darcy, yavaşça aralarındaki mesafeyi kapatarak.

“Çünkü,” dedi Lizzie gözleri dans ederek dudaklarını onunkilere uzatarak “bizi bir araya getiren onlar.”

YAZARIN NOTU

Regency dönemi İngiltere'sine geçici bir ilgi duyan okuyucular, bu romanda uygun görülen ve uygun görülmeyen şeylerle ilgili birkaç serbestlik yaptığımı fark edeceklerdir. On dokuzuncu yüzyılın başlarındaki görgü ve geleneklere sadık kalmaya çalışırken, Lizzie'nin bir dava vekili hatta bir avukat olma tutkusu, *Aşk ve Gurur*'un ilk yayınlandığı yıl olan 1813'te ulaşamaz bir hedefti. Aslında, İngiltere'de ilk kez bir kadın hukuk diploması aldığında yıl 1878'di ve ilk dört kadının avukat olmak için Hukuk Cemiyeti sınavlarını başarıyla geçtiğinde 1922'di. Genç bir hanımefendi olarak, Lizzie'nin asla evin dışında çalışmasına izin verilmeyecekti ve Charlotte'ın pozisyonundaki bir çift ırklı sosyal statüye sahip bir genç kadın, şanslıysa, hanımın refakatçisi veya mürebbiye rolüyle yetinmek zorunda kalırdı.

Bununla birlikte, *Aşk ve Kuşku*'yu yazmaya başladığımda, Lizzie'nin çağının sınırlamaları tarafından kontrol edilmesini

veya misafir odası görgü kuralları tarafından boğulmasını istemedim. Jane Austen'in kurnaz ve esprili sosyal yorumuna ve Agatha Christie'nin klasik çarpık gizemlerine düşkünlüğümden esinlenerek Elizabeth Bennet'ı hırs, cesaret ve adalet duygularıyla donanmış kararlı ve oldukça yetenekli amatör bir dedektif olarak tasavvur eden bir hikaye yazmak istedim. Dönemin toplumsal yapılarına sadık kalmaya çalışırken bazı detayları kurguladım. Georgian ve Regency dönemi İngiltere'sinde suç, kibar bir toplumda konuşulmazdı ve 1829'a kadar Londra'da resmi bir polis teşkilatı yoktu. Sonuç olarak, suçlular genellikle suçlayıcıları tarafından mahkemeye getirildi ve savunma avukatları da yoktu. Birçok zavallı, masûmiyeti kanıtlanana kadar gerçekten suçlu kabul ediliyordu. Birçok dava kusurlu tanık ifadelerine dayanarak karara bağlanıyordu. Hukuk sistemi, cinayet ile küçük ihaneti birbirinden ayırmış olsa da cinayet ile kasıtlı cinayet arasında da yasal bir ayrım yoktu. Sosyal konumla çok meşgul bir toplumda, toplumsal olarak eşit veya daha düşük olan birini öldürdüğünüzde cinayet suçu kabul edilirdi ancak küçük ihanet, sosyal üstünüzün ihanetiydi ve bu "ihamet", cinayeti de içerecek şekilde geniş bir yelpazede yorumlanmıştı. Old Bailey olarak bilinen Londra Merkez Ceza Mahkemesi'nin işlemleri hakkında bilgilere, 1674–1913 yılları arasındaki gerçek davaların notlarının mevcut olduğu OldBaileyOnline.org adresinden ulaşabilirsiniz.

Romanın olay örgüsünün çoğunu bu internet sitesinde bulunan mahkeme davaları etrafında oluşturdum ve Newgate

Hapishanesi'nin açıklamaları ile mahkeme salonu sahneleri, Old Bailey tarihi hakkındaki makalelerinden alındı. Korsanlık, 1700'lerde İngiliz gemileri için çok gerçek bir tehditti. Ancak Jane Austen'in yaşadığı yıllarda İngiliz Donanması tarafından çoğunlukla engellenmişlerdi. Bununla birlikte, 1800'lerin başlarında korsanlık duyulmamış bir şey değildi. Ve son derece zeki bir kadının İngiliz Donanması'nı alt etmenin bir yolunu bulamayacağını kim söyleyebilir?

Tarihsel yanlışlıkların çoğu kasıtlı olsa da –bazıları kasıtsız olabilir– her iki durumda da bu hatalar tamamen bana aittir. Cinayetler hakkında ne düşüneceğini hayal edemesem de umarım Jane, yaşadığı döneme ve karakterlere modern, feminist bir duyarlılık kazandırmama aldırılmaz.